

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLACK DAGGER BROTHERHOOD NOVEL

J.R.
WARD
THE
VIPER

SUNDAY TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. WARD VE KARA HANÇER
KARDEŞLİĞİ SERİSİ İÇİN ÖVGÜ DOLU
SÖZLER

'Korkutucu derecede bağımlılık yapıcı'
Publishers Weekly

'J. R. Ward bir usta!'
Gena Showalter, New York Times çoksatan yazarı

'J. R. Ward tartışmasız kraliçe... Çok yaşa kraliçe' Steve
Berry, New York Times çoksatan yazarı

'Korkusuz hikaye anlatımı. Tamamen kendine ait bir lig'
Kristen Ashley, New York Times çoksatan yazarı

'J. R. Ward her türde en iyi yazarlardan biri'
Sarah J. Maas, New York Times'ın en çok satan 1 numaralı
yazarı

'Ward işinin ustası'
New York Journal of Books

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini bilen bir grup
kardeş'
Lisa Gardner, New York Times çoksatan yazarı

'Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı
sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu'
Romantik Zamanlar

"Kara Hançer Kardeşliği artık bana sahip.
Karanlık fantezi severler, az önce hizmet aldınız'
Lynn Viehl, Evermore'un USA Today çoksatan yazarı

J. R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi ziyaret edin:

www.jrward.com
[@jrward1](https://www.facebook.com/JRWardBooks)

J. R. Ward tarafından

Kara Hançer Kardeşliği serisi: Karanlık

Aşık

Aşık Ebedi Aşık

Uyandırılmış

Aşık Ortaya

Çıkarılmış Aşık

Bağlanmamış

Aşık Yüceltilmiş

Aşık İntikamı

Alınmış Aşık

Benim Aşık

Serbest

Bırakılmış Aşık

Yeniden

Doğmuş Aşık

Sonunda Kral

Gölgeler

Canavar

Seilmış

Hırsız

Kurtarıcı

Günahkar

Aşık Ortaya ıktı

Aşık Ortaya ıktı

Kara Hançer Kardeşliği:

İçeriden Birinin Rehberi

Kara Hançer Kardeşliği:

Hapishane Kampı

akal Kurt

Kara Hançer Kardeşliği Dünyası:

Sevgili [lvie*](#)

[Gecenin](#) Tutsağı* Kışın
Sizi Bulduğu Yer Kışın
Sıcak Bir Kalp

Kara Hançer Mirası serisi:

Kan
Öpücüğü
Kan Yemini
Kan Öfkesi
Kan
Gerçeği

Wolven'in İni serisi:
Talep Edildi

Düşmüş Meleklerin Romanları:

Covet
Crave
Envy
Rapture
Possession
Immortal

Bourbon Kralları serisi:

Bourbon Kralları
Meleklerin Payı
Şeytan Kesimi

İtfaiyeciler Serisi:

Cehennemden Gelen
Düğün: Prova [Yemeği*](#)
Cehennemden Gelen
Düğün:
[Resepsiyon*](#)
Tüketildi

*kitap romanı

Telif Hakkı

Piatkus tarafından
yayımlanmıştır ISBN:
978-0-349-43076-8

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Davina Mock-Maniscalco tarafından iç tasarım

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[J. R. Ward ve Kara Hançer Kardeşliği Serisi için Övgüler](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca J. R. Ward](#)
[Telif Hakkı İthaf](#)
[Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü](#)

[Önsöz Birinci](#)
[Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm](#)
[Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm On Birinci](#)
[Bölüm On İkinci](#)
[Bölüm On](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[On Dördüncü](#)
[Bölüm On](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm](#)
[On Yedinci Bölüm On](#)
[Sekizinci Bölüm On](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)

Yirmi Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm Yirmi
Dört Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm OtuzÜç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk Bölüm Kırk
Bir Bölüm Kırk İki
Bölüm Kırk Üç Bölüm
Kırk Dört Bölüm Kırk
Beş Bölüm Kırk Altı
Sonsöz

Teşekkür

Değerli bir erkeğe,
İçindeki güzelliği her zaman gören ve onu
kalbine alan bir kadın.

GLOSSARY OF TERMS AND PROPER NOUNS

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.) Bir başkasının kan ihtiyacını karşılamak üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum onları Sığınak'tan kurtaran son Primale'nin yükselişiyle değişti. Kâtip Bakire'nin kendisini rolünden çıkarmasıyla birlikte, tamamen özerk hale geldiler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra shellanlarından beslenemeyen Kardeşlerin veya yaralı savaşçıların kan ihtiyaçlarını karşılamaya devam ediyorlar.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakar gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldikleri ve sonsuzluğa göç ettikleri zamansal olmayan alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir kadındır.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir.

Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın veya başka bir motorlu aracın mekanik operasyonlarının tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasına atıfta bulunan terim

bir tür taşıma aracı. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj. veya n.) "Sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi. **Lessening Society** (pr. n.) Vampir türünün kökünü kazımak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılsama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya

nallum (n., m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. Tüm erkekler bir dereceye kadar eğer

İhtiyacı olan bir dişinin etrafında. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansal olmayan bir âlemde var olur ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Birebir çevirisi "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir şeydir.

Princeps (pr. n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikinci sırada. Bu unvana sahip olmak için doğmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş olan bir kişi tarafından verilen ritüel onurlandırma şekli. Eğer kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan saldırgana vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Daha önce Kral'ın danışmanlığını yapan, aynı zamanda vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde var olmuş ve geniş güçlere sahip olmuştur, ancak yakın zamanda görevinden ayrılmış ve yerini bir başkasına bırakmıştır. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Ghardian'ı, kadının her türlü yaşam tarzını belirleme konusunda yasal hakka sahiptir.

dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlıyor.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

talhman (n.) Bir bireyin kötü tarafı. Ruh üzerinde bulunan ve uygun bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmesi gereken kara bir leke.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya halefi ya da üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı için kullanılan sözcük

ve şefkat. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmesi gerekir ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortalarında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından

güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmek zorundadırlar. Vampirler ısırık veya kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremez", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakınleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, çıkarabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

1824 (İnsan Yılları)
Caldwell, New York

Yaşlı Ulyss'in oğlu Kanemille, ay ışığının aydınlattığı ormanda güzel bir ata binmiş, en sevdiği aygırının nal sesleri çam iğneleri ve dökülen yapraklar tarafından bastırılmıştı. Kasım ayının soğuğu, kışın buz tutmuş kucağını vaat eden topraklara gelmişti ve gerçekte, düşük sıcaklık bazı yaşam ve geçim tarzlarını zorlaştırsa da, mevsim değişikliğinden zevk alıyordu.

Soğuk bir gecede sıcak bir ocaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Ağaçların arasından sıyrılan atı, çayırın etrafından dolanan ve Kane'in malikânesinin arka bahçelerine yaklaşan patikayı yönsüz bir şekilde takip etti. Gerçekten de, sadece bir yıl önce Yeni Dünya'ya yerleşmek için okyanusu aştığında, taşındığı yerde Eski Dünya'dan bu kadar çok şey bulacağını tahmin etmemişti. Yine de içinde yaşadığı Georgian tarzı evden, arazisine, ahırlarına ve arazisinin manzarasına kadar kendini son derece rahat hissediyordu.

Belki de yeni çiftleşmiş olmak ona ruhunun derinliklerinde bir rahatlık ve çeşitli kişilere karşı iyimser ve nazik bir eğilim veriyordu.

Sevgili leelanı Cordelhia değerli bir dişiydi ve ne kadar şanslıydı. Çiftleşme neredeyse hiç gerçekleşmemişti.

Glymera aileleri arasında adet olduğu üzere, birliktelikleri ayarlanmış, Cordelhia'nın buradaki ailesiyle kendi anavatanında kalan ailesi arasında bir eşleştirme yapılmıştı. Yaşlı teyzesi onun temsilcisi olarak görev yapmıştı ve efendisi bir önceki yıl Fade'e gittiği için Cordelhia'nın mahmenleriyle yapılan pazarlık doğru ve yerinde bir pazarlık olmuştu. Kane'in okyanusu geçip çiftleşme töreninde kendini sunma sözü karşılığında, altı iyi araba atı, dört paça ve bir süt ineği sürüsüyle birlikte tam kadrolu ve mobilyalı bu büyük mülk kendisine verilmişti. Ayrıca onun adına, yeni shellanı ve ev halkı için bol miktarda harçlık sağlayan çok büyük bir ödeme de yapılmıştı.

Teyzesi pazarlığının meyvelerini ona sunduğunda, ilk reddi yaşlı kadını çırpınan bir paroksizme göndermişti. Sert duruşunun bir nedeni, teyzesinin onun için planladıklarını bilmemesiydi. Diğer kısmı ise kendisini sevgisiz bir çiftleşmeye zincirleme konusundaki çekingenliği idi. Yine de teyzesinin ölüm döşegindeki yalvarışları yürek burkucuydu. Soyun en yaşlı neslinin sonuncusu olarak, Kanemille'nin yerleşik bir yetişkinliğe geçtiğini görmek için kız kardeşine verdiği sözü tutamayacağından korkmuştu. Tek yolun bu olduğunu savunuyordu ve azalan sağlığı ve ilerlemiş yaşı göz önüne alındığında zamanı tükeniyordu.

Sanki buna hayır diyebilirmiş gibi.

Ve sonra geçip gitti, Solgunluğa doğru.

Kadının ölümü onu suçluluk duygusuna boğmuştu, çünkü neden olduğu üzüntü onun gidişini hızlandırmıştı.

Yas döneminde ona başka işler bulmuş, artık kendisine ait olan mal varlığını satmış ve son arzularını yerine getirmek için Yeni Dünya'ya gelmişti.

Bunun üzerine, hepsi de beklenmedik olan pek çok nimet onu bulmuştu.

Sevgilisinin yüzündeki peçe kaldırıldığı andan itibaren aşık olmuştu. Cordelhia bir Shakespeare gülü kadar güzeldi ama onu asıl etkileyen onun ağırbaşlı zarafeti ve alçakgönüllülüğüydü.

Teyzesinin son arzusuna katlanmak zorunda kalmayı beklemişti. Bunun yerine, kendisini sık sık, onun çabalarından memnun ve hayatı için en başından beri doğru ve uygun yol olarak kabul etmesi gereken şey için duyduğu içten minnettarlıktan etkilenmiş bir şekilde, Fade'den aşağıya bakıyor olması için dua ederken buldu.

Ahırlara yaklaşırken atı bir kişneme sesi çıkardı ve arkadaşları padoktan cevap verirken Kane'in gözleri malikânesinin ışıltısına gitti. Sayısız kandilin sarı ışığı tüm katlardaki pencere camlarından dışarı süzülüyor, buz tutmuş toprakların üzerine güneş ışığı vuruyordu.

Yaklaşınca kanı hızlandı. Kalbi yerinden fırladı. Ruhu gülümsedi.

Baskın eli dizginleri bıraktı ve heybesinin içindekileri sabit tutup tutmadığını iki kez kontrol etti.

Yaptığı iş, Shellan'ının özel bir ricasını yerine getirmek içindi. Son zamanlarda uyumakta güçlük çekiyordu ve lavanta ve şifalı otlardan oluşan poşet, daha rahat dinlenmesine yardımcı olması için köyün şifacısı tarafından sipariş edilmişti.

Onun dışısı için bir şeyler yapmak ne büyük bir zevk.

Bahçelerin arka taş duvarını geçerek ahıra doğru ilerledi. Atlar malikânenin rüzgârının altında tutuluyordu; malikânenin mimarı, yerleştirme konusunda hâkim rüzgâr yönünü ve arazinin yükselip alçalmasının doğal tamponlarını göz önünde bulundurmuştu. Gecenin içine daha fazla kişneme sesi sızdı ve atı onun altında zıplamaya başladı.

Başka biri de eve döndüğü için mutluydu.

Ahırın iki ucu da açıldı ve ahırların orta koridorunda asılı duran yağ lambaları yine sıcak ve davetkâr bir aydınlatma sağlıyordu. Dizginleri yukarı çekerek attan indi ve aygırı yerinde sıçrayıp başını öne eğdi. Kane'in çizmeleri yerdeyken atı ahırın içine çekti.

Sağlam bir el ortaya çıkmadı. "Tomy?" diye seslendi.

Etrafta çok fazla gürültü olmasına rağmen, ahırlardaki şamata ve tepinmeler onun çok iyi bildiği bir koroydu, bir yanıt gelmemesi sesleri susturdu. "Tomy." Dizginleri bir gözün içinden geçiren Kane

onun sesi. "Neredesin...?"

Durdu. Omzunun üzerinden baktı. Havayı kokladı.

Korkunç bir his kaburgalarında toplandı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Ahırın ön tarafında yer alan takım odası, eyer ve dizginlerin yanı sıra binicilikle ilgili diğer malzemeleri barındırmanın yanı sıra, Tomy'nin özel yeraltı odalarına da dar sınırlarından giriliyordu.

Toprağa inen basamakların kapısı kapalıydı. Atların bakıcısı hasta ya da yaralı mıydı?

Panellere vuran Kane daha sonra onları kırarak açtı. "Tomy?"

Aşağıdaki karanlıktan cevap gelmedi. İşgal kokusu da yoktu.

Kendini sakın kalmaya zorlayan Kane, direklerinin üzerindeki eyerlerin, derilerin dallarının ve tahta kovaların yanından geçerek uzaklaştı. Her şey tanıdıktı ama yine de aniden kaybolmuştu.

Ahırların başında, malikâneye baktı ve her şeyin ne kadar rahatsız edilmemiş görüldüğünü görerek teselli buldu. Dahası, meşgul bir seyisin işinden uzakta olması için sayısız neden olduğunu kendine hatırlattı.

Pozisyon. Çit tamiri. Bir saman balyası teslimatı. Otlakların sınırında bir çakal var, gönderilmesi gerekiyor.

İnsan neden endişelenir ki?

Ne yazık ki bunun cevabını biliyordu. Caldwell'e geldiğinden beri çok fazla şansı olmuştu. Çok fazla. Terazinin kefesi mutlaka düzeltilmeliydi.

Ev halkının geri kalanı yatıp uyurken, bu endişe onu uyanık tutuyordu ve şimdi de bu. Tomy yok. Bu hiç duyulmamış bir şeydi.

Kane vücudunu destekleyerek kendini malikâneye doğru koşmaya değil, sanki akli hemen ve belki de paranoyayla felaket ve ölüm konularına gitmemiş gibi yürüyüş yolunda ilerlemeye zorladı. Yaklaşırken, gözleri büyük evinin her penceresine girdi ve temelinden çatı çizgisine, köşe taşından karşı ucuna kadar dış genişliğini kat etti. Resmi yapı, üç katlı cömert bir merkezi özelliği çevreleyen iki kanattan oluşan bir oda yığınıydı ve ipek perdelerin hepsi mehtaplı gecenin güzelliğini içeri almak için ayrılırken, içeride uygun bir bozulma belirtisi olup olmadığını araştırdı.

Etrafta hareket eden hiçbir figür olmadığında, sırtının küçük kısmına uzandı. Kişisel koruma için her zaman süslü, mücevherli bir hançer taşırdı, ancak bir aristokrat olarak bu konuda iyi bir eğitim almamıştı.

Yine de Cordelhia

içerideydi. Onu koruması
gerekiyordu.

Ön kapıya doğru yürüdüğünde, sağlam panellerin açık olduğunu gördü ve arkasından gelen bir esinti ve burnunu selamlayan hiçbir koku olmadığı için evin arka tarafındaki bazı kapıların da geniş olduğunu biliyordu.

Sevgili Bakire Kâtip, soyulmuşlardı.

Hançerin kabzasını sıkıca kavrayan eli titredi ve iyi terbiyesinden, onca yıllık eğitiminden ve sosyal boş zamanlarından nefret etti. Bir eğitim kampı bulmalı ve kendini sertleştirmeliydi-

Serbest avucunu kapının honlanmış tahtasına koydu ve ağırlığı daha da ileri itti.

"Cordelhia?" diye seslendi. "Balen?"

Kahyanın tepkisizliği, onunkinden daha endişe vericiydi. Shellan cevap vermedi. Balen her zaman her girişte hazırды. "Balen!"

Kane'in sesi yankılanırken yemek salonuna baktı ve mükemmel bir şekilde hazırlanmış iki kişilik masaya göz attı. Ama Son Yemek her zaman olduğu gibi saatler önce hazırlanmıştı.

Ayaklarının altında, özellikle sevdiği bir İran halısı merdivenlerin dibine kadar ilerlemesini kolaylaştırıyordu ve boşdaki elini korkuluğun üzerine koyarken, ne bulacağından korkuyordu. Evin içinden gelen esinti ılık çalarak sırtından geçerken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Sürpriz!"

"Doğum gününüz kutlu olsun, efendim!" "Doğum gününüz kutlu olsun!"

Kane bağırıp geri sıçrarken, tanınmış ve sevilen figürler evin arkasındaki kütüphaneden çıkan bir akıntıda kendilerini gösterdiler.

Malikânenin ve mülkün tüm personeli, her birine ayrı ayrı değer verdiği ve takdir ettiği kişilerdi ... ve koşuşturmanın arkasında, leelanı, Cordelhia'sı, allık rengi elbisesi saçlarındaki altın rengini, yanaklarındaki çilekleri ve gözlerindeki safiri ortaya çıkarıyordu.

Her zamanki gibi bakışları aşağıdaydı, alçakgönüllülüğü glymeralar arasında önemli bir erdemdi ama yine de tasarladığına şüphe olmayan sürprizden memnun olduğunu biliyordu.

Onu çok iyi tanıyordu. Aristokraside olduğu gibi büyük partilere pek düşkün değildi, bu yüzden doğumunun yıldönümünü kutlamak için mükemmel bir yöntemdi. Sadece bu hanede değil, tüm glymera'da mevkii yüce olsa da, öne çıkmadan önce tüm personelin efendilerine saygılarını sunmasını bekledi.

"Doğduğun bu geceyi kutsuyorum, sevgili Kanemille."

Karşısındaki kadın elini ya da ağzını uzatmayacak kadar iffetliydi. Ama kendini ona sunmaktan ve boğazını damarlarından, önce sol, sonra sağ, elbisesinin yüksek dantel yakasının hemen üstünden öpmekten kendini alamadı. Onun bu hareketinden duyduğu rahatsızlık omuzlarının gerilmesinden anlaşılıyordu ama gizlilik ve ketumiyet yemini etmiş hizmetkârlarının arasında oldukları için bu temasa izin verilebilirdi.

Düzgün bir şekilde çiftleştikleri düşünülüğünde bu pek de özgürlük sayılmazdı.

Geriye yaslanırken, eşi olan güzelliğe baktı ve Yeni Dünya'nın, hatta tüm Dünya'nın en şanslı erkeği olduğunu anladı.

İki hafta içinde, kaderiyle ilgili bu görüş değişecekti.

Ve acı çekeceği uzun dönem başlayacaktı.

Kendisini neyin beklediğini bilseydi, korku hislerini daha uygun bir bağlama oturtabilirdi. Anlaşıldığı kadarıyla bunlar paranoya değildi.

Onlar ileri görüşlüydü.

CHAPTER ONE

Günümüz

Willow Hills Sanatoryumu (terk edilmiş)

Connelly, New York

"Lanet arabayı getir. Hemen, bekle! Tasmaları etkisiz hale getirdin mi?"

"Öğreneceğiz. Eğer kafalarımız uçarsa, bu hayır demektir." Bedensiz erkek seslerinin bu ileri geri gidişinden sonra, geri çekilen ayak sesleri ve kısa süreli, sessiz bir elektronik bip sesi duyuldu. Ve sonra, sessizlik.

Hayır... nefes alıyorum.

Kane'in kapanmış göz kapaklarının arkasından gelen düzensiz solunumun kendisine mi yoksa bir başkasına mı ait olduğunu anlayamıyordu ve bu tartışmayı çözmek için yapabileceği çok az şey vardı. Görüşünü engelleyen ölü ağırlığı kaldıracak gücü yoktu ama bunun dışında başka sorunlar da vardı. Üçüncü derece yanıklarla kaplı yaralı vücudu, bilişsel yeteneklerini acısının sıcak suyunun çok çok altında tutan bir çapaydı. Basit bir bilinç durumunun ötesinde herhangi bir şeyi işlemek, sahip olmadığı bir konsantrasyon gerektiriyordu.

Yine de, eğer bu düşüncelere sahipse, soluk alıp vermenin en azından bir kısmı kendisine aitti.

Kahretsin. Kusacaktı.

Yaklaşık on dakika önce ya da on saat önce -belki de on gün önce- ona acısını hafifletecek bir şey vermişlerdi, ilaç dirseğinin kıvrımındaki bir damardan verilmişti. Neredeyse anında, her şeyi karartan ve kaldırmaya çalıştığı ağır göz kapaklarını yaratan bir uçuş hissi olmuştu ve şimdi midesi yuvarlanıyordu, mide bulantısı neredeyse-

Metalin metal üzerindeki sesi kaydedildi. Mühimmat için kontrol edilen bir silah.

Yer değiştirmeler ve tıkırtılar, sahip olduğu az sayıdaki düşünceyi kesmeye yetti ve onu eski hayatında ziyaret etmekten hiç hoşlanmadığı yerlere geri götürdü. Ancak, geçmişle ilgili hatıraların oluşturduğu dalga, kurmaya çalıştığı bariyerlere kulak asmayı reddetti. Görüntüler, el bombaları gibi zihinsel manzarasına saldırıyor, patlamaları kraterler yaratıyordu-

"Kane."

Dikkatinin dağılmasıyla rahatlamış bir halde başını çok iyi tanıdığı erkeğe çevirdi. Gözlerini sürükleyerek açtığında hiçbir şey görmedi. En azından... göz kapaklarının açık olduğunu mu düşünüyordu? Kısa bir süre önce esir kampının gardiyanları tarafından dövülmüştü ve yüzündeki şişlik onu patates çuvalı gibi hissettiriyordu.

"Apex," dedi kısık sesle.

"Seni almaya geliyorum."

Kane başını sallayarak konuşmaya devam etmeye çalıştı. Bu durumda hareket etmek çok kötü olurdu. Gerçekten çok kötü-

"Bu bizim tek şansımız. Bunu şimdi değerlendirmeliyiz."

Vücudunun altına doğru ilerleyen kollar etine saplanmış çubuklar gibiydi ve inledi. Sonra panikledi.

"Bekle, dur," diye boğuk bir ses çıkardı.

Onun emriyle Apex dondu ve Kane'in aklına başka hiç kimsenin diğer mahkûma bunu yapamayacağı düşüncesi geldi. Apex

doğanın bir gücüydü, kampın sınırları içinde ahlaksız bir belaydı, ister burada yeni yerde ister önceki yeraltı kampında olsun. Yine de hiçbir zaman açıklığa kavuşmayan nedenlerden ötürü Kane'in peşine düşmüştü.

"Buradan ayrılamayız." Kane güçsüzce öksürdü ve bu onu daha da hasta hissettirdi. "Ne... Lucan'ın. Çakal-"

"Gittiler."

Kane odaklanmakta zorlandı. "Nereye gittiler-"

"Bunu şu anda yapamayız. Muhafızların başı çalışma odasında ve vardiya değişimi gerçekleşiyor. Yapabiliyorken seni onun özel odasından çıkarmamız gerek-"

"Peki ya Cellat-"

"Sana zaten söyledim. Onun icabına bakıldı."

"Peki ya Lucan, Çakal ne olacak-" "Az önce cevapladım. Şimdi gidiyoruz-" "Peki ya Nadya?"

Cevap alamadı. Zorla kaldırılıp götürülürken konuşma yetisini kaybetti. Sanki biri derisinin altına bir patlayıcı yerleştirmiş ve onu havaya uçurmuş gibi, vücudu tüm yapısal bütünlüğünü kaybediyor, ilaçlarla bile beynini boğan sinir uyarılarından başka bir şeye dönüşmüyor gibiydi. Hayatta kalmak için yapabileceği tek şey buydu ve sonra kustu, safra boğazına doğru ilerledi ve ağzını ekşitti. Boğulmaya başladığında, Apex'in kollarında kabaca döndürüldü, böylece ağzı temizlendi.

Bir bip sesi daha.

Merdivenler, ama sayıklamasından merdivenlerin iniş mi yoksa çıkış mı olduğunu anlayamadı. Farkında olduğu bir sonraki şey temiz havaydı. Soğuk, temiz hava. Ciğerleri şiştikçe midesi biraz rahatladı ve koku katmanlarıyla meşgul olmaya başladı. Çam. Islak toprak. Hafif bir araç egzozu-

Silah sesleri. Arkalarından.

"Lanet olsun," diye mırıldandı

Apex.

Şimdi, yakınlardan silah sesleri geliyor. Ve sanki biri vurulmuş gibi bir bağırış. Ardından başka bir bağırış.

"Bu tarafa!" Mayhem seslendi.

Şimdi hızlı hareket ediyorlardı ve mermiler vızıldayarak geçiyordu, yüksek perdeli füzeler yanlarından hızla geçiyordu.

Bir dur-kalk, bir şey açıldı ve sonra Apex, "Hayır, onunla birlikte arka koltuğa biniyorum, git! Git!"

Hiçbir giriş yapmadan Apex'in kollarından kurtuldu ve kollarını ve gövdesini acımasızca sıkıştıran dar bir alana indi. Deri kokusu burnuna doldu, burnu da biraz esnek bir şeyin içine doğru itildi.

Apex'in sesi, yüksek: "Git! Sür amına koyayım!"

Bir çarpma sesini, şimdi arabanın panellerine isabet eden mermiler olduğunu düşündüğü birçok silah sesi izledi. Kükreyen bir motor. Gıcırta, kaldırımdaki lastikler. Sert sallanmalar, yüzünün başka bir şeye çarpması ve ardından vücudunun geri çarpması.

Bildiği bir sonraki şey, arabanın hız kazanıyor gibi görüldüğü-

Bir ses patlaması, üzerine düşen şarapnel parçaları, keskin bir yağmur. Rüzgâr şimdi, bangır bangır esen rüzgâr, kulaklarında ve çiğ teninde bir telaş.

"Vuruldu mu!" diye gürültünün içinden Mayhem'in

sesi geldi. Apex: "Sadece sürmeye devam et, umurumda değil!" "Üzerimize geliyorlar!"

Daha fazla ateş edildi ve sonra Kane barutla birlikte taze kan kokusu aldı. Ve ondan sonra, bir patlama-

"Araziye çıkıyoruz!"

Bunu kimin söylediğinden emin değildi çünkü ani bir yalpalamayı kısa süreli bir pürüzsüzlük izledi, sanki havadaydılar ve ne yazık ki uçmaya devam edemediler. Yere çarparak geri döndü ve türbülans onu etrafında döndürdü-

"Ağaç!"

Çarpışmanın sesi o kadar yüksekti ki kulakları yandı, o kadar şiddetliydi ki uyuşturucunun sersemliğiyle bile acı onu tüketti, her şey onu bir başkasının gerçek aşkına bir şans verme kararı aldığı ana geri götürdü.

Ve kendi kelepçesini bilerek patlattı.

Sonunda, diye düşündü enerjisi azalırken. Solgunluk'ta Cordelhia'yla yeniden bir araya gelebilirdi.

Bu ihtimal karşısında hiçbir rahatlama ya da mutluluk hissetmediğinde, kendi kendine bunun çektiği acılar yüzünden olduğunu söyledi.

Geride bıraktığı hemşireyle, ona büyük bir şefkat ve ilgiyle bakan hemşireyle, Apex yanında olmadığına, sanki onun kaderi nereye giderse onunki de oraya gidiyormuş gibi onunla birlikte oturan hemşireyle hiçbir ilgisi yoktu...

Gözlerine hiç bakmadığı, yüzünü hiç görmediği, duraksamalı hareketleri asla kelimelere dökmediği ve anlaması için buna ihtiyaç duymadığı bir hikaye anlatan kişi.

Hayır, hissizliğinin Nadya'yla hiçbir ilgisi yoktu.

Hem de hiç.

Bir el bombası.

Apex'in çaldıkları cipte bir el bombası bulduğu ortaya çıktı.

Ne şans ama.

Esir kampının yeni yerinden hızla uzaklaşırlarken ve kurşunlar hem arka hem de yan camları paramparça ederken, arka koltuğun tekerlek yuvasına saklanmak için atladı, güvenlik camı parçaları onu karla karışık yağmur gibi benekledi. İkinci bir mermi sağanağı aracın dışına çarptığında, benzin deposundaki tüm yakıtı düşündü ve gözleri içgüdüsel olarak kapanmış olsa da, onları oldukça hızlı bir şekilde tekrar açtı -

Küçük, yumruk büyüklüğündeki metal nesne tam yüzüne doğru yuvarlandı ve avuç içi kadar, kare şeklindeki küçük piç kurusu sol göz çukuruna tam olarak oturdu. Her zamanki gibi saldırgan olan adam, tam yumruk atmaya hazırlanırken fark etti-

Başını ona doğru sallayarak, bir sonraki nefesi gibi hızlıca kaptı. Girdiğinizin farkında olmadığınız bir mühimmat piyangosunu kazandığınızda yaptığınız şey buydu.

Mükemmel zamanlama. Cipi mermi yağmuruna tutmaya çalışan her kimse mermileri yeniden dolduruyordu, bu yüzden yaylım ateşinde bir duraklama oldu.

Apex yerden yükselirken pimi çekti. Yolcu tarafındaki pencerenin bulunduğu açık delikten gelen kükreme sesi onu görmesinden daha iyi yönlendirdi ve içgüdüsel olarak hareket etti. Gövdesini kurşunun açtığı delikten dışarı iterek, arkalarında yaklaşık otuz metre ilerideki uzun, kutu gibi araca odaklanırken sırtına bir rüzgâr patlaması çarptı.

İç aydınlatma sayesinde iki koruma tespit etti; biri direksiyonun arkasında, gözleri bir bazukanın lazer nişangâhlarıymış gibi kaputun üzerinden dışarı bakıyordu, diğeri ise yolcu koltuğunda, dikkatini kucağına odaklamıştı.

Nişan almak için kafasını yoracak vakti yoktu. Ayrıca, el bombası yanlış elindeydi, bu yüzden bu boktan bir atış olacaktı.

Ağırlığını kaydırarak pencereden daha da uzağa çıktı, hançerli eli vücudunu kötü bir açıda tutmak için tavana monte edilmiş bir kolu kavradı. İyi haber: El bombası fazla ağır değildi ve rüzgâr da onun için çalışıyordu. Kaboom!'un metal düğümü havada uçtu, ama yay yanılttı. Ön camdan geçmek yerine ızgaraya çarptı-

Hayır, sıçrama iyiydi. Aracın altına girmek yerine, hız patlayıcıyı kaputun üzerine, sonra da ön cama çıkardı.

Şimdi, lanet olsun, şimdi-

Hayır, sekme kötüydü. El bombası ön camın eğiminden yukarı çıktı ve çatıya çarparak kayboldu. Takipçilerinin ardından havaya uçacaktı.

"Siktir!" Apex arabanın içine geri çekildi. "Daha hızlı, gitmemiz gerek-"

Patlama o kadar gürültülüydü ki, ses şiddetli rüzgârı ve motor gürültüsünü kesiyordu ve ışık patlaması Apex'in geçişinden önce hatırladığı güneş gibiydi. Koltuğunda dönüp dururken, muhafızların aracının içindeki parlak sarı ışığı gördü, parıltı her taraftaki camdan dışarı fışkırıyor ve sürücüyle yolcuyu bir anlığına siluet haline getiriyordu.

Şarapnelden oluşan meyve salatasının bir başka parçası olmadan önce-

"Araziye çıkıyoruz!" Mayhem bağırdı.

Araçları bankete doğru savruldu ve bir şeye takıldı, kısa bir uçuş anının tadını çıkarırken hızları azalmadı. Sonra iniş Apex'i SUV'un tavanına doğru itti, başı darbenin en ağır kısmını aldı - bu arada Kane gevşek bir bagaj gibiydi, üç lastik üzerine inerken etrafa çarptı, neredeyse dengesi bozuldu, ama bir şekilde devam etti.

Apex ani bir hareketle kendini erkeğin yanına itti, emniyet kemerini ona doğru çekti ve klipsi kabaca yuvasına soktu.

"Ağaç!" Mayhem bağırdı.

Apex başını çevirdi. SUV'un tam önünde, farların aydınlattığı, o güne kadar gördüğü en büyük akçaağaç duruyordu.

Sürücüsü frene bastığında, SUV yavaşlamayla mücadele etti, savruldu, devrilecekmiş gibi tekrar savruldu. Sonra bir tümsek oldu ...

... bir anlık dönme ...

... ardından o kadar büyük bir darbe aldı ki Apex aracın ön tarafına savruldu. Yerine geri döndüğünde bir an için sersemlemişti, görüşü titriyor, duyma yetisi kayboluyor ve tek farkında olduğu şey kalp atış hızıydı.

Hareketsizlikleri devam ederken, sessizliği bozan yıkık bir motorun tıslamasından başka bir şey yokken, uzakta bir şey duydu.

Onlara doğru hızla gelen başka bir araç.

Kendi kanının tadına bakarken daha fazla muhafız diye düşündü. Kahretsin... ama en azından dışarı çıkmaya çalışırken ölmüşlerdi.

Görme yetisi zayıflayınca başını çevirdi ve Kane'e odaklanmaya çalıştı. Erkek, kanlı tuniği ve bandajlarıyla mummyaya dönmüş, yarı oturur yarı kalkık bir halde yatıyordu. Bilinci yerinde görünmüyordu ve nefes de almıyordu.

Apex bilincini kaybetmeye başlarken, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Ölürken son düşüncesi, erkeğe onu sevdiğini hiç söylememiş olmasıydı.

Muhtemelen en iyisi bu.

CHAPTER TWO

The King's Audience
House Caldwell, New York

"Hayır, Annabelle önce gelir-"

"Kesinlikle olmaz-"

"Öyle de."

"Yok."

Oldukça entelektüel bir tartışma kaynakken, Bloodletter'ın oğlu Vishous, eskiden yemek odası olan ve şimdi Kral'ın kabul salonu olan yere baktı - oda arkadaşı Butch'un Rhage'a, sanki kardeşi birinin annesine beş parmaklı bir suçlu demiş gibi baktığını görmek için tam zamanında.

"Annabelle: Creation," dedi eski cinayet masası polisi. "Önce onu izleyin. Herkes biliyor."

Hollywood, elinde gümüş, naneli çikolata parçacıklı dağıtım aleti olan adamı işaret etti. Nam-ı diğer çorba kaşığı, çünkü çay kaşıkları çok küçüktü. "Köken hikayesine geri dönerseniz daha iyi yankı uyandırır. Daha fazla bağlam."

"Neden ortadan başladınız?"

"Çünkü film yapımcıları filmleri bu şekilde yaptılar. Bu onların unvanında var. Film yapmak."

"Teşekkür ederim, Einstein. Bana bir-" "-portre çizmek ister misin? Elbette. Ortak mı olsun yoksa olmasın mı?"

hissediyor musun? Yani, eğer ilkiyse, siz özne değilsiniz."

"Ben daha çok bir tartışmayı bu kadar kötü kaybederken aklınızdan neler geçtiğine dair bir resim düşünüyordum. Umutsuz bir boşluk mu?"

"O benim midem aslında."

"Tamam, sana katılıyorum."

Hakaretler ve sinematik devamlılık sorunlarıyla dolu tenis maçı devam ederken, V kendi başına bir şeyler yapmaya karar verdi. Bir büfeye yasladığı koltuğunu açarak, bir buçuk asır önce elle dokunmuş ve yeni satın alınmış bir İran halısının üzerinden geçti. Mücevher renklerinden oluşan yayvan bir sokak uzunluğundaki halının yirmi dört kişilik bir yemek masasına demir attığı zamanları hatırlayabiliyordu. Şimdi ise cilalı parke zemin Holi çimenleriydi ve en uçtaki ocağın önüne yerleştirilmiş bir çift koltuk dışında hiçbir mobilya geniş, canlı girdap desenini bozmuyordu.

Sadece bir oturma alanı daha vardı. Zarif, dikdörtgen mekânın karşı tarafında, köşede, sanki çok kötü bir avukatmış da köpekbalığı akvaryumuna konmuş gibi duran Kral'ın avukatı Saxton masasında oturuyordu. Her zamanki gibi şık giyinmişti, el yapımı takım elbisesi ve yeleği Rhage'ın deyimiyle bir İngiliz'in donu kadar tüvitti, kalın, Dread Pirate Roberts sarısı saçları yakışıklı yüzünü tıpkı Cary Elwes'in ilk zamanlarındaki gibi sarıyordu.

Erkek her zamanki gibi ince burnunu Eski Kanunlar kitabına gömmüştü, kaşları gergindi, parlatılmış tırnakları parşömenin köşelerine vuruyordu.

Sanki okuduğu şeyi beğenmemiş gibi.

"Tütünümle oynayabilmem için bir sandalye çekmemin sakıncası var mı?"

Avukat, sanki beyni hem konuşulanları hem de yazılanları paralel olarak işlemeye çalışıyormuş gibi şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Oh, evet," dedi Saxton. "Elbette. Gel, gel."

O mükemmel manikürlü ellerden biri boş bir koltuğu işaret etti.

V maun kış sarayını aldı ve masanın kenarına koydu. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Kokusu hoşuma gidiyor."

V park ederken, Türk malı mükemmel kesesini ve bir paket Rizla+ Black King Size Slim kâğıtlarını çıkardı. "Esir kampının yasaklanmasına ilişkin karar nedir?"

"Hâlâ konuyu araştırıyorum."

"Tekrar söylüyorum, neden zahmet edeyim ki?" Mükemmel bir tutam yaprağı yuvarlayan V, dilinin ucunu Arap sakızı şeridinde gezdirdi. "Wrath kan kölelerinden ve kadınlara uygulanan seclusion'dan kurtuldu. Ne isterse yapabilir."

"Evet." Saxton Eski Kanunlar kitabına dokundu. "Ama kamp onun tarafından kurulmadı. Konsey'in bir yapısıydı. Tesisi kiralayan, vakfeden ve hizmet verenler Prenslerdi."

"Tesis mi? O bok çukurunun adı bu mu olmalıydı? Çünkü oraya girdiğimizde tam bir kabustu."

"Anladığım kadarıyla önceki yeri çok acımasızmış."

"Onu zamanında bulmaya çok yaklaşıştık. En fazla bir ya da iki geceyle kaçırdık. Cehennem gibi sinir bozucu."

Bu not üzerine V odanın diğer tarafına baktı. Rhage ve Butch hâlâ Ed ve Lorraine Warren filmlerinin yanı sıra her türlü kişisel başarısızlık ve yetersizlik hakkında birbirlerinin aletlerini tokatlıyorlardı.

"Ama hadi ama, Konsey dağıtıldı." V omuz silkti. "Aristokrasinin çoğu öldü. Kim şikâyet edecek ki? Ve not: Glymera'nın canı cehenneme."

Saxton kollarını başının üzerinde gererken ve boynunu bir o yana bir bu yana hareket ettirirken gülümsedi. Gerçek şu ki saçları

hiç kaymaması Aqua Net'in bir gerçeği değildi. Bunun nedeni, her santimetresinin o kadar zarif ve terbiyeli olmasıydı.

Muhtemelen meşhur donuna kadar, ki onun da tıvit olması pek mümkün değildi.

"Bu düşünceinizi takdir etmekle birlikte," diye sözlerini sürdürdü avukat, "yine de dikkatli olmamız gerekiyor. Kral elbette dilediğini yapmakta özgürdür, ancak benim görevim eylemlerinin sonuçlarının gözden geçirilmesi için kendisine sunulmasını sağlamaktır."

Saxton doğma büyüme bir aristokrat olmasına rağmen sınıfına karşı hiç sevgi beslemiyordu. Ayrıca, kendi cinsinin arkadaşlığını tercih ettiği için soyundan atılmıştı. İyi haber ise Kardeşlik'te kendine yeni bir aile bulmuş ve harika bir adamla çiftleşmişti. Ruhn iyi biriydi.

Yani, evet, glymera'yı siktir et.

"Bize ne yapacaklar?" V ikinci bir rulo başlattı. "Güçleri yok ve Wrath artık demokratik olarak seçildi. Ona dokunamazlar."

Avukat tekrar açık parşömen yaprağının üzerindeki mürekkepli sembollere baktı. "Yine de hassasiyetle ilerlersek, haklı bir şikâyet söz konusu olamaz."

"Orayı basacağız ve yakıp yıkacağız. Geriye kalan bir düzine aristokrattan kim burayı yeniden inşa edecek?"

Tabii yeni yeri bulabilirlerse. Glymera'nın onları kızdıran vampirler için kullandığı özel deponun izini yıllarca kaybettikten sonra Çakal oradan kurtulmuş ve Kardeşliğe gelmişti. Ancak hepsi yeraltına geri döndüklerinde "tesis" terk edilmişti: Şu anda kampı kim yönetiyorsa, bir şekilde beş ya da altı yüz mahkumu, bütün bir uyuşturucu operasyonunu, tüm personeli ve gardiyanları buhar olup uçurmayı başarmıştı. Puf!

Ama nereye? Fazla uzağa gitmiş olamazlar.

"Bence soğuk laboratuvara götürelim." V bir şerit daha yaladı. "Bir fermanla her şeyi kapatın ve sonrasında evrak işlerini temizleyin."

"Yeri buldunuz mu-"

"Hayır, ama yapacağız. Bu bizi öldürse bile." Bir sigara kâğıdı daha çıkardı ve yemek odasının öbür ucuna doğru havladı: "Tanrım, siz ikiniz bunu internetten araştırın!"

Butch ve Rhage dönüp ona baktılar, sanki malikanenin önüne "Satılık" tabelası koymayı önermişti. Ve olağanüstü uşak Fritz'i mülkle birlikte tapulamaya hazırды.

V elini kış cebine soktu ve Samsung'unu çıkarıp salladı. "İkiniz de farkında mısınız bilmiyorum ama burada dünya parmaklarınızın ucunda. Typey-typey."

Butch, Tom Ford ceketinin kolunu çekiştirdi, eskiden ve hâlâ olduğu gibi iyi bir Katolik çocuğuydu. "Mesele bu değil."

"Ve internette okuduğunuz her şeye inanmamalısınız." Hollywood küvet büyüklüğündeki kaşığıyla eliyle işaret etti. "Ayrıca, diğer insanların ne düşündüğü de umurumuzda değil."

"Yani bu özel bir mastürbasyon," diye mırıldandı V. "Aynen öyle."

"Çok önemli bir korku serisi hakkında," diye dipnot düştü Butch.

Nedense, ikisinin uzun pencerelerden birinin yanında durduğunu, Rhage'in iri, sarışın ve güzel olduğunu, bir Ben & Jerry's kabından yemek yediğini, Butch'un ise GQ'dan birinin ona Yılın En İyi Giyinen Vampiri ödülünü vermesini bekliyormuş gibi görüldüğünü görmek V'ye troykanın ilk günlerini, üçünün de bekâr olduğunu ve Çukur'da takıldıklarını hatırlattı.

Biri ona ömür boyu kendi eliyle yalayıp bükmek zorunda kalmayacağı el ruloları verse bile o zamana geri dönmezdi. Ama bunlar güzel anılardı. Tıpkı bir çift havai kafanın çok iyi erkekler, çok iyi kardeşler olması gibi.

Çok iyi dövüşçüler.

V telefonundan saati kontrol etti. Üçü de bu geceki izleyiciler için erkenciydiler, bir tür uğultulu animasyon, malikânedeki İlk Öğün'e kadar takılmalarını imkânsız kılıyordu. Gazap birazdan gelecekti ve çok geçmeden de vatandaşlar Krallarıyla olan randevularına gideceklerdi.

V işinin bu kısmından nefret ediyordu; çiftleşmeler, doğumlar, ölümler ve mülkiyet anlaşmazlıkları hakkındaki özel konuşmaları dinlerken bir yandan da kendini soğutuyordu. Ancak Kara Hançer Kardeşliği her zaman hem türlerin savunucusu hem de Kral'ın özel muhafızı olarak işlev görmüştü.

Yani Wrath bunu kendi başına yapmadı.

Ve kim bilir, belki bir gece kardeşlere ihtiyaç duyulabilirdi.

Bu arada, altı saat boyunca boktan kışını seçirterek namluya bakıyordu. Oysa o lanet esir kampını arıyor olabilirdi.

Onlar orayı bulamadıkça, o da oranın peşine düşmeye daha çok karar veriyordu. Şu anda hapsedilmiş olan kimseyi tanımıyordu ve kurtarma kompleksi olan kanayan bir kalbi yoktu. Yine de glymera'dan gerçekten nefret ediyordu ve kamp bir grup tarafından ele geçirilmiş ve artık o kendini beğenmiş züppeler tarafından yönetilmiyor olsa bile, üzerinde onların adı yazan bir oyuncağı alıp götürmekten memnuniyet duyuyordu.

Ve tamam, evet... belki de içeride yanlış bir şey yapmamış insanlar olduğu fikrinden hoşlanmıyordu. Çakal'a göre, parmaklıklar ardına atılmış çok sayıda katil vardı, ama saçma sapan sosyal kuralları çiğnemekten başka bir şey yapmamış olan başkaları da vardı. Tecritten kaçan ya da istismarcı eşlerini terk eden kadınlar gibi. Siyasi, sosyal ve romantik olarak rekabet içinde olan erkekler.

Kendi türünden olan insanlar.

FFS, seks hayatı hiç geleneksel olmamıştı, bu yüzden o olabilirdi. Saxton. Ruhn. Blay ve Qhuinn.

Glymera'nın canı cehenneme, diye düşündü keseden bir tutam daha alırken.

Kral'ın avukatına "Onu bulacağız," diye söz verdi. "Ve onu havaya uçurmaktan zevk alacağım."

CHAPTER THREE

Esir kampının yeni yerinde, terk edilmiş tüberküloz hastanesinin hasta odaları, tedavi alanları ve idari ofislerden oluşan çürümeye yüz tutmuş katlarının üç kat altında, ilaç işlemlerinin tutuklular tarafından yapıldığı ve Komutanlık için özel odaların inşa edildiği yerin iki kat altında ve mahkumların korkunç uyku koşullarının altında dört kat çatlak beton merdiven

... tepeden tırnağa kirli kahverengi bir cüppeye bürünmüş yalnız bir hemşire, genellikle aristokrasinin en iyi evlerinden birinin ana sütine ayrılmış bir özenle ince, lekeli bir yatağın çarşaflarını değiştiriyordu.

Nadya paslı metal iskeletin içinde hareket ederken, kaba çarşafları gıcırdayan yayların ve kırk yıllık yastıklı paletin arasına sıkıştırırken, altına saklandığı kumaş parçaları yaralı yüzünü ve sakat vücudunu gevşekçe sarıyordu. Kumaşın akışına kıyasla kaskatı kesilmişliği, sarsıntıları ve topallayışları tuhaf bir tezat oluşturunuyordu ve ilk kez olmasa da, kaybettiklerinin bir kısmını ona bahşettiği için böyle giyindiğini düşündü.

Hareket kolaylığı. Zarafet. Akışkanlık.

Ama bu şekilde örtünmesinin başka nedenleri de vardı.

Temiz bir battaniyeyi katladığı yerlerden çıkarıp yünlü ağırlığın yerleşmesine izin verdi ve kırıksıklıkları düzeltti. Sonra yüzünü buruşturarak eğildi ve beton zeminden ince, sert yastığı aldı. Başlığı ait olduğu yere yerleştirirken boş yatağa baktı.

Ta ki başka tarafa bakmak zorunda kalana kadar.

Etrafında gördükleri tedirgin ruh halinden hiçbir şey kaybettirmemişti. Mahkûmlar arasındaki hasta, yaralı ya da sakatlar için kurduğu geçici tesis, terk edilmiş bir depoda, yirmi yıl önce modası geçmiş ya da eskimiş malzemelerin ağırlığını hâlâ taşıyan raflardan oluşan bir ormanın arkasına sıkışmıştı. Kamp buraya, bu eski insan hastanesine taşındığında, tedavi yataklarını yerleştirmek için alanı temizlemek gecelerini ve günlerini almıştı ve her ne kadar yerleri fırçalasa, çarşafı yıkasa ve ulaşabildiği duvarları yıkasa da, raflardaki tozla uğraşmamıştı.

Enerjisinin sınırları vardı ve onları tehlikeye atarak göz ardı etti.

Şimdiye kadar iki hastası olmuştu. Bir gece önce, Lucan'ın ona göz kulak olduğu o insan kadının bulunduğu yatağı yıkayıp yeniden hazırlamıştı.

Wolven'in kaderindeki eşine aşık olduğu yer.

Nadya'nın gölgelerdeki mevzisinden, aralarında büyüyen iyiliğe tanık olmuş ve bunun ne olduğunu anlamıştı: kaderin bahşettiği bir lütuf. Acıların dindirilmesi, kargaşa içinde bir umut kaynağı, her şey kaybolmuş gibi görünürken bir yön.

İnsanın evi olmadığında varacağı bir yer.

Kadın gittikten sonra Nadya çarşafı ve battaniyeleri yıkarken de benzer bir özen göstermişti. Rio'nun geri dönmeyeceğini biliyordu, tabii halkına döndükten sonra hayatta kaldığını varsayarsak.

Lucan geri dönmeyecekti, çünkü o kadın neredeyse o da oraya gidecekti. Bu yüzden onları onurlandırmak için, sanki çabaları onların geleceğini bir şekilde etkileyebilecekmiş gibi, yatak takımını büyük bir titizlikle soymuş ve yeniden inşa etmişti.

Sanki ellerinde sihir varmış ve yolculukları boyunca onlara yardım edebilirmiş gibi.

Tekrar aşağı bakarak önündeki yatağa baktı. Sonra ellerini bir kez daha genişçe açtı ve battaniyelerin üzerinde gezdirdi. Kaba yünün dokusu zihninde canlanırken, orada yatan hastanın kliniğine geri döndüğünü hayal etti, sanki onu sadece iradesiyle çağırabilirmiş gibi. Apex ve Mayhem'in koltuk altlarından tuttuğu, ayakları betona değmeyen, kafası gevşek, vücudu şok edici şekillerde yaralanmış, ilk geldiği şekilde kendisine geri döndüğünü hayal etti

...

Ama yüzü kapüşonunun altında saklı olsa da gözleri onu arıyordu.

Kane'i, ham yanık yaralarını, yamalı saçlarını, acıdan kaskatı kesilmiş ağzını son derece belirgin bir şekilde hayal etti. Solmuş uzuvları. Parmakları olmayan pençeli elleri.

Onun için elinden geleni yapmıştı ama çabaları pek bir şey değiştirmemişti. Bir gece önce muhafızlar onu, tehlikeye düşmüş durumunu umursamadan kabaca götürene kadar ölümün eşiğinde kalmıştı. Kadın denendi için dur

Onlar. Ama ve erkek kim kafasına silah dayamıştı. O da

O soğuk, solgun gözlerdeki bakışı asla unutmayacağım.

Kane zorla götürüldükten sonra yatağı olduğu gibi bırakmıştı, sanki Kane'in kaderinin ancak çarşafı değiştirmezse yerini bulabileceği bir işaretmiş gibi. Ki bu çok aptalcaydı.

Geri gelmeyecekti. Ve sonu korkunç olmuştu.

Kendi kendine onun nihayet huzura kavuştuğunu söyledi. Fade'de. Hakkında konuştuğu sevgili eşiyle

hezeyanını.

Otururken paslı yaylar ağırlığının altında gıcırdadı ve daha önce hiç bu kadar yalnız bir ses duymamıştı. Elini yeni yıkanmış kılıfın üzerine koyarak, Kane'den geriye kalan saçları hayal etti ve dokusunu, yumuşaklığını hissetmeye çalıştı, sanki anıları yeterince açıksa onu geri getirebilirmiş gibi.

Ama resüsitasyon böyle işlemiyordu. Ya da diriliş.

"Birini mi özlüyorsun?"

Nadya ayağa fırladı ve elinden geldiğince dengesini sağladı. Açık kapı aralığında beliren kadın, iki blok raf sırasının oluşturduğu koridor tarafından çerçevelenmişti. Bir metreyi aşan boyu ve savaş kıyafetleriyle güçlü vücudu silahlarla kuşatılmıştı; zayıf, zeki yüzü kurnaz çizgilerle çizilmişti. Ahlaksızlığın ve hayatta kalma içgüdüsünün kol gezdiği bir esir kampında, gardiyanların başında o vardı ve erkek mangalarını demir yumrukla yönetiyordu.

Nadya'nın kalbi hızla çarpmaya başladı ve zaten yerinde olmasına rağmen kapüşonunu daha da aşağı çekti.

Muhafızların başı öne çıktı. Yalnız olması alışılmadık bir durumdu. Arkasındaki savunma eksikliğini hiç umursamaması ise öyle değildi.

Cellat öldürüldükten sonra yönetimi o devralmıştı ve ona karşı koyabilecek kimse yoktu.

"Sana söylenene kadar bekle," diye yorumladı derin sesiyle.

Nadya hafifçe eğildi ve gerçeği kendine sakladı. Onu sessizliğe iten saygı değildi, korku da değildi. Tek düşünebildiği, muhafızın Kane'i kolundan tutup yataktan kaldırışydı ve Kane acı içinde bağırmış olsa da, durumuna hiç saygı gösterilmemişti. Zaten acı çekiyor olduğu gerçeğine.

Onun yerine, zalim bir zevk vardı. Ve o korkunç erkek buraya sadece ve sadece tek bir kişi tarafından gönderilmişti.

Sessizliğin nedeni nefretti.

"Yaralı muhafızlarım var," diye duyurdu liderleri. "Onları buraya, size getiriyorum. Bana sahip olmadığınız malzemeleri söyleyin, ben de sizin için getireyim."

Nadya boğazını temizledi. "Ne tür yaralar?"

"Fark eder mi? Onları öyle ya da böyle kurtarmanız gerekecek."

"Sana neye ihtiyacım olduğunu söylememi istiyorsan, bana neyi tedavi ettiğimi söylemen gerekecek."

Nadya kara kaşlarını kaldırdığında, kimsenin bu kadına bir isimle hitap etmediğini fark etti. Kendisinden sadece muhafızların başı ya da eski dilde "muham" olarak bahsediliyordu.

Aristokrat teriminin onun gibi biri için kullanıldığını duymak tuhaftı.

"Silah sesleri. Çürükler. Sarsıntılar."

"Kaç hasta var?"

"Bir düzine."

"Antibiyotiklere, bandajlara ve ağrı kesicilere ihtiyacım var," diye karşılık verdi Nadya. "Sefalosporin, alabileceğin tüm haplar. Sülfamidler de. Bulabildiğiniz kadar hidrojen peroksit ve tüpler içinde Polysporin ya da Neosporin istiyorum. Reçetesiz bile olsa hap ya da sıvı her türlü ağrı kesiciyi alacağım. Ayrıca dikiş kitleri ve bantlı steril bandajlar. Ama hepsini nerede bulacağınızı bilmiyorum."

"Bu bir sorun olmayacak." Kibir

sürpriz değildi. "Bırak da yazayım."

Olabildiğince hızlı hareket ederek köşedeki yıpranmış masaya gitti ve yaşlılıktan kahverengileşmiş ama üzerinde hâlâ hastanenin adının ve adresinin yazılı olduğu eski kırtasiye malzemelerini çıkardı. Yazısı dağınıktı ama zihni berraktı.

Akıl hocasının öğretileri onunla kaldı, vampir ve insan dünyaları arasındaki köprü hala sağlam, hala hayat kurtarıyor - seçme şansı olsa o muhafızların her birinin kan kaybından öldüğünü görecekti.

Nadya diğerk kadına döndü ve elindeki kâğıt parçasını uzattı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, ben ameliyat yapamam. Basit dikişlerin ötesinde bir becerim yok. Elimden geleni yaparım ama-"

"Hayır," diye tersledi kadın listeyi alırken. "Tamamen iyileştiklerinden ve görevlerine geri döndüklerinden emin olacaksın. Ve sen sormadan söyleyeyim, beslenmeleri gerekirse dişileri buraya getirteceğim."

"Yapabileceklerimin bir sınırı var-"

Muhafızların başı bir bıçak çıkardı, çelik gözlerindeki aynı soğuk ışıkla parlıyordu. "Umarım hepsi yaşıyordur. Her birinin. Hayatları sizindir. Mezarları da sizindir. Erkeklerimden herhangi biri için kazacağım her çukura senden bir parça koyacağım."

Nadya kapüşonunun ağından baktı ve kendisine doğrultulan silahlarla işinin bittiğine karar verdi.

"Yanık hastam nereye gitti?" diye sordu yatağı işaret ederken. "Ona ne oldu?"

Esir kampında zayıflıkların gizlenmesi gerekiyordu ve fiziksel kusurları bariz olsa da zihinsel kusurlarını kamufle etmek için elinden geleni yaptı: Bu katile Kane ile arasında bir bağ olduğunu açıklamak akıllıca değildi.

Ama teoride korktuğu şeyden emin olması gerekiyordu.

"O öldü." Muhafızların başı döndü ve yürüdü raflardan oluşan ormana. "Hastalarınız birazdan gelecek. Size malzemelerinizi getireyim."

Nadya geri çekilen ayak seslerini dinledi. Ve eğer başka bir bedende olsaydı, dışının peşinden gideceğini biliyordu. Aklında göğüs göğüse çarpışma fantezisi vardı ama bu pek çok nedenden ötürü asla gerçekleşmeyecekti.

Kane bir yabancıydı. Yine de çektiği acılarla onun bir parçası haline gelmişti.

Sanki o da ölmüş gibiydi.

Ve onsuz devam etme olasılığı, zaten gri olan dünyasını ruhuna ulaşan bir yasa boğdu.

CHAPTER FOUR

Gevşek çakılların üzerinde çatırdayan lastiklerin sesi Apex'in kulaklarına cam kırıkları gibi girdi, yumuşak ses tonu gürültünün kafatasının içinde yarattığı acıyla çelişiyordu. Bu arada burnuna gelen kan, gaz, yanmış lastik ve taze ot kokusu da aynı şekilde baş edilemeyecek kadar fazlaydı. İnleyerek yüzüne yapışan şeyi itti-

Tekrar SUV'un tekerlek yuvasındaydı. Ama bu sefer yatay değil, dikeydi.

Kahretsin, takla atmışlardı. Yolun kenarına çekilenler de başka muhafızlardı.

Frenler gıcırdayınca kendini hareket etmeye zorladı ve sahip olmadığı bir silah için etrafı yokladı, bu sırada solda bir araba kapısı açıldı - hayır, iki. Ve bu, ateş edecek ya da bıçaklayacak bir şey bulamazsa kesin ölüm anlamına geliyordu-

Yerdeki örtünün üzerinde ayak sesleri, yaklaşırken hisşirtılar.

En az iki set, yaklaşıyor.

Onca pis kokunun arasında yakalayabileceği bir koku yoktu ama sanki önemi var mıydı? Ne olacağını biliyordu.

En azından yumruk atarak dışarı çıkmaya kararlı bir şekilde, sıkıştığı yerde dönmeye başladı ve başını kaldırdığında bir ayağın

Yüzünün yan tarafına. Kane'in.

Ani bir hamleyle kendini yukarı itti ama bir bacak karmaşasına ve erkeği dışarı taşıırken Kane'i sardığı örtünün kıvrımlarına takıldı. Son saniyede diğer mahkûmun etrafına bağladığı emniyet kemeri, açıkça ölü bir ağırlık olan şeyi üzerinde tutuyordu; tüm bu gevşek, tepkisiz uzuvlar Apex'in midesini bulandırıyor.

Battaniyeyi bir kenara atarak, gösterge panelinin ışıltısı sayesinde daha iyi görebildi. Nefes alıyordu. Tamam, en azından Kane nefes alıyordu. Ne kadar süreyle, kim bilir.

"Kargaşa mı?" diye tısladı.

Cevap yok. Tıpkı Kane gibi koltuğunda kemerinden asılı duran direksiyondaki adamdan da bir hareket gelmedi.

Acımasız triyaj işlemi tamamlandıktan sonra Apex, başka bir el bombası ya da belki bir silah aramak için ön tarafa sıkışıp sıkışamayacağını değerlendirdi. Çarpışmanın etkisiyle gevşek olan her şey öne doğru fırlamış olmalıydı, cip sert bir şekilde durduğunda bile nesnelerin kinetik enerjisi değişmemiştir.

"Apex," diye bir ses geldi uzaklardan, çok uzaklardan gibi görünen bir yerden. "Ateş etmeye başlama, Tanrı aşkına. Benim."

"Lucan?"

"Seni bu enkazdan çıkaracağım."

Apex elini başına götürdü ve yüzünü buruşturdu. Belki de bunun nedeni beyin sarsıntısıydı? Yine de hayatı boyunca birkaç kez beyin sarsıntısı geçirmişti ve bunlar daha önce hiç işitsel halüsinasyonlarla birlikte gelmemişti.

"Burada ne halt ediyorsun, wolven," diye mırıldandı.

Bir duraklama oldu. "Şikayet mi ediyorsun? Çünkü Noel Baba'yı beklemeyi tercih edersen seni bu enkazın içinde bırakırım."

"İçi boş tehdit, kurt."

Ama hadi ama, adam elbette geri dönecekti. Bu melezin içinde, klanından birini terk edemeyecek kadar çok acı bakla DNA'sı vardı ve çok fazla vampir

Kendisine ait olduğunu düşündüğü kişileri korumamak. Eşi olduğunu iddia ettiği insan kadınla birlikte esir kampından kaçmış olmasına ve en azından bezelye kafasına bir tabanca dayamadan oraya yaklaşmaması gerektiği gerçeğine rağmen, işte buradaydı.

"Önce Kane'i al."

Lucan'ın sesi boğuktu. "Başını ört." "Ne?"

"Lanet kafanı ört, ne olur ne olmaz."

Apex'in kesinlikle delirmiş bir parçası lanet boynunu dışarı çıkarmak istedi çünkü o sadece meydan okuyan bir SOB'du. Ama eğildi ve koltuğun arkasına sığındı.

"Kane'e dikkat edin!" diye bağırdı. "Ve Mayhem!"

Ön camdan yukarı doğru bir gümbürtü duyuldu. Ve sonra daha yüksek olan bir saniye ve son-

"Ben de varım." Wolven'in sesi şimdi bir çan kadar netti. "Oh, kahretsin, Mayhem..."

"O öldü mü?" Apex kendini yukarı iterken söyledi. "Bilmiyorum."

Apex etrafına bakmaya çalıştı ama battaniyenin karanlık kıvrımları her şeyi henüz ortaya çıkmamış bir sahne dekoruna dönüştürüyordu.

Şimdi tanıdık bir kadın sesi: "Kapıları açın."

"Rio neden burada?" Apex talep etti. "Kafayı mı yedin sen? Muhafızlar geliyor. Takip edildik-"

"Elbette öyleydin," diye mırıldandı Lucan'ın shellanı. "İşte bu yüzden konuşmayı bırakmalı ve hızlı hareket etmeliyiz."

Birisi ona çenesini kapatmasını söylemeyeli uzun zaman olmuştu. Belki de hiç.

"Kane'i yukarıdan indir," dedi. "Onu ön taraftan çıkarmaya çalışırsanız başaramaz."

Kurt adam ve dişisi arasında hızlı ve yoğun bir konuşma başlamıştı. Ve sonra bir sallanma oldu - Rio ön cam çerçevesinden güvenlik camından geriye kalanları sökmeye başlarken Lucan yan panellere tırmandı. Ondan sonra, bir tur daha f-bombası,

Apex'in sorunu tahmin etmek için tercüme edilmesine gerek yoktu: Arka kapı sıkışmıştı.

Kurt adam dışisine, "Bana levveyi at," dedi.

Bir darbe daha ve bu kez küçük parçalardan oluşan bir yağmur yağdı.

Şimdi Lucan'ın sesi tam yukarıda: "Tamam, Kane. Bu iş zorlaşacak. Üzgünüm Apex, onu yakaladım. Emniyet kemerini çözebilir misin?"

"Evet." Apex, gevşek uzuvlar ve yün kıvrımları arasında mücadele ederek kemerin çapasını buldu. "Hazır mısınız?"

"Evet."

Ortaya çıkan acı iniltisini duymak zordu ve ardından Apex'in üzerindeki yük kademeli olarak hafiflerken diğer mahkûm da üzerinden çekilmeye başladı. Battaniye yolculuğa devam ederken, Apex sonunda iyice bakabildi-

"Ah... kahretsin," diye nefes aldı. "Kargaşa."

Rio kendini kokpite sıkıştırırken, mahkûm onu fark etmedi - yüzünden akan kana bakılırsa ya ölmüş ya da baygın olmalıydı.

"Apex, bu kemeri benim için de serbest bırakır mısınız?"

Elini ileri doğru iterek görevini yerine getirdi ve sonra yeniden odaklanarak Kane'in tahliyesine yardım etmeye çalıştı. İnlemeleri duymak berbattı ama en azından hâlâ hayat olduğu anlamına geliyordu. Gerçi bu hızla giderse, çıkarma işlemi lanet olası işi bitirecekti-

Kane çığlık atınca her şey durdu.

"Battaniye sıkıştı," dedi Lucan.

"Kahretsin."

Apex'in tek dürtüsü olabildiğince sert itmektir ama bu onları Kane'in canlı canlı derisini yüzmekten başka nereye götürecekti ki? Ya yün sargı çıktığında kemiklerinde kalanları kaybetti ya da kırılmış cam kenarlı pencere görevini yaptı.

İşte bu yüzden diğer insanlarla ilişki kurmamak daha iyiydi.

Onların acısı sizin acınız oldu.

Lucan devrilmiş cipin tepesinde Kane'e karşı nazik olmaya çalıştı, gerçekten de öyleydi. Ama bir erkeğin ölü ağırlığını, adamın omuzlarının ancak sığabileceği büyüklükteki bir açıklıktan sürüklemeye çalışıyorsanız bunun da bir sınırı vardı. Ayrıca bir deri bir kemik kalmış olsa bile Kane yüz kilonun üzerindeydi ve vücudu o kadar zayıftı ki kavraması çok zordu.

Bir de şu lanet battaniye vardı.

Apex aşağıdan, "Zamanımız tükeniyor," dedi. "Onu dışarı çıkarmalıyız."

Elbette bu doğrudu.

Lucan'ın botlarından biri altından kayınca yan panele çarptı ve kazandığı zemini kaybetti.

Lucan ayak pozisyonunu yeniden alırken, "Dayan dostum," diye homurdandı. "Sadece biraz daha uzağa, üçe."

"Buldum," diye seslendi

Apex. "Bir ... iki ... üç-"

Mahkûm bir anda serbest kaldı ve aniden serbest kalmasıyla Lucan dengesini kaybedip ikisini de yere düşürmemek için elinden geleni yaptı. Kendini dengede tutarken, adamı arabanın yan tarafına yatırdı ve kafanın geriye düşme şekli gerçekten endişe vericiydi. Ağzındaki kan ve yüzündeki morluklar da endişe vericiydi. Ve parıldayan ve ağlayan tüm o çiğ yaralar.

Lucan göz kapaklarından birinden geriye kalanı açtı. Beyazlar görünüyordu ama başka bir şey yoktu. "Kahretsın-"

Apex kırık camdan sanki botları yaylıymış gibi dışarı fırladı, momentum o kadar büyüktü ki sadece araçtan kurtulmakla kalmadı, havada bir takla attı. Sert bir şekilde yere indiğinde, kafasında kanayan bir yara olmasına rağmen hemen Kane'in yanına gitmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"Nefes alıyor mu?"

Soru kabaca sorulmuştı ve cevap da neyse oydu: Çıplak göğsün inip kalktığını herkes görebilirdi. Ama Apex belli ki kendi gözlerine güvenmeyecek kadar önemsiyordu.

Lucan yana doğru eğilirken, "Şu an için," diye sözünü kesti.

Rio, cipin ön tarafında Mayhem'i sürücü koltuğundan çekip çıkarmış ve pis otların üzerine yatırmıştı. Yüzü gökyüzüne dönük olan erkek koordinasyonsuz bir şekilde hareket ediyordu; kolları zayıf bir şekilde dönüyor, bacakları sanki sarhoşmuş ve koşmaya çalışıyormuş gibi inip kalkıyordu.

Yüzünde parlak, kırmızı bir maske gibi çok fazla kan vardı.

Ve sonra işler daha da kötüye gitti.

Uzakta, ağaçların arasından, hızla gelen farların kusursuz titreşimi bir kıyamet saatinin tik takları gibiydi.

"Misafirimiz var," dedi Rio.

Ondan sonra işler daha da kötüye gitti.

Lucan burun deliklerini açarak havayı kokladı ve dişlerini gösterdi. "Rio, silahını çıkar."

Başını çevirerek esintiyle gelen kokuları tekrar test etti ve göğüs kaslarını sıkılaştıran bir onay aldı. Harika. Bu boktan gösteriye eklenmesine gerçekten ihtiyacı olmayan tek şey.

"Mayhem bir kurt olduğunu söylüyor," diye seslendi Rio. "Yolda.

Bir kurttan kaçmak için
direksiyonu kırdı." "Evet,
kokusunu buradan
alabiliyorum."

Lucan yaklaşan araçları ölçtü. Yaklaşıyorlardı, amansız bir silahlı çatışma bir fırtına dalgası gibi onlara doğru ilerliyordu.

Apex'e bakarak elindeki tek silahı erkeğe fırlattı. "Ben gidip bir akrabamla ilgilenirken sen de onları koru."

Apex silahı aldı ve tek kelime etmeden başını salladı.

Cipin yan panelinden atlayan Lucan yere düştü ve alt takımdan aşağıya, arkadaşının yanına koştu. "Ben olacağım

Hemen

döneceğim."

"Dikkatli ol."

Onu çabucak öptü ve sonra sığ setten yukarı atlayarak uzaklaştı. Yol aydınlatılmamıştı ama görmek için sokak lambalarına ihtiyacı yoktu. Kurdun cesedi yaklaşık kırk metre ötede, çukurlu asfalt şeridin ortasındaydı, göğsünün beyaz-gri tüylerini kan boyamıştı, gri dili açık çenesinden dışarı sarkıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde göğüs kafesi hâlâ inip kalkıyordu. Bu uzun sürmeyecekti.

Aradan onlarca yıl geçmiş olmasına rağmen Lucan erkeği tanıdı. Kuzenlerinden biriydi.

İlki Cellat tarafından sadece birkaç gece önce getirilmişti. Her ne sebeple olursa olsun, wolvenler dağdan inmiş ve esir kampının etrafında dönüyorlardı-

Hırıltı Lucan'ın tam karşısından geldi.

Bakışlarını çalıların arasına doğru kaldırdığında, bir dizi parlayan mavi göz ona kilitlendi.

"Rio," dedi yüksek sesle, gözlerini kurt adamdan ayırmadan. "Arabamıza geri dön-"

"Ne?"

"Arabamıza bin, hemen şimdi."

"Ama ne hakkında-"

"Şimdi!" diye bağırdı, kalçalarına doğru eğilip dövüşe hazırlanırken.

Dört patisi üzerinde mi yoksa iki ayağı üzerinde mi olacaktı, tek soru buydu.

Seçim şımarıklığı hakkında konuşun.

CHAPTER FIVE

Kane gözlerini açıp üstündeki gökyüzüne baktığında azımsanmayacak bir şaşkınlık yaşadı. Az önce çektiği acı göz önüne alındığında... bir sonraki göreceği şeyin Fade'in sisli manzarası ve wahlkers tarafından kendisine anlatılan beyaz kapı olacağını varsaymıştı.

Ama ne sis ne de kapı vardı. Elinde sadece dünyanın üzerindeki kasvetli gökler vardı, parıldayan yıldızlar ona güzellik adına çok az şey sunuyordu ve kesinlikle hiçbir mistisizm sunmuyordu.

Gerçi eğer yaşıyorsa, bir şansı vardı.

"Seni daha iyi korunabileceğin bir yere götürmeliyim. Özür dilerim." Başını çevirdiğinde, yakınlarda olana odaklanmakta zorlandı-

Ama bir an sonra, kendi yüzüyle aynı hizadaki yüzü kaydetti.

"Apex." Sevgili Bakire Kâtip, sesi çok kısıktı. "Neredeyiz biz..."

"Kendini hazırla."

Mahkûm arkadaşı ona bu emri yerine getirecek zaman bırakmadı ama belki de en iyisi buydu. Kane'in acı reseptörleri bir kez daha bildiği tek şey haline gelirken, elektrik şokları onu kılıç gibi delip geçiyordu, uzuvlarının bükülmesi ve

Kontrol edebileceği hiçbir şey kalmayınca derisinin içine çekildi, dünya onun için kayboldu. O buz gibi soğuk göklerde.

Yere yığılıncaya kadar geçen süre sonsuzluk gibi geldi ve kesinlikle acı kendi programıyla gitti, çarparak gelen şey yavaş bir yürüyüşle geri çekildi.

İşkenceye dayanmanın bir yolu olarak gözlerini tekrar açtı. Acı çektiği tüm geceler boyunca, kendi dışında bir şeye, herhangi bir şeye odaklanabilirse, saldırının bir kısmını geri püskürtebileceğini keşfetmişti-

Mekanik. Görüşü keskinleştğinde, borular, şaftlar, teller, tavalardan oluşan iç içe geçmiş bir çalılığa bakıyordu: Yan yatmış bir araçtı.

Bir anda silahlı bir çatışmayı, Apex'in pencereden eğilip bir şeyler fırlattığını ve sonra ...

"Beni terk etmen gerekiyor," dedi diğer erkeğe.

Cevap gelmeyince azı dişlerini gıcırdattı ve başını kaldırıp etrafına bakındı. Apex onun yanında diz çökmüş, ellerini kırbaçlanmış toprağa dayamış, vücudu sanki SUV'dan geriye kalanlara saldıracakmış gibi hazır bekliyordu.

"Beni burada bırakacaksın," diye tekrarladı Kane, "ve kendini kurtaracaksın."

Diğer erkek ağzını açtığında, ses tonunda bir oktav daha alçak bir ton buldu. "Bırakın gideyim. Lucan'ın ne dediğini duydum. Yolda bir wolven var. Eğer bir tanesini vurursak ormanda daha fazlası olmalı ve tüm bunların üstüne bir de muhafızlar olacak. Artık özgürsün. Hapishaneden çıktın. Gidin."

Erkek gözlerini indirdi ve gergin sessizlikte Kane o sert, zayıf yüz hatlarını inceledi. Tasmaını patlattığından ve halkası patladığından beri onları çok görmüştü. Apex hâlâ anlayamadığı nedenlerden ötürü saatlerce başucunda kalmıştı.

"Kendini kurtarmalısın."

Apex cevap vermedi. Başını sallamadı ya da sallamadı. Heykel gibiydi, ancak yüzeyinin altında sıcaklık ve

hayat. Ve saldırganlık.

"Onu hareket ettirebilir misin?"

Kane'i devrilen aracın arkasından çıkaranın kim olduğu düşünöldüğünde, kadın sesi sürprizdi ama yine de bekleniyordu. Lucan'ın shellanı karanlık giyinmişti ve elinde bir silah vardı. Yanağında kan olmasına ve ceketinde lekeler bulunmasına rağmen, her zaman yaşadığı yerdeki bir insan kadar soğukkanlıydı.

"Evet," dedi Apex. "Onu ben alırım." "Hayır," diye araya girdi Kane.

"Onu ve Mayhem'i kapıları kilitli arabamıza bindirmeliyiz."

Apex hızlı hareket etti. Dişı de öyle. Ve Kane kaldırılırken bayılmış olmalıydı çünkü bir de baktı ki dik oturuyor, omzunda ve göğsünde bir kemer var, ayakları o kadar hassas bir hizada dizilmişti ki, gerçek mahmenleri bunu onaylardı.

"Kane, kapıyı kilitle. Anladın mı?"

Başını hareket ettiremeyen gözleri derin sesi aradı.

Apex, yine. Apex, her zaman. Aracın içine doğru eğildi.

"Buradan çıkın," diye emretti Kane.

"Kilitle."

Çelik panel sertçe çarpıldı ve ardından Apex işaret parmağını cama, kapıdan çıkıntı yapan küçük bir mile dayadı.

Apex'in gözleri yandı. "Bunu yapana kadar seni bırakmayacağım."

Kane hâlâ parmakları olan elini beceriksizce salladı; sonra da koltuğa yığıldı. Başını sallarken, yaralı bir ortağı olduğunu fark etti. Yanındaki Mayhem de aynı durumda görünüyordu, yüzü kanla kaplıydı, gözleri düzensiz bir ritimle kırışıyordu.

"İyi misin?" diye mırıldandı diğer mahkûm ona.

Kane cevap verme zahmetine girmede, çünkü bu refleksif bir soru gibi görünüyordu, Mayhem her ikisiyle de tanınmasa da kibarlık veya pratiklikten kaynaklanan bir şeydi

-ve her halükarda, erkeğin verilecek cevabı takip edecek kadar enerjisi yokmuş gibi görünüyordu.

Ve oh, ilginç. Mahkûmun tasmaı hâlâ takılıydı, patlayıcı yükü ve izleme cihazıyla birlikte çelik bant sağlamdı. Bir şekilde devre dışı bırakılmış olmalıydı yoksa araziden çıkar çıkmaz patlayacaktı.

Kane başını diğer tarafa zorlayarak sütlü camdan dışarı baktı. Yolun yukarısında Lucan'ın çömeldiği yerden doğrulduğunu ve görüş alanının hemen dışındaki bir şeye odaklandığını gördü. Ve erkeğin ötesinde, karanlığın içinde, ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen... bir far çizgisi.

Arabalar. Bir sürü.

Yaklaşıyorlar. Korumalar.

Her ne kadar Kane bu modern çağa ait olmasa da, yüzyıllar önce hapsedildiğinden beri zamanda kilitli kalmış olsa da, neyin içinde olduğunu ve onları neyin beklediğini biliyordu. Kampta paketlenen ve kâr amacıyla satılan uyuşturucuları taşımak için kullanılan her türlü motorlu taşıtı, kamyonları, SUV'leri ve arabaları görmüştü. Ve böyle bir sıraya kaç muhafızın sığabileceğini biliyordu.

Bu iş çok kötü gidecekti. Hepsi için.

Sanki ürkmüş bir at gibi, zihni aniden şimdiki zamandan uzaklaştı. Ama güvenli bir boşluğa gitmek yerine, olabilecek en kötü yere gitti ve onu her zaman savaştığı anıların içine çekti: Ölümün tekerlekler üzerinde değil, ayak sesleri üzerinde geldiği başka bir geceye gitti ...

Shellan'ın son nefesini verdiği akşam, Kane çalışma odasındaki masasında oturuyordu, önünde malikanesinin muhasebesi vardı, rakam sütunları ve hesaplar avuçlarının arasından kum gibi süzülüyordu, tek tük rakamlar ya da satır başlıkları dışında hiçbir şey aklında kalmıyordu. Materyalle ne kadar çok meşgul olursa olsun, hiçbirini takip edemiyordu, kavrayış eksikliği onu baştan başlayıp yeniden başlatmaya zorluyordu.

Ve bir kez daha başla-

Sandalyesinde kıpırdanarak piposunu yeniden yaktı, çünkü gül ağacından yapılmış çanağındaki köz sönmüştü ve duman bulutlarını üflerken, dumanlar yukarı süzülüp zarif, erkeksi odanın yükseklerinde asılı kalarak ona buhar makinelerini düşündürdü-

Ritmik bir tıkırtı duyulduğunda bunun nereden geldiğini anlayamadı. Sonra yana doğru eğildi ve masanın altına baktı. Topuğu halının üzerinde zıplıyordu, önceki sekiz gece ve gün boyunca herhangi bir şekilde, herhangi bir aktivitede, herhangi bir pozisyonda yerleşmesini zorlaştıran enerji dalgalanmalarıyla canlanmıştı.

Ev halkı içinde kendini iyi hissetmeyen tek kişi o değildi. Cordelhia'nın da keyfi yerinde değildi ama onun belirtileri de kendisinininkinin tam tersiydi. Onun hiperaktivitesinin aksine, Cordelhia halsiz ve dürtüsüzdü, son zamanlarda ne yemek yiyor ne de fazla uyuyordu.

İkisi için de ne büyük mutluluk.

Doğumunun yıldönümü için bir hediye gibi, onun ihtiyacı varıştaydı. Hormonlarındaki değişim, doğurganlık yükü havada yoğun bir şekilde hissediliyor, burnuyla alay ediyor, dişlerinin aşağı inmesine ve o pozisyonda kalmasına neden oluyor, onu neredeyse delirme noktasına getirecek kadar huzursuz ediyordu. Evdeki hizmetkârlar da bunu hissetti, ancak köpek oldukları için içgüdüsel düzeyde etkilenmediler. Yine de ekstra mahremiyet sağlamaya çalıştılar, kendilerini hem gündüz hem de gece boyunca dönüşümlü bir programda uzak tutan ayak işlerine gönderdiler.

Tam çiçeklenme başlar başlamaz erzak bırakılır ve bereketli saatler geçene kadar mülk çevreden izlenirdi. Gerçekten de, bir dişinin yoğun isteklerini dindirmenin tek yolu ona binmek ve sadece bir erkeğin yapabileceği gibi hizmet etmektir ve hem kendisi hem de shellanı aristokrat olsalar da, biyoloji pazarlık edilemeyecek bir doğa gücüydü ve yakında zirveye ulaşacaktı. Adam bunu hissedebiliyordu ve kadın da hissedebiliyordu.

Son iki gecedir, sanki akıntıya karşı savaşıyormuş gibi hissediyordu. Onu suçlayamazdı. Doğum yatağının riskleri gerçektir ama yine de sevgilisi bir yavru istiyordu. Tek konuştuğu buydu, özellikle de kardeşinin shellanı bu yaz aile soyuna iyi bir oğul hediye ettiğinden beri.

Dolayısıyla sabırsızlanan tek kişi Cordelhia değildi. Mahmen'i sürekli bir baskı kaynağıydı.

Hem Eski Ülke'de hem de Yeni Dünya'da adet olduğu üzere, aristokrat bir ailede bir yavru dünyaya geldiğinde, yeni mahmen çiftin evine davet edilir, doğumun ardından iyileşme süreci yaşanırken ilk yetiştirme süreci personel tarafından denetlenirdi. Başarılı bir toparlanmanın ardından, mahmen köpeğın uygun şekilde izlenmesini devralırdı. Cordelhia'nın erkek kardeşinin durumunda, mahmenleri elbette bu fırsattan mahrum bırakılmıştı ve Kane, oğlunun nesliyle ilgili işlerin uygun bir şekilde halledilmediğini düşündüğünü anladı. Kızının evinde doğru bir örnek oluşturmaya kararlıydı ve hamilelik onaylanır onaylanmaz yeni personel işe almak ve onları doğru olduğunu düşündüğü bir şekilde eğitmek için harekete geçmeyi planlıyordu.

Kane onun tüm malikâneyi yeniden dekore etmeyi düşünmemesine şaşırmıştı. Gerçi belki de bu planlar arasındaydı ve henüz kendisine bildirilmemişti.

Ailenin katılımını sağlamak... büyük bir keyifti. Öyle değil miydi? Özellikle de Shellan'ınki.

Yavrunun sağlıklı olduğunu ve Cordelhia'nın tam sağlığına kavuştuğunu varsayarsak, bir doğum Kâtip Bakire'nin bir lütfu olsa da, Milesandhe ile bitmek bilmeyen bir birlikte yaşam sevinçle beklenecek bir şey değildi - ve belki de huzursuzluğu hem doğurganlık zamanı hem de böylesine onurlu, meraklı bir misafirin yaklaşan inişiydi-

Oturmaya devam edemeyen Kane'in vücudu kendiliğinden ayağı fırladı, kolunun parşömenin bir kısmına takılmasıyla muhasebe sayfaları kurutma kağıdından kaydı. Düğümü çekiştirerek

Kravatını çıkardı, defter parçalarının üzerinden geçip masasının etrafından dolanırken ceketinin düğmelerini yeniden ilikledi.

İran halısını geçerek, kandillerin ışığını yakalayıp kıran göbeklerde sitrin, yakut ve kehribar rengi parlayan her türden likörün bulunduğu, kesme kristal sürahilerle dolu pirinç bir arabanın yanına gitti. Piposunu dişlerinin arasına yerleştirerek, daha önce içtiği tek bir içki olmasına rağmen seçkiyi inceledi.

Cinsel istekleriyle savaşmak için şeri içmekten fazlasıyla yararlanmıştı. Gerçekten de sürahinin kapağını kaldırdığında, bir kez daha doldurulması gerektiğini fark etmemesi mümkün değildi. Bu ahlaksızlığı onaylamıyordu ama son birkaç gecedir, uyandığı andan şafak sökerken kendinden geçene kadar durmadan içiyordu. Kısmen akli başında kalabilmesinin tek yolu buydu.

Alışlagelmiş edep sınırları içinde kalma mücadelesi onun için bir şoktu; güzel kıyafetlerinin, düzgün eğitiminin ardında bir hayvanın gizlendiğini, bir hayvanın çiftleşme, hamile kalma ve türünü devam ettirme gibi temel dürtüleri olduğunu hatırlatıyordu.

Yani, evet, ya katıldı ya da kendine dayanamadı.

Kristal bir bardağa bir bira büyüklüğünde şeri doldururken, o saate kadar gelebildiği için biraz yersiz bir gurur duydu - saat kaçtı? Köşedeki büyükbabasının saatine baktı. Dokuz kırk dokuz. Yani sıvı koltuk değneğine yaslanmak zorunda kalmadan önce bir saat yirmi dakika, neredeyse bu akşam saat ona kadar dayanabilmişti.

Bardağı ağzına götürürken başını arkaya yatırdı ve gözleri tavana dikildi.

Yutkunup dururken Shellan'ın tam yukarıda olduğunu düşündü.

Sevgilisi tam üzerindeydi, yumuşak yastıklara ve bulutu andıran yatak platformuna yaslanırken vücudunu bol ipekli bir elbise örtüyordu.

Bağırsaklarındaki endişe, şarabın sıcak ısıltısını ekşitti.

Son bir yıl içinde sadece üç kez birlikte olmuşlardı, ilki çiftleşme törenlerinin olduğu geceydi. O ilk ilişki garip, beceriksizce bir ilişkiydi; adam kendi bekâretini kaybettiği gibi onun bekâretini de almış, kadın da kaçamayacağı bir görev olarak onu üzerinde taşımıştı. Daha sonra, saatler sonra İlk Yemek'te kız nazikçe otururken, onu incittiğinden endişelenmiş ama bu kadar kişisel bir şeyi bir yabancıya nasıl soracağını bilememişti.

Bundan sonra, ona düzgün bir şekilde kur yapmaya yemin etmişti. Cehennem zebanisi olarak canı istediğinde ondan zevkini talep etmek onun hakkı olsa da, onun istekli bir katılımcı olmasını istiyordu ve bu yüzden onu tanımaya ve ona ne kadar değerli olduğunu göstermeye koyuldu. Mücevherler ve çiçeklerle, arazide ay ışığında yürüyüşlerle ve her türlü mantıklı el ya da omuz dokunuşuyla bir bağ kurmuştu.

Ve sonra bir kez daha denedi. Onunla ikinci kez yatmayı denediğinde, sanki kendi derisini yüzüyormuş gibi soyunmuş ve bir şifacının çıbanı muayene etmesinden beklenecek türden bir hoşgörülle kendini yatağına bırakmıştı. Çıplak göğüsleri ne kadar cezbedici olursa olsun, sertliğini koruyamamıştı.

Bundan birkaç ay sonra, son bir girişimde bulunarak onu tahrik etmeye çalışmış, gün ışığında onu aramış, acele etmemiş ve vücuduna nazik davranmıştı. Kadın onu durdurmuş ve cinsel ilişkide ısrar etmişti. Kadın onu üstüne çekip kabaca içeri girmesine rehberlik ettiğinde bile cinsel organı bir şekilde durumunu korumuştur; yine de kadın onun serbest kalmasını metanetli bir teslimiyetle karşılarken adam içi boş bir hüznü hissetmişti.

Daha sonra, ne zaman isterse çiftleşme görevini yerine getireceğine dair onu temin etmek için büyük acılar çektiğinde, kanını ekşiten bir utanç hissetmişti. Yumuşak ve içten sözleriyle onu ruhunun derinliklerine kadar işlemiş olması, ondan sakladığı bir şeydi.

Ama onu seviyordu. Bundan asla şüphe duymadı. İnanılmaz derecede özenli ve sevecen biriydi ve bir zebaninin isteyebileceği en iyi eştı. Zamanla cinsel ilişki büyüyecekti. Bundan emindi. Mahmenleri onu Kane'e teslim edene kadar dışlanmış bir dışıydi, onu korumaya ve kapatmaya devam edeceğine söz veren sevgi dolu bir kâhyaya tam bir saflıkla sunulan değerli bir maldı. Onun çekingenliğini hoş görmeliydi.

Dayanılmaz isteklerini cinsel eylemle hafifletmek zorunda kalmadan önce daha fazla zamanları olacağını düşünmüştü. Ama ihtiyacı geldiğinde, hem onu rahat ettirmek hem de her ikisinin de istediği şeye gebe kalmak için... yakınlık olacağını biliyordu-

Dışarıdan gelen bir ses gözlerini pencerelerden birine çevirdi.

Çalışma odasındaki fenerler yanarken, duvarlarla çevrili bahçede hiçbir şey görünmüyordu ama o yine de gecenin boşluğuna baktı.

Gürültü tekrarlanmayınca başını salladı ve kendine ikinci bir porsiyon şeri doldurdu. Sonra arkasını döndü ve masasına doğru yürüdü, ancak orada ne yapmayı umduğunu bilmiyordu.

Çalışma odasının yarısını geçtikten sonra vücudu yalpaladı, dengesi sanki bir rüzgârdaymış gibi bozuldu. Gözleri hemen tavana dikildi. Damarlarında bir tamponlaşma ve üzerine çöken garip bir solgunlukla, bu kesinlikle zamanın geldiği anlamına geliyordu-

Bacakları gevşedi, mücevheri andıran renkleriyle ince halı onu selamlamak için yukarı fırladı. Darbe sertti ama ilginç bir şekilde, bardak içindekileri dökerken ve piposu elinden fırlarken hiçbir şey hissetmedi.

Ağzını açarak, yanlış olduğunu hissettiği derin bir nefes aldı. Bir şey solunumunu engelliyordu-

Bir koku kaydedildi.

Ve sonra botları gördü... siyah botlar görüş alanına girdi.

Bilinci kapanırken, son fark ettiği Şey, sanki bunları giyen kişi çiçek tarhlarını çiğnemiş gibi, taban ve topukların etrafında kıvrılan taze çamurdu...

Kane tüm vücudunu saran bir sarsıntıyla kendine geldi, sanki tüm hayati parçaları aynı anda uyanmış ve soluk soluğa kalmıştı. Kafası karışmış, şakakları zonklayan, düşünceleri halsiz ve karışık bir halde ne olduğunu anlamaya çalıştı-

Kan.

Kan kokusu çok baskındı.

Panik onu canlandırınca ağırlaşan başını kaldırdı. Bulanık gözleri ona çok az ayrıntı sunsa da nerede olduğunu biliyordu. Shellan'ın özel odasının çiçeklerle süslü bölgesindeydi. Ve kan onundu.

"Cordelhia...?"

Korku ona sisi aşması ve gözlerini odaklaması için güç verdi...

"Cordelhia!"

Shellan yatağının üzerinde yatıyordu, çıplak kolu yumuşak şilteden ve monogramlı çarşaflardan gevşekçe sarkıyordu, dirseğinin ve bileğinin iç kısmından bir kan nehri akıyordu ... kalkık avucunda birikmeden ve parmak uçlarından damlamadan önce.

Bir korku dalgasıyla Kane umutsuzca kendini yerden kaldırmaya, ona doğru gitmeye, sesiyle, dokunuşuyla, damarıyla onu canlandırmaya çalıştı. Ancak vücudu tüm hareket çağrılarını reddediyor, sadece başı aşağı yukarı sallanıyordu-

Bir çığlık sessizliği bozdu.

Kapının girişinde Şellan'ın mahremi tüm şıklığıyla duruyordu, resmi elbisesi hala eşleşen kıyafetiyle tamamlanıyordu.

İpek ve kürklü paltosunu omuzlarından çıkaracak bir personel olmadığı için.

"Kızımı öldürdünüz!" dedi dehşet içinde. "Kızım öldü!"

CHAPTER SIX

Kuzeninin cesedinin başında duran Lucan bıçağını avuçladı ve yolun kenarındaki çalılıklarda saklanan diğer kurt adama doğrulttu. Çevresel görüşünde, muhafızlarla dolu olduğuna şüphe olmayan yaklaşan arabaların ilerleyişini ölçtü ama daha çok Monte Carlo'nun etrafındaki gölgeli hareketleri fark etti. Birisi arkaya tıkılıyordu, Kane. Ve sonra Apex kapıyı çarparak kapattı ve cama doğru havladı.

Rio direksiyona geçse iyi olur. Kendini içeri atıyor.
Motoru çalıştırıp gaza basmak.

Motor yok. Henüz yok. Lanet olsun.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi saklanan wolven'e. Sonra başını sallayarak uzaklara doğru gitti. "Misafirlerimiz geliyor. Ve seninle benim aramdaki bir kavga, üniformalı arkadaşlarımla karşılaşmanı garantileyecek. Onlardan hoşlanmayacaksın."

Bir hışırtı duyuldu ve ardından diğer erkek çıplak, iki ayaklı haliyle kendini gösterdi.

Oh, harika. Ama şaşırmadı: "Callum."

"Lucan, kuzenim benim." Erkeğin gözleri bir aşağı bir yukarı baktı, rakibinin tam bir envanterini zaten yapmadığından değil. Onun gibi bir dövüşçü için bu tür değerlendirmeler anlıktı. "Tıpkı hatırladığım gibisin."

"Aynı şekilde." Lucan kalçalarına doğru eğildi ve bıçağı göğüs hizasına getirdi. "Bunu yapmak istemezsin."

Bu güzel tavsiyenin tutulma ihtimali sıfırdı. Callum, Lucan'a tuzak kuran üç kişinin en yaşlısıydı ve erkek hâlâ güçlü bir yapıya sahipti ve her zamanki gibi tavizsizdi, esnekliği bir örs gibiydi. Bir I-kirişi. Bir tankın ön ızgarası. Beyaz saçları ve parlayan buz mavisi gözleriyle ay ışığının bedene bürünmüş haliydi ve hücum eden bir boğanın saldırganlığıyla doluydu.

İyi haber? Bir silah getirmemişti. Çıplak olduğu göz önüne alındığında, Tabiat Ana sadece bir tane gizli taşıma kılıfı sağlamıştı ve bunu düşünmek için hiçbir neden yoktu-

Kurt adam aniden Lucan'a sırtını döndü ve yaklaşan araçlara odaklandı. Sonra başka bir şey söylemeden çalılarının arasına geri sıçradı ve hiç ses çıkarmadı.

Gölgeler erkeği yutarken Lucan önünde can çekişen kurt adama baktı. Hayallerinde kuzenlerinin korkunç şekillerde nalları diktiğini görmüştü; bu yüzden bu iyi bir şey olmalıydı, devam etmesi kolay bir sonuç.

"Siktir."

Koruması gereken bir arkadaşı, kurtarması gereken dostları ve üzerine doğru gelen bir dövüş vardı. Siper alması, silahını geri alması ve bir şekilde bu özel muhafız ekibine ölümcül hasar verecek kadar uzun süre dayanabilmeleri için dua etmesi gerekiyordu.

Bir sonraki grup gelmeden önce.

Neden hareket etmiyordu ki? "Lanet olsun."

Mantıklı gelen her şeye rağmen bıçağını beline soktu, eğildi ve kendisine ihanet eden ve cinayeti üzerine yıkan wolven'i aldı. Cesetle birlikte setten aşağı doğru yürürken DNA'sına lanet okudu. Sürü hayvanları klanlarından birini arkalarında bırakmayı neredeyse imkânsız bulurlardı. O akrabayı asla ama asla umursamamaları için nedenler olsa bile.

Kaleye geçemedi.

Monte Carlo'ya varmadan önce, karartılmış ciplerin sırası geldi ve ateş başladı, korumalar araçlar fren yapmadan önce bile ateş ediyorlardı. Kurşunlar Lucan'ın kafasının yanından vızıldayarak geçerken, o elinden geldiğince eğilip bükülürken, kuzeninin gevşek uzuvları sağa sola savruluyor ve dengesini hiç de ihtiyaç duymadığı türden bir zorluğa dönüştürüyordu.

Ayrıca Tanrım, orospu çocuğu temiz tabak kulübünün bir üyesiydi. Kuzeni bir piyano ağırlığındaydı.

Rio'nun sesi yüksek ve hoştu: "Seni koruyorum!"

Bu, eşinin ona söylediği en tatlı şeydi ve adamım, iyi nişan alıyordu. Ateş etmeye başladığı anda, çelik panellere çarpan mermilerin tiz sesleri kulaklarına bir senfoni gibi geliyordu ve aynı zamanda oyunun kurallarını da değiştiriyordu: Gelen ateş tamamen durmuştu.

Bu uzun sürmeyecekti.

Bir ömür önce çaldığı arabanın bagajının etrafından dolanırken botları çekiş gücünü yakaladı ve siper alır almaz kuzeninin bedenini bir kütük gibi yere fırlattı.

Keskin bir ısıklık başını döndürdü ve Apex ona bir şey fırlattı. Oh, bak. Lanet olası Noel.

Lucan erkeğe verdiği silahı eline aldı ve şarjörde kaç mermi olduğunu kontrol etmedi. Apex arabanın arkasına atlayıp yaralı iki erkeği koltuklarına yatırırken, arkadaşı da aynısını yaparken o sadece mermileri patlattı.

Rio, "Mermim bitti," dedi.

Lucan kendi tetiğine basıp koca bir hiçle çıkarken bu duyuruldu. Ve muhafızlar aptal değildi. Üzerlerine gelen cephane yağmurunda bir soluklanma olduğu anda, kurşunlarına yeniden başladılar, Monte Carlo artık bir sığınak işlevi görüyordu, her türlü metalik davul sesi Lucan'ın o benzin deposunun vurulup hepsini bir Roma mumu gibi yakmasının ne kadar süreceğini merak etmesine neden oluyordu.

Kane'in zaten yaşadıkları göz önüne alındığında, mahkûmu başka bir barbekü için gönüllü yapmak için hiçbir neden yoktu.

Arkadaşına baktı. "Dışarı çıkmalısın. Tek yol bu-"

Güvenlik camının kırılması bir parıltı patlamasıydı, açık arka kapının penceresi tam doğru açıyla vurulduğunda ay ışığında her şey diskoya dönüyordu. Arkadaşının üzerine atlayarak onu vücuduyla sardı.

Ve muhafızların bağırışlarını duydum.

Tüm silahlarıyla ilerlemeye hazırlanıyorlardı. Lucan bıçağı tekrar kınından çıkardı. Gözlerini kapattı.

Derin nefes aldım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına.

Dönüp adamın kolunu yakaladı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Hayır, oraya çıkmayacaksın."

"Seçeneklerin yeni tükendi ve bunu biliyorsun. Sana bir şans verdiğimde, bunu kullan ve hepsini buradan çıkar-"

"Ben giderim."

Erkek sesi araya girdiğinde, ikisi de başlarını Apex'e çevirdi.

Teklifin kaynağını düşünen Lucan, sanki Gri Kurt'un kendisi bir anda ortaya çıkıp, "Bundan sonrasını ben hallederim çocuklar," demiş gibi afallamıştı.

Lucan ağzını açtı-

Tam da yolda çığlıklar yükselmeye başlamışken.

Teker teker sedyelerle geldiler.

Esir kampının derme çatma kliniğine geri dönen Nadya, gardiyanlar birbiri ardına yeni hastalarını getirirken kenara çekildi. Üniformalı ve ağır silahlı erkekler sorumlu olsalar da, onun nereye ve hangi yatağa gideceğini göstermesini beklediler.

Paralı asker olduklarına dair söylentiler duymuştu ama belli ki birbirlerini önemsiyorlardı. Ya da belki de muhafızların başının, başında duracağı başka muhafız kalmazsa onlara ne yapacağından endişeleniyorlardı.

Yedi yatak. Nadya'nın sahip olduğu tek şey buydu.

Şey, altı- "Hayır," dedi sertçe. "Onu oraya koyamazsın." Kane'in yattığı yere değil. Asla.

Daha fazla yer kalmadığında -ki buna izin verirdi- gelenleri boş bir rafa yönlendirdi.

"Bu iki boş bölümü bir araya getirin. Yatay destekleri bir tür yatak çerçevesi oluşturacak şekilde sedyeleri aralarına asın. Yapabileceğimizin en iyisi bu."

Muhafızlar tereddüt etmedi, sorgulamadı. Eli boş olanlar onun emirlerini yerine getirdiler, kendisi için ölü bir ağırlık olabilecek eşyaları zemine taşıdılar ve rafları tam da söylediği gibi düzenlediler. Ve sistem işe yaradı, sedyeler hamaklara dönüştü.

"Onları daha yükseğe koymalıyız ki altlarından geçebileyim.

."

Depo odasına iki hasta daha getirildi. Derme çatma ranzaya başıyla işaret etti. "Orada, hayır, bekle. Onu değil. Onu görmem gerek."

Muhafızlar erkeklerden ikincisini getirdiler ve Nadya sanki çok uzaklardan bakıyormuş gibi yaralıya baktı. Boynundan aldığı yara nedeniyle üniformasının ön tarafı taze kanla lekelenmiş, bol, siyah, çok cepli gömleği işini pek de iyi yapmayan bir süngere benziyordu. Belden aşağısında, kalçasında bir kurşun yarası daha ve dizlerinde de bazı yan yaralar vardı.

Yüzü solgundu, kir ve kanla kaplıydı. Gözleri kapalıydı. Ağız gevşekti, dişleri kınına girmişti ve boğazından fışkıran pembe köpüğün ortasında bembeyaz parlıyordu.

Yüzünü asla unutamayacağı tamamen yabancı biriydi.

"Onu şuraya koy." Kane'in yatağını işaret etti. "Oraya gidecek."

Hastayı kadının söylediği yere yerleştirdikten sonra, erkekler görev bekleyen robotlar gibi etrafta dikildiler.

"Malzemelerim nerede?" diye sordu.

"Geliyorlar," diye cevap verdi içlerinden biri.

"Şimdi git ve onları bana getir. Bu erkeklerden bazıları ölüyor."

Korumalar kaçıp gittikten, ayak sesleri dışarıdaki beton koridorda kaybolup gittikten sonra karşıya geçti ve Kane'in yatağına yatırdığı hastanın başında durdu. Gömleğin yakasını boğazından çekerken elleri titriyordu. Anatomi harap olmuş, damarlar ve atardamarlar kesilmiş, soluk borusu açığa çıkmıştı. Solunum yolundaki yırtık nedeniyle solunumu kötü, düzensiz ve etkisizdi.

Yaşamak için sadece bir ya da iki dakikası kalmıştı.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi gözlerini açtı. Gözlerinden biri bir tür darbeden kan çanağına dönmüştü, bir yumruk ya da belki de küt bir cisim.

"Yardım edin... bana..." diye fısıldadı.

Uzanarak başını nazikçe kaldırdı. Yastığı serbest bırakarak onu tekrar yerine indirdi, boyun kemiği artık düzdü, boğazı artık hiçbir şekilde sıkışmıyordu.

Nadya ona baktı, saç rengine, ten rengine... üniformasının önündeki yaka kartına dikkat etti.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Daha iyi nefes almaya çalışırken ağız açıldı, kadının büyük bir özenle yıkadığı çarşaflara taze kan damlarken dili tıkırdadı.

"Ve ne yaptığını biliyorum."

Bununla birlikte, yüzünü yastıkla örttü ve tüm ağırlığını mührü yerinde tutmaya verdi. Muhafızın gövdesi sarsılıp kolları savrulurken, topukları yatağın ayağına vururken ve kalçaları ileri geri sallanırken, Kane'in yüzünü hayal etti.

Bir yandan da onu sert elleriyle alıp kesin ölümüne götüren muhafızı öldürdü.

Tüm hareketler durduğunda geriye yaslandı ve yastığı kaldırdı. Erkeğin gözleri yukarıda bir şeye dikilmişti. Belki de Solgun... ama onun Dhunhd olması için dua etti.

Eski dilde "Toprağın içinde çürüyesin," dedi.

CHAPTER SEVEN

Apex yukarı çıkıp muhafızların dikkatini dağıtmaya gönüllü olduğu için dövüşmeye hazırды. Pek bir planı yoktu ama Monte Carlo'nun arkasında biftek bıçağına benzeyen bir şey bulunduğunu düşünürsek, onu duvara saplayacak ve Lucan ile Rio'nun şovu başlatmasına yetecek kadar uzun süre korumaları meşgul edecekti.

Ayrıca gerçekten bir şey(ler) öldürmek istiyordu.

Muhafızlar onu indirdiğinde, ki indireceklerdi, çünkü üstün ateş güçleri vardı, özellikle de onun hiç ateş gücü olmamasına kıyasla, en azından çıkarken biraz zarar verdiğini bilerek ölebileceğini düşünmüştü.

Ama şimdi yukarıda bir çığlık vardı. Çığlık da neyin nesi-

Çömeldiği yerden doğrulurken bir de baktı ki... yolun yukarısında bir katliam var. Muhafızlar araçlarını sıkı bir sıra halinde durdurmuşlardı, siper almak daha iyiydi ve farların ışığında altı ya da yedi tanesi sağa sola sallanıyor, kaçmaya çalışıyor ama geri çekiliyordu

her ne oluyorsa. Olayların çoğu görüş alanının dışındaydı ama kan kokusunu alabiliyordu.

Bir tür parça havaya uçu ve yay çizerek Apex'in yörüngesine girdi. O şey toprakta sekerek yere düştükten sonra aşağıya baktı. Bu, bileğinden kopmuş bir eldi; kıkırdak, karşı başparmak ve sonra bir bütün için parlak bir dizi flamaydı.

Siktir et.

Lucan ona durması için bağıırken Apex kavgaya doğru fırladı, kaputun üzerinden atladı, bankete indi ve çatlak asfalta doğru koşmaya başladı. İlk aracın etrafını sararak, o-Durduruldu.

Sadece beş adım ötede, kaldırımında bir kurt muhafızlardan birinin göğsünü parçalıyordu. Erkek, hayvanı uzaklaştırmaya çalıştıysa da başarılı olamadı ve kendini kimseye karşı savunması da mümkün değildi: Köpek donanımı parçalanmış üniformayı aşp göğüs kaslarına, göğüs kafesine ve mide boşluğuna girmişti.

Sanki bok bir yemekmiş gibi.

"Yanında bira ister misin?" Apex yapılmakta olan cenazenin yanından geçerken mırıldandı.

Öğle yemeğinin çeşitli aşamalarında dört muhafız daha vardı; hâlâ ayakta olanlar yakında yere düşecek, yerdekiler ise yakında hareketsiz kalacaktı.

Hareketsiz olanlar yakında tüketilecek.

Hançer elini ve sivri uçlu küçük biftek bıçağını indirerek olduğu yerde kaldı, çünkü neden başkasının partisini mahvedelim - ama daha da önemlisi, lanet olsun ki acı çekiyordu. Takla atarken yüzünü buruşturmak hiç de sakın ve neşeli olmaya elverişli değildi ve derin bir nefes aldığıında göğüs kafesinin bir tarafı araba aküsüne bağlıymış gibi parladı.

Yani evet, kenarda kaldı.

Korkunç ölümler onu rahatsız etmemişti. Kiralık bir suikastçı olarak, alingan olmasanız iyi edersiniz ve bir süredir tutsak olmasına rağmen, bu kamp öyle değildi

Shangri-La olmuştur. Aksine, bu onu daha da sertleştirmişti.

Ve sonra her şey bitti. Öldürecek bir şey kalmamıştı.

Böyle bir şiddetin sonrası her zamanki gibi çok sessiz ve garip bir şekilde huzurluydu: Damlıyordu. Belli belirsiz kaymalar. Seğirmeler.

Fırtına sonrası gibi, geriye hasar ve yağmur damlalarından başka bir şey kalmadı.

Gerçi bu sefer çok fazla nefes nefese kalmıştı. Kurtlar teker teker kanlı ağızlarını kaldırıp gözlerini ona diktiler. Evet, merhaba çocuklar, diyerek bıçağını kaldırıp yerine yerleştirdi. Çünkü bir etobur sürüsünün karşısına hamburger için daha uygun bir şeyle çık-

"Şimdi ne olacak kuzen?"

Apex omzunun üzerinden baktı. Lucan arkasından gelmişti ve erkek silahını kalçasının yanında tutma gösterisi yapıyordu. Otomatik silahın haznesinde hiç kurşun kalmadığını sadece ikisinin bilmesi iyi olmuştu.

Diğer kurtlara dönüp baktığında, hakkında bir şeyler duyduğu ama daha önce hiç bu kadar yakından ve şahsen görmediği bir değişime tanık oldu ve bu beklediği bir şey değildi. Kurtlar acı verici bir bükülme yerine ani bir patlamayla insansı bir forma bürünmüş, kürkleri derilerinin içine çekilmiş, gövdeleri genişlemiş, kolları ve bacakları yumuşak bir dizi değişimle kırılmıştı. Ve tam boylarına ulaştıklarında, sanki değişmek için gereken enerji yanma türünden bir enerjiymiş gibi, omuzlarından ince havaya beyaz duman bukleleri salındı.

Ne biliyorsun, hepsi hala kanlıydı.

Apex her birini gözleriyle işaretledi, sağdan sola doğru sırayla hareket ederek onları ezberledi. Sürpriz olmadı, özellikleri bu formda daha kolay kataloglanıyordu. Kurt olarak mı? Beyaz, gri ve kahverengi kürkleriyle aynı görünüyorlardı-

Sonuncusunda durdu ve bunun nedeni sadece görsel izlenimlerini alabileceği başka bir şey kalmamış olması değildi.

Sıranın sonundaki erkek özellikle geniş omuzlu ve dar belliydi, gövdesinin ters V'si güçlü kalçalarını ve baldırlarını dengeliyordu. Beyaz saçları ve soluk mavi gibi görünen gözleriyle hem ruhani hem de tüm o kaslarıyla çok ama çok bedenseldi.

Ve o bir ... gibi asıldı

Evet, söylendiği gibi bir at. O orospu çocuğunun az önce bir kurt olduğu düşünülürse, bu hiç de uygun değildi. Çok fazla çiftlik hayvanı var.

Özellikle de Apex adamın sikine bakarken.

Aslında önemsemediği bir adabı korumak için bakışlarını tekrar karın kaslarının üzerinden, göğüs kaslarının yanından geçirdi... ve yüzüne çevirdi.

Erkek ona bakıyordu.

"Callum?" Lucan söyledi. "Konuşacak mısın? Yoksa üzerindeki kan senin mi ve bize kalp krizi geçirtmek üzeresin-"

Sağ tarafta, üniformalılardan biri seğirdi. Çok küçük bir hareketti, parasempatik sinir sisteminin temelli kapanmasının bir parçası olabilecek türden bir şeydi. Ama Apex'in gözleri o tarafa kayınca-

Havaya sıçrarken "Silah!" diye bağırdı.

Diğer herkes siper alırken o kendini muhafızın üzerine attı ve kılıcının ucuyla ona doğru ilerledi. Kanla kaplı erkek ayağa kalkıp silahını beyaz saçlı wolven'in durduğu yere doğrulttuğu anda Apex bileğini kavradı, asfalta çarptı ve bir cesedin açık yarası olması gereken göğüs boşluğunun ortasına sapladı.

Çelik, Apex'in istediği yere, doğrudan kalbe gitti.

Ama işiyle gurur duyan bir adamdı. Her zaman öyleydi.

Ve o şerefsizin o wolven'ı öldürmüş olabileceği fikri onu huysuzlaştırdı.

Öfkesine yenik düşerek, kırılan kaburgalarına rağmen, bıçaklamaya, bıçaklamaya ve bıçaklamaya devam etti - ve sonra bıçağı tekrar çekip çıkarırken, silahı hiç de dirençli olmayan bir tutuştan çıkardı.

Ondan sonra her şey biraz bulanıklaştı ama barut kokusunun burnuna gelen taze kan kokusunu bastırdığını belli belirsiz fark etti.

Lucan'ın aksine, muhafızın haznesinde bir sürü mermi kalmıştı.

Her şey göz önünde bulundurulduğunda, Lucan katliama şaşırmamıştı. Apex her zaman nükleer bir anahtara sahipti, normal bir erkeğin dövüşe getirdiğinin ötesinde ve üstünde bir seviyeye. Ve bu durumda yaptığı şeyin daha çok bir cesedin parçalanması olduğu gerçeği önemli görünmüyordu.

Akli dengesi yerinde olmayan herif, ölü gardiyanı bir çeşit bıçakla bıçakladı, her yeni girişte kolları ve bacakları sallanıyordu, kan hapishane tüneline ve bol kahverengi pantolonuna sıçırıyordu, sanki sızan arter kulübüne katılmış gibiydi.

Sonunda bittiğinde, mahkum olduğu yerde kaldı, dağınıklığın kalçalarına bindi, kendi göğsü pompaladı, kan lekeli yüzü bir kabustan çıktı.

"İyi iş," diye mırıldandı Lucan. "Artık kahvaltı için aşağı inmeyecek."

Vampir ona baktı ve az önce yaptığı şey düşünüldüğünde bir an için endişe verici bir tanıma eksikliği vardı. Ama sonra Apex gözlerini kırıştırdı, avından geriye kalanları indirdi ve bir tür yönlendirme bekliyor gibiydi.

Sanki içi boş bir kabuk gibiydi. "Buraya gel."

Lucan'ın sözleri ona ulaşmış gibiydi ve Apex oraya doğru yürüyüp geri döndü, böylece onlar savunma pozisyonlarından sıyrılırken Wolven'e bakıyordu.

Bu arada Lucan'ın DNA havuzu sadece akrabalarını önemsiyordu. Gergin sessizlikte kendisine bakılırken tek düşünebildiği... eşinin bu aile buluşmasına karışmasını ne kadar istemediğiydi. Kuzenlerinin ve klanının burunları düşünöldüğünde, Rio'nun kokusunu kıyafetlerinden anında alırlardı, tüm burun deliklerinin dikkati dağılmış olsa bile.

Onun konumunu kontrol etmek için omzunun üzerinden bakmamak onu öldürüyordu. Ama onu hedef haline getirmek istemiyordu. Rio zekiydi, iyi eğitimliydi ve çatışmalar konusunda deneyimliydi. Buna güvenmek zorundaydı.

Callum öne çıktı. Sürpriz olmadı. Sahadaki wolvenler arasında en baskın olan oydu ve onlar da bu otoriteye boyun eğecekti.

Bu sırada Apex'in odağı, sanki bir şeyleri iğnedenliğe çevirme merakı bitmemiş gibi erkeğin üzerindeydi.

Lucan uzanıp adamın pazularını sıktı. "Yapma."

Gerçek şu ki, arkadaşını ve diğer mahkûmları buradan canlı çıkarmak istiyorsa, diğer wolvenlerle savaşmak en az direnç gösteren yol değildi. Mezarlığa giden yoldu.

Ve bir şey onu rahatsız ediyordu.

Wolven neden saldırmıştı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Gardiyanlara saldırmak için hiçbir sebepleri yoktu, esir kampında hiçbir rolleri yoktu - insanları suçlayıp oraya atmaktan başka.

Callum yaklaşık bir metre ötede durdu. "Lucan."

İsim dudaklarından çıkarken boğuktu ve sonra ...

Kurt adam dizlerinin üzerine çöktü, çıplak bedeni farların ışığında parlıyordu. Başını eğerek tek kalçasının üzerine kaydı. Bacaklarını uzattı. Sonra da

Avuç içleri leğen kemiğinin üzerinde ve bacakları bileklerinden çapraz şekilde asfalta yüzüstü uzanmak için yana yuvarlandı.

Gözleri gökyüzüne dikilmişti. Ta ki göz kapaklarını kapatana kadar.

Lucan'ın göğsü gerildi ve aniden Apex'in üst kolunu tutuşu artık adamın agresif bir şey yapmasını engellemek için değil, kendi dengesine yardımcı olmak içindi.

Bir kurt asla karnını kimseye açmaz, özellikle de savunmasızsa.

Tabii ailesi değilse... ve affedilmek istemiyorsa.

Reddedilmesi halinde kendi ölümüne yol açacak türden bir kefarete sunarak.

Lucan konuşmadı. Konuşamazdı.

Onun yerine iki adım öne çıktı. Kuzeninin gözleri yeniden açıldığında, suçlandığı cinayeti ve o hapisanede geçirdiği yılları düşündü, hepsi de melez olarak doğduğu içindi. Sanki bunun üzerinde kontrolü varmış gibi.

"Senden yıllardır nefret ediyorum."

Callum'un soluk mavi bakışları parıldadı. "Seni suçlamıyorum. Babam bize emir verdi ama bu bir mazeret değil. Bu yanlıştı."

Lucan parmaklıklar ardındaki o sert ranzada yatarken kurduğu fantezileri düşündü. Sonra diğer dört wolven'a baktı. Hepsi kıpırdamadan duruyor, ellerini arkalarında kavuşturmuş, müdahale etmeyeceklerinin işaretini veriyorlardı. Lucan ne yaparsa yapsın.

Omzunun üzerinden bakarak Monte Carlo'yu kontrol etti. Rio kurşunlarla delik deşik olmuş kaputun önünde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, vücudunu germişti.

Lucan secde halindeki kuzenine yeniden odaklanırken gülümsedi. "O cehennem deliği yüzünden onunla tanıştığım için çok şanslısın."

Bunun üzerine avucunu uzattı ve akrabası uzatılanı aldığı anda diğer erkeği yukarı çekti ... ve onu yakınımda tuttum.

Gözyaşlarının kokusu aralarına yayılırken Callum ürperdi.
"Vicdanım bu eylemlerimi asla affetmedi."

"Güzel." Lucan erkeğin başını yere düşerken kucakladı.
"Bu uygun bir ceza."

CHAPTER EIGHT

Birkaç saat sonra Kane, güröl güröl akan suyun sesi ve taze kesilmiş çam ve güzel toprak kokusuyla uyandı. Nefesini içine çekerken vücuduna özenle bakıldığını hissetti. Acı çekmiyordu ama duyu alıcıları ile beyninin kapasitesi arasında, nerede olduğunu değerlendirmesine yetecek kadar mesafe vardı.

Gözlerini açtı. Dışarıda olduğundan emin olduğu için gece gökyüzünü görmeyi bekliyordu. Bunun yerine, üzerinde bir tür örtü vardı ve başının çok üzerinde değil, sadece altı inç kadar yakınındaydı.

Yakınlarda bir yerde ateş çıtırdıyor, alevler çarşafın üzerinde sarı ve turuncu işaret fişekleri saçıyordu. Suyu merak etti, kayaları aşan küçük bir dere gibi akıyordu, konuşmalar dostçaydı. Misafirperver.

"Sen uyan."

Ses kadındı ama hangi yönden geldiğini anlayamadı. Daha ziyade, etrafındaymış gibi görünüyordu. Belki de içindeydi? Ama bu mümkün değildi.

Esir kampında ona ne tür ilaçlar vermişlerdi?

"Neredeyim ben?" diye sordu, gerçekten bir cevap beklemiyordu. Bilincinin yerinde olduğundan emin değildi ve eğer yerindeyse bile o sesin gerçek olduğuna inanmıyordu.

"Dağdasınız. Güvendesin." Beklenmedik gözyaşları gözlerine hücum etti.

"Her şey yolunda," dedi ses ona. "Büyük bir sınavdan geçtin."

Shellan'ını öldürülmüş olarak bulmasından mı bahsediyordu, yoksa ölümle suçlandığı zamandan mı, yoksa hapisanede geçirdiği yüzyıllardan mı? Ya da kaçışından mı?

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi kısık sesle.

"Evet, elbette."

"Sen gerçek misin?"

Bir kıkırdama oldu. "Evet." "Esir kampından çıktım mı?"

"Evet. Burada Lucan'ın klanıyla birliktesin, bizim bölgemizde."

"Adamlarım iyi mi? Lucan ve Rio? Apex. Mayhem..." Erkek çok yaralanmıştı. "Mayhem-"

"Hepsi iyi ve güvende. Lucan'ın ailesi tarafından besleniyor ve sulanıyorlar. Telafiler yapıldı ve kabul edildi, bir başkasının gözyaşı olan yarık, suçun faillerinden geriye kalanlar tarafından onarıldı." Yumuşak bir kıkırdama daha oldu. "Callum'un, ne kadar inatçı ve kibirli olsa da, oldukça alçakgönüllü olduğuna inanıyorum."

"Onlar güvende mi? Benim ... arkadaşlarım."

Esir kampından çıktıkları düşünüldüğünde, "mahkum" terimini kullanmak yanlış görünüyordu ve ne kadar rahatlamışlardı.

"Evet. Sen de öylesin."

Durakladı ve düşüncelerini toparladı. "Hangi yıldayız?" Kadın ona tarihi söylediğinde kaşlarını çattı. "Bu insan yılı olarak mı?"

"Evet."

Kane'in kampta ne kadar süredir bulunduğuna dair verdiği rakamlar onu şaşırttı ve emin olup olmadığını sormak istedi.

"İ

Orada olduğumdan çok daha uzun süre kaldığımı düşündüm. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Bu beklenirdi." "Kimsin sen?"

"Ben kaderin sana sunmayı uygun gördüğü bir dostum. Ve şimdi benimlesin çünkü seçim yapma zamanı geldi."

"Neyi seçeyim?" Sağlam elini kaldırdı ve hafif ağırlığı bir ya da iki kalp atışından daha uzun süre tutamamasına şaşırmadı. "Neyi seçiyorum?"

"Kalsan da gitsen de."

"Bu konuda oy hakkım olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Sen ve ben benzersiz bir durumdayız. Sana sunabileceğim bir şey var, bir tür gençleştirme. Bazıları var ... bağlılık için alışılmadık bir durum, ancak durumunuz göz önüne alındığında, karşılığında elde ettiklerinize değebileceklerini hissediyorum."

İçinde bulunduğu odaya bir esinti girdi - hayır, bu bir oda olamazdı. Pencerelerden oluşmadığı ve hepsi açık olmadığı sürece.

"Benim özel odamdasınız," diye açıkladı ses, sanki onun aklını okumuş gibi. "Burası biraz çadır, biraz kulübe gibi. Burası benim yaşadığım yer."

Gözlerini kapattı, yorgunluk onu yakalamıştı. Gücünün azaldığını hissettiğinde, onu ayakta tutan başka bir bedensiz sesi düşündü. Nadya tüm o cüppenin altında ona da gizemli ve şekilsiz görünmüştü.

Göz kapakları açıldı. Ne olmuş ona?

"Ölüyorsun," diye ilan etti ev sahibi.

"Hayır."

Sözcükler ağzından dökülürken, bir muhafızın onu yattığı yataktan söküp attığına dair puslu anıları o kadar canlıydı ki, erkeğin yüzünü tüm memnuniyetiyle, sanki tahakkümden zevk alıyormuş gibi hatırladı. Nadya gardiyana durması için yalvarmıştı. Yalvarmıştı.

Adam onu kenara itmiş ve kadın sert bir şekilde beton zemine düşmüştü.

"Onları görmek istiyorum," diye ısrar etti. "Arkadaşlarımı. Geri dönmeleri gerekiyor ve-"

"Ya o kadınla kendiniz ilgilenebilseydiniz?"

Kane sözleri duymuş olsa da ifadeyi anlayamadı: "Bu zalimce olacak kadar saçma."

"Hayır, değil." Ses şimdi daha yakın görünüyordu. "Kalbin yaklaşık sekiz dakika içinde duracak. Ne yapmak istediğine karar vermelisin. Yaşamak ya da ölmek."

"Canlandırmayı geçtim, sizin ya da bir başkasının bana verebileceği nefes yok."

"Başka bir şey daha var."

"Ne gibi?"

Aniden, kaynağı belirsiz bir güç dalgası içine girdi - ölümden önce bir tutuşma, koordinasyon ve dürtünün son bir parlaması olduğu doğru değilse: Ayağa kalktı. Kendi başına.

Ve yüzü örtüye takılınca, kırılğan dokumasını çekip çıkardı.

Bir tabut. Çamdan bir tabut.

Ne kadar da uygun, dedi kendi kendine ve kalan sekiz dakikasını diğerlerine esir kampına dönmelerini emrederek geçirmesi gerektiğini söyledi. Nadya onu tedavi etmekten başka bir şey yapmamıştı ama ya gardiyanlar onun da firarın içinde olduğunu düşünürlerse?

Peçe üzerinden çekildi ve gördüğü şey büyük bir teselli kaynağı oldu: vampir olmayan yaşlı bir kadın, son istirahatgahının yanında bağdaş kurmuş oturuyordu, saçları büyük platin dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, elbisesi koyu kırmızı ve bir şekilde hem simetrik hem de serbest biçimli bir desenle boncukluydu.

"Dağa hoş geldiniz," dedi onu örten kefeni toplarken.

"Arkadaşlarım nerede?"

"Altı dakikanız var. Bana ne yapmak istediğini söyle. Sana yaşam teklif ediyorum ya da ölebilir ve shellanı görmek için Fade'e gidebilirsin."

"Başka seçeneğim yok - bana bakın," diye tersledi. "Bu yüzden arkadaşlarıma ihtiyacım var-"

"Onlara söyleyeceğim elbette. Siz ne istersiniz."

Kadın sustuğunda, gözleri kararına meydan okurcasına ona bakıyordu.

"Ne teklif ettiğinizi bilmiyorum," diye karşı çıktı.

"Sana hayat sunuyorum. Tek yapman gereken biraz enerji barındırmak." "Enerji mi?"

"Damarınız çok tehlikede olduğu için kaybettiğiniz şey bu. Bahsettiğim enerjinin bir yere ihtiyacı var ve eğer kalmasına izin verirsiniz sizi iyileştirecektir."

"Sanki ben bir elektrik kablosuyum gibi," diye mırıldandı. "Hayır, sanki bir lambaymışsın gibi."

"Bu hiç mantıklı değil."

Kadın ona öylece baktığında, gözlerini indirdi ve kendine baktı. Göğsündeki yanıklar açıktı, ağlıyordu, bazı yerleri kanlıydı, bazı yerleri ise debride olmuştu. Ve ham hasarın ortasında beyaz parıltılar vardı, kaburga kemikleri, göğüs kafesi. Aşağıda, vücudunun alt kısmı tamamen büzüşmüştü, hiç kas kalmamıştı.

Ellerini havaya kaldırdı. Bir taraftaki parmaklarından bazıları eksikti ve hançerini tuttuğu elini çevirdiğinde bir safra dalgasını yutmak zorunda kaldı. Avucunun eti yok olmuş, her şeyin iç işleyişi tamamen açığa çıkmıştı.

"Fade'e gitmek istediğinden emin misin?" diye sordu dişi. "Sana ihtiyacı olan bir başkası için bu kadar endişelenirken."

"Shellan'ım beni diğer tarafta bekliyor."

Bu bir gerçeği ifade etmekten çok meydan okuyan bir protestoydu. Ama kiminle tartışıyordu? Bu yaşlı kadınla mı... yoksa kendisiyle mi?

Sanki söze dökmedikleri tartışmayı çözmeye hazırmış gibi, genç bir kadının zarafetiyle ayağa kalktı. Bir vapor sandığına doğru ilerleyerek kapağını açtı ve içindekileri karıştırdı. Ayna

Geri getirdiğinde, camı dalgalı, çerçevesi çukurlu, elden ele geçen bir şeye benziyordu. Yine de ona gösterilen hürmete bakılırsa, el üstünde tutulduğu belliydi.

Kane harap olmuş ellerini ileri uzattı. Kadın başını salladığında, elbette haklıydı, diye düşündü. Büyük olasılıkla onu tutamayacaktı ve dahası, neden onun kanlı kütüklerini değerli eşyasının üzerinde istesin ki?

"Derin bir nefes al," diye mırıldandı.

"Patlamadan bu yana yansımamı görmediğimi nereden biliyorsun?"

Kadının ona cevap vermemesine şaşırmadı. Ama aslında kendisine bir göz atmadığı için, gerekli olduğundan şüphe etse de, kadının önerdiği gibi nefes aldı.

Kane'in kalbi durdu ve ciğerleri taşa döndü. Çenesinden et parçaları sarkıyordu ve bir gözünün kapağı yoktu.

-Bu da onu uyuşuk bir şekilde görme yetisini nasıl kaybettiğini merak etmeye itti. Ağız yoktu, sadece dişlerinin beyazları diş etlerine saplanmıştı ve burnu, bir zamanlar kıkırdak ve kemiğin şekillendirdiği kafatasındaki iki delikten başka bir şey değildi.

Neredeyse hiç saçı yoktu.

Nedense, tüm hasarlar arasında, dağınık kellik, açıkta kalan kafatası parçaları, görmesi en zor olanlardı - ya da belki de zihni, insanların yatağının yanına oturduklarında neye baktıklarını kavramayı reddediyordu.

"Nereye gittim ben?" dedi kısık sesle. "Neden..."

Nedenini biliyordu, en azından patlama söz konusu olduğunda. Kısıtlama tasmaını çıkarmış, mührü kırmış ve aşık olan iki hak sahibi ruhun bir geleceği olsun diye yükü ateşlemişti.

En önemli kişiyle bir ömür.

Gözlerini yaşlı kadına çevirdiğinde, kadının yüzündeki ifade ona tuhaf geldi. Yine de o bir yabancıydı.

Ve tam anlamıyla şoktaydı.

Ve ... ölüyordu.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Aynayı yerinde tuttu. "Fade'e gitmek."

"Son üç yüz iki yüz yıldır istediğim tek şey bu, yani."

Zamanın izini nasıl böyle kaybetmiş olabilirdi. Takvimini doğru tuttuğundan, yılları, ayları ve geceleri saplantı derecesinde katalogladığından o kadar emindi ki. Yine de düşünce yoğunluğu doğrulukla eşdeğer değildi ve insan takvimiyle değil vampir takvimiyle başlamış ve ikisini uzlaştırmaya hiç zahmet etmemişti.

"Tek istediğim shellanıma katılmaktı," dedi donuk bir sesle.

Dişi, ilgisini çeken bir şey bulduğunda bir köpeğin yapacağı gibi başını eğdi. "Kalbine bak. Ne görüyorsun?"

"Lütfen şu aynayı indirir misin? Buna dayanamıyorum."

Görüntüsü kaybolurken, aynı şekilde ölmeyi diledi, sadece bir an burada, bir an sonra yok olmayı. Ve sonra ... Fade.

"Shellan'ımı görüyorum," dedi kabaca.

"Kalbimde." "Sen de öyle."

"Tabii ki!" Bu sözlerle birlikte öksürmeye başladı, boğazını ya da belki de ciğerlerini temizlemek için öyle bir çaba sarf ediyordu ki, dünya etrafında dönüyordu ve dik durmak için tabutun kenarlarına tutundu. "Onunla birlikte olmak istiyorum."

"Pekala o zaman."

Kadının üzgün görünmesi, anlamsız olan pek çok şeyin bir başka parçasıydı. Onu ne ilgilendirirdi ki? Onun kim ya da ne olduğunu bile bilmiyordu ve bunun bir "ne" vakası olabileceğinden şüpheleniyordu.

Ayrıca kesinlikle ondan bir şeyler saklıyordu. "Arkana yaslan," dedi. "Yakında bitecek."

Bir öksürük daha kaburgalarını yumrukladı ve iç vücut ısını öyle bir yükseltti ki içinde kükreyen bir ateş yandı. Çam kutusuna tutunmayı bırakarak, sanki işe yarayacakmış gibi, tahrip olmuş elini göğsünün üzerine koydu. Ama olmadı. Sonunda nefes alabildiğinde, ciğerlerindeki çingiraklar ona küçükken oynadığı oyunu hatırlattı; deri bir çantanın içinde misketler, çatırdayan aggies-

Hiçbir neden yokken gözleri elinin yan duvarda olduğu yere gitti. Kanı taze, işlenmemiş çam ağacına sızmış, iz çilek kırmızısı ve lekeli bir hal almıştı.

Patlamadan sonra ilk uyandığı zamanı düşündü. Zihni bulanıktı ama Kovan'da, o ortak mağarada, mahkûmların disipline edildiği platformda olduğunu hatırlayabiliyordu. Yakasını çıkardığını, yaptığı şeyden dolayı vücudunun titrediğini, arkadaki kopçanın üzerindeki küçük kırmızı ışık yanıp sönmeye başladığında ellerinin neredeyse beceriksizleştiğini acı veren bir netlikle hatırlamıştı. İkisi de kalın gövdelere zincirlenmiş, işkence edilmek üzere olan Çakal ve Nyx'e nasıl baktığını yeniden yaşadı. Sonra bir kez daha parlak patlamayı ve sıcak fırını hissetti.

Nasıl hayatta kaldığı ya da onu Kovan'dan kimin çıkardığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve şaşkınlık içinde başını çevirdiğinde... yüzü bir kukuleta tarafından gizlenmiş, tamamen cüppeli bir figür görmüştü.

"Nadya," diye fısıldadı günümüze geri dönerken. "Sen görevlerini çok ciddiye alan bir erkeksin." Nadya Yaşlı kadın ona yaklaştı. "Fade'i duymuştum, biliyorsun. Biz wolvenlerin öbür dünya için kendi geleneklerimiz var ama ben her zaman bunun vampirlerin inandıklarıyla uyumlu olduğuna inanmışımdır. Hepimiz aynı yere gidiyoruz ve hepimiz yüklerimizi de yanımızda götürüyoruz."

Kane bir öksürük dalgasının daha geldiğini hissederken, onun sözlerinin gerçek anlamını, kendisinden sakladığı şeyi bulmaya çalıştı ve sonra bunun bir önemi kalmadı. Anı

Nadya'nın yatağının yanında oturup ona usulca şarkı söylemesi ve sonra kalkıp ona yemek, bandaj değişimi, su, neye ihtiyacı varsa getirmesi bilincini öyle ele geçirdi ki görebildiği tek şey bu oldu.

Hastalığına bakmamaya çalışsa da, sık sık yaşadığı zorlukların nedeni hakkında spekülasyonlar yapmıştı. Ancak kadın bu konuda hiç konuşmamıştı ve adam da hiç sormamıştı. Bunun yerine konuşmaları, onu rahatlatmak için neler yapabileceğine ve onun mırıldandığı cevaplara odaklanmıştı.

Onun yüzünü hiç görmemişti. Ama kokusunu ve sesini sanki yüzyıllardır tanıdığı biriymiş gibi biliyordu.

Hâlâ o hapisanedeydi.

"Shellan'ım," dedi. Sanki kendisine önceliklerinin nerede olduğunu ve nerede olması gerektiğini hatırlatmak istercesine.

Bununla birlikte, Kane tekrar uzandı. Eğer onun için bir amaç varsa, o da eşiyle yeniden bir araya gelmek olmalıydı. Ne de olsa düzgün yetiştirilmiş kibar bir erkekti. Ama bundan da öte, eğer telafi edilmesi gereken bir yanlış varsa, bu Cordelhia'yı korumadaki başarısızlığı olmalıydı.

"Vicdanımız sonsuzluğumuzun bir parçasıdır," dedi yaşlı kadın. "Ve değiştirilemeyen yükler daha da ağırlaşır. Her an. Her saat. Yılla, on yılla... yüzyılla."

"Sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi," diye karşılık verdi. "Eşimi yatağında kanlar içinde bulduğumdan beri üzerimde bir yük var. Bana yüklerden bahsetme-"

"O zaman neden acılarına gönüllü olarak yenilerini ekliyorsun?" Yaşlı kadın çizgili avuçlarını kaldırdı. "Seçmediğin çok şey olduğu doğru. Ama bu ağırlık seçebileceğin bir ağırlık."

Gözlerini kapattı. Gözlerini. Her neyse.

"Kaç dakika kaldı?" diye sordu kabaca. "İki, şimdi."

"Lucan'a hemşireyi almak için geri dönmesi gerektiğini söyler misiniz?"

"Eğer istediğiniz buysa, gelecekleri birlikte olan bir çifti tehlikeye atmak-"

"Lütfen konuşmayı keser misin?" diye inledi Kane. "Bu durumda ne yapabilirim ki?"

Gözlerini tekrar kapatarak, Nadya'ya ne kadar minnettar olsa da, bir eşe karşı olduğu gibi ona karşı sorumlu olmadığını söyledi. Cordelhia önce gelmeliydi.

Erkeğinin korumasına en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olmamıştı.

Onu bir daha terk etmeyecekti.

"Bırakın gideyim," dedi, kiminle konuştuğundan emin değildi.

Kaderine razı olarak ciğerlerinde kalan azıcık nefesi de dışarı verdi... ve Solgunluğa karışmaya hazırlandı. Sessizliğin içinde hırıltısı gittikçe daha da artıyordu ama kulübenin içinde başka bir şey daha vardı. Bir şey...

Fokurdayan dereydi. Soluk alıp verirken çıkardığı düzensiz seslerin ardında, gürül gürül akan su akmaya devam ediyordu ama sesi giderek artıyordu. Bir zamanlar yumuşak olan nehir, duyabildiği tek şey haline geldi, sanki su daha yakındaymış gibi. Ve giderek yaklaşıyordu.

Sanki bacakları varmış ve ona doğru yürüyormuş gibi.

Belki de bu su değil, Azrail'in Kane'in bedeninden geriye kalanları almak için geliyordu.

Nadya'nın kendisi gibi umutsuz bir vaka için nasıl bu kadar çaba harcayabildiğini merak ediyordu. Yine de onun hayatta kalacağına olan inancını hiç yitirmemişti. Bir kez bile.

Ve onu hiç terk etmemişti.

CHAPTER NINE

Hepsi geldi.

Nadya'nın istediği her Şey, her ilaç, tüm malzemeler, hatta yiyecek ve su, daha fazla battaniye ve uygun karyolalar düzenli bir akış halinde geldi. Muhafızlar iyi yk taşıyıcılarıydı, kfeler ve sepetlerle yüklü olarak ya da el arabalarıyla geliyorlardı. Ayrıca çok iyi talimat almaya devam ettiler. abucak bir envanter sistemi oluşturdu, erkekleri sıraya dizdi ve kliniğine gelen yeni malzemeleri sıraya dizdi. Sonra onlardan l muhafızın cesedini kaldırmalarını istedi ve işe koyulmaları için onları kovdu.

"Bir dikiş daha ve işimiz bitiyor," diye mırıldandı hastasına.

Yanıt gelmeyince başını kaldırıp baktı. Kalasındaki yarayı dikmekte olduğu gardiyanın gözleri kapalıydı ve elleri çıplak karnının üzerinde duruyordu. Her tarafı kan içinde olduğu için giysilerini kesmek zorunda kalmıştı ama çıplaklığı, durumunun envanterini çıkarmanın gerekli bir parçasıydı. Mahremiyetinde herhangi bir yara yoktu ve hayatta kaldığını varsayarsak, bunun sevinilecek bir Şey olacağına şüphe yoktu. Kafasındaki yırtık

Ancak durumu ağırdı ve onun atlatıp atlatamayacağından endişe ediyordu. Yine de şu ana kadar çok iyiydi.

Bacağının aşağısında, yırtık bir yaranın dibinde son dikişini attı ve bir düğüm atıp ipi keserken yaptığı işi değerlendirdi. Yaralanma bir tür yırtılmaydı, sanki bacağı sıkışmış ve serbest kalırken derisi kopmuştu. Morluk çok fazlaydı, şişlik giderek kötüleşiyor, derinin altındaki kızarıklık morarmaya başlamıştı bile.

Her şeyi peroksitle silerken, "Ama yaşayacaksın," diye mırıldandı. "Pozitif olmak zorundayız."

Tüm muhafızların triyajını yaptıktan sonra -en az ciddi olan oydu, bu yüzden onu en son tedavi ediyordu- hap ya da iğne şeklinde ağrı kesiciler dağıttı ve yapabildiği kadarıyla başa çıkmak için yerleşti. Ellerin izin verdiği kadar hızlı çalışmıştı ve sırtı ağrımaya başlayıp topallaması daha da acı verici hale geldikçe kendi rahatsızlığını görmezden geldi.

İhtiyacı olan reçeteleri ve sargı bezlerini alabilmek için bir manga muhafızın yaralanması gerektiği gerçeği onu kızdırmıştı. Yeraltında bulundukları sırada, bir keresinde Komutanlığa gitmiş ve iyileştirecek, rahatlatacak, yardım edecek şeyler için yalvarmıştı. Bir daha asla istememişti. Yürüdüğü bazı yollar çok tehlikeliydi ve eğer kendisi ölmüşse nasıl iyi bir şey yapabilirdi ki?

Bu terk edilmiş hastaneye taşındıklarından beri hasta sayısında bir durgunluk vardı çünkü tahliye sırasında stres ve yolculuk nedeniyle çok sayıda kişi ölmüştü. Ancak kendisine daha fazla hastanın geleceğini biliyordu, her zaman daha fazlası olurdu ve bu yüzden bu depoyu kendi kliniği olarak sahiplenmişti. Esir kampının ikinci komutanı olan Cellat liderlik rolünü üstlendikten sonra, selefinden çok daha pragmatik davranmıştı. İşgücünün kendisinden istenileni yapabilmesini sağlamadaki mali çıkarının farkına varmıştı. Daha fazlası olmadığı sürece

mahkûmlar geldi -ki her ne hikmetse gelmediler-
elindekilere daha iyi bakması gerekiyordu.

Bu yüzden kliniğin bakımını yapmasına
izin verdi. Şu anda muhafızlarla doluydu.

Dikişlerini sardıktan sonra sert zeminden kalktı ve ambalaj kalıntılarından kurtuldu. Sonra topallayarak taze ekmek, peynir ve plastik şişe su dolu bir arabanın yanına gitti. Hızlı bir şekilde karnını doyurdu, su içti ve enerji açısından çok az iyileşme hissetti. Onu ayakta tutan neydi? Uzun zaman önce kendine verdiği söz.

Hastalığı hafifletebilirse kimsenin ölmesine ya da acı çekmesine izin vermezdi.

Su şişesini tekrar dudaklarına götürdüğünde, içindekilerin çoğunu boşalttı, arıtma sisteminin kimyasal tonu dilinin kenarlarına batıyordu. Bir an için saflığın tadına bakmayı, susuzluğunu sadece H₂ O ekleyerek gidermeyen bir şeyin tadına bakmayı arzuladı.

sistem, ancak-

Etrafında dönerek yatak sırasına baktı. Sonra raflar arasında asılı duran sedyelerden çıkarılıp karyolaların üzerine taşınmış olan muhafızlara baktı.

Hastaları kütük gibi yatıyordu, hiçbiri nefes almak dışında hareket etmiyordu. Bacaklarının arkasındaki ve kalçasındaki kesikler nedeniyle yüzüstü yatan sadece bir kişi vardı, ancak diğerlerinin uyanık olup olmadıklarını görmek için yüzlerini kontrol edebiliyordu.

Bir tanesi uzaklardan ona bakıyordu.

Göz kapakları biraz çatlamıştı, bu yüzden uyuyor numarası mı yapıyordu yoksa bir şeyleri ancak bu kadar açabiliyor muydu anlamak zordu. Ama gözleri kesinlikle kızın üzerindeydi ve kız su şişesini kenara koymak için dönüp sonra geri döndüğünde, adamın odağı değişmedi.

Topallayarak ona doğru eğildi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Erkeğin vücudunun üst kısmında, boğazında ve yüzünde bıçaklı kavgalarda görülen türden derin kesikler vardı. Onları dikmişti ama çenesindeki yara muhtemelen konuşmasını engelliyordu.

"Ağrı kesici ilacın şimdi işe yarıyor olmalı."

Gözleri kızın omzunun üzerinden kaydı.

Nadya gelen varlığı fark edince kaskatı kesildi. "Selamlar."

Arkasını döndü. Muhafızların başı açık kapı aralığında durmuş, yaralı astlarının sıralarına bakıyordu. Kanlı bir yastık ve lekeli çarşaflar dışında boş olan son yatağa geldiğinde kaşlarını kaldırdı.

"Evet," dedi Nadya. "Bir kayıp vardı. Ama içeri girdiğinde ölüyordu ve ihtiyacım olan malzemeler bana getirilmemişti."

Kadın öne çıktı. "Gerçekten."

Nadya olduğu yerde kaldı ve muhafızların başı önüne geldiğinde, ikisi arasında çok büyük bir boy farkı olduğu için geriye doğru eğildi.

"Yüzünü görmek istiyorum," dedi kadın.

"Neden?"

Cevap gelmedi. Ama uzun bir kol ileriye uzandı - Nadya bileğine bir tokat attı. "Hayır."

"O kumaşın altında ne saklıyorsun?"

"Erkeklerinize bakma yeteneğimi etkileyecek hiçbir şey yok. Önemsemeniz gereken tek şey de bu."

Gergin bir sessizlik vardı ve dışının fiziksel olarak istediğini yapabileceğini söylemeye gerek yoktu. On kat daha güçlüydü.

"Malzemeler için teşekkür ederim," dedi Nadya sert bir sesle. "Çok minnettarım. Ama sizin adınıza hiçbir hak sağlamıyorlar."

"Söylediğin kadar uysal değilsin."

"Ve bana ihtiyacınız var. Yataklarına servis yapmak ve tekrar ilaç zamanı geldiğinde aşırı dozda ilaç almamalarını sağlamak istemiyorsanız, beni işimle baş başa bıraksanız iyi olur."

Muhafızların başı onun kolunu öyle bir büktü ki Nadya onu bırakmak zorunda kaldı.

"Onlardan biri ölürse," dedi dişi, "seni kendim öldürürüm - senin işini yapacak başka birini bulmam gerekse bile."

Nadya başını eğdi. "İlk seferinde oldukça nettiniz."

Nehrin sesinin ortasında göremiyordu, Kane hiçbir netlik bulamıyordu.

Saniyeler geçip giderken, son bir saatlik kum saatinde kumlar akarken, verdiği kararlar rahatlamayı bekliyordu. Bu gerçekleşmeyince, hissetmesi gerekenin daha çok teslimiyet olduğuna karar verdi. Sonunda, bir kez daha, hakkında duyduğu beyaz manzarayı görmek için bekledi. Şüphesiz, o beyaz kapı birazdan ona doğru koşacaktı, topuzu avucuna hazırdı.

Beyaz görmedi. Koyu kahverengi gördü.

Maun renginde bir bornoz hatırasıydı bu. Ve sonra, sanki zihninin gözü genişleyen bir kamera merceğiymiş gibi, boş, özenle hazırlanmış yatakları, raflardan oluşan ormanı, toz kaplı kutuları, uzun süredir unutulmuş eşyaları ve yontulmuş masasıyla kliniği hatırladı. Her şey çok derme çatma, mütevazı, yıpranmış ve eskimişti. Ama burası Nadya tarafından kısıtlı imkânlarla başkalarına bakmak için yaratılmıştı ve bu asil amaçla burası bir saraydı.

Ona diğerlerinin yanına nasıl düştüğünü sormak hiç aklına gelmemişti, çünkü onu bir suçlu olarak hayal etmek imkânsızdı. O kadar iyi kalpli hiç kimse birine zarar veremezdi-

Kane gözlerini açtı. "Onun için geri dönmeliyim."

Kırmızı boncuklu elbiseli yaşlı kadın ona gülümsedi. Sanki onun fikrini değiştireceğini başından beri biliyormuş gibi.

"Onu o cehennemde bırakamam," dedi kabaca.

"Kalmayı seçersen, olduğun gibi olmayacaksın-" "Acele et."

"-Sen sonsuza dek değişeceksin-" "Acele et."

"Sen aynı olmayacaksın-"

"Bana ne yaparsa yapsın, umurumda değil!" İki dakikadan az kaldı, neredeyse bir dakika kaldı. "Sadece yap şunu!"

Kadın başını salladı. "Çok özür dilerim."

Ne için olduğunu sormaya gerek yoktu. Kane'in umurunda değildi. Sadece zamanının tükenmesini istemiyordu-

Bir anda tabutun duvarları yıkıldı ve yan tarafa baktığında, kulübenin içinden geçen dereyi gördü, kaya yatağı ateşin etrafında kıvrılıyordu - alevlerin altına girmiyordu herhalde - koyu gri taşlar suyun üzerinden aktığı yerde parıltıyor ve gizemliydi. Bu küçük nehirde ona mucizevi gelen hiçbir şey olmamasına rağmen gözlerini başka tarafa çeviremedi ve baktıkça nehrin dibinin olmadığını daha iyi anladı. Aslında... bu bir nehir bile değildi. Bu su değildi.

Bu, toprağın derinliklerine nüfuz etmiş gibi görünen metafizik bir bölünmeydi ve ateş de birdenbire ona tuhaf gelmeye başladı. Alevlerin açlıklarını doyuracak ne çıraları ne de odunları vardı. Gerçek olmayan su gibi, onlar da sadece var gibiydiler.

"Bir konağa ihtiyaç duyan enerji temeldir ve her şeyin merkezinden gelir," dedi yaşlı kadın tabutun sonuna doğru adım atarken.

Hayır, tabut yoktu. Doğrudan yerde yatıyordu, el dokuması kilimin üzerinde bile değil, altındaki toprak ne sert ne de yumuşaktı. Ve kırık bedeni ile toprak arasındaki bağlantıyla

Altından yukarı doğru titreşen sinir bozucu yük doğrudan etine geçti-

Nehir birdenbire altından akmaya başladı, bir sapma anında akışını yeniden yönlendirdi ama yine de ne bir akıntı ne de bir sönümlenme hissetti. Bunun yerine, sanki sinirleri şefkatle fırçalanıyormuş ve bunun sonucunda sakinleşiyormuş gibi, ilaçlardan değil ama çok daha temel bir şeyden kaynaklanan bir sıcaklık ve acının hafiflemesiyle dolup taşıtı.

"Seni kabul etti," diye mırıldandı yaşlı kadın. "Bu iyi bir şey."

Sanki onun sözleri bir tür süreci başlatmış gibi, batmaya başladı ya da belki de enerjinin seviyesi yükseliyordu; her iki durumda da, vücuduna baktığında, şimdi nehrin içindeydi, şimdi gece kadar karanlık olan akış, dizlerinin ve uyluklarının, kalçalarının, göğsünün üzerinden yukarı ve aşağı geliyordu.

"Korkma-"

Siyah telaş onu ele geçirdi, boğuluyormuş gibi suya battı, üzerinde vücudunu sıkıştıran bir ağırlık vardı-

Yılanlar.

Akan su değildi, ham enerji de değildi, yüzlerce kara engerekti... binlercesi... sonsuz sayıda.

Bir korku patlaması onu canlandırdı ama doğrulmaya çalıştığında, üzerinde dolaşan kaygan yılanlar tarafından yerinde tutularak kapana kısıldı. İçgüdüsel olarak onları itmeye, tekmeleyip kurtarmaya çabaladı, vücudu sarsıldı ve büküldü. Sürüngenler üzerinde kaymaya devam etti, bedensel formunu kapladı, sanki içeride bir yol bulmaya çalışıyormuş gibi ona karşı hareket eden iç içe geçmiş bir battaniye.

Paniğinin ortasında, bir şekilde engereklerin dışına baktı ve yaşlı kadında gördükleri yılan nehri kadar anlamlıydı. Yüzü gençleşmişti, güzelliği uhrevi bir hayırseverlikle parlıyordu, sanki yaşlı görünen şey sadece bir

Maskenin altındaki ise onun gerçek, sonsuz zyd.

Ve sanki onun kafasını kaldırmasını beklemiş gibi, kendini ona sunduğu bedenden sıyrıldı ve gerçek bir özü olmasa da puslu bir biçimi ve bir dışının hatlarını taşıyan parlayan bir şekilden başka bir şey olmadı.

Hayalet saçları platin alevler gibi etrafında dönerken, sanki yeryüzünün içinden gelen bir rüzgâr kaynağı onu ve sadece onu buluyordu. "Korkma."

Neden birisi size bunu söylediğinde, her şey daha da kötüleşiyor-

"Kolu" yılanların akışına girene kadar beş, altı, yedi fit uzadı, onun olan yaşam gücü engereklerin karmaşasına nüfuz etti ... ve avucunda bir şeyle geri döndü. Uzun siyah yılan kıvrılan kütleden önce kuyruğunu çıkardı ve dişi onu serbest bıraktığında, muazzam uzunluğu omzuna kadar onu sardı, hareket o kadar duygusal, o kadar kabul edilmiş ve bekleniyordu ki, bu bir aşinalık jestiydi.

Ve sonra kafa geldi.

Yılanın üçgen şeklindeki tepesi etrafında döndü, kırmızı sürüngen gözleri Kane'e kilitlendi. Siyah bir dil yaladı. Geri çekildi. Bir kez daha dışarı çıktı. Sonra başı yukarı kalktı.

"Sevgili dostum bir konukçu arıyor." Dişi yaklaştı, geleneksel anlamda gezinmek yerine yeryüzünün üzerinde süzölüyordu. "Onu çok misafirperver bir konuk olarak göreceksiniz, her ne kadar biraz tadilat yapacak olsa da. Yine de buna aldıracağınızı sanmıyorum."

Kane'in kalbi çarpmaya başladı. "Ev sahibi mi?"

"İhtiyacınız olan gençleşmeyi elde edeceksiniz. O da dünyayı yeniden görme şansına sahip olacak. Her iki taraf için de iyi bir pazarlık."

Yaşlı kadın konuşuyordu, Kane bunu biliyordu çünkü kadının tonlamasındaki sesler kulaklarına giriyordu ama **söylediklerinin** hiçbirini anlayamıyordu. O gözlere bakarken

sürünge gözleri, bir kopuş onu ele geçirdi, onu yakut bakışlar dışındaki her şeyden uzaklaştırdı.

Engerek bir o yana, bir bu yana sallanmaya başladı ve Kane de kendini bu salınımı yankılarken buldu, ta ki senkronize bir şekilde hareket edene kadar... bir o yana, bir bu yana.

Alt çene düştü ve dişler aşağı indi. Dil geri çekildi-

Büyük kafası geriye doğru kalktı ve uzun, keskin dişlerini ortaya çıkaracak şekilde menteşeyle açıldı.

Vuruş çok hızlı, bir soluk alıp verme kadar hızlı oldu ama yine de zihni savuruşu ve kalbinin üzerindeki delici teması ağır çekimde kaydetti. Bir dansın doruk noktası gibiydi, onu ele geçiren bir gidiş geliş ve sonrasında göğsüne baktı.

Ham yanık yaralarından iki kan nehri aktı - Kane nefesini tuttu ve eğildi. Sonra başı geriye düştü ve serbest düşüşe geçerek yılanların akıntısına kapıldı. onu şimdi farklı bir şekilde sahiplendi.

Onlardan biriydi.

Nöbetler dalgalar halinde geliyor, dişlerini takırdatıyor, tüm kaslarını sertleştiriyor, kasıldıkça neredeyse omurgasını ikiye ayırıyordu. Ve dudakları açıldığında, ağzına bir şey girdi, içine girdi. Boğuluyordu, karşı koydu-

Bir engerek yılanı daha içeri daldı, boğazından aşağı inerek bağırsaklarında kıvrıldı. Çığlık atıp nefes almaya çalıştı ama ardı arkası kesilmedi. Midesi şiştikçe kusacağını düşündü ama yine de içine girmeye devam ettiler, ağzı genişledi.

Daha fazla yer yoktu, parçalanacaktı-

Engerekler bağırsaklarından çıkıp gövdesine saplandılar, organlarının etrafında kıvrıldılar, derisini şişirdiler ve sonra kollarını, bacaklarını doldurdular.

Ele geçirilecek başka bölge kalmadığında ...

... geldiğini hissettiği şey.

Kane parçalara ayrılırken tekrar çığlık attı, bedensel formu eterde dağılıyordu, hiçbir parçası sağlam kalmamıştı.

Yine ev, yine ev, jiggety-jig.

Lucan klanının merkezindeki ateş çukurunun alevlerine bakarken hangi cehennemde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tamam, esir kampının dışında olduğunu biliyordu. Dağda olduğunu biliyordu. Ve Shellan'ının savaştan sağ çıktığını, Mayhem'in dinlendiğini, Apex'in iyi olduğunu ve Kane'in ...

Omzunun zerinden Gri Kurt'un kulübesine baktı.

Kane aile reisinin gözetimi altındaydı.

Ama "evet-bildim "i burada sona erdi. Yine de, önemli olan başka bir şey var mıydı?

Ateş, apraz kütüklerden oluşan koltuğunda tırtıdayarak yanarken ve tatlı duman burnunu gıdıklamak için dönerken, ilk esir kampında olduğunu ve sert yatağına uzanıp eski bir kaset aları göğsüne yasladığını hatırladı. Duran Duran tekrar tekrar çalarken, üstündeki sert kaya tavana bakar ve tam da bu anı düşünürdü.

Sanki burası onun bir parçasının geri döneceğini bildiği bir yermiş gibi.

Yassı taş ocağın etrafındaki bu kütük çemberini, üzerindeki uzun ve kabarık kozalaklı ağaçları, dökülmüş çam iğneleriyle dolgulanmış toprağı, milyonlarca yıl önce buzulların ilerleyişinden ve geri çekilişinden kurtulmuş olan topraktan çıkan kayaları o kadar çok hayal etmişti ki. İşin komik yanı, ne kadar değişmiş olursa olsun, ortam tam da hatırladığı gibiydi; mağara girişleri gizlenmişti, dişiler güvenlik için gözden uzaktı; erkekler önde ve ortadaydı, bölgeyi savunmaya hazırdı; yaşlılar manzaraya bakıyor, hikayeler paylaşıyordu, geçmişte yaşadıkları için bugünle barış içindeydiler.

Rüzgâr tekrar yön değiştirdiğinde gökyüzüne baktı, yumuşak duman kıvrımlarını ve ısı dallarını takip ederek kadife gibi karanlık göklerde kalem ışıkları gibi parıldayan yıldızlara ulaştı.

"İyi misin?"

Fısıltıyla söylenen sözler üzerine Rio'nun elini daha sıkı tuttu. "Bilmiyorum. Sanırım öyle?" Şöyle bir baktı. "Burada olmana sevindim. Sana burayı gösterme şansım olacağını bile düşünmemiştim."

Rio ağaçlara baktı, ateşin ışığı yüzünde oynaşıyordu. "Çok huzurlu."

"Ve güvenli."

Çünkü ironilerin ironisi, bu huzurun gerekirse kan dökülerek korunacak olmasıydı. Bir araba dolusu muhafızla karşılaştıktan sonra Lucan kuzeninin teslimiyetini o cesetlerin ve elini kolunu sallayarak gezen ciplerin önünde kabul ettiğinde, toparlanmak ve bundan sonra ne olacağını anlamak için gitmeleri gereken yerin burası olduğunu biliyordu. Ve Callum'un bunu önermesine ya da davet etmesine gerek yoktu. Klana ait olan... tüm klana aitti ve görünüşe göre o da aileye geri dönmüştü.

Gözlerini silerek boğazını temizledi ve Callum'a baktı. Erkek oturuyordu, bu doğrudu ama güçlü vücudu herhangi bir yırtıcınınkinden daha fazla dinlenmiyordu.

Gözleri çoğunlukla ateşte olsa da, diğer wolvenler gibi o da sürekli çevreyi izliyordu.

Lucan bu dik kafalı orospu çocuğunun hakkını vermek zorundaydı. Adam savunulabilir pozisyonlar ve kaçış manevraları söz konusu olduğunda her şeyi enine boyuna düşünmüştü. Tüm muhafızların silahlarını ve cephaneden geriye kalanları topladıktan sonra, araçları yaklaşık dört mil uzağa götürmüş ve teker teker uçurumdan uçuruma yuvarlamışlardı. Ardından wolven ölü kuzeninin cesedini alıp klanın dağının eteklerindeki bir yere ışınlanırken, Lucan da Monte Carlo'yu cesaret edebildiği kadar hızlı sürerek onlarla orada buluşmuştu.

Boktan garajlardan bahsediyoruz. Yapı çökmekten sadece bir hapşırık uzakta gibi görünüyordu ama bu sadece dış görünüşüydü. Mekanın içi bir mucizeydi, bir tahliye, bir saldırı için ihtiyaç duyacağınız her şeyle tamamen doluydu. Yemek. Şekerleme. Birkaç hafta dayanmak için.

Hatta bir yeraltı sığınağı ve kaçış yolu bile vardı.

Sedanı sakladıktan sonra iki zapt edici tasmayı çıkarıp imha etmişler, Mayhem ve Kane'i sedyelere koymuşlar ve sonra iki erkeği topluca araziye doğru itmişlerdi. Patika Lucan'ın bildiği bir patika değildi, bu da onun özellikle sürgü deliği için kazıldığından şüphelenmesine neden oldu, ama çam kokusu ve yumuşak topraktan, masumları, yaralıları, kayıpları ve muhtaçları korur gibi görünen ağaçlara kadar çevre anında ev gibiydi.

Klanın topraklarının kalbine yapılan yolculuk yaya olarak kırk dakika sürmüştü ve eli sedyeye değmemiş olanlar tepeden tırnağa silahlanmış, önden, arkadan ve yanlardan patikayı koruyorlardı. Ve bazı kurtadamlar dört ayaklı formlarına bürünmüştü, çünkü patika üzerinde daha hızlı-

Callum aniden tam boyuna yükseldi. Herkes ona doğru dönerken, o sadece başını salladı ve sanki doğanın bir çağrısıymış gibi batıya doğru yürüdü.

Rio'ya hürmeten, wolvenler iki ayaklı formlarındayken giyinmişlerdi ve onun aralarında bir dişi olduğu konusunda herhangi bir sorun çıkmamıştı. Bu saygıyı ve nezaketi takdir ediyordu ve klanın dişilerinin ve gençlerinin tecrit edilmesini bu kadar tuhaf ve rahatsız edici bulmasının ne kadar ilerlediğinin bir işareti olduğunu düşünüyordu. Aslında hiçbirinin dağda olduğundan bile emin değildi.

Peki, ne biliyorsun.

Apex'in gözleri, kafası hareket etmese ve vücudu kaymasa bile Callum'u takip etti. Wolven'a güvenmiyor muydu yoksa sadece prensip olarak erkeği öldürmek mi istiyordu, bilmek zordu. Apex böyle garip biriydi. Kendi ahlaki standartları vardı ve bunlardan birini çiğnerseniz? Bir aile üyesine ihanet etmek gibi, telafi edilmiş olsa bile?

Büyük sorunlar.

Ama klanın dişilerinin nerede olduğu ve Apex'in aptalca bir şey yapıp yapmayacağı gibi konularda Lucan'ın karışacak enerjisi yoktu.

"Kane'e ne yapıyor?" Rio usulca sordu. "Yaşlı kadın."

Gri Kurt'un ne bir kadın ne de geleneksel anlamda yaşlı olduğu gerçeği düzeltilmeye değer şeyler gibi görünmüyordu ve geri kalanı hakkında ne söyleyeceğinden emin değildi. Eğer "Bilmiyorum" diye cevap verirse, bu kötü bir şekilde oturan bir yarı gerçek olacaktı. Ama onu korkutmak istemiyordu -ve içeride neler olup bittiğinden tam olarak emin olmadığını kendine hatırlattı-

Kulübeden gelen çığlık beklediği, korktuğu şeydi... ve aynı zamanda duymayı umduğu şey.

Apex'e baktı ve erkeğin yerinde kalması için dua etti. Tüm bu olanlarda bir joker varsa o da vampirdi ama ona her şey açıklanmıştı -yabancı birine olabildiğince açıklanmıştı bu- ve sonunda Kane'in

Gri Kurt'la yalnız kalmak. Aristokratın tek şansı buydu, ancak bunu entelektüel düzeyde anlamak bir şeydi, tüm bunların sesini duymak başka bir şeydi.

Ancak Apex olduğu yerde kalıyor, ellerini birbirine kenetliyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor, sanki vücudunu zorla yerinde tutuyormuş gibi görünüyordu.

Lucan gözlerini kapayarak klanın sınırlarında büyüdüğü zamanları hatırladı; gençleştirme hakkındaki fısıltılar ve kulübede tam olarak ne olduğuna dair spekülasyonlar, gizli tonlarda konuşulan türden şeylerdi. Bunun üzerinden nesiller geçmişti ve toplanan wolvenlere, diğer vampire ve insan kadına bakarken, grubun tarihin bir parçasına tanıklık ettiğini fark etti, nesillerine aktarılacak harika bir olay, gece kamp ateşlerinin etrafında sessiz, saygılı seslerle konuşulan bir şey haline geldi, her zaman özel, sanki herkes bilmiyormuş gibi-

Karanlığın içinden Callum yeniden ateş ışığının çemberine girdi ve başını geriye atıp bir uluma sesi çıkardı; bu ses bir insan gibi görünen birinin boğazından değil, vücudunun her molekülünde yaşayan kurdun sesiydi.

Diğer erkek kurtadamlar teker teker ayağa kalktı, derin nefesler aldı ve kulübedeki vampirin çığlıkları duyulmayana kadar yükselen sesler çıkardı.

Uluma korusu Lucan için dünyanın en güzel sesiydi, vücudunu bir diyapazon haline getiren ve duygularından dolayı görüşünü bulanıklaştıran türden bir şeydi-

Avucundaki tutuşun sıkılaştığını hissettiğinde Rio'ya baktı ve Rio başını salladığında ona ne söylediğini anladı ama bunu yapıp yapmaması gerektiğinden emin değildi-

Bedeni onun yerine karar verdi, eşinin elini tutmayı bıraktı ve kendi iradesiyle ayağa kalktı. O sırada

gözlerini gökyüzüne kaldırdı, derin bir nefes aldı, yeniden çam ve taze duman kokusunu ve aşağıdaki gölün kokusunu aldı.

Lucan kendi türünün diğer üyeleriyle birlikte kurt çağrısına katıldı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken, göğsünün ortasında bir rahatlama hissetti, tatlı, harika bir bütünlük ona nüfuz ediyordu.

O lanet kulübeden ne çıkacağı konusunda endişelenirken bile.

Etrafı uluyan kurtlarla çevrili olan Apex, ateşin yüzünü bronzlaştırdığı ve kışını uyuşturduğu kütük koltuğuna oturdu. Erkeklerin çıkardığı tüm gürültüye rağmen onları görmezden geldi.

Tek umursadığı Kane'e ne olduğuydu. Bir elini yüzünde gezdirerek çenesine masaj yaptı-

Çünkü acımayan tek yeri orasıydı. Diğer her yeri ya ağrıyor, ya şişiyor ya da kabuk bağlıyordu, öyle ki her ayağının ayrı bir kalp atışı vardı ve kafası kafatasının tepesine gevşekçe bağlanmış bir balon gibiydi-

Tamam, bu çılgılık onu deli ediyordu. Tanrım, ne oluyor? Ona ne yapıyordu?

İçerideki yaşlı kadın onu ürpertti. Evet, sözde ev sahibi gibi görünüyordu ama bu saçmalığa kanan birinin hayatta kalma refleksini çok daha iyi geliştirmesi gerekiyordu. O gri gözlere bir kez baktığında taşakları leğen kemiğine geri tırmanmaya çalışmıştı ve Kane'i onunla bırakmak istememişti.

Ne yani, şifacı mıydı? Saçmalık. Eğer o bir çeşit hemşireyse, o da Ciddi Tavşan'dı. Able Bunny mi? İnsanlar o aptal sepetli ve yumurtalı şeye ne diyorlardı?

"Al."

Yüzünün tam önünde bir şey belirdiğinde, kalın bir ön kolunu tuttu ve dişlerini gösterdi.

Lucan'ın önünde, sütlü bir kemik ve karnını okşatmak isteyen bir Fido gibi secdeye kapanmış olan soluk mavi gözlü, beyaz saçlı kurt adam hınzırca gülümsedi.

"Sana sigara ikram ediyorum, suratına silah dayamıyorum. Sakin ol."

Apex kolu itti ve kulübeye bakmaya devam etti. Etrafındaki sessizlik yeniden kayıt altına alındığında, çığlıkların kesildiğini ve gruptaki woofer'ların uluma rutinlerini bırakıp dağıldıklarını belli belirsiz fark etti.

Kane ne zamandır oradaydı?

"Yaklaşık bir saat." Kurt adam onun yanına, kütüğün üzerine oturdu. "Bu arada, arkadaşların az önce yattı. Şuradaki çadırdalar. Sana söylediler ama iz sürdüğünü sanmıyordum."

"Onlar benim arkadaşım değil."

"Oh, gerçekten mi?" Erkek, kırmızı-beyaz bir paketten bir sigara çıkardı ve eski gümüş bir çakmakla yaktı. "O zaman neden onları savunmak için bu kadar çok çalıştın?"

Apex cevap vermeyince, ona doğru bir nefes gönderildi. Ve o da bunu görmezden geldi.

"Ah," dedi wolven. "Yani konu kuzenim ve eşi ya da diğer adam değildi. O yanmış erkeği kamptan çıkarmakla ilgiliydi. Bu arada ben Callum. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bir el uzatıldı ama Apex konuşmayı engelleyeceği umuduyla avuç içini görmezden geldi. Ve hayatta kalma içgüdüsünden bahsetti. Yıldızların konumunu kontrol etmek için gözlerini gökyüzüne çevirdi. Biraz daha zamanları olmasına rağmen şafak sökmek üzereydi-

"Çok konuşmuyorsun, değil mi?"

Wolven ona öylece bakarken, eğer bir şey söylemezse, o piçin sadece

Gecenin geri kalanında orada oturmak için. Ya da belki sonsuza kadar. "Sen yapıyor sadece ince ile senin kendigevezelik," o mırıldandı. "Yanıtlarla seni sadece yavaşlatırım."

"Senin için o kim? Erkek."

"Hiç kimse." Bir sigara yaktı. "Ve ben sigara içmem."

Adam -adı neydi, Callum mu?- bu çelişki karşısında duraksamadı bile. Sadece alevi yükseltti ve çakmağı ileriye doğru tuttu. Eğilen Apex, iyi bir yanma elde etmek için elini bir şeylerin etrafına dolamak zorunda kaldı ve sonra uzun ve yavaş bir şekilde nefes verdi.

"Ona ne yaptı?" diye sordu. "O yaşlı kadın."

"Hiç kimse olması neden umurunda olsun ki? Ve biraz saygı göster."

"Siktir git."

"Benimkilerden birini içen birinden sert bir konuşma." "Geri mi istiyorsun?"

Cevap gelmeyince Apex döndü ve erkeğe baktı. O inanılmaz, buz mavisi gözlerden başlayarak yüz hatları tek tek kaydedildiğinde, bir tablonun canlandığını görmek gibiydi... ya da belki bir heykelin. Kurt adam o kadar güzeldi ki, yüz hatları güçlü ve düzgün, omuzları giydiği pazen gömleğin altında geniş, kot pantolonla kaplı kalçaları güçlüydü. Ve o beyaz saçlar. O kadar gürdü ki, bir bölümü bile yoktu. Dalgalar halinde uzuyor ve yüksek alnına yerleşiyor gibiydi.

Dilinin arkasında kanının tadı nasıl olurdu?

Yüzü kızaran Apex gözlerini aslında istemediği sigaraya dikti ve gerçek önceliklerine odaklandı. "Eğer o yaşlı kadın onu öldürürse-"

"Ne yapacaksın? Oraya bir kahraman gibi mi gideceksin? Senin için hiç kimse olan bir adamın intikamını mı alacaksın?" Kurt adam sigarasıyla kulübenin bulunduğu yönü işaret etti. "Ne kadar

Samaritan-ve hey, bunu yapmakta serbestsiniz. Sana bir silah bile veririm. Bir ya da iki bıçak. El bombası mı istiyorsun? Bom."

Boşta kalan elinin parmaklarını oynatırken, kıkırdaması, yeni yürümeye başlayan bir çocuk tatlıdan önce havuçlarını yemeleri gerektiği için arabayı alıp gitmekle tehdit ettiğinde çıkan türdendi.

Ama sonra "Callum" birden gülmemeye başladı. Aptal kütüğün üzerinde doğruldu ve gerçekten çok ciddi görünüyordu.

Apex dikkatini çeken şeye bakmak üzereyken, erkek yüzüne yapıştı. "Kapa çeneni," diye tersledi kurt adam. "Beni dinle. Arkadaşına benziyor ama o farklı. Beni anlıyor musun? O artık aynı değil. Buna saygı duymalısın."

Apex tutunduğu yerden sıçrayarak kurtuldu ve ayağa fırladı. Ama kulübeden çıkanı görünce... ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu...

Kane'in bir versiyonu kampa doğru bakıyordu, gözleri boştu, yüzünde hiçbir duygu yoktu. Çıplaktı, ki bu sürpriz değildi. Ama bir bütündü, bu da bir vampirin beyninin donmasına neden olan türden bir şoktu.

Bir şekilde Kane'in yaraları iyileşmişti, derisi artık sağlıklıydı ve mahkûmun nispeten iyi olduğu zamanlarda bile sahip olmadığı bir kas yapısını kaplıyordu. Kayıp parmakları bile geri gelmişti.

Kör bir savrulmayla Apex kendini sabitlemek için bir şeye tutundu. Bu şeyin kurt adam Callum olduğu gerçeği önemsizdi.

"Sadece eskiden olduğu kişiye benziyor," diye uyardı adam. "Kapa çeneni."

Kendini serbest bırakarak tökezledi ve Kane'e -ya da her kimse ona- yaklaşırken buna inanamadı. Artık yanık yoktu. Artık çiğ deri yoktu. Kusursuz bir vücuttan başka bir şey yoktu.

Hayatı boyunca hiç incinmemiş, hiç hastalanmamış, tamamen bütün olmaktan başka bir şey olmamış birinin arabası.

Koşma ve mahkûmu kucaklama dürtüsü o kadar güçlüydü ki, ağrıyan ayaklarının üzerinde koşmaya başladı. Ancak yakın mesafeye geldiğinde yavaşladı. Sonra durdu.

Yüzü aynıydı. Ama aynı yuvalara yerleştirilmiş, aynı gümüş renginde olsalar da gözler bir şekilde farklıydı.

Belki de Apex'e bakmadıkları içindi, sanki erkeğin onu tanımaması değil de fark etmemesi söz konusuymuş gibi gözlerini dikip bakıyorlardı.

Adamın tam önünde durmasına rağmen.

"Kane."

İsmi, etrafta kimsenin duymadığına çok memnun olduğu boğuk bir yalvarışla söyledi-

Birdenbire, sanki akli başına gelmiş gibi, Kane uyandı, gözlerini kırptırdı, başı geriye gitti, ağır omuzları ve uzun kolları sıçrarken zıpladı. Ve sonra düzgün bir şekilde Apex'e odaklandı.

"Oh... Tanrım," dedi.

Ses aynıydı ve sonra o kollar Apex'in etrafındaydı ve o kadar sıkı tutuyordu ki nefes alamıyordu. Ama sorun değildi. Bu kimin umurundaydı ki?

Apex erkeği dikkatle kucaklarken sarsıldı. Ama sonra artık böyle düşünmek zorunda olmadığını fark etti. Kavrayışını sıkılaştırarak Kane'in omzunun üzerinden kırmızı kulübeye baktı... ve kenarda duran yaşlı dişi, el işi umduğundan daha iyi çıkmış gibi görünüyordu.

Apex, kim bu kadın diye merak etti.

Kane'in tek yapabildiği Apex'e tutunmaktı. Hepsi bu kadardı. Ama bunun nedeni dengesinin kötü olması değildi. Ya da bilincini kaybettiği için değildi. Ya da acı çektiği, zayıf düştüğü, başı döndüğü ya da midesi bulandığı için değildi.

Hayır, sanki çok uzun bir mesafe kat etmiş, sanki tam on yıldır yokmuş gibi hissediyordu. Sanki bir yolculuğa çıkmış ve yolun bir yerinde kaybolmuş gibiydi - ve her ne kadar mahkûm arkadaşlarına, bildiği dünyaya asla geri dönemeyeceğinden emin olsa da, kaynağı anlaşılamayan bir mucize sayesinde dönmüştü.

Karşılaştıracılabileceği en yakın şey yıllar önce Eski Ülke'den buraya yaptığı yolculuktu ve o bile yaşadığı yersiz yurtsuzluğu ve kafa karışıklığını tam olarak karşılayamıyordu. Ve sevgili Bakire Kâtip, tanıdık bir yüz gördüğü anda minnettarlık ve şaşkınlık duygularına kapılmıştı-

Apex'i geri itti, beyni aniden keskinleşti, acil görevi önceliklerini belirlemesine yardımcı oldu. "Silahlara ihtiyacım var. Silahlara, cephaneye ve-"

"Kane."

Adını duyunca durdu. "Ne?"

Apex hâlâ uzun boyluydu ve bir güreşçi gibi yapılıydı. Saçları hâlâ kazınmıştı. Ve zayıf yüzü her zamanki gibi sertti.

Ama yüz ifadesi garip bir şekilde kasvetliydi: "Kane..."

Erkek titreyen elini uzattı ve dövüşmekten kirlenmiş ve kana bulanmış parmak uçları Kane'in göğsünün üzerinde gezinirken titredi - sanki Apex ete dokunmaya dayanamıyormuş gibi. Ya da belki de gerçek olduğuna inanmıyordu.

O sıçrayan, takılan, neredeyse ona dokunan parmak uçlarının görüntüsü, kendisine doğru düzgün bakmasını sağladı.

"Oh...", diye fısıldadı.

Bir anda duyuşsal algıları farkındalığına akın etti: Kendi ayakları üzerinde duruyordu ve çıplak tabanlarının altındaki toprak, düşen çam iğnelerinden dolayı serin ve dikenliydi. Fiziksel olarak bir bütündü, artık korkunç, ağlayan yanık yaralarıyla kaplı değildi. Aynı zamanda fiziksel olarak da güçlüydü, vücudu kendisinden istenileni yapmaya hazırdı, bol miktarda enerji depolanmıştı ve kullanıma hazırdı.

Ama tüm bunlardan daha fazlası...

"Artık ağrım yok," dedi kabaca.

Arkasını döndü ve kulübeye baktı. Yaşlı dişi tarafından kenara çekilen kapak tekrar yerine oturmuş, girişi engellemişti ve bir daha asla oraya giremeyeceğini hissetti. Kadın da ortalıkta görünmüyordu.

Tek başınaydı.

Elini başına götürerek orada neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Hiçbir şey hatırlamayınca, ne içeri nasıl getirildiğini, ne yaşlı kadınla ne konuştuklarını, ne de bundan sonra ne olduğunu... garip bir rahatlama hissetti. Araştırmamanın daha iyi olacağına karar verdi.

Apex'e yeniden odaklandı. Ve daha önce hiç sahip olduğunu hatırlamadığı bir tür saldırganlık içeren bir sesle, "Silahlar. Şimdi."

Apex, "Kulübede ne oldu?" diye sordu.

"Bırak onu."

Hızlı bir hareketle Kane'in gözleri erkeğin arkasındaki hareketi takip etti ve burun deliklerini açarak kokuyu test etti. Öne çıkan wolven heybetli bir varlıktı ve akan beyaz saçlarıyla sıra dışı görünüyordu. Yine de Kane onu tanıdı. Kurtarma grubunun bir parçasıydı.

"Silahınız var mı?" diye sordu Kane. Ve konuşurken, açık sözlülüğünün kaba olduğunu, saldırganlık sınırına dayandığını fark etti... ama umursamadı. "Bu kamptan biraz silah alabilir miyim? Birkaç silahınız olmalı."

Wolven gözlerini kırpmadan ona baktı. "Onlara ihtiyacın yok."

"Bu saçmalık için zamanım yok." Tekrar Apex'e baktı. "Beni bindirdiğin arabadaki eşyalar nerede? Silah sesi duydum-"

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bu soruyu neden soruyorsun?" Apex bir kez daha geri çekilirken, Kane'in canı sıkılmamıştı. "Bakın, birinin bana bir silah getirmesi gerekiyor ve sonra buradan gidiyorum-"

"Ve kıyafetler. Giysiye ihtiyacın var, çıplaksın."

Kane iki erkek arasında bir ileri bir geri baktı. İkisi de ona sanki başka bir kafa çıkarmış gibi bakıyordu ve çıplak olanı ona kimin gösterdiğinden emin değildi.

"Ne alabilirsem alacağım."

Bir süre sonra wolven boğazını temizledi. "Kıyafetlerim ve silahlarım var. Ama kimsenin elinde gecenin büyük bir kısmı kalmadı. Şafak hızla yaklaşıyor."

"Bu konuda endişelenmiyorum."

"Öyle olmalısın." Apex küfretti ve damgasını vurdu. Sonra arkasını döndü. "Ne yapıyorsun sen? Kamptan kurtuldun. O lanet kulübede ne olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde geri döndün. Oraya geri dönmek için neden kavga çıkarıyorsun ki?"

Kane erkeğin gözlerinin içine baktı, içinde garip bir duygunun dolaştığının farkındaydı. "Bunun senin için ne önemi var?" dedi alçak ve uyarıcı bir sesle.

Apex hemen ayağa kalktı. "Çünkü sen dönersen ben de dönmek zorundayım ve artık özgürüm."

Kane erkeğin boğazında kilitli duran güvenlik tasmaına baktı. Belli ki devre dışı bırakılmıştı. "Bu senin kavgan değil. Senin sorunun değil."

"O sadece bir hemşire-"

Kane'in hançerli eli bir anda ortaya çıktı ve boğazına kilitlendi. Dişlerini göstererek, "Sadakat mevkiyle kazanılmaz. Nereden geldiğini düşünürsek bunu hatırlaman iyi olur."

Apex sanki çenesine yumruk yemiş gibi geri çekildi. Ve sonra kekeleydi, "Sen de kimsin lan?"

Kane elini bıraktı ve beyaz saçlı wolven'a doğru döndü. "Giysiler. Silahlar. Sana borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım ama konuşmayı bitirdim."

Callum burun deliklerini genişletti ve nefes aldı. Gri Kurt Engerek'i ona çağırmadan önce erkeğin kokusunun ne olduğuna dair çok az referansı vardı; çaresiz erkek, sağlığına kavuşabilmek için farkında olmadan kendini ev sahibi olarak sunmuştu.

Adamın neye bulaştığından haberi yoktu.

"Gel," dedi Callum. "Seni dışarı çıkaracağım. Sonra da arkadaşın ve ben hemşire her kimse... onu almak için sana katılacağız."

"Senden yardım istemiyorum."

"Buldun işte vampir ve ihtiyacın olan şeyin bedeli olarak ben de seninle geleceğim, o da. Seçim senin."

Bir anlığına doğrudan göz teması oldu ve Callum kendini bir adım geri atarken buldu. O gümüş bakış... doğru değildi.

Ama sonra erkek omuz silkti.

"Bu senin cenazen." Vampir arkadaşına -ya da birbirleri için her kimse ona- baktı. "Seninki de öyle."

"Bu taraftan," dedi Callum ağaçlara doğru ilerlerken.

Kendisine ödünç verilen barınağın yanından geçerken Lucan ve dişisi, vampirin durup kendisini kurtarmak için çok çalışmış olan mahkûm arkadaşını kontrol etmesini bekliyordu. Burnu ona kendi hayatını tehlikeye atan melezin tam olarak nerede yattığını söyleyecekti.

-

Bir duraklama bile olmadı.

Callum'un ininin bulunduğu mağaranın girişi bir kaya yığınıyla kamufle edilmişti. İçeri girmek için yaklaştığında omzunun üzerinden baktı. İki vampir onunla sıkı fıkıydı ve lanet karşılığında kendisine bir mucize bahşedilen vampir sanki buranın sahibiymiş gibi yanından geçip gittiğinde hiç şaşırmadı.

Callum, Apex diye çağrılan kişiyi durdurdu. "Burada bekle."

Keskin ve uzun dişler... ve cinsel açıdan çekici, en azından Callum açısından... hızla ortaya çıktı. "Cehenneme kadar yolu var."

"Burada kal. Lütfen. Fiziksel olarak uygun olup olmadığını değerlendirmek ve uygun değilse bir yere gitmeden önce tam bir gün beklemesi gerektiğini söylemek istemiyorsanız?" Yanıt gelmeyince Callum kuru bir sesle, "Ben de öyle düşünmüştüm. Bırak ben halledeyim."

Vampirin göğsünü iterken bir kavga bekliyordu ve bunu istiyordu. Yere düşerken o sert vücudu hissetmek için bir bahane olacaktı.

"Arkadaşına bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye yemin etti. "Bu senin işin değil."

Bu sert karşılık Callum'u gülümsetti. "Çok bölgeci. Sanırım vampirler ve wolvenlerin ortak bir noktası var-"

"Siktir git."

Callum'un gözleri erkeğin ağzına gitti. "Bu bir davet mi?" Eğildi. "Ya da bir talep."

Başka koşullar altında, o sert surat ifadesindeki ifade histerik olurdu.

"Sürpriz," diye fısıldadı Callum. "Ve eğer saklaman gereken bir sırrın varsa, benim için sorun değil. İşime geldiğinde ağzımı sıkı tutabilirim. Şimdi burada bekle lütfen. Eğer bana taş atmaya başlarsa, eğilip kaçarım."

Dönerek mağaranın boynunun kıvrımını takip etti, ta ki yeraltı mağarasının göbeği kendini gösterene kadar. Uzak köşedeki parlayan yağ feneri, sade mobilyaları, yatak paletinin oluşturduğu gölgeleri, iskambil masasının üzerindeki katlanmış giysi yığınlarını, uzun ve belirsiz cephane ve silah kutularını aydınlattı. Sarı ışık aynı zamanda doğal olarak ısıtılan kaynağa, çalışma odasının en arkasında parıldayan dağ yapımı havuza da gitti.

"Ne aldığım umurunda mı?" dedi vampir soru değil, bir ifade olarak.

"Hayır. Sen ne istersen."

Adam gömlek ve pantolon giyme işini çabucak halletti ve iyi ki benzer yapıdaydılar - artık o mistik bir şekilde yeniden canlanan vücuda fazladan elli kilo kas eklenmişti.

Kendisine bakıldığının farkında olan Callum yanına gitti ve silah sandıklarından ilkinı açtı. Komikti. Kilitleri hiç kullanmadığı gerçeği daha önce hiç aklına gelmemiştir. Klanın topraklarına saygı duyulurdu ama yine de asla ve asla savunmasız bırakılmazdı. Gündüzleri bile.

Ama aniden bir tehdidin yakınlarda olduğunu hissetti.

Mağaranın diğer tarafına baktı. Vampir Callum'un en sevdiği ceketini çekiştiriyordu, bu da başka bir keşifti: İçinde başka birinin bedeni olana kadar böyle bir ceket olduğunu bilmiyordu.

"Ne tür bir silahtan hoşlanırsın," dedi dolabın tık tık tık tık içeriğine yeniden odaklanırken.

"Ateş eden biri."

"Seçici, seçici." Bir .357 Magnum çıkardı. "Biz buralarda biraz eski kafalıyız."

"Nasıl yani?"

"Otomatik doldurucu saçmalığı yok." "Onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

Callum kaşlarını çatarak, adam favori ceketinin düğmeleriyle uğraşırken silahı havaya fırlattı ve bir elin havaya fırlayıp anında kabzayı yakalamasına şaşırmadı. Vampir ancak sabit bir el silahın üzerine kilitlendikten sonra kolundan aşağı baktı ve yakaladığı şeye bakarken kaşlarını çattı.

"Sonuçta senin tipin değil mi?" Callum mırıldandı. "Ya da sadece ağırlığı kontrol ediyorum."

Bir an için erkek hareket etmedi. Ama sonra şaşkınlığını üzerinden atar gibi oldu. "Cephane."

"İşte burada." Callum süet bir çantayı karşıya fırlattı, içindeki mermiler anında çınliyordu. "Ama bunların hiçbirine ihtiyacın olmayacak."

Vampir bir avucunu çantanın etrafına doladı ve gevşek yükü Callum'un ceketinin dış cebine gömdü.

"İçeride ne olduğunu kontrol etmeyecek misin?" Callum mırıldandı.

"Sana güveniyorum."

"Beni tanıımıyorsun."

Gözleri kısıldı. "Benden korkuyorsun. Bunu mahvetmeyeceksin çünkü neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

Callum gözlerini kırıştırdı. Birkaç kez. Sonra omuz silkti. "Ayrıca yaban mersini, mızıka ya da kedi sevmem. Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?"

"Silaha ihtiyacım olmayacağını söylemiştin." Vampir silaha baktı. "Neden?"

Şu anda bu konuya girmeye gerek yok, diye düşündü. "Seninle geliyorum, unuttun mu?" Callum avucunu havaya kaldırdı.

O tuhaf gözler yeniden ona odaklandı. "Ve bu senin kararın değil."

"Seni kurtarmayacağım."

"Senden bunu istediğimin farkında değildim. Ve biliyorsun, sen biraz hıyarın tekisin, alınma. Daha önce de böyle miydin?"

Vampir Magnum'un silindirini kontrol etti. Bir şeyler döndürdü.

Sonra da elindeki topu Callum'un ön lobuna doğrulttu. Tetiğin ucunda, erkeğin yüzünde kesinlikle hiçbir ifade yoktu, olağandışı bir şey olduğuna dair dışa vuran tek işaret sağ kaşının hafifçe seğirmesiydi.

"Bum," diye fısıldadı vampir. Sanki ateş çukurundaki konuşmaya kulak misafiri olmuştu.

Tam bu sırada, erkek mağaradan dışarı çıktı.

Callum sarktı ve başını eğdi. Sigaralarını ararken elleri titriyordu ama o bunu görmezden geldi. Paketten çıkardığı ilk tabut çivisini düşürdüğünde bile.

Tam sigarasını yaktığı sırada Apex, bir bar kavgasını ya da bir zafer deliğini ayırmaya hazırlanıyor gibi görünerek çalışma odasına daldı.

"Kapa çeneni," diye hırladı Callum. "Ve az önce gitti. Gidip onu almalıyız. İşte."

Mermi püskürten bir şey fırlattı. Ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Sonra kendisi için birkaç silah aldı ve fazladan mermi olarak aldığı şeyin ikisinin de sahip olduğu herhangi bir şeye uyması için dua etti.

Vampirin yanından geçerken, hemen buharlaşması gerektiğini biliyordu ama konsantre olamıyordu. Nikotinle birlikte biraz temiz havaya da ihtiyacı vardı.

Ve mağaranın geçidini dönerken düşündü... bu geceden geriye kalanları atlatır atlatmaz o lanet silahları kilitleyecekti.

Tabii başarabildiğini varsayarsak.

Gri Kurt ne getirmiş olabilirdi ki?

CHAPTER TWELVE

Kane arka arkaya üçüncü kez yeniden şekillenirken, çalılıkların arasına daldı; sarmaşıklar ve çalılar, vücudu bir kez daha cismanileşirken üzerindeki başkasının pantolonunu pençeliyordu. Burnundan nefes alarak, o-

"Sonunda."

Kuzeydoğu yönünde yola koyulup beton, çürük ve vampir kokusunu takip etti ve hedefini belirledikten sonra ölümcül bir amaçla hareket etti, ödünç aldığı botların altında yabani otları ezdi, etraflarından dolaşmak yerine dalları yolundan itti. İlerledikçe, garip bir çatallanma hissine kapıldı, sanki kendi bacakları çalkalanıyor, kendi kalbi atıyor, kendi gözleri çevreyi tehditlere karşı tarıyor olmasına rağmen uzaktan kendini izliyordu.

Aklının bir köşesinde bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu.

Ama devam etti çünkü endişelenemezdi- Sevgili

Bakire Kâtip, muhafızlarla karşılaşmayı umuyordu.

Aklına gelen düşünceyle yumruklarının kıvrıldığını ve omuzlarının büküldüğünü hissetti. Savaşma dürtüsü o kadar doğaldı ki, daha önce hiç savaşmamış olduğu aklına bile gelmedi.

bir zamanlar, herhangi bir Şeyde çatışma aradım. Özellikle de fiziksel olanlarda.

Keşke Cordelhia'nın öldüğü gece de böyle hissetseydi.

"Odaklan," diye mırıldandı başı sola doğru savrulurken.

Hareket etmeyen gölgelerden başka bir Şey yoktu, gece gökyüzünün ortam ışığı hiçbir Şeyi ne vurguluyor ne de gizliyordu.

Esir kampının yeni yerinin rüzgârını arkasına almak için yaptığı diğeri girişimler, tahammül etmek zorunda kaldığı bir verimsizlik olmuştu. Terk edilmiş hastaneden götürölürken yerini takip edecek kadar bilinci yerinde değildi ve kaçtıkları yoldan doğrudan yukarı yürümek göğsüne bir kurşun yemeye gönüllü olmak demekti. Yapabildiği en iyi Şey bu dağınık ormanda üçgen çizmekti.

Başını tekrar sola çevirdi, içgüdüleri ikinci kez ateŐlendi. Silahını kurt adamın pantolonunun kemerine sokmuştu, her ne kadar hazırda tutması için her türlü neden olsa da çünkü bir Şeyle savaŐacaksa bunun yakın ve bizzat olmasını istiyordu-

Rüzgâr yön değıştirdi ve işte o zaman Apex'in ve wolven'in kokularını aldı. Arazideydiler ama ona yakın değillerdi ve bu sorun değildi.

Uzak durmaları daha iyi.

Yaklaşık otuz metre sonra tel örgüler belirdi ve içinden geçip yok olmak yerine koşar adımlarla tel örgülere atladı ve onları pençeleyerek vücudunu yukarı çekti. Yükselirken sessiz olmaya çalışmadı, metalden metale çınlayan sesler kesinlikle bir alarm işlevi görüyordu.

Yukarı ve aşağı, çömelerek botların üzerine iniyor.

Şimdi de silahını çıkardı. Bu yumruklama ve tekmeleme dürtüsü iyi ve güzeldi ama Nadya'yı bulmadan önce ölmesine neden olacaksa değildi.

Silahın ağırlığı elinde ağırlaşmıştı ve yere baktı.
"Magnum."

Daha önce hiç böyle bir silah görmemiş olmasına rağmen ağzından bu kelime çıkmıştı.

"Callum."

Beyaz saçlı ve mavi gözlü erkeğin adı buydu. Ama bunu nereden biliyordu? Wolven'in zihnini okumamıştı. Biri tarafından söylendiğini mi duymuştu? Yoksa hafıza kaybına mı uğramıştı?

Şimdi bunun zamanı değildi.

İleriye doğru koşarken alçakta durdu ve gözleri, sadece kollarını ve bacaklarını kontrol ettiği kadar kontrol etmediği için tanıdığı bir düzende hareket etmeye başladı. Vücudu ve tüm bileşenleri kampa nişan alınmış bir şey gibi görünüyordu.

Bir silahın yapacağı gibi.

Bu düşünce aklımdan geçerken, Edgar Allan Poe öykülerinden fırlamış gibi duran büyük, kasvetli monolit ufukta belirdi; ortadaki çekirdek, açık sundurmalarından oluşan iki devasa kanadı sabitliyordu. Binanın dış cephesi yüz yıllık bir aşınma sonucu renk değiştirmiş, arduvaz çatıdan gri lekeler sarkmış, tuğlalar dikey çizgiler nedeniyle buruşmuş gibi görünüyordu. Ancak yapı hâlâ sağlamdı, hiçbir şey dökülmüyor ya da ufalanmıyordu, bu da o zamanlar inşaatçıların bir şeyleri uzun süre dayanacak şekilde inşa ettiklerinin kanıtıydı. İnsanların burayı ilk olarak tüberküloz hastaları için bir hastane olarak kullandığını duymuştu; hastalar hava almak için beş katlı sundurmalara yerleştiriliyor, ölümler ise yeraltındaki bir ceset oluğu aracılığıyla arkadan çıkarılıyordu. O dönemden sonra bir süre delilere ev sahipliği yapmış, daha sonra da terk edilmiş.

Soluk da olsa hatırı sayılır bir görkeme sahip gömme kapılara doğru yükselen basamaklarıyla ön girişi değerlendirdikten sonra hızla iki yandaki pencere sıralarına yöneldi. Kanatların hepsi aşağıdaydı ama arada bir camlar kırılmıştı, bunun bir önemi yoktu. Tek yapması gereken yaklaşmaktı.

Bu odalardan birinin içine girebilir ve çelik bir ağ olmadığı sürece orada yok olabilirdi. Ya da her iki taraftaki kanatlara gidebilirdi. Açık verandalar üzerinde yeniden şekillenmek için güvenli olurdu ve aşağıya doğru gidebilirdi.

Ya da belki de çatıdan başlaması gerekiyordu.

Ama sonra ne olacaktı. İçeri girdiğinde nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da Nadya'yı nerede bulacağını.

Hafızasının derinliklerine uzanarak, kendisini yatağından kaldıran muhafızın onu nereye sürüklediğini hatırlamaya çalıştı. O sırada bilinci bulanıktı ve bayılmış, ancak uzun bir koridorun sonunda kendine gelebilmişti. Orada muhafızlar, Apex ve diğerleri vardı ve-

Arkasından gelen yaprak hışırtısı, Kane'in omzunun üzerinden bakmadan önce silahını sese doğrultmasına neden oldu.

Apex hâlâ kirli, kan lekeli hapishane giysileri içinde duruyordu; tunik ve bol pantolon o kadar yıpranmış ve inceydi ki neredeyse şeffaftı. Rüzgâr estikçe hayaletimsi giysiler vücudunda hareket ediyor, onu bir hayalete dönüştürüyordu ve bu mantıklı görünüyordu. Kane her ne kadar farkında olsa da erkeğin kokusunu almamıştı. Ya da onu hissetmemişti.

Eğer silahlı bir muhafız olsaydı, Kane muhtemelen ölmüş olurdu.

"Ön taraftan giriyoruz." Apex başıyla büyük kapıyı işaret etti. "Arka taraf uyuşturucunun gelip gittiği yer ve muhafızların da orada olması gerekecek. Çıkışa giderken birçoğunu indirdik, bu yüzden o erkeklerin başı personeline öncelik vermek zorunda kalacak. Ayrıca bu katın tamamı kapalı. Daha güvende olacağız."

Kane bir göz kırpmasıyla diğeri arasında siyah üniformalı, uzun boylu, güçlü yapılı bir kadın hayal etti. Kadının yüzünü ya da rengini tam olarak hatırlamıyordu ama kaslı vücudunu ayrıntılarıyla hatırlayabiliyordu ve kokusunu her yerde tanıyabilirdi.

"Ben arkaya gitmek istiyorum," dedi Kane dişleri aşağı inerken. "Ayrıca, bu kat bizi hiçbir yere götürmeyecekse, neden

gün ışığını boşa harcamayın."

"Çünkü gizlice inmenin bir yolunu ve oradan nereye gideceğimi biliyorum. Ayrıca seni içeri almamın tek yolu bu ve bana ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var."

"Bu lanet yeri avucumun içi gibi biliyorum ve sen burada kayboldun. Tabii o yataktan kalkıp kimsenin fark etmediği bir gezintiye çıkmadıysan?"

Bakışları çarpışırken, Kane karşısındaki erkeğin makul davranan bir müttefik olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Bir düşman değil. Ve aklının bir köşesinde, Apex'in ilk kez dengesiz biri olmadığını fark etti.

"Wolven nerede?" Kane odak noktasını saptırmak için sordu. Yani kendi odağını.

Apex hastaneyi çevreleyen dağınık araziye baktı. "O buralarda bir yerde."

Kane sanki yumruklayabileceği bir düşmanmış gibi ağır çift kapıya doğru yürümeye başladı. Kolunu sert bir şekilde kavradığında ise dişlerini gösterdi ve yoluna devam etti.

Apex'in sesi keskindi. "Arı kovanına çomak sokmak istemeyiz. Bunun bir faydası olmaz."

"Dövüşmeyi sevdiğini sanıyordum." Kane çekip kurtuldu ve kararmış pirinç kulplardan birine uzandı. "Ve sen-"

Kapı ardına kadar açıldı.

Güçlü vücudu olan beyaz saçlı kurt adam uzak taraftaydı ve günü kurtarmaktan yorulmuş gibi görünüyordu. "Tekrar hoş geldin, Kotter."

Kane gözlerini kırptırdı. "Kim?"

"Sanırım burada çok fazla televizyon izlemiyorsunuz."

"İçeri nasıl girdin?" Kane burun deliklerini açarak içeriden geceye yayılan kokuları test etti. "Buna cevap verme, gerçekten umurumda değil-"

"Pencereyi aç." "Sen bir dahi değil misin?"

Kane, Wolven-Callum'un yanından geçip gitti, beyni -Ve lobiye benzeyen bir yerde hızlıca bir araştırma yaptı. Açık alanın yüksek bir tavanı ve çok sayıda devrilmiş sandalyesi vardı. Bir tarafta, duvardan aşağı doğru uzanan bir resepsiyon alanı vardı ve klasör yuvalarına ve posta yerlerine baktığında, işlerin bir zamanlar nasıl düzenli bir şekilde yürütüldüğünü hissedebiliyordu.

"Bu taraftan," dedi Apex merkezi çekirdeğın dışına yayılan koridorlardan birine doğru ilerlerken.

Kane ağır silahıyla hazır olduğundan emin oldu ve vücudu savaşmak için kükrüyor olsa da kendini kontrol etmesi gerektiğinin farkındaydı. Şimdiden ateş etmeye başlamak, tüm muhafızları kendisine çekmek, onları teker teker ya da çiftler çiftler öldürmek istiyordu, ta ki kanları yıpranmış ve tozlu halıya akana kadar.

Ama asıl mesele Nadya'ydı.

Bunu kendisine hatırlatması gerektiğini düşünmesinin nesi yanlıştı?

Bunun üzerine Apex'in onları, tavan boyası soyulmuş, kırık bir sandalyesi ve arka otoparka bakan bir penceresi olan, dikkat çekici olmayan bir odaya götürmesine izin verdi.

"Bu bize nasıl yardımcı olacak?" Kane talep etti.

"Bu bir asansör." Apex duvarın içine yerleştirilmiş kare bir paneli işaret etti. "Şaft uyuşturucu çalışma odalarından birine iniyor. Yerleşim planını biliyorum, yani hayır, oraya ışınlanmak gibi bir seçeneğın yok. Bir masanın ortasında yeniden şekillenecek ve öleceksin."

"Burada kalmayacağım."

"O hemşirenin ölmesini mi istiyorsun? Tamam, siktir git. Devam et, senin derdin ne?"

Kane sorunun ne olduğunu anlayamadı. Sonra vücutlarının arasındaki boşluğa baktı. Kendisine ait olduğunu hayal meyal fark ettiğı bir el ve ön kol bir silah tutuyordu, namı Apex'in karın kaslarına doğru bastırıyordu. Silahın emniyeti açık değildi. Ateşlenmeye hazır bir mermi vardı. Ve parmağı tetiğın üzerinde gergindi.

Yan taraftaki kurt adam, bir elini belirgin bir şekilde yana indirmiş, onu izliyordu. Kane'in o elin içinde bir silah olduğunu anlamak için doğrudan bir şey görmesine gerek yoktu, adamın ödünç verdiği Magnum kadar büyük bir silah.

"Kimsin sen?" Apex fısıldadı. "Bu sen değilsin."

Kane silahını geri çekti. Sonra silahı çevirdi ve önce kabzasını Apex'e uzattı. Erkek silahı aldıktan sonra gözlerini kırptırdı ve boştaki elini başına götürdü. "Artık... kim olduğumu bilmiyorum."

"Buna inanıyorum," dedi Callum acımasızca.

Klinikte, Nadya'nın en son triyajını yaptığı ve son iğne işi olarak uyluğunu diktiği muhafız, dışarıdan getirilen bir dişiden besleniyordu. Çiftleştikleri belliydi, bileklerini uzatıp kabul ederken çiftin gözleri birbirininkilere yapışıyordu. Ağız ve damar bağlantısı dışında birbirlerine dokunmamış olsalar da buna gerek yoktu.

Aralarındaki aşk çok açıktı.

Dişi getirilir getirilmez Nadya raflardan oluşan ormana geri dönmüş ve tozlu kalıntıların arasına saklanmıştı. Şellan da erkeklere hizmet etmek için gelen diğerleri gibiydi, bu kez sarışındı ama her halükarda hapishanenin ötesindeki dünyadan yeni gelmişti, kot pantolon ve koyu renk bir kazak giymişti, vücudu ve saçları yıkanmış, boğazı parfümlenmiş, yüzü makyajlanmıştı.

Bir açıdan bakıldığında, eşlerin hiçbiri dikkat çekici değildi, çekicilikleri de kayda değer değildi. Yine de Nadya'ya göre onlar olağanüstüydü, bir ömür boyu görmediği ya da deneyimlemediği bir şeyi hatırlatıyorlardı.

Yukarı uzanarak yüzünü örten kukuletaya dokundu. Sonra kendi geçmişiyle ilgili düşüncelerden uzaklaştı-

ve bunun yerine bu kadınların bu kadar ilgi çekici olmasının diğer nedenine odaklandı.

Muhafızların çiftleşmiş olması onu şok etmişti. Sıcaklık ve ilişki kurabiliyorlardı. Ahlaklı olmaları.

Kamptaki davranışlarına bakarak, hepsinin onları yöneten dişi kadar soğuk ve acımasız olduğunu düşünebilirdi. Ama onları hayatlarındaki kadınlara gözyaşlarıyla bakarken görmek? Bu onların hiç beklemediği ve anlayamadığı yönlerini ortaya çıkarmıştı: İlk shellan geldiğinde, acele edip dişiyi bir şekilde kurtarmak, orada baskı altında olmadığından emin olmak, onu korumak için acil bir ihtiyaç duymuştu.

Yine de hepsi gönüllüydü. Gönüllülükten de öte.

Kendini röntgenci gibi hissederek, mahremiyetlerine saygı gösterilmesi gerektiği için çiftten başka tarafa baktı ve hastalarının çoğunun çoktan iyileştiğini, hatta bazılarının klinikten ayrıldığını fark etti. Son dört saat içinde - gardiyanların bileklerinden çıkardığı saatlere bakılırsa- üç erkek klinikten çıkmıştı. İyileşmeleri... inanılmazdı. Yine de, hem iyi yemek hem de kan açısından düzgün beslenen sağlıklı vampirlerin etrafında bulunmayalı uzun zaman olmuştu.

En ağır yaralı olarak sınıflandırdığı hastalardan ikisinin kapıdan ilk çıkanlar arasında olmasının, tedavi kararlarının yerinde ve başarılı olduğu anlamına geldiğini düşünüyordu.

Gözlerini kapatarak bir elini, kutuları solmuş ve tozla kaplanmış çamaşır sabunu pullarıyla dolu bir rafa dayadı. Bir iniltiyle sırtını gerdi ve vücudunun bu haliyle fazla uzağa gidemedi-

"Benimle gel."

Sarsılarak kendine geldi ve omzunun üzerinden baktı. Siyah üniforması ve tüm silahlarıyla saldırgan bir tavır sergileyen bir muhafız ona doğru yürüyordu. Onu tanıyamadı.

Ama aynı kıyafetleri giymiş, aynı kısa saç kesimine ve aynı keskin bakışlara sahip o kadar çok kişi vardı ki, birbirlerinin yerine kullanılabiliyorlardı.

Nadya erkekle yüzleşti. "Klinikten ayrılamam. Hastalarım var-"

Nadya'nın kolunu sertçe kavradı ve hareketsizliğine hiç aldırmadan onu deponun dışına doğru itti, ta ki ayağı kayıp kapının hemen önüne düşene kadar. Nadya bacakları altından çözülürken haykırdı ama adam durmadı. Nadya'nın elbisesinin altından ne bulduysa tuttu ve onu beton koridorda sürüklemeye devam etti.

Tıpkı Kane'e yapıldığı gibi. Sonunda. "Ben ne yaptım?" diye sordu. "Ben ne-"

Adam onu sarstı ve kadın boğazında bir acı çığlığı yakaladı. Zaten ona söylemeyecekti. Muhafızların başı bir emir vermişti ve o da bunu yerine getiriyordu, belki de bilmiyordu bile.

"Sen dişine böyle mi davranırsın?" diye homurdandı. "Sen benim için bir dişi değilsin. Hiçbir şey değilsin."

Nadya şaşkınlığına gerektği halde nefesi kesildi. Cevap gerçekten buydu, değil mi?

Koridorun sonundaki merdivenlere vardıklarında, adam onu öyle sert bir şekilde ayağa kaldırdı ki, baldırlarından dizlerine doğru bir ağrı yayıldı. Çıkarken, dik durmak için elinden geleni yaptı, ayağı takılmasın diye cüppesini topladı, ayakta kalmaya çalıştı çünkü alternatifi çok daha acı vericiydi. Hangi katta olduklarını takip etmek zordu, yeraltı seviyeleri tırmanıldıkça inişler bulanıklaşıyordu.

Bir saat kadar yürüdükten sonra bir kapıdan içeri itildi ve ileride ne olduğuna dair puslu bir bakış atarken, diğer tüm duyusal girdilerin yerini soğuk bir korku aldı.

Kapalı kapılardan oluşan uzun bir koridorun sonunda, yüksek bir duvar tüm dünyadaki tek şey gibi görünüyordu. Bina inşaatının bir parçası olarak eklenmişti.

Esir kampının nüfusu buraya taşınmıştı, ham ve boyasızdı, boyanmamış gri panellerin dikiş yerlerini işaretleyen sıva parçaları vardı. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi.

Lekelerdi.

Kahverengi lekeler mat gri, keçe benzeri yüzeye sızmıştı ve renk değişimleri doygunluk ve şekil açısından farklılık gösterse de bir düzen vardı. Bunlar, cezalandırılan ya da kontrol edilen mahkûmların zincirlendiği mandal setlerinin arasındaydı.

Gardiyan onu dürttü ve o da tökezleyerek ilerledi. Ne zaman yavaşlasa, parmağa benzeyen ama silah olduğundan şüphelendiği bir şey tarafından sırtından dürtülüyordu. Kapalı kapıların önünden geçerken uyuşturucunun kokusunu alabiliyordu, havadaki kimyasal acı gözlerini yaşartıyordu ve masalarda oturup ham kokain ve eroine bileşikler eklemeye ve ardından tozları satılabilir birimler halinde paketlemeye zorlanan mahkûmları düşündü. Saatlerce. Ücret almadan ve az yemek yiyerek.

Duvara vardığında, gardiyanın sert elleri onu döndürdü ve sırtını sıvaya ve keçeye dayadı. Bilekleri tahta mandallara kilitlenirken zincirler metal bir koroyla kaynıyordu. Onunla mücadele etmedi. Gardiyanı kendi lehine çalışacak şekilde alt edebilmesinin hiçbir yolu yoktu ve zaten morarmıştı ve acıdan nefes almak için savaşıyordu.

Muhafız geri adım attığında bir duraksama oldu -belki de kızın merhamet dilemesini ya da en azından nedenini tekrar sormasını bekliyordu-.

Bıçak belindeki kılıftan çıktı ve bıçağın ağzı bir parıltıyla ışığı yakalayınca kadın titremeye başladı.

Ona doğru eğilerek, keskin ucunu boğazına dayadı, kapüşonun kıvrımları hiçbir koruma sağlamıyordu. Cüppesinin altında gözlerini kapadı ve ölümün her zaman kendisine gelmesini beklediğini fark etti, ama çok uzak bir şey olarak. Zaten bir kez canına kastedilmişti; yaşlılığın onu alacağını düşünmüştü-

Erkek kolunu salladı, bıçak kaputu kesti.

"Hayır!" Ama hayatı için yalvarmıyordu. "Hayır."

Katları geriye doğru sıyrırken, Nadya başını eğdi ve yana doğru eğildi, kaybolana kadar örtüyü takip etti. Ve sonra ışıklar gözleri için çok parlaktı. Yüzünü omzuna çevirerek kendini saklamak için elinden geleni yaptı.

"Tanrım... Tanrım," diye fısıldadı muhafız.

Adam geri adım attığında, ona bakmayı kesmesini söylemek istedi. Ama konuşamadı.

Sonra biri yaklaştı.

Ayak sesleri ağır, adımları hızlı, gelişi yakındı. Nadya gelenin kim olduğunu tahmin etti ve yanılmadı.

Muhafızların başı elinde bıçakla erkeğinin yanında durdu ve bir an için tek yaptığı bakmak oldu.

"Başlığım," dedi Nadya kısıp sesle. "Lütfen... onu bana geri ver."

Diğer kadın boğazını temizledi. "Neden burada olduğunu biliyorsun."

"Hayır, görmüyorum." Nadya gözlerini sıkarak kapattı, sanki hiçbir şey görmezse dünyayı yok edebilecekmiş gibi. "Neden?"

Daha fazla sessizlik vardı ama bu sorunu çözmeyecekti. Bu sadece enerji kaybı olurdu.

"Muhafızımı öldürdün," dedi sorumlu kadın alçak bir sesle.

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım. Tüm erkeklerinizin iyi durumda olduğunu göreceksiniz, birkaçı çoktan ayrıldı bile."

"Hayır, cesedi kaldırılan kişi. Bir görgü tanığım var."

Nadya cüppesinin omzuna doğru kaşlarını çatı. "O zaman ne gördüğünü bilmiyor-"

"Korumamın yüzüne bir yastık koyup onu boğdun."

"Ben yapmadım." Nadya, uzun boylu, güçlü, siyah saçlı kadının görüntüsü görüş alanına girene kadar gözlerini kaydırdı.

"Yani benimle ne yaparsan yap-"

Her şey çok hızlı oldu. Dişı, Nadya'nın az sayıdaki saçını yakalayıp çekerek neredeyse kafatasını omurgasının tepesinden koparacaktı. Nadya ılık atarken, sert yüz onunkine yaklaştı.

"Benden çok korkmalısın."

Nadya zayıf bir şekilde mandalları çekti, zincirler hafifçe şingirdadı. "Senden korkuyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle savaşıacak kadar güçlü değilim. Bu yüzden olacakları kabullenmeliyim."

Diğer dişinin gözleriyle karşılaştı ve gözlerinde sanki kampın yeni lideri bir adım uzaklaşmış gibi, aralarındaki mesafe değışmemiş olsa da belli bir uzaklaşma olduğunu görünce şaşırdı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sessiz bir soru geldi. "O öldü."

"Seni kim aradı?"

Nadya yavaşça gözlerini kırptırdı. "Yaptım. İşlerin icabına baktım... kendi yöntemlerimle."

Bu diğer kadın salladı onu Kafa, ve sonra ifadesi sertleşti. "Bana yalan söylemeliydin."

"Neden?"

"ünkü az önce daha önce cinayet işlediğini itiraf ettin." Kadının gözleri kısıldı. "Hayatım için pazarlık ediyor olsaydım, bunu yapmazdım."

"Nasıl olsa beni öldüreceksin."

Ve ayrıca... Nadya'nın uğruna yaşamak istediğı tek şey ölmüş ve gitmişti. Şimdi ona ne olduğu neden umurunda olsun ki? Kane'i kaybetmekle ilgili bir şey onun dünyayla olan tüm bağıını koparmıştı.

Hiç onun olmamasına rağmen.

Bıçağın kınından çıkarılırken çıkardığı ses, metalin çınlamasıydı; tıpkı söylenen bir nota gibi, yankılanan, tiz, durgun havada kalan bir ses.

Muhafızın başı konuyu açtığında yüzü değışmedi. "En azından ne yapmam gerektiğini biliyorsun. Ne yapmalıyım?"

telafi etmeliyim." "Adın ne senin?"

Nadya sordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu silahı kullanmak için resmi bir tanıştırmaya ihtiyacım yok. Ve eğer bir tür bağlantı kurmaya çalışıyorsan, bu seni kurtarmayacak."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok ve hiçbir pişmanlığım yok." Birdenbire rolünü bıraktı. "Kliniğimde ölen gardiyan, vücudunun her yerinde yanıklar olan bir mahkûmu bir et parçasıymış gibi yataktan sürükleyerek çıkardı. Acı çekmesine hiç aldırmış etmedi. Aslında bundan zevk alıyordu."

Kadın sıkılmış görünüyordu. "Hemşireler ahvengers."

"Ve gardiyanlar katil olmamalı. Siz de olmamalısınız. Düzeni korumak istiyorsanız, bu bir şey, ama en son ne zaman biri çizginin dışına çıktı."

Bıçak tam Nadya'nın gözüne geldi. "Konuşmayı bırakman seni çok rahatlatacak."

Nadya tekrar gözlerini kapadı. "Ve söyleyecek bir şey kalmaması rahatlatıcı olacak."

CHAPTER THIRTEEN

Sen kimsin/ben kimim yüzleşmesinin ardından Kane, Apex ve wolven'dan uzaklaştı. Odanın içinde volta atarken, ışığın yakında geleceğinin ve kendini kaybetmesinin her şeyi yavaşlatacağının farkındaydı. Ama aniden bastıran paniği kontrol etmekte zorlanıyordu.

O kulübede ne olmuştu? ...

Yaşlı kadın, ani bir netlikle hatırladı. Evet, biriyle birlikte olmuştu, bir tür rehber olan biriyle. Ona bir teklifte bulunmuştu... ne. Bir fırsat. Evet, o-

"Kane?"

Adı söylendiğinde diğer iki erkeğe baktı. Belli bir mesafede durmuş, kafesteki tehlikeli bir hayvan gibi onu izliyorlardı; sanki kendilerine saldırıp saldırmayacağını değerlendiriyorlardı. "Ben böyle biri değilim." Elini kalbinin üzerine koydu. "I

ben ... bu değilim."

"Tamam... Biliyorum." Apex etrafına bakındı. "Harekete geçmeliyiz. Ben de oraya gidiyorum."

Bir duraklama oldu, sanki her biri kendini yeniden ayarlıyor ve göreve geri dönüyor, kıl payı atlatılan devrilme noktasından uzaklaşıyordu.

Apex boğazını temizledi ve sesi güçlendi. "Üzerimde hâlâ hapisane üniformam var, belki kaçışın bir parçası olmadığımı düşünürler."

"Gerçekten mi?" diye söylendi wolven. "Bu kıyafetlerle, küçük yürüyüşüne çıkmadan önce bodrumda bir inek kesmiş gibi görünüyorsun."

Apex erkeğin üzerinden konuştu. "Koridora çıkıyorum, en uçtaki merdivenlere vuruyorum ve en alt yeraltı seviyesindeki kliniğe iniyorum. Onu izole edeceğim ve ceset kanalından dışarı çıkaracağım. Benimle orada buluşacaksın. Otoparktan tepeden aşağı in. Yaklaşık 200 metre. Tren raylarını ve şutun girişini göreceksiniz."

Erkeğin yüzü bir maskeye dönüşecek şekilde düzenlenmişti.

"Pekâlâ," dedi Kane. "Git ve güvende ol."

Apex sanki bir hayalet görmüş gibi bir an olduğu yerde kaldı. Sonra duvara yerleştirilmiş panele doğru döndü ve onu kaldırdı.

Kane wolven'a emin olmak için biraz daha kalıp kalamayacaklarını sormaya gitti-

"Kahretsin." Apex bir iç odaya doğru eğildi. "Çelik. Taze metalin kokusunu alabiliyorum." Erkek vücudunun üst kısmını dar alandan dışarı çekti. "Servis asansörünü her türlü ağla sarmışlar. Aşağıda maddesizleşme yok."

Apex ellerini kalçalarına dayamış, gözlerini duvardaki karanlık deliğe dikmiş, sanki sihirli bir çözüm bekliyormuş gibi duruyordu.

"Eğer daha doğrudan bir yoldan gitmek zorunda kalırsam gerçek bir sorunumuz var demektir," diye mırıldandı.

Kane, "Wolven ve ben senin yedeğin olabiliriz," diye belirtti.

"Hayır, hemşireyi tahliye ettiğimde onunla ilgilenmeniz gerekiyor ve o yardımcı olmuyor."

Kurt adam kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Buranın düzenini bilmiyorsunuz."

"İyi ama benim de yeteneklerim var ve bu arada, ses tonunuz sakıncalıydı."

"Bir dahaki sefere bariz olanı gösterdiğimde sana çiçek vereceğim."

"Beyaz gülleri kırmızıya tercih ederim." Callum eğildi, gözleri kapüşonlu hale geldi. "Bunu yazar mısın? Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum."

Işıklar pencereyi deldi ve duvar boyunca parladı, buz gibi beyaz parıltı camlar tarafından karelere bölündü, aydınlatmanın salınımı şeritten dönen bir araçtan geliyordu.

Kane dışarı bakmak için tozlu zeminde sessizce ilerledi. Aşağıda bir muhafız park etmiş ve pencereleri karartılmış büyük, kapalı kasa bir araçtan inmişti. Erkek tedirgindi, geniş açık alana ve binanın içine ızgara şeklinde park etmiş arabalara bakıyordu.

Bir anda Kane için her şey değişti.

"Yanında kimse yok," dediğini kendi de duydu.

Gözlerini kapatarak, camın içinden geçerek maddesizleşmek için kendini topladı-

Kolundaki sert tutuş onu kısa süreliğine fiziksel formundan sıyrılmak için ihtiyaç duyduğu trans halinden çıkardı ve wolven'in tutuşunu çekti. "Oraya gidiyorum ve buranın anahtarlarını alıyorum."

"Isır onu." Erkeğin gözlerindeki bakış tuhaftı. "Silah kullanma. Isır onu."

Erkek haklı bir noktadaydı. Kane bir dövüşçü olmamasına rağmen bu şekilde ses yok.

Yine de bu konuda endişelenemezdi. Bunun için endişelenemezdi-

Endişelenecek bir şeyi yoktu.

Üzerine bir telaş çöküp vücudu güçle şişmeye başladığında, gözlerini tekrar kapadı ve

moleküler form, pencereden kolayca geçti. Asfaltın üzerinde, korumanın aracının uzak tarafında yeniden şekillendi ve hiç vakit kaybetmedi. Arka tamponun etrafından dolaşarak, o-

Vampire arkadan saldırı.

Bir kez daha bedeni ele geçirilmişti, animasyon içinde bir yerden yayılıyordu ama yine de özünde o değildi: Muhafızın boynunun yan tarafını tutarak, erkeği yüz üstü aracın yan tarafına çarptı. Çarpmanın etkisiyle keskin bir ses çıkardı ve bir saldırganlık dalgasına kapılarak elini erkeğin kalçasına doğru itti ve avucunda sıkı sıkı tuttuğu silahıyla geri döndü. Nerede olduğunu ya da silahın nasıl çalıştığını bilmemesi gerektiği halde emniyeti kapattı.

Bir dizi far daha parladı ama hâlâ biraz uzaktaydılar.

Muhafız inledi ve dengesini sağlamaya çalıştı.

Isır onu.

Sanki emir almış gibi, Kane'in dişleri aşağı indi ve boğazı ortaya çıkarmak için kafayı geriye doğru çekerken tısladı. Kane hızlı bir vuruşla erkeği arkadan ısırды, köpek dişlerini damarların ve sinirin derinliklerine gömdü. Nefes nefese kalması sürpriz değildi ve aldığı silahın ateşlenmesinden daha sessizdi-

Spazmın bir anlamı yoktu.

Muhafız, Kane'in vücudu karşısında çırpınmaya başladı ve nöbetler o kadar beklenmedikti ki avını etrafında döndürdü.

Erkeğin yüzü pancar kırmızısıydı ve ter alnında ve dudağının üstünde boncuk boncuk birikiyordu. Geniş olan gözleri sanki bir tür kanamadan akıyormuş gibi kan çanağına dönmüştü ve nefes alış verişinin düzeni değişmişti. Hırıltılı, tiz ve panik halinde soluk alıp vermeye başlayınca gardiyan elleriyle boğazına yapıştı, sanki bir tıkanıklığı açmaya çalışıyordu.

Kane binanın etrafından gelen ve giderek parlayan ışık kaynağına doğru baktı. Sonra arkasına baktı-

"Bu ne lan?" diye nefes aldı.

Muhafızın üniformasının önü kanla kaplıydı, ısırdan akan kan o kadar fazlaydı ki, dalga dalga dışarı pompalanıyordu. Kane'in aklına bir atardamara isabet etmiş olabileceği düşüncesi geldi - hayır, çok fazla kan vardı. Muhafızın saçlarından tutarak, neler olduğunu görmek için sallanan kafasını geriye çekti... ile ...

Vuruş izi ... sivilaşıyor muydu?

"Sevgili Bakire Kâtip."

Boynun derisi ve anatomisi bir şekilde eriyor, gözlerinin önünde denatüre oluyordu. Ve parçalanma devam ettikçe, kan kalbin ritmine göre akıyordu.

Her şey çözülüyordu, omurga kemikleri bile-
Fiyasko.

Baş gövdeden ayrılırken, gövde aracın arka tekerleğinin yanında yere düştü ve Kane ilkinin tutmak zorunda kaldı. Beyazları görünecek kadar geniş gözler ona bakıyordu, soldakinin kapağı göz kırpmış gibi seğiriyordu.

Sanki bütün bunlar koca bir şakaymış gibi.

"Sana söyledim. Silaha ihtiyacın yok."

Kane, kaldırıma inmiş olan ve elleri kalçalarında duran Wolven'e doğru döndü.

"Bunu ben mi yaptım?" Kane sordu. Sonra kendini düzeltti. "Bunu nasıl ... yaptım?"

Apex, tam bir muhafızın bedeni gevşeyip ölü bir ağırlık gibi çatlamış asfalta çarptığında cipin yanında yeniden şekillendi. Çünkü erkek olan buydu: Bir dakikadan daha uzun bir süre önce canlı değildi ve şu anda cansız bir cesetti.

istemsiz kas kasılmaları. Bir ısırık ve piç kurusu yere yığıldı.

Sorulacak sorular vardı.

Bir kapalı kasa kamyonet binanın köşesinden dönerken Apex, "Şimdi sırası değil," dedi.

Hepsi eğildi, o ve wolven eğildi. Kane hâlâ orada bir alet gibi duruyordu, kesik başı sanki istemediği bir ödölmüş gibi tutuyordu, boyun parçalanmaya devam ederken gözleri muhafızınkilere kilitlenmişti.

Apex aptalın serbest kalan kolunu yakaladı ve onu yere çekti. "Tanrım! Öldürölmek mi istiyorsun?"

Kane şaşkınlıkla etrafına bakınırken, kapalı kasa kamyonet SUV'un uzak tarafına yanaştı. Apex Callum'a baktı, Wolven yoktu. Erkek bir yerlere gitmişti.

Belki bir sincap görmüştür.

"Dinle," diye fısıldadı Apex. "Odaklanmana ihtiyacım var."

Erkek sadece göz kırpınca, Apex kafasını irinli kısmından yakaladı ve minibüsün tekerleğinin arkasından inmekte olan muhafızın rüzgârında oldukları için Tanrı'ya şükretti.

Kane'in boynuna bir tokat atarak onu kendine doğru çekti.

Sessiz kalarak gözleriyle iletişim kurmaya çalıştı: Şimdi. Ne yaptıysan şimdi yap.

Sanki adamın içindeki bir şey, Apex'in yüzleri arasındaki ince havadan göndermeye çalıştığı talebe tam olarak yanıt vermiş gibi, ani bir tanıma parlaması oldu.

Bunun ardından Kane'in ifadesi değişti, üzerine karanlık bir niyet geldi.

Erkek ayağa kalktı ve arkasını dönerek büyük bir sessizlik içinde cipin arkasına doğru ilerledi. Daha sonra olanların sesleri kulağa müzik gibi geliyordu: Nefes. Homurtu. Kaldırırma başka bir düşünüş.

Taze vampir kanının kokusu havada çiçek açıyor.

Apex işi Kane'e bıraktı ve muhafızın üzerine eğildi. Silah soyma işlemi saniyeler sürdü çünkü

kemer kılıfını kendi beline taktı. Sonra omzunun üzerinden hastanenin arka tarafına baktı.

Kane'in tahliye edildiği çıkış Mayhem'in bildiği ama Apex'in sormaya zahmet etmediği bir tuş takımı kombinasyonuyla kilitlenmişti. Oraya sızmanın bir yolu yoktu. Ancak başka bir açıklık vardı.

Apex tekrar muhafıza baktı. "Ve bir bıçağım var. Senin sayende."

Bıçağı çıkararak pozisyonunu erkeğin sağ koluna kaydırıldı. Bileğe doğru ilerleyerek üniformanın kolunu yukarı çekti, avuç içini düzleştirdi ve bıçağı doğrudan bilek eklemine üzerine yerleştirdi. Omzunu dayayarak hızlıca kesti ve kırbaç sesini andıran bir çatırtı duydu.

Eli aldı ve sızıntı o kadar da kötü olmasın diye sargı tarafını yukarı çevirdi.

O anda Kane cipin arkasından geldi. Çenesinde kan vardı ve tuttuğu yerden bir kafa daha sarkıyordu. Yine de şaşırılmış görünmüyordu. Kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Cesedi ne yaptınız?" Apex sordu. "Silahları çıkardım ve minibüsün altına yuvarladım."

Apex gözlerini kırıştırdı ve tam boyuna yükseldi. "Bunu yanlış anlama ama seni seviyorum."

Kane başıyla Apex'in elindekini işaret etti. "Fazladan bir ele ihtiyacın varsa, yardım isteyebilirdin."

"Komik. Çok komik."

Apex homurdanarak ilk ölü muhafızın cesedini cipin altına yuvarladı. Sonra kafayı da onunla birlikte oraya fırlattı, bir basketbol topu bir şeye çarparak sekti ve alt şasiye çarptı.

"Şu tarafa gidiyoruz." Apex park alanının uzak tarafındaki ormanı işaret etti. "Ve hayır, bunu tartışmak istemiyorum. İçeri bu şekilde gireceğiz."

Kane'i toz içinde bırakarak, adamın kafasını o özel odaların girişine vurabileceğini ya da ilk kattan içeri girmeye çalışabileceğini düşündü.

ama adam fazla uzağa gidemezdi. Binanın yeraltı katları bir banka kasası kadar güvenliydi.

Ve gün ışığı hızla geliyordu.

Apex tam ağaç hizasına geldiğinde yaklaşan arabaların sesini duydu ve omzunun üzerinden hızlı bir bakış ona sadece Kane'in lideri takip etmeye karar verdiğini değil, aynı zamanda wolven'in de tekrar ortaya çıktığını ve erkeğin yanında getirdiği silah sayısının kolayca dört katına sahip olduğunu bildirdi.

Sanırım Apex'in hissetmediği ve kesinlikle görmediği tehditleri ortadan kaldırmakla meşguldü.

Apex arkasını dönerek ağaçların arasında gözden kayboldu ve bir çift araç binanın arkasından dolanırken diğer ikisi de onun peşine takıldı. Tekrar geriye dönüp baktığında, rüzgâr yönünde oldukları ve dolayısıyla konumlarının bir nebze güvende olduğu için memnundu çünkü ortalık karışacaktı. Vampirlerin burunları o kadar hassastı ki, dakikalar ya da birkaç dakika önceki taze kan ile bir, iki ya da beş saat önce dökülmüş kan arasındaki farkı anlamak çok kolaydı. Bu yeni muhafız grubu cinayetlerin yeni işlendiğini anlayacak ve ya başka birinin kaçtığı ya da birinin içeri girmeye çalıştığı sonucuna varacaktı.

Apex ağaçların ve çalılıkların arasından ilerlerken, "Neredeyse geldik," diye mırıldandı.

Düşüşün başlaması hiç de uzun sürmedi ve arazi dik bir açı aldıkça, yapraklar daha da sıklaştı. Dalları yolundan iten Apex eğilip büküldü ve botları kaydığında kendini yakalamak için ağaç dallarını ve gövdelerini kullandı. Toprak ve yeşillik kokuları burnunu tahriş ediyor, ona tüm tekil odaklanmasına rağmen her zaman yoluna çıkan bir şeyler olduğunu hatırlatıyordu. Her zaman yoluna çıkan şeyler. Her zaman engeller.

Sonunda, yamaç kendini düz bir düzleme bıraktı.

"Bunlar demiryolu rayları mı?" diye sordu wolven, paslı çelikten ikiz çizgileri işaret ederken.

"Hayır, onlar kaderin patika başları." Apex geldikleri yolu iki kez kontrol etti ama arkalarından gelen birinin kokusunu almış olmalıydı. "Bu taraftan."

Onları sağa doğru götürdü, rayların arasında filizlenen ağaçlarla yeterince büyümüş olan tren yolunu takip etti. Yaklaşık iki yüz metre sonra, bir yükleme iskelesinin bulunduğu açık bir alan belirdi; bu alanın çıkıntısı siper sağlıyordu ama aynı zamanda vampir gözlerinin bile zorlanacağı kadar yoğun bir karanlığa sahipti.

Tıklayın.

El feneri ışını dikkat çekmiyordu ve tam da ihtiyacı olan şeydi. Ama ışığın ucunda kurt adamın olması can sıkıcıydı. Özellikle de erkeğin üstünlüğünün esintisi göz önüne alındığında.

Apex'in sinir bozucu bir şekilde çekici olduğunu düşünmemesi gerekirdi.

"Demek bu yüzden eli aldın," dedi kurt adam.

Apex ışını takip ederek güçlendirilmiş bir çelik kapının yanına monte edilmiş olan kilit pedine ulaştı. Yorum yapmadan kapıya doğru ilerledi, vücudu aydınlatmayı engelliyordu. Muhafızın avucunu uzatarak pozisyonunu doğru alması gerekiyordu.

Vampirlerin parmak izi yoktu ama işler böyle yürümüyordu. Avuçlarının tam dibinde, başparmaklarının altındaki etli kısımda, muhafızların her birine bir tür implant yerleştirilmişti. Teknolojinin nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu ama ana binadaki yükleme alanındaki okuyucuların üzerinde her ne haltsa onu salladıklarını görmüştü. Muhafızların başı bu uygulamaya geçen hafta başlamıştı ama henüz tüm kapılar bu sistemle korunmuyordu.

Apex avucunu kaydırды. İğne ucu kadar kırmızı ışık yeşile dönmediğinde ve kilit açılmadığında, kan akışının gerekli olup olmadığını merak etti. Avuç içi soğuyordu-

Gıcırdama elik panelde yankılanarak neyse ki çok uzağa gitmeyen bir ses çıkardı ve girişteki mühür kırıldığında ortaya çıkan koku beton, eski yağ ve ölüm kokusuydu.

Otomatik açıcının yavaş temposu karşısında sabırsızlanan adam, ağır yükü çekerek açtı ve wolven'in el fenerine delip geçebileceği bir manzara verdi. Tırmanış sert bir açıyla gerçekleşiyor, bir çift tramvay rayı yükselişte kayboluyordu. Eski bir at arabası yokuşun dibindeki raylara kilitlenmişti, yüksek kenarları kilitli kanatlarla kırılmıştı ve bu kanatlar aşığıdakiler tarafından indirilebiliyordu

-

Bir göz kırpışından diğerine, kapının acımasız karnına dolanmış cesetler gördü; l insanlar kendi derileri içinde büzüşmüş, yitip gitmişlerdi. Bu görüntüye keskin bir koku eşlik ediyordu; bu kokunun, kapı açılırken aldığı ilk kokunun tam meyvesi olduğunu fark etti.

Görüntüyü silmek için ellerini kaldırdığında, muhafızın orta parmağıyla gözünü drtt ve neredeyse avucunu düşürüyordu. Ama göz çukurlarına saplanan şey hiçbir işe yaramadı. Göz kapakları açık ya da kapalı, ona gösterilen şey değişmedi.

"Apex?"

İkisinden hangisinin adını söylediğini bilmiyordu. Muhtemelen Kane. Kimin umurundaydı ki?

"Bana bir dakika ver."

Beton duvara yaslandığında, üzerindeki ince tunikten bir nem sızdığını hissetti ve omzunun tepesindeki serin ıslaklığın nasıl bir his olduğunu anlamaya çalıştı. Bazen, gerçek olan bir şeye bağlanabilirse, kendini bundan kurtarabilirdi. Ama bu her zaman işe yaramıyordu.

-ve imgelem yoluna devam etmeye karar verene kadar, olduğu yerde sıkışıp kalmış, geçmişte olan bir şey tarafından kr edilmişti, manzaradaki leke asla silinmeyecek türden bir şeydi, ama ondan başka hiç kimse tarafından görülmemiş ya da hissedilmemişti-

"Neler oluyor dostum?" diye sordu kurt adam usulca.

Apex, "Siz oluktan yukarı çıkın, ben hemen arkanızdayım," dedi.

Kane havalandı ve ceset arabasının izlerine paralel beton basamakları koşarak çıktı. Adamın nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmayabilirdi ama tek yapması gereken en tepeye çıkmaktı ve oradaki kapıda bir kilit vardı, yani insanları ısırmaya ve ister istemez eritmeye başlamayacaktı.

"Dostum?"

"Ben iyiyim. Hadi gidelim."

Ancak Apex'in bedeni komutlara uymayı reddetti. Ama ölüler onu cesetlerini görmeye zorladığında hep böyle olurdu. Ve lanet olsun, o koku olmadan da yapabilirdi, çürümenin tatlı kokusu onu boğuyordu.

Derisinin içinde çırpınırken gözlerini kurtadamlarla buluşturdu. "Ne bekliyorsun lan sen?"

Bir duraklama oldu. Sonra beyaz saçlı, mavi gözlü kurt adam cevap verdi: "Seni... Seni bekliyorum."

CHAPTER FOURTEEN

Tırmanışta Kane'in bacakları piston gibi hareket ediyor, neredeyse tamamen dikey olan bir eğimi tırmanırken kalçaları pompalanıyordu. Nefesi ciğerlerini şişirip ağzından çıkarken, kafasının arkasında bunun mümkün olmaması gerektiğine dair bir düşünce vardı. Yanmadan önce bile merdivenleri bu şekilde asla çıkamazdı.

Muhafızların boğazlarının çözüldüğünü ve cesetlerin serbest kaldığını gösteren bir görüntü zihnine hücum etti.

İyi ki vücut paraşütünün tepesine ulaşmıştı. Arkasında, wolven'in ışığının ince huzmesi ileri geri sallanmaya başladı ve ona bir kelebeğin uçuş yolunu hatırlattı. Diğer ikisinin de ona katılması uzun sürmedi.

Muhafızın eli ikinci kez işe yaradı ve Apex tonozlu kapıyı açarken dikkatli davrandı. Yol tarifine gerek yoktu. Oluktan içeri giren koku kliniğe aitti ve Kane'in bedeni kendi kendine hareket ederek diğer erkeği kenara itti.

Çok yakındı. Nadya'ya çok yakındı - dezenfektan kokusu çok açıktı ve soldan yayılıyordu-

İki muhafız loş, kaba duvarlı koridorda bir köşeyi dönünce tekrar oluğa girdi ve kapıyı kapatarak sadece dışarı bakabileceği bir aralık bıraktı. Üniformalı muhafızlar ileri geri konuşurken sesleri kısıktı ve onların geçip gitmesini beklemek, zar zor sahip olduğu kendine hakim olmasını gerektirdi.

Her nasılsa kendini yerinde tutmayı başardı ve sonra onların arkasına doğru kaydı. Soldakinin üzerine atladı, muhafızın kafasını yakaladı ve o kadar büyük bir şiddetle yana doğru çevirdi ki, omurlar toz haline gelirken çatırdadı - ve düşmeden önce erkeği yakalayacak kadar akli vardı, böylece hiç ses çıkmadı.

Apex hemen arkasındaydı, diğerinin icabına bakıyordu, arkadaşına bakmak için döndüğünde bıçağı muhafızın şakağına saplanmıştı. Her şey o kadar hızlı bitmişti ki, Kane bir hayal kırıklığı hissettiğinin farkındaydı. Bu doğru değildi. Kim çatışmaya girmek isterdi ki?

Cesetleri oluğa sürüklediler.

"Hadi üstümüzü değiştirelim," dedi Kane gömleğini çıkarırken. Bu fikrin nereden geldiğinden emin değildi ama birdenbire farkında olmadığı bir soruna acil bir çözüm bulmuştu.

bilinçli olarak takip etmek.

"Siz ikiniz giysileri alın," dedi kurt adam. "İçimden bir ses yakında dört ayaklı olacağımı söylüyor."

İnce ışık huzmesinde, giysileri çabucak hallettiler. Kane, üç beden büyük gelen bir pantolon ve gömleği çıkarırken, bol olması gerekirdi, diye düşündü. Yine de üniformayı vücuduna geçirdiğinde, omuzları ve kalçaları daralmıştı.

"İyi fikir," dedi Apex yeni gömleğini içine sokarken.

Şapkaları yoktu, ki bu yardımcı olabilirdi ve zaten silah kemerleri vardı. Callum yedek kılıflardan birini aldı ve kemerini bağladıktan sonra bir aşağı bir yukarı baktı.

"Bilin diye söylüyorum," dedi, "kısa saç konusunda ikiniz de şanslısınız. İkiniz de muhafız yerine geçebilirsiniz, gerçekten geçebilirsiniz."

Bu not üzerine, oluktan teker teker çıktılar ve o da etrafına göz gezdirdi. Koridorda çıplak beton bir zemin ve yeraltı sularının sızdığı taş duvarlar vardı ve kesinlikle hiç nöbetçi yoktu.

Kane koşmaya başladı.

Eski depoya vardığında, açık kapıdan içeri girerken beton zeminde patinaj yaptı.

"Nadya?" diye seslendi sıra sıra dizilmiş rafların arasından. Uzak tarafa fırladığında sarsılarak durdu. Yataklar

...

... neredeyse doluydu. Sadece iki boş yer vardı ve Bunlardan biri de yattığı ranzaydı. Ama onun umurunda olan şey bu değildi; karyolalarda yatan muhafızların da umurunda değildi.

"Nadya," dedi sertçe.

Erkeklerin ve kanın kokusundan ve Nadya'nın hiç de taze olmayan kokusundan klinikte olmadığını anlasa da etrafına bakındı. Bir küfür savurarak en yakındaki hastanın yanına gitti, sargıların özenle sarıldığına, kirden ve kandan temizlenmesine dikkat edildiğine, muhafızın yaralarına rağmen nasıl rahat olduğuna dikkat etti. Sonra masaya göz attı. Daha önce hiç görmediği bir dizi ilaç ve malzeme vardı. Onu ve Lucan'ın Rio'sunu tedavi ederken bulabildikleriyle yetinmişti.

Ama tabii ki gardiyanlar mahkumlardan daha önemliydi, bu yüzden insani ilaçlar ve malzemeler getirilmişti.

Yeniden hastaya odaklandı. "Hemşirenin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Gözlerinin açılmasını diledi ve bir yanıt beklerken, bulunduğu yatağa baktı. Acıyı sanki kendi bedenine geri çekebileceği bir şeymiş gibi hatırlayabiliyordu; havada hâlâ asılı duran, eğer gönüllü olacak kadar aptalsan kapmak için bedava olan bir pall gibi. Sonra kahverengi cüppeli adamı hayal etti.

Başucunda, hemşiresinin şefkat ve merhametini kendi üzerine örttüğü bir battaniye gibi.

İşte o zaman neden ölmediğini anladı. Nadya onu yeryüzünde tutan bir bağ olmuştu, ona bu kadar özenle dokunması, onunla konuşması ve mırıldanırken onu dinlemesi, onu bugüne bağlayan tüm bağlar ... ve onu Solgunluk'tan uzak tutmuştu.

İçine işleyen bir suçluluk duygusu vardı ve bunun sonuçlarına katlanamayarak odanın en ucuna kadar yürüdü. Ama sanki bu bir şeyi değiştirecek ya da Nadya'nın bulunduğu yerden geri dönmesini sağlayacak mıydı? Yatakların yanından geçerken, onun bakımı altındaki diğer erkekleri değerlendirdi. Sonra kendine baktı, çalıntı üniformanın altındaki bütün bedeni hayal etti-

"Sen bizden biri değilsin."

Gözleri sıranın sonundaki ranzada yatan hastaya kaydı. Gardiyanın gözleri Kane'e doğru çevrilmişti, gözlerinde şüphe parlıyordu.

Kane, "Hemşire nerede?" diye sordu.

"O bilecek. Başımızdakiler senin olmadığını bilecek-"

Kane bir saniye sonra erkeğin üzerine atıldı, avuçlarını muhafızın başının iki yanındaki yastığa çarptı, yaralı beden tepki olarak sıçradı.

"Nerede o?" diye homurdandı. "Hemşire."

Muhafız sadece başını salladı, gözleri büyüdü, ancak liderinin ona yapacaklarından, şu anda karşı karşıya olduğu şeyden daha çok korktuğu açıktı.

Kane silahı belinden çıkardığının farkına varmadan silah öne doğru geldi ve namluyu erkeğin burnuna öyle bir dayadı ki muhafız inledi.

"Duvarı senin beyninle boyayacağım," dedi Kane acımasızca. "Bana hemşirenin nerede olduğunu söyle."

"Onu aldılar."

Cevap yandaki yatakta yatan hastadan geldi ve Kane'in başı yana kaydı. "Nerede?"

"Onun bizden birini öldürdüğünü düşünüyorlar." Erkek başını yavaşça salladı ve sanki her hareket canını yakıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Buna inanmıyorum. O... beni kurtardı. Hepimizi kurtardı. Kim olduğunu bilmiyorum... ama ona zarar verme."

Muhafızın gözlerindeki parıltı tepeden gelen ışığı yansıtıyordu. "-Kane?"

Biri onun adını söylüyordu ama diğer muhafızdan gözlerini ayıramıyordu.

"Beni de kurtardı," dedi kısık sesle.

"Duvar," diye fısıldadı erkek. "Onu oraya götürecekler. Ve çok hızlı çalışacaklar. Şimdi gitmen gerek."

"Siktir," dedi Apex.

Kane etrafında döndü. "Duvar nerede?"

İğnelere takılmış Viktorya dönemi böceklerinden biri gibi monte edilmiş.

Nadya, muhafızların başının gözlerine bakarken, onun böyle biri olduğunu düşündü. Sıra dışı gözlerdi bunlar, koyu renkli tabanlarında sarı benekler vardı ve genişlemiş göz bebekleri içinde yüzülebilecek kara delikler gibi görünüyordu. İçinde ölmek için.

Dişi hançerini daha yukarı kaldırdığında, bıçak ışığı yakaladığında göz kırptı.

Nadya yumuşak bir sesle, "Beni öldürdüğünde acı çekmeme izin vermeyeceksin," dedi. "Sevdiğim erkeği savunuyordum. Sen muhafızlarından birini kaybettin ama ben onu kaybettim. Haklı bir neden var."

"Aşkı önemsemişimi nereden çıkardın?"

"Sen yaşıyorsun, ölü değilsin. İşte bu yüzden."

Dişi, yaşadıkları dünyada tanrısal bir etkiye sahip bir güç kaynağı olmasına rağmen bir an için durduğu yerde donup kalmış gibiydi.

"Sana hiçbir şey bağışlamayacağım," dedi acımasızca. Sonra kaşlarını çatı. "Neden zaptedici bir tasma takmıyorsun?"

"Çünkü buraya gönüllü olarak geldim."
Muhafızların başı güldü. "Bunu neden yaptın ki?"

"Hayatımı kurtaran kadına hizmet etmek istedim. Mahkumlarla o ilgilendi ve ben de iyileşme konusunda bildiğim her şeyi ondan öğrendim."

"Sen bir aziz değil misin-"

Ayak sesleri duyuldu. Hızla geliyordu. Yaklaşıyorlar.

Nadya başını çevirdiğinde köşeden bir muhafız sürünerek içeri girdi, dikkati dağınıktı ve yürüyüşü erkeklerin genelde sergilediği koordinasyona hiç benzemiyordu, üniformasının önü kısmen açıktı. Üzerinde kan vardı ve kokusuna bakılırsa tazeydi.

Lideri bıçağını indirdi. "Kapa çeneni," dedi ona. Sonra silahının ucunu mandalların arasında ortalanmış olan kapıya doğrulttu. "İçeri girin. İkiniz de."

Bir tür iç mekanın girişine doğru yürürken, iki erkek tarafından takip edileceğinden emindi ve tam da öyle oldu. Kapı akıllıca kapatılmıştı. Çarpılmamış olması bir sürprizdi.

Kesik kesik bir nefes alan Nadya sarktı, onu mandallara bağlayan zincirler bileklerini ısıırıyordu. Kötü durumdaki bacağı ağrıyordu ve özellikle de uzun koridora bakıp merdivenlerin ne kadar uzakta olduğunu gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı. Ama sanki kurtulma şansı varmış gibi? Elleri çelik bağlantılardan kurtarabilse bile, o merdiven boşluğuna ulaşacak kadar hızlı hareket edemezdi ve nereye gittiğini sanıyordu? Eski esir kampı bir dizi yeraltı tünelinden oluşuyordu; nasıl yapılacağını bilerseniz içeri girip çıkmanın yolları vardı.

Bu yenisinde anlamadığı ve kesinlikle geçemediği bir teknolojiyle kontrol edilen kilitler vardı-

O uzak uçta, merdiven boşluğunun kapısı açıldı ve bir muhafız belirdi, şüphesiz olan biten hakkında daha fazla bilgi vermek için gelmişti. Bir tür tehdit mi... yoksa bir kaçış mı? Bir an için Apex'in Kane'i bir şekilde dışarı çıkardığını, gerçek tıbbi yardımın

en değerli hastası için. Ama bunun olmadığını biliyordu-

Muhafız ona odaklandığında dondu kaldı. Ve sonra koşmaya başladı, pek de mantıklı olmayan bir hızla ona doğru geliyordu. Tabii bunun nedeni acilen çağrılmış olması değilse.

Ama... erkek yavaşladı. Ve sonra durdu.

Başını başka yöne çevirerek bir tür saldırıya hazırlandı.

"Nadya..."

İsmi aralarındaki mesafeyi kat ederken, kafası karışmıştı ve bu, ona ne dendiğini bildiği için değildi... bu o sestti.

"Nadya."

Bu mümkün değil, diye düşündü gözlerini muhafıza çevirirken.

Gördüğü şey mantığa meydan okuyordu. Dünyanın işleyişi hakkında bildiği her şeye meydan okuyordu.

"Kane?" diye fısıldadı.

Erkek tekrar ona doğru yürümeye başladı, ayakları tökezliyordu ama her türlü talebe cevap verebilecek kadar donanımlı bir vücut tarafından kolayca dengesi sağlandı. Ve yaklaştıkça, hiçbir anlam ifade etmeyen resim daha da netleşti. Beyni onun hareketliliğini, çenesinin ve boğazının berrak derisini, ellerinin yenilenmesini, saçlarını... onun ve yanıkları hakkında bildiği her şeyle bağdaştıramıyordu.

Ve sonra onun ne gördüğünü fark etti.

Başını indirebildiği kadar indirerek gözlerini sıkıca kapattı. "Bana bakma."

"Nadya..."

"Gerçekten sen misin?" Adamın kokusu tıpkı sesi gibi kusursuz olmasına rağmen bunu sordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Seni buradan çıkaracağım." evresel görüşünde onun zincirleri test ettiğini gördü. "Bunları kesmem gerek."

Etrafına bakındı ve usulca küfretti. Sonra ellerini kalçalarına koydu-

"Anahtarlar." Belindeki silah kemerini kavradı. "Anahtarlarım var!"

Kane şingirdayan yüzüğü yuvasından çıkardı ve ona doğru eğildiğinde kokusunu tekrar aldı. Kokuyu burnunun derinliklerine doğru çekerken, hatırladığından biraz daha farklı olduğunu fark etti. Ama yine de yara yoktu. O ...

"Sana ne oldu?" diye nefes aldı.

Kane -ya da Kane'in bir versiyonu gibi görünen şey- başını salladı. "Bilmiyorum. Ve gerçek de bu. Ama bunu daha sonra konuşabiliriz."

Onun gözlerinin kendisini aradığını hissedebiliyor ve gördüklerinden nefret ediyordu. Bu da ona ne kadar bağlandığının bir işaretiydi sanırım.

"Lütfen. Bakmayı kes," diye yalvardı.

Öne doğru eğilerek halkalardaki kilidi açmaya koyuldu, anahtar üstüne anahtar denerken parmakları çok hızlı hareket ediyordu ve zincirler çözüldüğünde hemen diğer tarafa geçti. Onlar da çözüldüğünde, kadın yere yığılmaya başladı ve adam onu toplayarak kendine doğru çekti. Vücudu çok sağlamdı, onu kolayca tutarken kasları esniyordu.

"Seni tuttum," dedi onu kaldırırken. "Ama hızlı gitmeliyiz."

"Bekle, bekle." Bir elini yere doğru uzatarak kapüşonuna ulaşmaya çalıştı. "İhtiyacım var-"

Çullandı ve düşen koyu renkli kumaşı kaptı. Kumaşı ona verdi ve kadın örtüyü tekrar yerine çekerken o da uzaklaşmaya başladı. Yüzü bir kez daha örtüldüğünde, nefesi rahatsız edici bir ısı patlamasıydı ve kendini ortaya çıkarmaktan nefret etse bile daha özgürce nefes almanın ne kadar iyi olduğunu düşündü.

Ölmek üzere olmasına rağmen.

Kane'in şişkin kolunun etrafına bakarak lekeli duvara odaklandı ve başının daha ne kadar süreceğini merak etti.

muhafızlardan biri geri geldi. "Acele edin."

Koşmaya başladı ve merdiven boşluğunun kapısına yaklaştıklarında kendini Kâtip Bakire'ye dua ederken buldu. Çok yakın, çok yakın... ama aralarındaki mesafe arttıkça tehlike de büyüyor gibiydi.

Çıkışta Apex çelik paneli açtı ve onları ilerlemeye teşvik etti, sanki önlerindeki engelleri kaldırabilecekmiş gibi çılgınca el hareketleri yapıyordu-

Muhafızların başı mandalların ve lekelerin olduğu yerde ortaya çıktı.

"Daha hızlı koş," diye tısladı Nadya. "Bizi gördüler."

Bu noktada, muhafızların başı bağırdı ve silahını çekti.

Nadya daha sonra olan her şeyin nasıl olduğunu merak edecekti ama "neden" olduğunu biliyordu: Bir anlığına Kane'in sırtından vurulduğunu hayal etti ve bunun olmasına izin veremezdi.

Acıyı görmezden geldiği anlamına gelen bir çaresizlikle hareket ederek elini Kane'in kolunun altına soktu, kalçasındaki silahı kılıfından çıkardı ve silahı omzunun üzerinden kaldırdı. O kadar zayıftı ki iki elini kullanmak zorunda kaldı ve emniyeti kapattıktan sonra nişan alma zahmetine girmeden tetiği çekmeye başladı. Namludan bir mermi, sonra bir tane daha ve bir tane daha patlarken, Kane kaçışlarına yeni bir hız kattı

-Ve muhafızların başı kapının arkasına saklandı.

Nadya tekrar tekrar ateş etti, duvara çarpan mermiler mandalları söktü ve lekeli gri panellerde delikler açtı. Alnından ter boşandı ve silahı yukarıda tutmak için mücadele etti ama korku ona ihtiyacı olan şeyi verdi.

Ve sonra merdiven boşluğundaydılar.

Apex, kadının elleri tutuşunu kaybettiği anda silahı ondan aldı ve kendi silah kemerinden bir şarjörle hızla yeniden doldurdu.

Namluyu kapıdan geri iterken ona "Akıllıca bir düşünce," dedi. "Eli tut! Paraşüte git!"

"Anahtar bende," dedi biri. "Otoparktaki araçlardan birinin. Dışarı çıkabiliriz!"

Herkes konuşan erkeğe baktı. Beyaz saçlı ve kesinlikle bir vampir gibi kokmayan bu adamın üzerinde flanel bir gömlek ve mavi bir kot pantolon, bir elinde el feneri, diğerinde ise büyük bir silah vardı.

Başka bir şey söyleyemeden, Apex'in bulunduğu kapıya bir mermi sağanağı yağdı, çelikten sekerek telli cam pencereyi parçaladı. Erkek, kurşunun kendi vücuduna girdiğinden emin bir şekilde kapıyı kapattı ve irkildi.

Kane eğildi. "Maddesizleştirebilir misin-Nadya, yapabilir misin-"

"Hayır," dedi acımasızca. Sonra adamın iri omuzlarını kavradı ve kapüşonun arkasından ona baktı. "Bırak beni, özgürsün-"

Metal panele daha fazla mermi isabet ederken başını salladı. "Sen burada olduğun sürece, ben özgür değilim."

O anda dünya durmuş gibi oldu ve gözlerini adamın yüzüne dikti. Tepeden gelen çiğ ışıktaki hâlâ gözlerine inanamıyordu.

"Kimden beslendin?" diye fısıldadı. "Kâtip Bakire'nin Kendisinden mi?"

Kısa bir duraklama oldu, sanki diğer uçtaki muhafızlar yeniden dolduruyormuş gibi ve Apex ayağa fırladı, kapıyı kırdı ve tetiğini tekrar çekti.

"Gidin!" diye bağırdı. "Onları tutabildiğim kadar tutacağım-"

Sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. El feneri ve araba anahtarı olan beyaz saçlı erkek, göğsüne sarıldı ve Apex'i ayaklarından çekip aldı.

Kane basamakları ikişer ikişer çıkarak merdivenleri tırmanmaya başladı. Yerin üstündeki ilk kat olan bir sonraki kata vardığında, kız kucağındayken yangın kapısının koluna uzanamadı ve botunu

bir an bile beklemeye tahammülü yoktu. Apex ve diğer erkek sahanlığa vardıklarında tartışıyorlardı, ancak ilki kolu çekmek için uzun süre durakladı-

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Merkezi kilitleme devreye girdi ve el için okuyucu yok. Geri çekilin."

Kane beton duvara döndü ve Apex kapı ile pervazın birleştiği yere üç kurşun sıkarken onu vücuduyla korudu. Sonra paneli çekerek açtı.

Çalan alarm ölüleri bile uyandıracak kadar yüksekti.

Bu sırada, tam altlarında, bütün bir ordu merdiven boşluğuna dolmuş gibiydi; botların gürültüsü, kokuların karışımı ve barut kokusu ölümcül bir yenilginin habercisiydi.

"Bizi korumak için burada kalmayı aklından bile geçirme," dedi beyaz saçlı erkek. "Sizi bir kez kaldırdım, yine yaparım."

Apex onun kolunu tuttu. "Onları dışarı çıkar. Önemli olan tek şey bu. Lütfen."

Kane onların işleri halletmesini beklemedi. Tekrar koşmaya başladı, Nadya eşikten koridora ilk geçen onlar olurken kapıyı yakaladı. Kane'in koluna bakarken silah sesleri duyuldu ama ilk kimin ateş ettiğini takip edemedi; Apex ve arkadaşı mı yoksa üniformalı erkekler mi?

Yine de fark eder miydi? Silahları ve manevraları yetersizdi ve şafak hızla söküyordu.

Bu işin onlar için iyi sonuçlanmasına imkân yoktu.

CHAPTER FIFTEEN

Kane merkez binanın birinci katına çıkarken adrenalin doluydu. Hızlı bir oryantasyondan sonra soldaki açık bir kapıya gitti ve arka park alanına bakıyor olması için dua etti. Ve bir pencere olması için. Ve korumaların kötü nişan alan acemi askerler olması için. Ve ...

Dar odanın en ucunda bir pencere vardı, kırık ofis mobilyaları ve tavan döküntülerinden oluşan engelleri hızla aştı. Sağlam cam bölmelere ulaştığında, Nadya'yı nasıl tutacağını ve kanadı nasıl yukarı kaldıracağını düşündü-

Bir ceset yanından hızla geçti, havalandı ve çerçeveye çarpıp her şeyi paramparça ederek sorunu çözdü. Küflü çürük kokusunu bir temiz hava dalgası dağıtırken, Kane delikten dışarı eğildi.

Aşağıda, wolven çömeldiği yerden fırladı ve etrafında döndü. Kollarını uzatarak bağırdı, "Onu yakalayacağım. Haydi, onu bana bırak."

Silah sesleri merdiven boşluğunda yankılanmaya devam ederken Kane kucağındaki kadına baktı.

"Tek yol bu," dedi.

"Kendini kurtarabilirsin," dedi Nadya. "Gerçekten, kurtarabilirsin."

Kurşunların cehennem ateşi kaosu koridordan gelmeye başladı, bu da Apex'in pozisyon değiştirdiğini ya da öldürüldüğünü ve muhafızların işlerini bitirmek için cesedini çiğnediğini gösteriyordu.

Kurt adamın vücuduyla açtığı delikten dışarı doğru eğilen Kane kollarını uzattı. Yerdeki diğer erkek, yakalamak için destek alarak kalçalarına gömüldü.

"Hazırlan," dedi Kane. Ve kimi hazırlamaya çalıştığını merak etti.

Onu bırakırken kalbi boğazındaydı. Ve o düşerken zaman durdu. Çok kırılgandı, hayatta kalamazdı-

Kurt adam Nadya'yı serbest düşüşten çekip çıkarırken, göğsüne mümkün olduğunca yumuşak bir iniş yapması için onu etrafında döndürürken yeni bir hayat arkadaşı edindi. Kane onun ince kollarının ve bir deri bir kemik kalmış bacaklarının çırpınışını kalıcı bir anı olarak kaydettikten sonra pervazın üzerine zıpladı ve kendisi de serbest düşüşe geçti.

Çömelerek indiğinde, diğer erkekten ihtiyacı olan şeyi istemesine gerek kalmadı. Hafif yük aktarıldı ve ardından kurt adam araçların sıralandığı yere doğru yola koyuldu. Kane bir an için binaya baktı. Karanlıkta, silahlardan çıkan patlamalar parlak parıltılardı ve silah sesleri kesik kesik bir trampet gibiydi.

Wolven'in peşinden koşmaya başladı.

Arabaya vardıklarında, diğer erkek elindeki küçük aletle ne yapacağını biliyordu, tüm kilitler açıldığında aracın dört köşesinde ışıklar yanıp sönüyordu. Kane, Nadya'yla birlikte arka tarafa geçerken, Apex'in onun için yaptığı şeyin bu olduğunu, parçalanmış bedenini dört tekerleği olan bir cankurtaran botuna tıktırdığını düşündü. Wolven bir saniye bile kaybetmedi. Motoru çalıştırdı, vitesi geri taktı ve geri vitesine takarak yola koyuldular. Lastiklerin gıcirtısını o kadar şiddetli bir yalpalama izledi ki, Kane kapıdan sekti

kapattı ve Nadya'nın uçup gitmesini ve bayılmasını önlemek için elinden geleni yaptı.

"Bunu al. Tamamen dolu."

Arka koltuğa bir silah fırlatıldığında Kane onu yakaladı, tam o sırada kulaklarında bir başka çığlık sesi duyuldu ve ileri atıldılar. Önündeki şerit farlarla aydınlatılmıştı ve mesafeyi ve yönü ölçtü. Ancak çıkarılacak anlamlı bir sonuç yoktu. Nereye gittiklerini bilmiyordu. Nereye gidebileceklerini de.

"Bir yerim var," dedi kurt adam. "Buradan beş mil uzakta." "Daha hızlı git."

Motorun gürültüsünde de buna uygun bir artış oldu ve çok geçmeden araziden çıkıp daha bakımlı bir yola girdiler.

Nadya'yı kollarının arasında döndürerek kanaması olup olmadığını anlamak için nefes aldı.

"İyi misin?" diye sordu kısık sesle.

"Sanırım iyiyim. Ama Apex-"

Tavandaki gümbürtü sanki gökyüzünden bir şey düşmüş ve aracın üstüne inmiş gibiydi ve kurt adam hemen direksiyonu ileri geri çevirmeye başladı, sanki oraya yapışmış olan her kimse ya da her neyse onu kaybetmeye çalışıyordu.

Lanet olsun.

Bir muhafızdı. Öyle olmalıydı; onlardan biri çatıda buharlaşmıştı. Kane biraz daha küfrederek silahın namlusunu yukarı doğru doğrulttu ve ön koluyla Nadya'nın kulağını kapattı. Tam tetiği çekecekken-

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı gürültünün içinden.

"Benim!" "Apex?" Kane geri bağırdı.

Wolven yukarı doğru baktı. "Sıkı tutun, vampir! Duramıyorum!"

Sanki direksiyonun arkasındaki erkek ayağını yere vurmuş ve motordan mekanik olarak mümkün olan her şeyi talep etmiş gibi son bir hız artışı oldu. Dışarıda

Pencereler, yola kadar uzanan orman bir bulanıklık içinde vızıldayarak geçiyordu ve bir virajı döndüklerinde, kaza yapmış bir araç gözüne çarptı. Aracın yanında, yolda yatan cesetler vardı.

Kurt adam enkazın yanından geçti - ve bazılarının üzerinden

o.

"İyi misin?" Kane yine yumuşak bir sesle sordu. Orada olduğunda

cevap alamayınca bir korku hissetti. "Nadya?"

"Evet. Sanırım öyle."

Kane arkalarına baktı. Yolda sadece karanlık kaldığında, kendi kendine başaracaklarını söyledi.

Ama bu sonuç üzerine pek bahse girmezdi.

Nadya için, binadan atılmasından bir yabancı tarafından yakalanmasına kadar her şey tam bir kasırgaydı. Ve sonra araba yolculuğu.

Aklı her şeye yetişemiyordu ve bunun iyi bir şey olduğunu hissediyordu. Riskler çok açıktı; esir kampında silah seslerini duymuş ve patlamaların keskin dumanını koklamıştı. Şimdi de içinde bulundukları aracın yalpalamasını hissediyor ve erkekler arasındaki bağışmaları duyuyordu.

Bu yüzden Kane'in kendisine yönelttiği soruya nasıl cevap vereceğinden emin değildi ve onu biraz daha iyi hissettirecek bir cevap vermeye karar verdi. Ayrıca, onu en çok rahatsız eden şeyin muhafızlar ya da ölümcül tehditlerle hiçbir ilgisi yoktu.

Asıl mücadele ettiği şey adamın onu görmüş olmasıydı. Hiç niyetlenmediği bu ifşaat, bu kaçışın çok bariz risklerinden daha travmatik görünüyordu. Kurtarma. Bu her neyse-

"Nadya..."

Kane'in onun adını böylesine şefkat ve sempatiyle söylemesi, kendini saklamasının sebebiydi; onun acıması, ne kadar kötü görüldüğünün mümkün olan en kötü hatırlatıcısıydı. Ve o olduğu için daha da korkunçtu. Sadece onun için daha önce olduğu gibi görünmek istiyordu. Arabanın tepesinde bir erkek ve peşlerinden gelebilecek en az yarım düzine muhafızla kamptan hızla uzaklaştıkları düşünüldüğünde bu çok yüzeysel görünüyordu.

Kane'e baktı. Dünya hızla akıp giderken, Kane hâlâ ona bakıyordu ve yatağının yanında, güvenli bir şekilde cüppesinin altında oturmanın, saklanmanın ve yine de kendini bütün hissetmenin nasıl bir şey olduğunu düşündü çünkü o çok kırılmıştı.

"Sana ne oldu?" diye sordu sessizce.

Şoför gürültünün üzerine konuştu: "Çok uzak değil."

Sanki soruyu yanlış anlamış gibiydi.

Araba dar bir viraja girdiğinde, Nadya Kane'in çalıntı üniformasının ön kısmına tutundu ve kolları onu sardı. Viraj o kadar keskindi ki devrileceklerinden emindi ama devrilmediler. Bir şekilde araç kendini düzeltti ve yoluna devam etti-

Frene bastıklarında balık istifi bir patinaja girdiler ve sedan tozlu bir girdabın içinde son buldu.

"Çık dışarı!" Direksiyondaki adam arkasını döndü. "Bu anahtarları al. Gece karanlığında senin için geri döneceğim - bu arabada muhtemelen bir izleyici var, bu yüzden şu anda çok fazla zar atıyoruz. Onu iyice bulup kaybetmeliyim."

Kane tereddüt etmedi. Anahtarları aldı, kapılarını açtı ve onu herhangi bir hassas paketi toplar gibi topladı.

Dikkatli ol.

Arabadan kurtuldukları anda çatıya baktı. Apex gitmişti, görebileceği ya da kokusunu alabileceği bir yerde değildi. Nerede olduğunu soracak zaman yoktu ve büyük ihtimalle beyaz saçlı erkek de onun ya da Kane'in bildiğinden fazlasını bilmiyordu.

Araba, sanki sürücüsü geri dönmek için yeterli zaman olmadığını biliyormuş gibi, patinaj yapan lastiklerle geri geri gitmeye başladı. Ardında, gece havasına daha fazla gevşek toprak yayıldı ve hafif bir benzin kokusu kaldı.

"O haklı," dedi Kane. "Eğer bize tasma takmışlarsa, araçlarına da mutlaka yer belirleyici takmışlardır. Hadi ama."

Sanki kollarında değil de yanında yürüyormuş gibi.

İlk başta, ona bu kadar yakın olmanın verdiği his dikkatini dağıtmıştı. Burnunda onun kokusunu ve yanağının altında kalbinin atışını hissetmek. Böylesine güçlü bir şekilde tutulmak. Ama bakır bir anahtarı bakır bir kilide sokmak için durakladığında, av kulübesi aklına geldi: Tek katlı, yıkılmaya yüz tutmuş, esir kampındaki verem hastanesinden çok daha uzun süredir terk edilmiş bir yerdi. Gerçekten de, ölü sürgü dışında, burası tamamen değersiz görünüyordu, dış tahtalarda boşluklar vardı, pencereler bulanıktı, çatıda ufalanan bir baca vardı.

İçerisi de bir o kadar kötüydü, döşeme tahtaları çatlamış ve yaylanmıştı, etrafta mobilya yoktu, her şey toz içindeydi. Banyo da yoktu, sadece paslanmış bir lavabo ile yontulmuş bir tezgah vardı ve hiçbir alet yoktu, sadece dolaplarda bir buzdolabının olabileceği bir boşluk vardı.

İkisi de aynı anda çatıdaki boşluğa baktı ve parıltı o zaman fark edildi. Her şey o kadar telaşlıydı ki, şafağın yaklaşmakta olduğunu fark etmemişti... ama şimdi, o geniş açıklıktan, gecenin koyu siyahından gündüzün habercisi griye olan ince geçiş endişe vericiydi.

"Bir yeraltı sığınağı olmalı. Callum bizi asla buraya göndermezdi-"

"Işıklar!" Nadya söyledi. "Ağaçların arasından. Biri geliyor."

Bir aydınlatma dansı parıldıyor, farlar manzarayı delip geçiyor, gövdeler ve dallar ışınların nüfuzunu kırdıkça parıldıyordu.

Muhafızlar. Öyle olmalı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kane arkasını dönerken.

Nadya boş ocağa baktı ve bacaya saklanabilecekleri gibi kısa ve tatmin edici olmayan bir fikir aklına geldi. Ama başka ne yapabilirlerdi ki? Hem muhafızlar hem de şafak için açık hedef konumundaydılar. Birincisini yaşadılarsa bile ikincisini yaşamayacakları kesindi.

"Bu gece hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyorum," dedi Nadya nefesinin altından.

Kane onu yavaşça yere indirdi. "Kendi başına ayakta durabilir misin?"

"Evet."

"Arkamda kal. Elimden geleni yapacağım."

Uzanıp onun yüzüne dokundu ve bu temastaki bir şey ikisinin de hareketsiz kalmasına neden oldu. "Lütfen beni bırakır mısın?"

"Asla."

Beklenmedik gözyaşları gözlerini doldurdu. "Bana borcunu ödeyecek hiçbir şeyin yok."

Arabanın ışıkları kabinin önünü aydınlatıyordu ve kapı açıkken karanlık iç mekan güneş kadar parlak ve tehlikeli bir sahte aydınlıkla yikanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Kane

kabaca. "Ne için?"

"Benimle ilgilendin. Beni rahatlattın."

"Sana verecek ilacım yoktu."

"Varlığın yeterince merhem oldu." Kapüşonu sanki onun yanağını okşar gibi fırçalarken dikkatliydi. "Beni rahatlatan her şeyden çok sendin."

Gözleri öyle bir duyguyla yanıyordu ki, yüzünde, kalbinde ne olduğunu anlamakta zorlandı.

"Bana nasıl böyle bakabiliyorsun?" Kadın adamın elini çekti. "Benim ne olduğumu biliyorsun."

Kadın arkasını dönmeye çalıştı ama adam nazikçe çenesini geri çekti. Ve sonra sabit elleriyle yavaşça kapüşonu kaldırdı. O kadar şaşırmıştı ki, ona karşı koyamadı.

"Ruhunu görüyorum," dedi. "Bu yüzden seni güzel buluyorum."

En fazla yirmi adım ötede, muhafızlar araçlarından inerken gözlerinden yaşlar süzüldü; kapıların açılması, savaş botlarının yere çarpması, silah sesleri kadar endişe vericiydi.

"Lütfen git," diye fısıldadı ısrarla.

Kane başını salladı. "Bu iş böyle bitmeyecek."

Bununla birlikte, dudaklarını indirdi ve usulca onunkilere dokundu. Kızın nefesi kesilince, kapüşonu tekrar yerine yerleştirdi ve dışarıdaki erkeklere doğru baktı.

Yüzündeki değişim o kadar büyüktü ki, yüz hatları aynı kalsa bile bir yabancıya dönüşmüştü: Şiddet, karanlık, güçlü ve şeytani, onu dönüştürmüştü. Sonra onu tekrar kucağına aldı ve hızla hareket etti. Ocağın yanına giderek onu köşeye, yüzü kapıya dönük bir şekilde yerleştirdi.

"Bu pozisyonundan ayrılmayın. Sakın bakma." Kız cevap vermeyince, "Nadya. Bakmayacaksın. Bana yemin et."

İkisi de öldürüleceği ya da daha kötüsü canlı ele geçirileceği için herhangi bir yemine gerek olmadığını söylemeye gerek yoktu.

Başını eğerek, "Yemin ederim," dedi.

Bir an için onun omzuna dokundu, yüz ifadesiyle çelişen nazik bir temastı bu. Ve sonra açık kapıdan dışarı adım atarak gitti.

Muhafızlar onu gördüğü anda anlamıştı. Bağırmaya ve ateş etmeye başladılar. Nadya titremeye başlayınca daha da içine döndü, dizlerini elinden geldiğince göğsüne doğru çekerek kendine tutundu... kaybolmaya çalıştı-

Çığlık bir erkeğe aitti, yüksek ve derindi.

Nadya kapüşonun altında gözlerini sıkıca kapattı. Kane'in ölümü nihayet gelmişti ve daha öncekilerin aksine, bu kez tüm çabalarına rağmen değil, onun yüzünden gerçekleşmişti.

Sarsıntı o kadar şiddetliydi ki sanki parçalanıyormuş gibi hissetti ama bu korku değildi. Evin köşesinde

Terk edilmiş av kulübesinde, tozun toprağın içinde, Kane'e baktığı onca saat boyunca kalbinde umut ettiği her şey için ağladı. Onun çektiği tüm acılar için ağladı.

Ama daha çok, neredeyse canlı kurtulduğu için ağlıyordu. Ve bütün.

Bazı kaderlerin acımasızlığı sonsuzdu.

CHAPTER SIXTEEN

Ölüm, sanki hızlı ayaklı bir yırtıcı hayvanmışçasına hayatın peşindeydi. Evet, Hayır Lanet olsun,V düşündüm. Ama gelüzerinde. Bu Vampirler için tüm bu anne/bebek ölümü meselesi düpedüz kabaydı. Yeraltındaki tüneldən çıkıp eğitim merkezinin malzeme dolabının arkasından geçerken yan dönüp sıkışarak ilerlemek zorunda kaldı. Yeni bir yazıcı kâğıdı t e s l i m a t ı gelmişti ve altı Hammermill kutusundan oluşan yığın, üzerinde çalışmak istediği türden bir engel parkuru değildi. Diğer taraftan ofise girdi ve masanın yanında durup bir sigara yaktı. Sonra cam kapıyı iterek açtı.

Tesisin ana caddesi, bir uçtaki kaçış kapağından park alanına ve diğer uçtaki yola kadar uzanan beton bir koridordu. Bu geniş yaya yolunun üzerinde spor salonu, soyunma ve ağırlık kaldırma odalarından atış poligonu, yüzme havuzu ve sınıflara kadar her türlü son teknoloji ürünü yer alıyordu.

Bir de Shellan'a verdiği düğün hediyesi vardı.

O ve Jane, Kader'in onlara attığı boğaz yumruklarından kurtulduklarında, çok iyi bir ortak kazanmışlardı-

ve kardeşlerine uzun zamandır ihtiyaç duydukları yerinde, kendini işine adanmış doktoru teslim etti.

Ne de olsa, türün şifacısı Havers, klinik olarak sağlam olsa da, kötü fikirlerden oluşan kolu kadar uzun bir listesi olan lanet olası bir mankafaydı. Kralı öldürmeye çalışmak ve bir insanla çıktığı için kendi kız kardeşini şafak sökmeden hemen önce kışının üstüne atmak gibi. Bir de papyon saçmalığı ve kaplumbağa kabuğu gözlükleri vardı. Kim olduğunu sanıyordu, stetoskoplu Clark Kent mi?

Bir insanın değeri hakkında hızlı giden bir aristokrattan daha hızlı sonuçlara varabildiği kesindi.

Yani evet, Kardeşliğin iyi bir doktora ihtiyacı vardı. Ve V'nin iyi cerrahının hastalarını tedavi etmek için en iyi teknolojiye, doğru odalara ve Jane'in işini en iyi şekilde yapmak için ihtiyaç duyacağı her şeye sahip bir yere ihtiyacı vardı.

V durdu, omzunun üzerinden nefes verdi ve kapalı kapılar dizisine baktı. Birkaç muayene odası, bir oyuncak kutusundan daha sıkı ekipmanla dolu bir ameliyathane ve bir dizi iyileşme ranzası vardı. Ve artık tüm bunlara eşlik edecek bir personeli vardı. O ve Jane mekanları tasarlayıp inşa ettikten sonra, insan dünyasındaki eski patronu ve V'nin artık kayınbiraderi olan Manny Manello'nun yanı sıra Rehv'in hemşire olan eşi Ehlena da ona katılmıştı.

Kardeşler hepsine sahip oldukları için şanslıydılar.

Saatine baktığında randevunun bu kadar uzun sürmesine şaşırdı. Ama muhtemelen gebe kalan dişi vampirlerle ilgili hiçbir deneyimi yoktu ve Tanrı'ya şükür bu konuda hiçbir şey bilmeyecekti. Doktor Jane'in hayalet formunda genç olması mümkün değildi ve ayrıca yeni bir nesil yetiştirmekten çok işiyle ilgileniyordu.

Muayene odalarından ilkinde odaklanarak içeride neler olup bittiği hakkında tahminde bulunamazdı. Buna gerek de yoktu. Çakal yaklaşık otuz dakika önce getirilmişti.

dakikalar önce hamile olup olmadığını görmek için dışısiyle birlikte olmuş ve FOMO'dan bahsetmemişti. V adama hiç gıpta etmedi. Gerçekten değer verdiğiniz, dünyanın merkezi olan bir dışınız var ve sonra türün yaratıcısı size boktan bir pasta fırlatıyor: Hey, dışının ihtiyacı olduğu süre boyunca ona hizmet edebilirsin ve acı çekme isteğini hafifleten tek şey olabilirsin, ama bubi ödülü onu hamile bırakıp öldürebilirsin.

Sağ ol anne, diye düşündü deri eldivenli elinin avuç içine kül atarken.

Günümüzde çoğu çiftin doğurganlık dönemini ilaçlarla tedavi etmesine şaşmamak gerek-

Kapı açıldı ve Çakal dışarı çıktı. Adam aristokratlara özgü bir şekilde uzun boylu ve düzgündü, tüm bu iyi yetiştirme, fazla kaslı olmadan çekici bir vücut habitusu yaratıyordu. Ve adamlar Rhage'in akraba oldukları anlaşılıyordu. Okyanus mavisi gözleri ve kemik yapısı aynıydı ama Çakal, Hollywood gibi sürekli neşeli değildi.

Yine de Times Meydanı'ndaki balo dışında çok az şey Yeni Yıl Rockin' Eve vardı.

Eski aristokrat kısa bir süre durdu. Duygularını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi boğazını temizledi.

"Tükür gitsin." V sigarasından bir nefes daha çekti. "Burası güvenli bir alan - sanırım öyle diyorlar, değil mi?"

V şahsen güvensiz alanları tercih ederdi, ama domates/tomahtoes.

Çakal kapı arkasından tamamen kapanana kadar bekledi. "Hamile değil."

"Ve rahatladınız ama onun bilmesini istemiyorsunuz."

"Gençlerle birlikte olmayı umuyordu." Çakal koridorun beton duvarına yaslandı. "Yani, gerçekten bir tane istiyor ve biliyorsun, başka ne yapabilirdim ki? İhtiyaç duymaya başladı ve ..."

Adama, en azından on yıl boyunca herhangi bir tartışmadan uzak kaldığını belirtme isteği vardı

ama V üzerine gitmek istemedi. Ayrıca, eşinin doğum yatağında öleceğinden hiç endişe etmemiş olmasından kaynaklanan üstünlük duygusunun söylediği her şeyde kendini gösterme ihtimali yüksekti.

"Yani." Çakal giydiği ekose iş gömleğinin önünü düzeltti. "Gelip benimle buluştuğun için teşekkürler."

Her nasılsa adam kot pantolonu ve o odun gibi seksi şeyi Butch'un gardırobundan çıkmış gibi gösteriyordu. Öte yandan Çakal'ın bir prens gibi duruşu vardı ve bu da en sıradan kıyafetleri bile yüceltiyordu. Muhtemelen üzerine tehlikeli madde kıyafeti giydirderseniz Tom Ford'un hazırladığı bir şey gibi görünürdü.

"Buralarda yiyecek bir şeyler var mı?" dedi adam. "Açlıktan ölüyorum."

"Evet, hadi ama."

Eldivenli elini küllerin etrafına kapatan V, kafeteryaya giden yolu açtı. Kardeşlik gelecekteki askerler için eğitim programını askıya almış olsa da, yemekhane tamamen dolu tutuluyordu - birincisi, kardeşlerin antrenmanlardan önce ve sonra yakıtı ihtiyaçları olduğu için, ikincisi de Fritz'in bakacak başka bir şeye ihtiyacı olduğu için.

Çünkü Birinci Aile, kardeşler ve savaşçılar, onların arkadaşları ve gençlerinin yanı sıra bir köpek ve bir kedinin yaşadığı beş yıldızlı otel standardında özel bir evi işletmek ona yetmiyordu.

Dinlenme odasına geldiklerinde V kapıyı açık tuttu. "Önden buyurun."

Çakal şaşkın bir ifadeyle, daha önce hiç görmediği yiyeceklerin, atıştırmalıkların, gazlı içeceklerin ve şekerlemelerin satıldığı karo kaplı otomatlara doğru sürüklendi. Ayrıca V'nin her zaman tamamen görmezden geldiği taze meyve ve diğer sizin için iyi olan şeylerin bulunduğu bir kendin servis tezgahı da vardı. Ve şu anda işletmeye açık olmayan bir sıcak tabak merkezi.

Diğer adam kalori yükünün etrafında dolaşırken, V kendine bir fincan sıcak kahve doldurdu ve bir cruller aldı. Kendini yatakhane dekorlu koltuklardan birine park etti.

kumandayı sehpadan kaptı ve köşedeki televizyonun sesini açtı. Kıçı kırık bir yerel haber muhabiri Tanrı bilir ne hakkında gevezelik ediyordu ama sessizlikten daha iyiydi.

On dakika kadar sonra, Çakal elinde her türlü gevreklerle dolu bir tepsiyle geldi. Oturduğunda, sönmüş gibi görünüyordu. Yine de son birkaç gecedir çok fazla enerji harcamıştı, bu da karnının nasıl olduğunu açıklıyordu.

"Doktor Jane bize eskiden hamilelik testini bu kadar erken yapamadıklarını söyledi," dedi erkek kolasının üstünü açarken. "Tıp biliminin yaptıkları inanılmaz."

"Evet."

Adam karbonatın yarısını geri attıktan sonra ağzından çıkan "ahhhhhhhh", Gerçek Şey'in reklamı olarak kullanılmalıydı.

"Shellan'ın ona karşı çok iyiydi," dedi. "Daha sonra Nyx'in kız kardeşi Posie için bir Etsy mağazası açması hakkında konuşuyorlardı. En iyisinin onları kendi hallerine bırakmak olduğunu düşündüm. El yapımı takılar hakkında ne bilirim ki ben?"

V, cruller'ını bitirirken, sadede gel, diye düşündü.

"Evet," dedi.

Tepede haber sunucusu taşradaki bir dükkânın soyulmasıyla ilgili haber sunmaya başladı, bir saha muhabiri karanlıkta yirmili yıllardan kalma bir anne-ve-pop'un önünde duruyordu. Çakal yemeye ve konuşmaya devam etti, V de gevezeliğe ara verdiğinde rastgele uh-huh sesleri çıkararak onu serbest bıraktı. Adamın kaygılarından kurtulmaya çalıştığı belliydi ve V, Rhage'la bu kadar uzun süre yaşadktan sonra, biri sırtını emerken arka planda kalmaya alışmıştı.

beş ya da altı bin kalori.

Ama tüm bu süre boyunca, tüm bunların gerçek nedeninin ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordu-

"Sen de öyle mi?"

V üçüncü izmaritini uygun bir yere yerleştirilmiş kül tablasına sapladı. "Pardon, ne dedin?"

"Esir kampının yeni yerini bulduk."

Nihayet, diye düşündü V yastıklı sandalyede öne doğru otururken. "Hayır, henüz değil." Ve adam bunu kendisinden biliyor olmalı.

üvey kardeş. "Aslında bunu seninle tekrar konuşmak faydalı olabilir. Sen esir kampındayken, Komuta'nın yeni yerin neresi olacağı hakkında konuştuğuna dair bir anın var mı? Ya da herhangi birinin bunu tartıştığını? Belki bazı gardiyanlar gibi?"

Bu soru daha önce de sorulmuştu ama birinin durup dururken ne hatırlayacağını asla bilemezsiniz ve V umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı.

İyi anlamda değil.

Aristokratın o lağım çukuruna nasıl düştüğünün hikâyesi çok kötüydü. Çakal bir bakirenin bekaretini bozmakla suçlanmış ve ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Ancak kader ona bir çıkış yolu ve kadınına büyük bir ikramiye vermişti. Ama başından geçenler onu çok etkilemişti; bunu o bebek mavilerindeki gölgelerden anlayabilirdiniz.

"Hayır, özür dilerim." Çakal, ultra işlenmiş dopamin salgılatıcılarından oluşan tepsisine baktı. "O kadının bu konuda konuştuğunu hatırlamıyorum ve aklımı kurcalayıp duruyorum. Bildiğiniz gibi, o ve ben... şey, belli bir bağımız vardı. Ama onunla fazla vakit geçirmedi."

Kesin bağ = bir oğulları vardı. Tabii eğer adam çocuğunun mahreminin kim olduğunu hatırlamaktan rahatsız oluyorsa, bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Ve onu kim suçlayabilirdi ki?

"Sorun yok." V kahvesinden bir yudum aldı. "Belki daha sonra aklına bir şey gelir."

Televizyona yeniden odaklandığında, muhabirin arkasındaki dükkânı tekrar işaret etmesini izledi ve neyin çalındığını merak etmek zorunda kaldı. Bilgisayar ekipmanı olmadığı kesindi. İş yeri, makbuzların çalındığı türden bir yere benziyordu.

hala elle yazılıyor ve fiyatlar elektrik gerektirmeyen bir yazarkasaya giriliyordu.

V boğazını temizledi. "Tabiri caizse, davaya biraz ara vermemiz gerekiyor. Kolumbo'mun kusuruna bakmayın."

"Bir şey bulursanız ben de dahil olmak istiyorum."

Ah, diye düşündü V. Demek toplantının nedeni buydu.

Cevap vermeyince Çakal bir Snickers barın ambalajını yırttı ama ısırmadı. Onu bir işaretçi olarak kullandı ve çikolata kaplı açlık hapını V'ye doğru tuttu. "Oradaki erkekler ve dişiler... Ben de onlardan biriydim. Çok uzun bir süre boyunca hayatımdaki tek insanlar onlardı. Onların özgürleşmesinin bir parçası olmak istiyorum."

"Bundan daha önce de bahsetmişsiniz."

Bir duraklama oldu ve sonra Çakal, "Bu seni arayacağım anlamına gelmiyor," dedi.

"Saate bakar mısın?" V kahvesini alıp ayağa kalktı. "Sonra görüşürüz."

"Tahliyeye yardım etme hakkını kazandım."

"Bu yüzden mi bana mesaj attın? Sanki ben bir bekçiymişim gibi."

"Sen direniyorsun. Diğer herkes beni orada istiyor."

Demek bir oylama yapılmıştı. Harika.

"Bu noktada"-V arkasını döndü-"Burayı nasıl bulacağımız hakkında hiçbir fikrim yok. Yani bu tartışmalı bir konu."

"Kimin mahkum kimin gardiyan olduğunu biliyorum. Buranın nasıl işlediğini biliyorum."

V arkasına baktı. "Ne yazık ki, kimin kim olduğu çok açık olacak, çünkü ikincisi üniforma giyiyor. Ve eski yerin çalışma şeklini biliyorsun. Yeni yer hakkında bir bok bilmiyorsun, nerede olduğundan başlayarak. İyi niyetlisin ama eğitimsizsin, deneyimsizsin ve sana ihtiyacı olan bir oğlun ve şimdi de bir shellan var. Sadakati anlıyorum ama risk değerlendirmesinin arkasında duramıyorum. Üzgünüm."

Cheetos'ları Cheerios'lardan ayırması için erkeği bırakan V, biraz kötü hissedeceği bir şey söylemeden önce koridora geri döndü ve sonra pişmanlık duymak için enerji harcadığı için gerçekten sinirlendi. Lanet olası siviller. Hep parlak fikirler.

Ama her neyse, hayatta kalma suçluluğuyla Çakal'a yardım etmek için kendi hayatını ya da kardeşlerinin hayatını tehlikeye atacak değildi.

Bu, adamın kendi başına indirmesi gereken bir yükü.

Sürpriz unsuru önleyici bir saldırı olarak işe yarayabilir.

Kane av kulübesinden çıkarken bir saniye bile tereddüt etmedi. Doğrudan yolcu koltuğundan yeni inmiş olan muhafızın üzerine ışınlandı ve piçin suratının yan tarafını ısırdı.

Vurduğu anda erkek çığlık attı ve Kane geri çekilirken yanağın derisini ve etini de beraberinde götürdü. Her şeyi tükürerek korumayı yere itti ve aracın tavanına atladı; tam da sürücü içeriden çıkarken.

Bir silah havaya kalktı ve Kane'e doğru bir mermi gönderdi, ama diğer erkeğin kafasının üzerinden takla atarken hedefi ıskaladı. Ödünç aldığı botlarıyla sertçe yere indi, muhafızın kafasını arkadan kavradı ve geriye doğru çekti. Dengesi kaybolduğunda, gökyüzüne doğru daha fazla silah sesi duyuldu ve Kane silahı kontrol eden bileği yakaladı. Sert bir hareketle ön kol kemiklerini kırdı ve çığlıklar başladığında silahı aldı.

Erkeğin yüzüne doğrulttu.

Ve tetiği çekti.

Kurşun tam alınına saplandı ve vücut sarsıldı, kollar ve bacaklar savruldu, ağız açık kaldı, gözler genişledi ve anında görmez oldu. Korumanın yere düşmesine izin verdi ve kaputun üzerinden atladı. Bir an için daha fazla ilerleyemedi. Isırdığı erkeğın yüzü yarımdu, dişlerinin girdiğı yerin altındaki kemik yapısı aşınmış, dişlerin kökleri açığa çıkmış, burnu bir çift kara delikten başka bir şey değildi. Bir gözü tamamen yok olmuştu ve parçalanma yayılıyordu.

Kane kulübeye döndü ve wolven'ı düşündü. "Uzun sürmeyecek," diye seslendi Nadya'ya. "Burada kal olduğun yerde!"

"Kane?" Bir duraklama oldu.

"Kane!" "Zaman yok, olduğun yerde kal!"

Direksiyonun arkasına atladığında, diğerlerinin ne yaptığını gördüğünü hatırladı. Ayağını yerdeki bir şeyin üzerine koydu, motor kükredi. Bu doğru değildi. Ayağını diğer pedala vurdu. Hiçbir şey yoktu. Koltukların arasında ortada duran vites çubuğunu bulduğunda, pedallara tekrar basana kadar yerinde donup kaldığını gördü. Vites çubuğı serbest kalınca, onu sonuna kadar geri çekti.

Araba ilerledi.

İstediğı bu değildi ama işe yaramasını sağladı. Direksiyonu sola doğru sıkılaşıncaya kadar çevirdi, arabayı bir daire çizerek salladı, kaldırdı, kaldırdı. Pedalları yumrukladı. Lurching.

Şeritten yola doğru açık bir görüş açısına sahip olduğunda, arabayı hareket ettiren şeye botunu sokarken sürücüyü ezdi. Patinaj yaparak, kayarak, bir o yana bir bu yana sürüklenerek, çoğunlukla zemine aşınmış ikiz yollarda ilerledi ve bulundukları asfalt çift şeride geldiğinde, yapabildiğı kadar doksan dereceye yakın bir dönüş yaptı.

Doğudaki parıltı şimdi gerçekten hız kazanıyordu ve gözlerini kısmen de olsa açık tutabilmek için kolunu yüzünün üzerinde tutmak zorunda kaldı. Başka bir araç ona doğru gelirken, buharlı trenlerde olduğunu hatırladığı türden bir korna sesi duyuldu. İçgüdüsel olarak direksiyonu sağa kırmak istedi ama kendini çalılıarın ve ağaçların arasında bulacağını biliyordu ve hâlâ avcının kulübesine çok yakındı, aracı terk edemezdi. Sıkı tutundu ve düz devam etti, yer açmak için ilerledi, onlar geçerken öfkeli insana hızlı bir bakış attı.

Ön cama monte edilmiş küçük aynaya baktığında, diğer aracın kırmızı ışıklarının yanmaya devam ettiğini ve o gürültülü sesin kesildiğini gördü.

O da devam etti.

Güneşin ilk ışınlarının yüzünü ve vücudunun üst kısmını yakması ona kliniğin yatağında olduğunu hatırlattı ve Nadya'nın anıları acıya odaklanmasını sağladı. Yolu aşmaya devam ettikçe, tekerleklerin altından kilometreler geçtikçe, her şeyi daha iyi kontrol ediyor, hızı ve direksiyonu daha büyük bir yetkinlikle yönetiyordu. Kenarlarda tabelalar belirdi ama onları okuyamadı çünkü soyu insanların dillerinin kendi türünün altında olduğunu düşünmüştü. İngilizce çeviriler için her zaman doggen kullanmışlardı.

Güneşin yükselişi daha da acımasızlaştıkça, gözleri zar zor görebileceği şekilde sulanmaya başladı ve onları tekrar tekrar silmek işe yaramadı. Tek iyi haber, muhafızların da kendisiyle aynı koşullar altında olacak olmasıydı.

Ve sonra daha ileri gidemedi.

Yolun her iki tarafına baktığında ağaçlardan başka bir şey göremedi, parlayan ışıklar yoktu, ormanlık araziye giden bir yol da yoktu. Sağ ayağını gidebildiği yere kadar uzattı ve motor istediği gibi tepki verdi, hızı arttı. Bir virajı dönüp düzlüğe çıktığında gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı-

Ve direksiyonu sertçe sağa kırdı.

Aracın yoldan çıktığı anda içeriden çıktı ve av kulübesine doğru koşmaya başladı. Eterde kat ettiği her adımda, yaklaşan gün gücünü emiyordu ve çok geç olana kadar beklediğini düşündü.

Ancak o zaman doğru yerde olduğunu biliyordu, yön duygusu güneş ışığı tarafından azaltılmamıştı.

Momentumla yeniden şekillenerek koşar adımlarla fiziksel bedenine geri döndü. İleriye doğru hızla koşarken, yerde güneşten dumanı tüten iki bedenin arasından geçerek av kulübesinin açık kapısına doğru bir sıçrayış yaptı ve kollarını açarak yere paralel bir şekilde ilerledi. Yuvarlanarak yere inmek istiyordu ama ocağa, uzak köşeye bakmakla meşguldü.

O orada değildi-

Gök gürültüsü gibi bir gürültüyle yüzüstü yere çakıldı ve döşeme tahtaları sert olduğu için kayma olmadı. Ciğerlerindeki nefes tekmelenirken ve kalçalarından biri acıyla şarkı söylerken küfrederek umursamadı.

Yan dönerek etrafına bakındı. Nadya gitmişti.

O wolven cehennemden çıkmış bir yarasa gibi esir kampından uzaklaşırken, Apex arabanın tavanından aşağı inmek zorunda kalmıştı. Ne kadar güçlü olursa olsun, daha fazla tutunamamış ve rüzgâr onu panellerden kurtardığında kendini bırakmıştı. Bir an için havada asılı kalmış, şiddetli rüzgar onu havada tutmuş, gözleri dünyanın üzerindeki sonsuz gökyüzüne dikilmişti.

O sahilin uzun süre dayanamaması çok kötü.

Ve muhafızlarla dolu takip arabası olabilecek en kötü iniş pisti olacaktı.

Göz kapaklarını kapatarak, bir kurşunun bacağının yan tarafına saplandığını hissettiği anda maddesizleşti. Bu darbe onu yavaşlatmaya yetmemişti ama gideceği bir yer de yoktu.

Yani yeniden oluştuğunda... herhangi bir yerdeydi.

Hayır, bu bir yalandı. Wolven'in onları götürdüğü, Kane ve Mayhem için sedyeleri, daha fazla cephane ve silahı aldıkları müstahkem garajdaydı.

Dış cepheyi ikinci kez kontrol ettiğinde, burayı çok mütevazı bir yapı olarak buldu ve kamuflajı onayladı. Dağa çıkmadan önce keşif yaptıkları sırada, kurt adam onlara tüm şifreleri vermişti, bu yüzden içeri girmesine izin verdi.

Hurdaya dönmüş Monte Carlo'nun üzerinde durup, sanki araba daha yeni sürülmüş gibi hâlâ yoğun bir şekilde duran benzin ve yağ dumanını içine çekerken kaçıışı tekrarladı. Bir önseziyle eğildi. Evet, bir şeyler sızıyordu, sanki araç da diğerleriyle birlikte yaralılar kervanına katılmıştı.

Bu kadar çok kazaya ramak kala, hiç çıkmamaları gerekirdi.

O wolven hangi cehennemdeydi?

Buraya erkeği beklemek için geldiğinden falan değil.

Ensesindeki deri uyarıcı bir şekilde karıncalanırken, çalışma tezgâhının üzerindeki pencerenin sütlü camından dışarı baktı. Bugün için bir yere sığınması gerekecekti ve burası da en uygun yerdi. Tek umudu Kane ve dışının her neredelerse iyi olmalarıydı.

Etrafına bakınırken bir an için yeraltına nasıl ineceğini düşündü. Sonra wolvenin o bankın yanına gidip üst rafın altındaki bir şeyi çevirdiğini hatırladı

-

"Çok şükür."

Erkeğin hareketlerini tekrarlarlarken, neredeyse bir araba büyüklüğünde ahşap bir alet kutusu koltuğundan ayrıldı ve bir dizi merdiveni ortaya çıkarmak için kenara çekildi. İyi yağlanmış alet kutusundan hiç ses gelmiyordu.

Menteşeler, göründüğünden başka bir şey olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Karanlığa doğru inmeye başladığında ışıklar yandı ve en altta, ilk seferinde onu heyecanlandıran bir manzarayla karşılaştı: Düz beton duvarlara yığılmış kutularda, torbalarda ve çeşitli kaplarda silah ve mühimmat cephaneliği vardı. Varillerde kurutulmuş yiyecekler. Su testileri. Uçaksavar ceketleri, kışlık montlar ve kar ayakkabıları. Tıbbi malzemeler.

Her şey çok iyi düşünülmüş, çok düzenli, çok yararlı, gerekli ve değerliydi.

İhtiyaç malzemelerini bir araya getiren erkek, gafil avlanmayacak kadar net ve pratik düşünen biriydi. Hazırlıklıydı. Titizdi. Gerektiğinde savunmacı, gerektiğinde saldırgandı.

Başka tarafa bakarak, çünkü garip bir şekilde, Apex sadece adamın sahip olduğu eşyaları kontrol etmesine rağmen kurt adamı süzüyormuş gibi hissetti, açıkta olan duşu ve tuvaleti ve bir tarafta bulunan iki karyolayı ölçtü.

Ama hayranlık geri geldi. Eğer bir sığınak için bir alan tasarlamış olsaydı, daha iyi bir iş çıkaramazdı.

Arkasında, alet kutusu tekrar yerine kaydı ve bakır kilidin mandal sesini duydu. Yukarı baktığında, tavanı ve duvarları kaplayan çelik hasır parıldıyordu ve merdiven açıklığının üzerine sabitlenebilecek bir kanat vardı.

O wolven lanet olası bir dahiydi.

Birkaç dakika içinde, yankılanan sessizlik yeryüzünün kendisi kadar yoğun hale geldi ve sonunda, kiremitli köşedeki duş gözlerini çekti ve onları tuttu.

Ona doğru ilerlerken, mandallara asılı ceketlerin yanından geçti ve sıranın yarısında durdu. Yalnız olmasına rağmen etrafına bakınarak, yaprak gibi görünecek şekilde kamufle edilmiş kaz tüyü montlardan birine eğildi. Nefes alırken burun delikleri alevlendi ve kokusu

Kayıtlı olanın, susturmak için elinden geleni yaptığı bir baharat olduğunu.

Ama burada kimden saklanıyordu?

Gözlerini kapatarak kurt adam kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti ve orada tuttu. Ladin ve temiz havanın birleşimiyle ilgili bir şey onu derisinin altında sıcak hissettirdi - ve sanki hayatının on ya da on beş yılını sadece parkanın yanında durup burnundan soluyarak mutlu bir şekilde harcayabilirmiş gibi.

Ama bu acınası bir durum olduğu için, tanık olmasa bile, tüm malzemelerin oluşturduğu koridorda ilerlemeye devam etmek için kendini zorladı. İlerlerken, karyolalardan birine attığı silah kemerinden başlayarak muhafız üniformasını çıkardı. Sırada kanlı gömlek, sonra botlar ve pantolon vardı. Her şeyin olduğu yere düşmesine izin verdi, kıyafetler kendisinin olsaydı, sadece o tunik ve bol pantolon bile olsa, alışkanlıktan dolayı onlara daha iyi davranacağını fark etti.

Ölü bir gardiyanın üniforması bile olsa, o gardiyanları siktir et.

Duş başlığına ulaştığında çırılçıplaktı ve soğuk su ile rotgut sabununa hazırды. Kola uzandı, o-

Paslanmaz çelikle temas ettiği anda içinden bir elektrik şoku geçti ve gerçekliğin üzerine binen bir hologram gibi ölüyü gördü. Bu bir erkekti... yukarıdaki cıvatalı armatürden sarkıyordu, boğazında kahverengi bir kemer vardı... çıplak vücudu fayans kaplı duvara yaslanmıştı, bacakları dizleri bükülmeden açılı bir şekilde uzatılmıştı... topuklar yere dikilmiş, ayak parmakları dışarı doğru açılmıştı.

Gri, donuk yüzünde gözler açıldı, koyu sarı saçları alnına, omuzlarına dökülüyordu.

Apex bir tıslamayla elini geri çekti ve başını salladı.

Tekrar arkasına baktığında, görüntü gitmişti ve suyu açmayı tekrar denediğinde de gitmemişti.

Dönerek sırtını cesedin olduğu yere dayadı ve başını soğuk spreyin içine bırakarak zihnini temizlemeye koyuldu. Hava ısınmaya başladığında çok şaşırdı ve dışarı çıkıp her şeyin çalışıp çalışmadığını iki kez kontrol etti. Çalışıyordu.

Avucunu uzattı.

"Ah..."

Sıcaklık baştan çıkarıcıydı ve bu gece silahlı birçok çatışmaya girmiş olmasına, bir araba kazası geçirmesine, bir uzvunun kesilmesine ve şimdi de bir ceset görmesine rağmen... tekrar koşuşturmanın içine girmekten korkmasının ne kadar berbat bir şey olduğunu düşündü.

Öğrendiği bir şey varsa o da rahatsız kalmanın daha kolay olduğuydu.

Acı veren şey, gardınızı düşürdüğünüzde ve sonra cehenneme yeniden girmek zorunda kaldığınızda oldu.

Yeniden girişteki yanık asla ve asla sizi rahatlatan her şeye değmezdi.

CHAPTER EIGHTEEN

"Bu tarafa! Çabuk!"

Tam da Kane aklını kaçırmak üzereyken, Nadya'nın ikinci bir muhafız grubu tarafından alındığına ya da kulübenin önünde yaptıklarından dehşete düştüğü için güvenli bir yere kaçtığına karar verdiğinde, tam da onu bulmaya çalışmak için şafağın sökmesine doğru koşmak üzereyken-

Aceleci erkek sesi onu sanki bir kuklaymış gibi etrafında döndürdü.

Kurt adam Callum, yerdeki bir panelden dışarı bakıyordu. "Hadi ama! Buradan çıkmam gerek. Benim de senden fazla zamanım yok."

Kane, kovalanıyormuş gibi sert döşeme tahtaları üzerinde debelenerek ilerledi ve ortaya çıkan merdivenlere ulaştığında, kurtadam yer değiştirerek bir tür yeraltı sığınağından kurtuldu.

"Akşam karanlığında döneceğim," dedi erkek, paneli kapatırken.

Bump, bump bumpbumpbump.

Kane başının üstünden kaçan kurt adamlarla pek ilgilenmedi. O sadece basamaklardan aşağı kaymayı önemsiyordu. Çünkü

Poposunun üzerine düştükten sonra başını kaldırdı ve o anda önemli olan tek şeyi gördü: Şaşırtıcı derecede iyi döşenmiş bir iç mekânın karşısında, kabarık yastıklarla dolu bir kanepede oturan Nadya, elleri kapüşonunu ve cüppesini kavramış, vücudu titriyordu.

Kane birkaç nedenden dolayı olduğu yerde kaldı. Birincisi, kelimenin tam anlamıyla kışını kırmış olma ihtimali vardı. İkincisi, ona doğru koşmak istemiyordu, ki içinden gelen tek şey de buydu. Ve üç...

"Merhaba," dedi.

Ayağa kalkacakmış gibi kanepenin kolunu kavrarken "Merhaba," diye fısıldadı.

"Hayır, izin ver sana geleyim."

Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Yeraltındaki oda dar ama uzundu ve yemek hazırlamak için küçük bir mutfak, kapısı olan bir su dolabı ve esir kampından önceki yaşam standardıyla kıyaslandığında sıradan, ama her ikisinin de bulunduğu yerle kıyaslandığında saray gibi, güzelce temiz, maviler ve grilerle renklendirilmiş mobilyalar barındırıyordu. Nadya'nın oturduğu kanepenin arkasında düzgün bir yatak bile vardı.

"Callum buranın onun kişisel inzivası olduğunu söyledi," diye açıkladı. Sonra da ağzından kaçırdı: "Yaralandın mı? Dışarıda çılgılık attığını duydum, öldüğünü sandım."

Bir eliyle ağzını kapüşonun üzerine kapattı. Ve sonra diğer eliyle.

Ona ulaştığında Kane dizlerinin üzerine çöktü. Tavana monte edilmiş ışıklar altında Nadya'nın dökümlü formu titriyordu ve onu kollarına almak istiyordu ama sınırların nerede olduğundan emin değildi.

"Ben iyiyim. Ben buradayım.

Güvendeyiz." "Güvende miyiz?"

"Evet, söz veriyorum." En azından şimdilik, diye ekledi kendi kendine.

Sessizliğe gömüldüklerinde, bir sonraki adımda ne yapacağını bilemedi ama sonra kadın kalbini durdurdu.

Cüppesinin içinden geçen bir ürpertiyle titreyen ellerini kapüşonuna götürdü... ve yavaşça yukarı kaldırıp başının üzerinden geçirdi. Kendini ona gösterirken bakışları yere eğikti, ama sonra ona baktı ve adam ilk kez onun gözlerini doğru dürüst gördü. İrisleri mavi, yeşil ve kahverengiden oluşan bir girdaptı, renklerin kombinasyonu o kadar sıradışıydı ki daha önce hiç görmemişti. Ve tam ortada, gözbebeklerinin siyah noktalarında bir sonsuzluk gördü-

"Örtünmene gerek yok," dedi kabaca. "Benim yanımda olmaz. Sen çok güzelsin."

Gözleri kucağına döndü. "Bunu nasıl söylersin?" "Klinikte, gözlerinin önünde başımı açtım. Öyle mi? Bu benim hakkımdaki düşüncelerini etkiler mi?"

"Ama artık aynı değiliz." "Evet, öyleyiz."

Kadının yüzünü inceledi, bir gözünü, burnunun yarısını ve yanağının tamamını deforme eden sarmal yara izlerini katalogladı. Hasarın cüppenin altında da devam ettiğinden şüpheleniyordu çünkü boğazının yan tarafı da işaretlenmişti.

"Nadya..."

Ayağa kalkarak kanepede onun yanına oturdu, kolunu ona doladı ve onu kendine doğru çekti. Kadının vücudu kaskatı kesilmiş olsa da eğildi; yine de birbirlerine yakın olsalar da aralarında kilometrelerce mesafe olduğunu hissetti.

"Bizi güvende tutacağım." Bu sözler ağzından çıkarken, duvara monte edilmiş cam kapaklı bir dolaptaki silah dizisine baktı. "Bunun için endişelenmeyin."

İşte o zaman kafasına dank etti.

"Kamptan çıktık." Heceleri denerken sesi sertti, kulaklarının doğruluklarını test etmesine izin veriyordu. "Artık orada değiliz-"

Etrafına biraz daha bakmak için başını çevirdiğinde - gerçekten de kurtuluşuna hayret ederek - silah dolabının camındaki yansımasını yakaladı.

Karşısında duran şey hem bir yabancıydı... hem de hayatı boyunca -en azından esir kampına girmeden önce- gördüğünü hatırlayabildiği biriydi. O tarihten sonra hiçbir yerde ayna yoktu.

"Kane?" diye fısıldadı.

Vücudunun koltuktan kalkıp dolaba doğru ilerlediğine dair belli belirsiz bir fikri vardı ama kendi hareketlerini takip etmiyordu. Kendine bakmakla meşguldü ve cama yaklaştığında kendi yüzüne dokundu, parmak uçları yanağından çenesine doğru inerken pürüzsüz, sağlıklı bir ciltten başka bir şey hissetmedi. Sonra geri çekildi ve gövdesine baktı. Bacaklarını uzatırken mükemmel bir şekilde çalışıyorlardı; kaslar güçlü ve koordineliydi, dizler acı çekmeden bükülüyordu, alttaki kemikler istekliydi ve ihtiyaç duyması halinde üst yarısının yükünü taşıyabilecek durumdaydı.

Ve derisinin altında? Yabancı olmaması gereken ama bir vahiy gibi hissettiren bir güç uğultusu.

Kendinden uzaklaşırken, çaresiz hissetti. Bu hiç mantıklı değildi. Hoplayıp zıplaması ve kutlama yapması gerekirdi.

Ama bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Tek bildiği Apex ve diğerlerinin onu kamptan çıkardığı, sonra birinin onun adına araya girdiği ve sonra ...

"Evet," dedi Nadya usulca. "Şu anda öyle görünüyorsun." "Buna inanmak... imkansız geliyor."

Başını salladı ve dar alanda dolaşmaya başladı. Yukarı çıkıp geri dönerken, niyetlendiği soy tarafından kendisine verilen malikâneyi düşündü. Arka çayırın etrafından dolanan bir at yolu vardı, paçalarını sürdüğü yol. Şu anda onun uzunluğunu ve sakinleştirici manzarasını kullanabilirdi.

Ancak o zaman kendini bir ocak ve buzdolabının önünde buldu. Her ne kadar modern aletler olsalar da, esir kampının mutfağında çalıştığı zamanlardan ne olduklarını ve nasıl kullanıldıklarını biliyordu.

Ayrıca şu anda farklı bir odaklanmadan da faydalanabilirdi. "Aç mısın?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Kane biraz gülümsedi. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Wolven'in burada yiyecek bir şeyleri olduğuna bahse girerim-"

"Kane."

"Evet?" Kadın cevap vermeyince yüzünü ona döndü. "Söyle bana. Her ne ise."

"Sana ne olduğunu bilmek istiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "İnsan standartlarına göre resmi olarak tıp eğitimi almadım ama yıllarca çıraklık yaptım. Ve birkaç saat içinde geçirdiğin iyileşme mantığa meydan okuyor. Nereye gittin ve sana ne yapıldı?"

Nadya örtünmeye o kadar alışmıştı ki, kapüşonunun yokluğu kendisini çok hafif hissetmesine neden oldu, sanki altındaki mindere tutunmazsa uçup gidecekmiş gibi. Ayrıca Kane'le yüz yüze gelebildiği için de şok olmuştu.

Ama aklında başka şeyler vardı. Ve Kane'in o bardakta kendine nasıl baktığını düşününce? O da en az onun kadar şok olmuştu.

"Ölmeni bekliyordum," dedi usulca. "Her gece seni ilk kontrol ettiğimde, seni tepkisiz bulmak için kendimi hazırlardım. Ama şimdi güçlüsün, bir bütünsün ve tamamen sağlıklısın."

Kane ağzını açtı. Sonra kapattı. "Aç mısın? Ben açım."

Sanki onu duymamış gibi. Sanki az önce ona bunu sormamış gibi.

Adam mutfağa döndüğünde hiç şaşırmadı ve onun hareketlerini izlerken kafası karışmaya devam etti. Bu oydu... ama yine de Kane değildi.

Buzdolabını açtı ve tarihini kontrol etmek için bir kutu süt çıkardı. "Hâlâ iyi. Sanırım wolven burada düzenli olarak kalıyor. Oh, bak, bir elma. Sizi besleyebilir miyim?"

Nadya ağzını açtı. Tereddüt etti. "Hayır, teşekkür ederim."

Tekrar dönerken kaşlarını çatı. Sonra tekrar kızın yanına geldi. "Damarımı verebilir miyim?"

"Oh, hayır." Kızarıken avuçlarını yukarı kaldırdı. "Hayır. Ben iyiyim."

Bunu takip eden sessizlikte, üzerinde beliren adamın yüksekliğinin acı verici bir şekilde farkına vardı, o kadar canlı, o kadar iyileşmişti ki... erkeksi bir şekilde çok güzeldi.

Tekrar onun yanına oturduğunda dirseklerini dizlerine dayadı, çenesini birbirine bağlı ellerinin üzerine koydu ve yere baktı.

"Bana ne yaptığını bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Tek bildiğim kulübesinde uyandığım ve bana beni kurtarabileceğini söylediği."

"Kimdi o? Şifacı mı?"

"Hayır, o tamamen başka bir şeydi. Mistikti,... kulağa çılgınca geliyor ama başka bir dünyadan geliyordu." Bir noktayı vurgulamak için işaret parmağını kaldırdı. "Bundan çok eminim."

Nadya'nın omurgasından aşağı bir karıncalanma geçti. "Kâtip Bakire miydi?"

"Sanmıyorum... ama türün yaratıcısıyla daha önce hiç tanışmadığım için bunu bilebileceğimden emin değilim." Omuz silkti. "Kendini tanıtmadı, belki de öyleydi."

"Sana ne söyledi?"

"Bana bir diriliş teklif etti. Ama sonra... ne olduğunu hatırlayamıyorum. Ondan sonrası benim için bulanıklaşıyor."

Ellerini uzattı, avuç içlerini aşağı çevirdi ve on parmağını birden açtı. Sonra neye baktığına inanamıyormuş gibi ellerini ters çevirdi.

"Emin olduğum tek Şey sana geri d6nmem gerektiğiydi," diye mırıldandı. "Her Şey o cehennem çukuruna girip seni oradan çıkarmakla ilgiliydi."

Nadya'nın boğazı düğümlendi. "Beni kurtarmana gerek yoktu." Adam ona bir bakış attı. "Senin de beni kurtarmana gerek yoktu.

Yani 6deŐtik, değil mi?"

Ona bakarken, vücuduyla ilgilendiği zamanlarda ne kadar yakın olduklarını fark etti. Şimdi ise tamamen yabancıydılar ve onu çıplak hayal edemiyordu.

Belki de bunun nedeni Şu anda nasıl biri olduğuydu.

"Seninle ilgilendim çünkü kendim için ilan ettiğim iş buydu." Konuşmayı zorlaştıran yumruyu temizlemeye çalıştı. "Sen benim g6revimdi, bu yüzden bana hiçbir Şey borçlu değilsin - ve sen s6ylemeden 6nce, hayır, seni gerçekten iyileŐtiren ben değildim. Sen yokken kiminleysen o iyileştirdi ve gerçek de bu."

"Benim gerçeğim Şu ki ben onurlu bir erkeğim ve benim için yaptığın onca Şeyden sonra seni orada bırakamazdım." Kollarını g6đsnn üzerinde kavuşturdu. "Ve akşam karanlığında seni ailenin yanına g6trmek isterim. Sevdiklerin seni 6zleyecektir."

"Beni 6zleyen kimse yok."

Kane kaşlarını çattı. "Peki ya senin soyun?"

Bu kadar acımamalıydı, diye düşündü g6đs kafesinden bir acı geçerken.

Sesini bulması biraz zaman aldı ve konuştuğu cılız hecelerdeki zayıflıktan nefret etti.

"Mahmenimi ve efendimi terk ettim. Zorluklardan sonra..."

Kırık bedeninde bir endişe dalgası dalgalanırken, nereye giderse gitsin orada olduğunu uzun zaman 6nce 6đrenmiŐ olmasına rağmen, o da hareket etme ihtiyacına kapıldı. Onun için gerçek bir kaçış yoktu, bu yüzden Kane'in onu esir kampından kurtarmak için yaptığı Ő6valyece g6rev

her zaman boşuna olacaktı. Harap bedeni, arkasında çürümeye terk edildiği parmaklıkları, geçmiş i ise hapsedildiği yerin gardiyanını oluşturunuyordu.

Fiziksel konumu önemsizdi.

"Anlat bana," dedi alçak bir sesle. "Sana ne yapıldı?"

CHAPTER NINETEEN

Callum neredeyse o av kulübesinden zamanında çıkamayacaktı. Gerekirse bütün gününü yaralı dişiyi koruyarak geçirmeyecek değildi. Ama erkeği ortaya çıktığında, üç kişi bir parti sayılmazdı.

Ayrıca, gidip o vampiri kontrol etmek istiyordu.

Kötü davranışları olan.

Bilirsiniz... sadece adamın iyi olduğundan emin olmak için. Tüm bu ateş etme, araba yuvarlama ve diğer eğlence ve oyunlarla, onun gibi birinin bir tür resüsitasyona ihtiyaç duymayacağından emin olunamazdı. Bilirsiniz, göğüs kompresyonu. Solunum desteği.

Bir el işi.

Ve Callum iyi bir Samiriyeli, başkalarına hizmet eden bir örnekti. Hemşire üniforması bile giymişti. Vampirin ilgisini çeken şeyin kalın baldırlar ve kaslı kalçalar olduğunu varsayarsak, bir eteği taşıyabilecek bacaklara sahipti.

Dağın eteklerinde yeniden şekillenirken, garajının içine koştu ve bir kez olsun içeri girerken takip edilip edilmediğini iki kez kontrol etmeyi unuttu.

Ama gün ışığı gelmişti ve enerjisi tükenmişti. Klanının Wolven'leri güneş ışığında vampirler gibi meşaleye dönüşmezdi ama gücü çok hızlı tkenirdi ve bir sonraki dolunay onu yeniden şarj edene kadar grip olmuş gibi hissetmeye hiç niyeti yoktu-

Callum durdu. Havayı kokladı. Gülümsemeye başladı.

Kapıyı kapatarak tezgâhın yanına gitti ve alet kutusunun tetiğini bıraktı, ardından merdiven ortaya çıkarken eski Monte Carlo'nun etrafında ayaklarını yere vurdu.

"Ateş etmeyin," dedi aşağı atlarken ve kapak tekrar yerine kayarken. "Burası bana ait... yer..."

Dušta, Vampir yüzünü başka tarafa dönmüş, ılık spreyn altında, ellerini armatrn iki yanındaki fayanslara dayamış, kalın kollarını iki yana açmış, sırtı kaslarla dalgalanıyordu. Başı aşağıdaydı, suyun gücü sanki orada bir ağrısı varmış gibi ensesine odaklanmıştı.

Şey... ne biliyorsun. Callum aniden ağrılar hakkında bir şeyler biliyordu-

Sanki varlığı fark edilmiş gibi, gözlerini kaçıramadığı erkek etrafında döndü. Gövdesindeki burulma her türlü şeyin esnemesine ve kabarmasına neden oldu - esneme dušta gerçekteşiyordu ve kabarma Callum'un bölümüydü.

Vampirin gözleri kısıldı ve sonra aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Callum'un kalçalarında kaldıklarında, sanki biri kendi kafasının üzerinde sıcak bir duş başlatmış gibi hissetti.

Görünüşü göre şekerçi üniforması onun geleceğinde olabilir.

Özür dilemenin izin istemekten daha iyi olduğı düşüncesiyle, mandallara asılı ceketlerin, yedek malzemelerin ve silahların, kar botlarının ve benzin bidonlarının yanından geçerek ilerledi.

Aklının bir köşesinde tanidik bir i uyarı zili çaldı ama o bunu duymazdan geldi.

Kendi kendine, devam etme zamanının çoktan geldiğini söyledi.

Zeminin beyaz fayansla değiştiği yere geldiğinde, Vampir spreye d6nd6 ve ellerini kısa siyah saçlarının arasından geçirerek kafasındaki suyu sıyırdı. Geriye doğru eğilirken omuzları genişledi ve kıcı sıkılaştı - ve Callum, Gri Kurt'un dağdaki varlığı bir yana, kesinlikle ama kesinlikle bir tanrı olduğuna karar verdi.

Ve sonra erkek arkasını d6nd6. D6n6ř6 yavaştı ve Callum'la y6zleşmek için savrulan şey, dizlerinin ağrımına değecek t6rdendi.

Vampirin ereksiyonu, iyi bir tokalaşmaya ihtiyaç duyan aptal bir tutamaktı ve Callum'un kendini d6zg6n bir şekilde tanıtımmaması çok uzaktı.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordu vampir. İnsanlar da romantizmin 6ld6đ6n6 sanıyordu, diye d6ř6nd6 Callum kuru bir sesle.

"Başka nerede olacaktın ki?"

"Buraya senin için gelmedim."

"Son seçeneğin olmak umurumda değil." G6mleğini belinden çıkardı. "Benim olmama aldırmadığın s6rece."

En alttan başlayarak d6đmeleri teker teker 6zd6, ağır, uzun kollu flanel g6mleğini ortadan ikiye ayırdı, karın kaslarını, g6đ6s kaslarını... boğazını ortaya çıkardı, 6nk6 bundan hoşlanmaları gerekiyordu, değil mi?

Ve hey, onun bir vampir olduğu gerçeği bunu çok daha kolaylaştıracaktı. Evet. Olması gereken buydu. Olması gereken tek yol buydu.

Callum g6mleğinin yere d6şmesine izin verdi ve o sert, saldırgan bakışlar v6cudunun 6st kısmında gezinirken keskin bir nefes aldı. Elleri fermuarına gittiğinde durakladı.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, "sanırım bu kısmı senin yapmana izin vereceğim. O dişlerinle."

Fayansa adımını atarken botları ayağındaydı ve umurunda değildi. Duş başlığına bakana kadar hiçbir şey umurunda değildi. Bir anlığına, duş başlığıyla

Cinsel yük, her uyanık olduğu dakika görmemek için çok çalıştığı imgeleri ele geçiriyordu.

"Bunun için sana yalvarmayacağım."

Derin, gerilim dolu ses onu yeniden odakladı. Yine de boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Peki. Yalvarma daha sonra gelebilir."

Suyun altında olan vampir hariç her şeyi bir kenara iten Callum, spreyn içine adım attı ve diğer erkeğin güçlü vücudu titrediğı anda, ikisi için de doğru şeyi yaptığını anladı. Ve sonra kaygan, pürüzsüz göğse dokundu, ellerini köprücük kemiklerinden göğüs kaslarına... karın kaslarına doğru gezdirdi. Kasları, sıcaklığı ve teni hissederek tekrar yaptığında suyun yağmur sesi iyice yükseldi.

"Nelerden hoşlanırsın, vampir?"

Cevap gelmeyince başını kaldırıp o yüze baktı. Erkek, Callum'un vücudunda gezinen parmak uçlarına bakıyordu ve yüzündeki ifade bir... meraktı.

Sanki bu bir vahiymiş gibi.

Ama bu doğru olamazdı.

Aralarındaki mesafeyi kapatan Callum başını eğdi ve ağzını vampirin boğazının yan tarafına dayadı. Ödül olarak bir titreme daha duydu ve bunu yeşil ışık olarak kabul etti. Köprücük kemiğini öptü, köpek dişlerini kemiğin kıvrımlarında gezdirdi. Sonra uyluklarına gömüldü ve göğüs kafesini buruşturdu. Vampirin üzerine düşen suyun tadı erkeğe aitti ve damlacıkları yaladı, dilinde yakalayıp yuttu.

Yanlış bir şey okumadığından emin olmak için başını kaldırıp baktı.

Hayır, hayır. İkisi de bu kitabı aynı sayfaya açmışlardı. Her zaman çok agresif olan gözler ardına kadar açıktı, içlerindeki kırılganlık, şüphesiz erkeğin istediğinden daha fazlasını ortaya çıkaracak türden bir şeydi.

Olan bitene kendini o kadar kaptırmıştı ki savunması düşmüştü.

Callum kalça kemiklerine gelene kadar ağzının inişiyle daha fazlası, erkeğin leğen kemiğinin zarif kavisli bir kas parlamasıyla vurgulandı ... onu takip ettiğinde, onu tam gitmek istediği yere getirdi.

Yine de acele etmedi, dizlerinin üzerine çökerken dudakları yavaşça hedefine doğru kayıyordu. Eh, ne biliyorsun. Mükemmel bir boyu vardı.

Kollarını erkeğin etrafında gererek, hayranlıkla seyrettiği poposunu okşadı. Sonra avuçladı ve ağzını sonuna kadar açtı.

O ereksiyonu emerken, tepki şiddetliydi; vampir, uyarılmışlığını Callum'un daha da derinliklerine iten bir itme gücüyle sarsıldı... dudakları, ereksiyonu karşılamak için gerildi. Ve geri çekilme de aynı şekilde ani oldu, pelvis geri sarsıldı, emme erkeğin inlemesine ve tekrar itmesine neden oldu.

Callum'un tek yapması gereken dayanmak ve fırsat buldukça nefes almaktı.

Pompalama yavaştan hızlıya geçti ve vampir aşağı bakarken o yukarı baktığında, göz temasları kontrolden çıkmanın büyük bir parçasıydı.

İşlerin uzun sürmediğini söylemeye gerek yok.

Erkek serbest kalmaya yaklaştıkça, yanan gözlerini açık tutma yeteneğini kaybetti ve sonra orgazm onu ele geçirdi. Güçlü bir kavisle yukarı ve arkaya uzandı, duş başlığına tutundu, siki Callum'un ağzına salınırken sıkıca tuttu, sert uzunluk tekmeledi ve kasıldı, ağır bir yük döktü, sanki herhangi bir zevk alınmayalı uzun, çok uzun zaman olmuş gibi-

Callum, ellerin fayansa monte edilmiş paslanmaz çelik armatürü tutuş şekline odaklanınca dondu kaldı.

Şimdi ve buradakinden kopmak bir vücut darbesiydi ve çok keyif aldığı bu şimdiki zamana bağlı kalabilmek için kendi gözlerini kapatmaya çalıştı. Ama o

bağlantıyı sürdüremedi. Yutkundu ve tekrar yutkundu, o tutuşa bakarken uyuşmuştu.

Yüzüne çarpan su gözyaşlarını dindirdi. İyi de oldu.

Saklayacak şeyleri olan tek kişi vampir değildi.

"Al bakalım. Bir dilim elma al."

Bazen biri için yapabileceğiniz tek şey en basit şeydir, çünkü ya sizin verebileceğiniz ya da onların alabileceği tek şey budur. Kane tekrar koltuğa otururken, sorusunu geri alabilmeyi dileyerek parlak kırmızı bir elma parçasını Nadya'ya uzattı. Geçmişî ona borçlu olduğu bir şey değildi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Kız teklif ettiğı şeyi kabul etmeyince şaşırmadı. Kendi tarafında ise hem aç hem de midesi bulanıyordu, birbiriyle uyumsuz olması gereken bir/iki yumruk. Belki bir şeyler yemek yardımcı olabilirdi. Muhtemelen olmazdı.

Parçayı ağzına götürdükten sonra soyma bıçağını tekrar baskın eline geçirdi ve bir dilim daha kesti. Gevrek, tatlı eti çiğnerken, yaşam alanındaki sessizlik katı bir nesne kadar ağırdı ve merak etti-

"Anlaşmalı bir çiftleşmeydi," dedi kabaca.

Kız konuşursa soğukkanlı davranmaya niyetlenmişti. Bunda fena halde başarısız oldu. Başı o kadar hızlı kalktı ve döndü ki

boynundaki gerginlik.

Boğazını temizledi. "Ben sıfırdan geldim ve onun ailesi - onlar bizden daha varlıklıydı, bu yüzden ben ve ailem için bir adımdı. Ya da öyle olması gerekiyordu." Başını salladı, alışılmadık renkteki gözleri önündeki orta mesafeye odaklanmıştı. "Bunu da unutmama asla izin vermedi. Yükselişte olan bir erkek olduğunu söylerdi. Gerçekten bir yerlere geliyordu. Benim minnettar olmam, ona eşlik etmem ve çenemi kapalı tutmam gerekiyordu."

Kane bu hikâyenin versiyonlarını çok iyi biliyordu ve aklına teyzesi geldi. Cordelhia'yı düşündü. Kendi ailesinin inançlarını düşündü. Nadya glymera'da olmayabilirdi ama temelde aynı şey vardı; dişiler bir ailenin gerçek ya da hayali servetini desteklemek için varlık olarak kullanılıyordu.

"Kimse bana ne düşündüğümü ya da ne istediğimi sormadı." Doğrudan ona baktı. "Mahmenim ve efendim kötü insanlar değildi. Dürüstçe doğru şeyi yaptıklarına inanıyorlardı ve ben de içimden çılgılık atsam da buna uydum çünkü onların beklentileri benim önceliklerim haline geldi. Erkek beni sevmiyordu. Ben de onu sevmiyordum. Ve aklımın bir köşesinde, bundan tam olarak ne elde ettiğini merak ediyordum. Kayda değer bir güzel değildim ve hiç paramız yoktu. Neden zahmet etsin ki?"

Bir duraklama oldu. "Ama tüm bunların temelini öğrenmemem gerekiyordu. Bunun bir sır olması gerekiyordu."

Kane kırmızı elmadan bir parça daha kesti ve kızın öne uzanıp elmayı doğrudan bıçaktan almasına şaşırdı. Kız, Kane'in bütün olarak kestiği elmayı ısırırken bir çatlama sesi duyuldu ve Kane, buzdolabındaki her şeyi ona yedirmek için acil bir ihtiyaç duydu.

Onun için avlanmak istiyordu. Ona hizmet etmek. Karnını doyurmak ve damarından almasını sağlamak-

"Bu iyi," dedi. Adam ona öylece bakarken, kafasını karıştırdığını düşünmüş gibi dilimden geriye kalanı havaya kaldırdı. "Elma mı?"

"Bir tane daha var." Bıçakla buzluğu işaret etti. "Bunu bitirdikten sonra biraz daha istersen."

Bir dilim daha hazırlayarak ona uzattı ve onun da alacağını umdu. Onun yerine orada oturup ısırdığı şeye baktı, dişlerinin yarım daireleri tatlı etin üzerinde bir desen oluştuyordu.

Sanki hikâyeyi anlatmak için cesaretini topluyormuş gibi sabit bir sesle devam etti. "Babamın, niyetimin efendisinin bir ilişkisi olduğunu bildiğı ortaya çıktı. Bu alışılmadık bir şey değildi ama ilişki başka bir erkekle yaşanmıştı. Sanırım buna şantaj deniyor. Yani, evet, çiftleşmem ayarlanmıştı ve bu kavramın içinde belli bir özgür irade eksikliği vardı. Ancak benim durumumda, zebaninin ortaya çıkması için düpedüz zorlama vardı."

Kane başını salladı. "Nasıl öğrendin?"

Nadya dilimin geri kalanını ağzına attı. "Babamı niyetimin efendisiyle tartışırken duydum. Törenden hemen önceydi. Müstakbel eşim önceki gece ortadan kaybolmuştu ve efendisi oğlunun ortaya çıkmasındaki gecikme için bahaneler uyduruyordu. Ama babam... şey, kızının iyi bir eş olacağına kararlıydı ve tüm entrikalarını yeniden gözden geçirdi." Başını bir kez daha salladı. "Her şeyi duydum... inşaatçı olan babamın, üzerinde çalıştığı müstakil garajdaki aletlerini almaya gittiğini ve erkeğı erkekle birlikte gördüğünü. Babam genç erkeğın soyuna gitmeye hazırdu ve ona inanılacağından emindi çünkü o dürüst ve namuslu bir erkekti. Efendiye kimsenin şaşırmayacağını, ama herkesin bu konuda konuşacağını ve erkeğın shellanının onu kesinlikle terk edeceğini söyledi.

"İşte o zaman babamın sadakatsizliğı nedeniyle erkekten nefret ettiğini anladım. Ailemize bir avantaj sağlamanın yanı sıra, çiftleşme bir cezaydı çünkü erkek beni her gördüğünde, ne yaptığını düşünecekti.

ve benden kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Onların ailesinin yanına taşınmam gerekiyordu." Derin bir nefes aldı. "Ben bir lütuf değildim, hem müstakbel eşim hem de efendisi için bir lanet gibiydim. Birincisi zorlanıyordu, ikincisi ise baskı altındaydı."

Sen bir lanet değilsin, diye düşündü. Hem de hiç.

"Sonra ne oldu?" Bir dilim daha uzattı. "Senin niyetin ortaya çıktı mı?"

Kız parçayı kabul ettiğinde Kane rahatlamıştı.

"O gece değil, hayır." Kendi etrafında döndü. "Ama bir hafta sonra gelip beni buldu. Çiftleşmenin neden gerçekleştiğine dair gerçeği öğrenmiş miydi yoksa bu anlaşılmadan bir şekilde kurtulmaya mı karar vermişti bilmiyorum."

"Ne yaptı o?" dedi Kane ve hırıltısını çoğunlukla sesinden uzak tuttu.

"Ben, ah... 1980'lerdeydi. Bir insan kütüphanesinde gönüllü olarak çalışıyordum çünkü tıpla ilgili satın almaya gücümün yetmediği tüm o kitaplara erişimim vardı. Her zaman hemşire olmak istemiştim ve sadece öğrenmek istiyordum. Son vardiyadan sorumluydum ve bu da tüm katları süpürdüğüm ve gece yarısı her şeyi kilitlediğim anlamına geliyordu. Her zaman arka kapıdan çıkardım çünkü oradan gölgelerin arasından kaybolabilirdim ve o da bunu biliyordu. Beni bekliyordu."

Kane gözlerini kapattı. "Ne oldu?"

"Sürgüyü kilitlediğimde arkamı döndüm ve o da yanıma geldi. Onu gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki donup kaldım. Bu da bana asit fırlattığında iyi nişan aldığı anlamına geliyordu."

"Allah kahretsin-"

"-ve ben ellerimi yüzüme götürüp çığlık atmaya başladığımda... o da bana tuzu fırlattı."

Kane acımasızca, yara izinin kalıcı olmasının nedeni de bu, diye düşündü. Vampirler çoğu koşulda eski hallerine geri dönebilirlerdi, yeter ki

Bunun dışında sağlıklı ve iyi beslenmişti ve yaraları yanıkları kadar ağır değildi. Ameliyat yaraları, delinme yaraları, kurşun yaraları... hepsi yeniden oluşabilirdi.

Tabii işin içinde tuz yoksa. Tuz kusurları kapatarak kalıcı hale getirir.

"Ondan kaçmaya çalıştım." Nadya paniğe kapılmış ve dengesi bozulmuş gibi kollarıyla yuvarlanma hareketleri yaptı. "Bir dizi basamağın üzerindeydim. Göremiyordum, acı çekiyordum, daha fazla asidi var diye endişeleniyordum. Etrafımda döndüm ve düştüm. Yere düştüğümde bacağımı kırdım ve hayatımda hiç bu kadar yüksek sesle çığlık atmamıştım. Sadece ... çığlık atıyordum."

Nadya uzun süre öylece oturdu, saldırının içinde kaybolmuş bir halde başını salladı. "Başımda dikildiğini çok net hatırlıyorum. Şok olmuştu. Ama ne olacağını sanıyordu ki? Sonra babam geldi. Kadın olduğum için araba kullanmama izin verilmiyordu ve babam beni her zaman kütüphaneye bırakıp alırdı. Ve orada yatarken babama bir mesaj olduğumu fark ettim. Yaralarım... ona, baba ve oğlunu bu şekilde zorlamaması gerektiği mesajını veriyordu. Her neyse, hikaye böyle ve ben de bu şekilde esir kampına düştüm."

"Bekle, ne? Neden onun yaptıklarından dolayı suçlandın ve mahkûm edildin?" Kane öne doğru oturdu, sanki yeraltı sığınağında adaletsizliği anlatabileceği biri varmış gibi. "Bunun ne anlamı var-"

"Hayır, öyle değildi. Babam beni hemen o türden olan bir hemşireye götürdü. Yaralarım çok ağırdı, onunla kalmak zorundaydım ve bana kendi çocuğuymuşum gibi baktı. İyileştikçe bana hastalara bakmayı öğretmeye başladı. Bana karşı çok nazikti, bilgisi konusunda çok cömertti. Yaşlılığın getirdiği çöküşe yeni yeni giriyordu ve biliyorum ki bir ömür boyu öğrendiklerini aktaracak birine sahip olduğu için çok mutluydu."

"Ama ailen neredeydi?"

Başını sertçe salladı. Sonra boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Hemşireye onlara öldüğümü söyledim. Acıya dayanamadığımı ve kendimi gün ışığına çıkardığımı ve benden geriye hiçbir şey kalmadığımı."

Kane başını öne eğdi. "Oh, Nadya-"

"Beni sürekli görmek zorunda kalmalarından daha iyiydi. Babam suçluluk ve pişmanlık içinde yatağımın başında ağlıyordu. Niyetimin efendisi olmak yerine onun laneti olmam biraz ironik görünüyordu. Eve dönersem ne onun ne de mahdumlarımın hayatlarına devam edemeyeceklerini biliyordum. En azından ben ölseydim, yas tutabilir ve yeni bir hayat kurabilirlerdi."

Kane içine düşürüldüğü durumun hiçbir kısmını hayal bile edemiyordu. "Peki hemşireyle birlikte olduktan sonra nereye gittin? Kampa nasıl gittiğini hâlâ bilmiyorum."

"İyileşebileceğim kadar iyileştikten sonra akıl hocamla kalmaya devam ettim ama herkesten saklandım. Biraz dayanıklılık kazandığım sıralarda, hasta ve yaralıları tedavi etmek için esir kampına gitmeye başladı. Ben de onunla gitmek istedim çünkü birilerine faydalı olmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Elbette her zaman örtülü gittim ve bu birlikte yaptığımız bir şey haline geldi. Orada bulduğum amaç beni kurtardı." Bir sessizlik oldu. Sonra ondan bir elma dilimi daha aldı. "Onun eğitimi altında pek çok farklı erkek ve kadına baktım ve gerçekten iyi bir hemşire oldum. Akıl hocam sonunda Fade'e gittiğinde, onun tüm görevlerini üstlendim ve evi akrabalarına kaldığından ve gidecek hiçbir yerim olmadığından, kampta kalmaya başladım."

"Sana zarar veren erkek nerede?" Kane kendi sesinin sert tonunu duyunca, "Yani, Caldwell'de bir yerde mi?" diye ekledi.

Tam bir adresiniz var mı? diye düşündü.

"Şey, bir mahkum vardı... bana karşı çok nazikti."

Bir kıskançlık mızrağı Kane'in iki farklı erkeğin peşinden gittiğini hayal etmesine neden oldu ve saldırganlığı göz önüne alındığında, niyetiyle ilgili soruyu geçiştirmesine şaşırmadı.

"Ve ... ? " diye sordu.

"Yaklaşık on yıl önceydi." Kahverengi cüppesini kucağında katlayıp yeniden katladı. "Ölmek üzereydi ve ben de elimden geldiğince acısını hafifletmeye çalıştım. Yaşlıydı ama bir zamanlar çok canlıydı. Oldukça yakınlaştık ve belki de ailemi özlediğimden, yalnız olduğumdan ya da her neyse, ona başıma gelenleri anlattım. Ona her şeyi anlattım. Neye benzediğimi gören tek kişi oydu... şimdi senden başka."

Kadın sessizliğe gömüldüğünde, adam onun kukuletasını çıkarma ve kendini en savunmasız şekilde paylaşma onurunu özümsemişti.

Nadya ona sertçe baktı. "Hakkımda ne düşündüğünü etkileyecek olsa da sana karşı dürüst olmam gerekiyor."

"Hiçbir şey etkileyemez-"

"Bunu yeniden ifade etmeme izin verin. Bu benim hakkımda ne düşündüğünüzü etkilemeli."

Etrafına baktı, rahat mobilyaları, mutfağı ve küçük banyosuyla temiz ve düzenli alanı ölçtü. Esir kampından çıkmış olsalar da, bir kez daha kampın sınırlarına geri dönmüş gibi hissediyordu; öyle ki buranın pis kokusunu, kirini, pisliğini ve sinüslerine yeniden dolan eski teri koklayabiliyordu.

Ama kampın gücü de buydu, değil mi? Özgür olsalar bile, gördükleri ve yaptıkları yüzünden ikisi de gerçekten özgürleşmemişti.

"Devam et," diye mırıldandı. "Lütfen."

"Niyetimin adını kullandım." Omuz silkti. "Bu sadece hikayemle ilgiliydi. Ya da en azından kendime öyle söyledim. Ama dürüst olursam? Sanırım yaşlı adamın kim olduğunu biliyordum... ve niyetimi ele geçirirse ne yapabileceğini."

"Yaşlı erkeğin ölmek üzere olduğunu söylemiştin. Eminim senden intikam almış olamaz?"

"Kısa bir süre sonra Fade'e gitti ve ben de her şeyin bu kadar olduğunu düşündüm." Derin bir nefes aldı. "Ama yaklaşık beş ya da altı gece sonra, yattığım yere, ranzama döndüm. Yastığımın üzerinde bir... bir kumaş düğümü buldum."

Kane onun devam etmesini bekledi. Devam etmeyince, "İçinde ne vardı?" diye sordu.

"Bir mühür yüzüğü. Niyetimin yüzüğü." Başını öne eğmiş gibiydi. "Yaşlı erkek mi? Onun... nasıl diyorsunuz, bir infazcı olduğunu duymuştum. Ve bunu itiraf etmek benim için zor ama evet, hapishane dışında bağlantıları olduğunu biliyordum. Yani, gardiyanlar ona itaat ediyor ve ona bir şeyler getiriyorlardı. Bir keresinde bana onun kızı gibi olduğumu söylemişti."

"O erkeğin seçimlerinden siz sorumlu değilsiniz."

"Sanırım öyleyim, aslında." Elini göğsünün üzerinde gezdirdi. "Hikâyeyi anlattığımda kalbim temiz değildi. Hiçbir şeyi süslemedim ama... niyetimin adını verdim. Ondan nefret etmeyi öğrenmiştim. Yıllar geçtikçe. Anlaşmayı yerine getirmediği için yargılanmamak ve babamın şantaj nedeniyle cezalandırılması için yüzümü mahvetmeye karar vermişti. Yani, eğer aristokrat olsaydık? Babam yaptığı şey yüzünden hapishaneyi boylardı ama sivil olduğumuz için, benim niyetim meseleyi kendi ellerine almaktı ve bunun benim başıma gelenler dışında hiçbir sonucu olmadı."

"Yüzüğe gerçekte ne olduğunu bilmiyorsun." "On yıldır görmediğim eski niyetimin Öldüğümü duyan, esir kampına sızan, tüneller arasında benim yatağımı bulan ve yüzüğünü orada bırakan yıllarca? En değerli varlığı olan, büyükbabasının altın yüzüğünü mü?"

Kane yüzünü ovuşturdu. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Sadece beni olduğum gibi görmek istemiyorsun."

"Bana nasıl hissettiğimi söyleme, tamam mı? Bu benim işim."

Ellerine baktı. "Beni oraya geri götürmelisin."

"Ne?"

"Kampa." Titreyen eliyle yüzündeki yara izlerine dokundu.
"Ben orada yaşıyorum."

Kane gözlerini kırptırdı. Ve sonra kelimeleri bulamadı.
"Ciddi olamazsın," diye ağzından kaçırdı.

"Orası benim evim, benim amacım." Kane ona öylece bakınca, ayağa kalkmak için bir hamle yaptı ve Kane ona yardım etmek için eğildiğinde hemen elini salladı. "Beni 'kurtardıktan' sonra ne olacağını sanıyordun? Gidecek hiçbir yerim yok."

"Ailen-"

"Öldüler. Yaklaşık üç yıl önceki baskınlarda öldürüldüler. Babam aristokrasinin büyük evlerinden birinde tamirci olarak işe başlamıştı. Annem de hizmetçi olarak ona katılmıştı. Küçükler ... malikaneye saldırdı ve ailem aile tarafından güvenli bir odaya kilitlendi. Onlar ... katledildiler."

Kane gözlerini kapattı. "Çok üzgünüm, Nadya."

"Öğrendim çünkü... Caldwell'de uyuşturucu ticareti yapan bazı erkeklerin baskınlar hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum. Belirli evlerden bahsettiler ve ben de efendimin ve mahmemin işe gittikleri yeri biliyordum çünkü hemşireyle birlikte yaşadığım dönemde uzaktan onları kontrol etmek için evlerine giderdim. Onlar taşındığında, evimizdeki yeni aile bana onların adresini verdi. Malikanenin adını böyle öğrendim. Erkeklerin söylediğini duyduğumda bu ismi böyle tanıdım."

Sonunda sesi çatallaştı. Ve sonra ellerini kucağına indirdi.

"Benim için yaptıklarınıza minnettarım. Ama esir kampına geri döneceğim çünkü sahip olduğum tek şey bu."

Kane küfretti. Çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu.

Sonra koltukta öne doğru oturdu. "Bana bak. Nadya. Yukarıya, bana bak."

Kadının odağı kendisine kayınca, avuçlarını dizlerine dayadı. "Öldürölmek üzereydin. Seni bulduğumda mı? O duvara bir et parçası gibi asılmıştın ve seni öldüreceklerdi. Suçluluğunun ya da her neyse onun kılıcı üzerine düşmek istiyorsan? Bu senin bileceğın iş. Seni kendim geri götüreceğım. Ama ben araziden çıkmadan ölmüş olursun."

Gözlerini kırptırdı. Birkaç kez.

Gözlerinden yaşlar gelirken tekrar küfretti ve uzaklaşmak için ayağa kalktı ama nereye gidiyordu? Kendini lavabonun başında bulduğunda biraz su akıttı ve yüzüne birkaç kez su sıçrattı. Lavabonun yanında yumuşak bir kâğıt rulosu vardı ve kendini kuruladı.

Sonra geri döndü ve tezgâha yaslandı. Onu o terk edilmiş insan hastanesine geri götürdüğünü hayal etmeye çalıştı, yeraltı zulümleri, uyuşturucu ticareti ve tüm o muhafızlarla birlikte.

Daha önce onun korumasız yaşayamayacağını düşünmüştü. Şimdi muhafızların yapılacaklar listesindeydi. Onu Fade'e kadar götürüp beyaz kapının önüne bırakabilirdi.

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sordu.

Bilmediğini söylemek dilinin ucundaydı, gerçekten bilmiyordu.

Onun yerine, ağzından gerçekler döküldü: "Shellan'ımı kurtaramadım. Sanırım seni kurtarmaya karar verdim."

CHAPTER TWENTY-ONE

Ertesi akşam, gece çöktükten sonra, V Çukur'daydı, Dört Oyuncak'ının önünde oturuyor ve faresiyle oynuyordu. Kulağa geldiği kadar seksi değildi. Aletinin takma adının Mus cinsindeki otuz sekiz ya da daha fazla türden hiçbirisiyle ilgisi yoktu, yani evet, aslında kablosuz avuç içi diskini daireler çizerek hareket ettiriyordu.

"İlk Yemeğe geliyor musun?"

Oda arkadaşı yatak odalarının bulunduğu koridordan aşağı inerken konuşuyordu ve Butch oturma odasına adım attığında eski cinayet masası dedektifi sahaya uygun giyinmişti. Bridgerton'ın oyuncularından biri gibi değil.

Fucker insan olduğunda dar bir gardıroba sahip olabilirdi ama o zamandan beri bu açığı kapatıyordu. Metropolitan Müzesi'ndeki sanat eserlerinden daha fazla kıyafeti vardı. Ne yazık ki çoğu beşiklerine inen koridordaydı. V, kendisinin ve Doktor Jane'in odasından her çıkmak zorunda kaldığında, araba yıkamanın son otuz metresindeymiş gibi hissediyordu. İpliklere bir alev makinesi götürmemiş olması, adamı ne kadar sevdiğini kanıtlıyordu.

"Alo?" Butch söyledi. "İçeride misin?"

"Bence en baştan başlamalıyız."

Polisin kaşları bebek elalarının üzerinden kalktı. "Fritz'in halılarını kana bulamak istemediği için beni evin arkasında öldürmenizi istediğini düşünürsek

-Yani, oraya geri dönmek zorunda mıyız?" "Har-har."

V, Caldwell Courier Journal'ın web sitesine açtığı Firefox penceresinin çevresini okla çizmesini izledi. Sonra Microsoft Outlook'una geçti. "Neden bu kadar çok spam var? Hayatımı önemsiz klasörüne bir şeyler göndererek geçiriyorum ve her gece yeni bir ürün tozlanıyor. Sanki Wayfair'den bir şey sipariş etmişim gibi?"

"Oh, o bendim."

"Anlayamadım?"

"Ayakkabı ayırıcı. Hani şu dolap kapaklarının arkasına asılanlardan."

V sandalyesinde daha derine oturdu. "Sende zaten onlardan bir tane var."

"Yenisini duvara asacağım. Sanat eseri gibi." "Tanrım."

Butch haç işareti yaptı ve deri koltuğun yanına gitti. "Peki, ne için başa dönüyoruz?"

"Esir kampını buluyoruz. Uyuşturucuyu tekrar takip etmeliyiz. Buranın gelir kaynağı bu ve nerede olurlarsa olsunlar ya da başlarında kim olursa olsun bu işi sürdürmeye devam edecekler. Ambalajı değiştirseler bile bir şekilde izlerini sürebiliriz."

"Wrath kampı yasakladı mı?"

"Saxton hala üzerinde çalışıyor. "T'lerin üzerini çiziyor, i'lerin üzerini çiziyor." "Bu tam tersi değil mi?"

"Bir de mizah anlayışımla mücadele ettiğimi sanıyorsun."

Butch gözlerini devirdi. "Bence haklısın ama alfabe konusunda değil. Elimizdeki tek şey uyuşturucu."

Şimdi sahaya çıkalım. Marissa zaten Güvenli Yer'de çalışıyor ve Doktor Jane'in de daha önce ayrıldığını duydum - klinikte, değil mi? İlk Yemeği atlayabilir, biraz Arby's alıp gidebiliriz."

V hayretle başını salladı. "Beni tamamlıyorsun."

"Biliyorum. Ben de seni Arby's'te yedim - gerçi o bokun Taco Bell'in mide rahatsızlığı standardına ulaşması için seviye atlaması gerekiyor. Neden yediğini asla anlayamayacağım."

"Eski alışkanlıklar zor ölür." E-postasından çıktı, telefonunu eline aldı ve Tohr'a mesaj attı. "Çocuklara ne yaptığımızı haber vereceğim."

"Silahlanacağım."

Butch fanteziler koridorunda gözden kayboldu ve teşekkür etmemek zordu; Kâtip Bakire'ye değil çünkü o artık ortalıkta yoktu ve V'nin Lassiter'e o düşmüş meleğin malikânen taşınmasından başka bir şey için minnettar olmayacağı da kesindi...

Peki, o erkeği hayatına soktuğu için Yaratıcı'ya şükredecekti.

Bu düşünceyle V ayağa kalktı ve birkaç el rulosu toplamaya başladı ve-

Kaşlarını çatarak monitöre doğru eğildi. Caldwell Courier Journal'ın web sitesi, ayda altı dolar ödediği bir abonelik hizmetiydi ve bu lanet şeyi nasıl iptal edeceğini bulmaya çalışıyordu. Tüm IQ'suna rağmen, sekiz yıl önce hesabı oluştururken kullandığı e-posta adresini ya da hangi kredi kartını kullandığını hatırlayamıyordu ve şifre bilgisayarının içinde bir yerlerde kaybolmuştu, ya aptal sitenin kendisine girip vampir ücretini kesmek ya da kesinlikle Apple olmayan kulesinin yabani otlarına girip hesabın izini sürmek çok fazla işti.

Ayrıca bu şeyi gerçekten okuduğu tek şey ilişki tavsiyeleri köşesiydi - insanların yazdığı aptalca saçmalıkları önemseydiği için değil, kafasında çok daha doğrudan yanıtlar hazırlamaktan hoşlandığı için.

Ama eğilip CCJ'nin açılış sayfasını tekrar okurken, ilk kez sinir bozucu aylık faturaya ya da Ann Landers haberine odaklanmıyordu.

Çakal'la birlikte eğitim merkezinin kafeteryasındaiken haberlerde gördüğü hırsızlık olayıyla ilgili bir makaleye bakıyordu.

"Hazır mısın?" Butch sordu.

"Bir saniye bekleyin." V yukarı kaydıldı ve raporu baştan sona gözden geçirdi. "Bir eczaneydi."

"Pardon?"

Oda arkadaşı yanına geldiğinde, ekranını işaret etti. "Dün gece New York, Leczo Falls'ta bir eczaneye girilmiş. Her yeri yağmalamış."

"Evet, ve? Muhtemelen oxys ya da onun gibi bir şey arıyorlardı."

"Gerçi bundan daha fazlasını aldılar."

"Yani federal suçlamalarının yanında biraz Mountain Dew ve bir paket Doritos istediler. Mmmm, lezzetli."

V, sanki bir şekilde tip tip parlayan satırların arasından ekstra detaylar çıkaracakmış gibi web sitesine bakarken, Butch omzuna bir el koydu.

"Leczo Şelaleleri'ne gidiyor olabilir miyiz?" diye sordu oda arkadaşı. "Belki bana nedenini söylersin?"

V kardeşine baktı. "Bir esir kampı yönetiyor olsaydınız ve onu kaç mil uzağa taşımış olsaydınız? Tedavi etmeniz gereken yaralılar olmaz mıydı? Ya da ya bir kaçış olsaydı ve yanlış insanlar yaralansaydı? İlaça ihtiyacınız olurdu."

"Ama ne çaldıklarını nereden biliyorsunuz?"

"Hepsi burada. Bandajlar, bantlar, ameliyat eldivenleri... bunlar sadece oxys değil." V makaledeki satırları işaret etti ve başını salladı. "Taşrada küçük bir kasaba. Çok fazla meraklı göz yok, çok fazla arazi ve mahremiyet var, ama ürün taşımak için Kuzey Otoyolu'ndaki bir çıkışın yanında. Gelin, o kadar da uzak değil ve bulundukları kasabadan çalmamış olsalar bile yakınlarda bir yerde olacaklar."

Butch omuz silkti. "Oraya gitmekten zarar gelmez. Tanrı biliyor ki devam edecek başka bir şeyimiz yok ve uyuşturucu her zaman Caldwell'de bizi bekliyor olacak."

"Haklısın," diye mırıldandı V, silahını kuşanmak için kılıfını yerden alırken.

"Tek sorun oraya gitmenin kırk beş dakika sürecektir olması. Desteğe ihtiyacın

var." "Hayır,

yok-"

"Ya esir kampını bulursanız?" Butch başını salladı. "Üzgünüm, ama önce güvenlik, ve eğer başka birini götürmezsen seni ihbar ederim."

"Nesin sen, beş mi? Ve ne zamandan beri Tohr oldun?" Kardeşi ona öylece bakınca V gözlerini devirdi. "Peki. Ve kime sorabileceğimi biliyorum."

Samsung'unu tekrar çıkarıp bir mesaj gönderirken, eski polis boğazını temizledi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır, Lassiter'in mahmen'immin Sığınağı'nda serinlemek varken neden hâlâ buralarda takıldığını bilmiyorum." V'nin istediği yanıt telefonuna geldiğinde, silah kemerini beline bağladı. "Düşündüm de, belki de oraya bir televizyon kurmam gerekiyordur."

"Soru bu değildi."

V deri ceketine uzandı ve eldivenli eliyle ölü ağırlığı kaldırdı. "Rhage'in kalori miktarı hakkında da yorum yapamam. Basit matematik sonsuzluğun sınırı olmadığını söyler, ama o bu sınırları düzenli olarak test ediyor."

"Bu esir kampını bulmak senin için neden bu kadar önemli?" Butch iki avucunu da açmış, sakinleşmeye çalışıyordu. "Benim için sorun değil. Yapmak istediğin her şey iyidir ve ben her zaman senin arkadayım. Ama bu konuda çok zorluyorsun."

V ceketini giydi ve üst arama ritüelini gerçekleştirdi. Cephane, tamam. Çakmak, tamam. Av bıçağı, tamam. Hançerler-

Kahretsin. Hançer kılıfını unutmuştu.

Ceketini çıkardı ve sandalyesine düşmesine izin verdi; içindeki silahların dürtme ve gıcırtiları yerleşirken, şey bir dizi donuk gümbürtüyle yere indi. Kendi yaptığı siyah bıçaklı silahlara uzanarak kayışlarını omuzlarına ve kollarının altına geçirdi. Kılıfın sabitlenmesi o kadar doğaldı ki aşağıya bakmasına gerek kalmadı. Düzgünce sıkarken oda arkadaşının gözlerinin içine bakabiliyordu.

"Ben savaş kampında büyüdüm," derken kendini duydu. "Orada olmayı ben seçmedim. Korkunç bir yerdi. Eğer Çakal'ın bize söyledikleri doğruysa, yani o mahkûmların çoğu aristokrasi kendi lanet olası sebepleri yüzünden onları yollarından çekmek istediğı için hapse atıldıysa? O zaman bu saçmalık ve suçlu olmayanları dışarı çıkarmamız gerekiyor."

Oda arkadaşı başını salladı.

"Yeterince makul." V tekrar ekranlarına baktı.

"Mesele de bu zaten," diye mırıldandı ceketini geri çekerken. "Bu hiç adil olmadı ve eğer yanlış olan şeyleri düzeltemezsek ne işe yararız ki?"

Çıkışa doğru yöneldiğinde Butch kıkırdadı. "Şu haline bak, dostlarını önemsiyorsun. Vampir. Her neyse."

"Sakın yanlış anlama." V çıkış kapısını açtı. "Hâlâ insanların aptal olduğunu düşünüyorum."

"Oh, güzel." Butch gecenin içine doğru adım attı. "Aksi takdirde bunu Black Mirror'ın bir bölümü sanırdım."

CHAPTER TWENTY-TWO

Çürümeye yüz tutmuş av kulübesinin altında, Kane gündüz saatlerini kanepenin arkasındaki yatağı görebilecek şekilde duvara yaslanmış bir şekilde yerde oturarak geçiriyordu. Kanepe ayakucu işlevi gördüğü için uyuyan Nadya'yı pek göremiyordu ama nefes alış verişlerine bakarak en azından biraz dinlenmiş olması gerektiğini düşündü.

Hiç uyumamıştı ve ışın tuhafı kendini yorgun hissetmiyordu. Derisinin altındaki o uğultu, o kaynayan, çalkalanan enerji sabitti, şimdilik birikmişti ama her şeye... gerçekten her şeye hazır ve açtı.

Bu, herhangi bir sağlık seviyesine sahip olmasının üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlatıyordu.

Ve onu kaybettiği anı hatırladı.

Elini uzatarak avucuna baktı, zamanda geriye gitti ve çalışma odasındaki içki arabasında o içkiyi doldurduğunu hatırladı. Şimdi tekrar düşündüğünde, şeri tadının kötü olup olmadığını hatırlayamıyordu. Cordelhia'nın yaklaşan ihtiyacı onu öylesine tüketmişti ki, Cordelhia'nın hormonları giderek daha da dikkatini dağıtan bir karşılık vermesini istiyordu,

dilinden dökülenlere hiç dikkat etmediğini fark etti.

Ama zehirli olduğu belliydi. İlk bardağı içmişti.

Ardından diğeri.

Ondan sonra...

Yüzünü buruşturarak, Cordelhia'sının o yataktaki görüntüsünü silebilecekmiş gibi gözlerini ovuşturdu, kanı gevşek elinden damlayarak yerde birikiyordu. O zaman da şimdi olduğu gibi aynı bakış açısına sahipti, cesedi görmek için yukarı bakıyordu.

Ve sonra o çığlığı duydu.

Cordelhia'nın ince ipek ve kürklü paltosunun içindeki mah adamı, odanın açık kapısında durmuş, dehşet içinde çığlık atıyordu-

"Kızımı öldürdünüz! Kızım öldü!"

Kane yerden kalkmaya çalıştı. Ancak avuçlarını ince dokunmuş halıya bastırduğunda, kolları gövdesinin yükünü reddetti ve yüzüstü yere kapaklandı.

Başını yana çevirdiğinde... elindeki kanlı bıçağı gördü.

İlk düşüncesi bunun kendi eli olmadığıydı. Sonra bıçağı olmadığını düşündü.

Ve sonunda bunun bir bıçak olmadığını fark etti.

Bu onun mektup açacağıydı, çalışma odasındaki masasında duran, üzerinde soyunun armasını taşıyan som gümüşten yapılmış olan... efendisi tarafından geçiş sürecinden kurtulduktan sonra ona verilmiş olan.

Hançer şeklindeki nesne birkaç gecedir kayıptı.

Ve şimdi, geri dönmüştü ve eli kanlı uzunluğun üzerindeydi, parmakları minyatür kılıcın kabzasına sarılmıştı.

Aklının bir köşesinde, sevgilisinin mahmeninin hâlâ çığlık attığını fark etti ama bütün bunların nasıl olup da gerçekleştiğini hatırlamaya çalışıyor ve o resmi pelerinli ve elbiseli kadın, yavrusunda herhangi bir yaşam belirtisi olduğunu düşünseydi, ona anlaşılmaz şeyler bağırmak yerine görevlilerden yardım isteyeceği gerçeğiyle boğuşuyordu.

Şimdi bir erkek bağıırıyordu ve Kane'in hezeyanı içinde bir an için onun kendisi olduğunu düşündü. Ama hayır, kapı aralığında başka biri daha vardı ve mahmeni geri çekerek yüzünü omzuna çeviriyordu.

Cordelhia'nın kardeşi mah adamlarını gözden uzaklaştırdı ve sonra içeri girip Kane'i yakalayarak onu yerde sürükledi. Darbeler her yönden geliyor, kafasını ve göğsünü yumrukluyor ve sonra odanın diğer ucuna fırlatılıyordu. Koordinasyon eksikliği, momentumun onu ileriye taşıması anlamına geliyordu, ağırlığı baş aşağı savruluyor, ayakları yetişemiyordu. Shellan'ın tuvalet masası onu durdurdu ve vücudunun etkisi yüzeydeki her şeyi silmeden önce aynadaki yansımasını bir anlığına yakaladı.

Şimdi de gümbür gümbür sesler geliyordu ama bu sesler, kafasının içine tıklandığını hissettiği pamuk yününün içinden damıtılıyordu.

"Onu sen öldürdün!"

Kane ayağa kalktı. Yatağa baktığında nefes alamıyordu. Kan... her yerdeydi.

"Cordelhia-"

Kardeşinin yüzü kendi yüzüne çarptı. "Onun adını bir daha asla ağzına alma. Asla!"

Tokat sağdan geldi ve sert avuç içinin yüzüne teması o kadar şiddetliydi ki dönüp durdu ya da belki de oda dönüyordu, bilmiyordu. Dengesini kaybedince yatağın karşısındaki duvara çarptı, kadınının en sevdiği küçük teriyesinin yağlı boya tablosu yerinden düştü.

Kane'in dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı. "Onu ben öldürmedim! Ben öldürmedim!"

Cordelhia'nın kardeşi oya halının üzerinden bir Şey kaptı ve erkek ileri atıldığında zarf açacağıının som gümüş bıçağı fener ışığını yakalayıp göz kırparak parladı.

Kane sırt üstü yuvarlandı ve boğazının ön tarafını gösterdi. "Öldür beni! Hemen öldür beni! Onsuz yaşamak istemiyorum-"

Bu sözler diğerk erkeğı durdurdu ve bir an için zaman durdu. Sonra dışının erkek kardeşi dizlerinin üzerine çöktü. Nefes nefese kalmıştı, göğsü özenle dikilmiş giysisinin altında inliyordu, kızarmış yüzü normalde görüldüğü halinin korkunç bir kopyasıydı.

Mektup açacağı elinde titredi. Ama küçük kılıcı omzunun üzerinden kaldırdığında sabitlendi, keskin ucunun kavisi Kane'i göğsünün ortasından delip geçecek şekilde açılmıştı.

"Öldür beni," diye inledi Kane gömleğini yırtarken. "Öldür beni
-"

"Hayır!" Diğerk erkek aniden öne doğru eğildi ve elini yumruk yaptı. "Hayır! Yaptığın Şeyle yaşayacaksın, Yaşlı Ulyss'in oğlu Kanemille."

Kardeşi kolunu indirdi ve kafasına aldığı darbe hezeyanın başladığı işi bitirdi. Kane bilincini kaybetti, son farkındalığı gözyaşlarının kokusunun kızın kanının bakır rengine karışması ve ...

... toprak kokusu.

Hayır, bu doğru olamaz.

Birincisi, kesinlikle ölmüş olmalıydı, öyleyse neden bir Şey koklasın ki? Ve ikinci olarak, eğer yaşıyor olsaydı evinde olurdu, o halde Cordelhia'nın yatak odasındaiken neden toprak kokusu alsın?

Ve havada başka Şeyler de vardı: Berbat bir çürüme kokusu. Küf. Eski kumaş. Kendi kanı. Gerçekten de artık malikanesinde değildi.

Etrafını değerlendiremediği için kendi muhasebesini yaptı: Zihni halsizdi, işitme duyusu gidip geliyordu ve gözleri açılmayı reddediyordu. Daha da aşağıda, karnı hem ekşi hem de boştu ama bunun için endişelenemezdi-

"Evet, zor durumdasın."

Ses çok yakınındaydı ve kelimeler kaydedildiğinde kimin konuştuğundan emin olamadı. Göz kapaklarını kaldırmaması gerektiğini düşündü ama başı çarpıyordu ve yüzü şişmiş gibiydi

-Bu nedenle, bunun mümkün olduğuna inanmıyordu. "Pardon?" diye mırıldandı.

"Ah, demek sosyetik birisin. Görünüşüne ve seni kimin bıraktığına bakılırsa yle." Sanki birileri paketlenmiş toprağın üzerinde hareket ediyormuş gibi bir kıpırdanma oldu. "Siper almanız gerekecek, vali."

Yarım yamalak düşüncelerle, Cordelhia'nın kardeşinin kendisine son kez vurmasından sonra neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sanki saatler geçmiş gibi bir hisse kapıldı. Hatta belki de bir gece gündüz döngüsü.

"Neredeyim ben?" diye sordu.

Cevap gelmeyince tekrar gözlerini açmaya çalıştı. Bunu başaramayınca, aklına ellerinden birini kaldırmak geldi ama ne yazık ki kollarının bir işlevi yok gibiydi.

"Esir kampındasın. Dn şafakta buraya bırakıldın. Burada kalamazsın. Uzak durman gereken insanlar var."

Hapishane kampı mı? Neredeydi orası?

"Gitseniz iyi olur, vali. Burada yakalanırsan seni Kovan'a götürürler. rnek teşkil edeceksin."

Buradan gitmesi gerektiğini düşündü Kane. Yetkili kişiye bulmalı, durumunu açıklamalı ve onu serbest bırakacak kişiye sahte bahanelerle tutulduğunu söylemeliydi. O zaman onu özgürlüğüne kavuşturacaklarından emin olabilirdi.

Cordelhia'nın soyu. Ne de olsa hazırlaması gereken bir cenaze töreni, halletmesi gereken köpekler ve hizmetkârlar vardı.

Ve bulunması gereken bir katil.

Birisi bu ölümü planlamıştı. Zarf açacağını masasından almışlardı ve bunu, ona hediye edilmiş, kendi malı olarak tanımlanmış eşyalar ve sanat eserleriyle dolu bir evde bir amaç olarak seçmişlerdi. Sonra şeri sürahisinin içine bir tür madde koymuşlardı; sürahidenden sadece ve sadece o içiyordu. Ve bayılmadan hemen önce-

Ses. Çalışma odasının dışında.

Birisi çalışma odasının penceresine gelmişti, sanki içki içmesini ve şeri içine ne karıştırıldıysa ondan etkilenmesini bekliyordlardı.

Sonra yere düşmüş ve botları görmüştü. Daha sonra Cordelhia'nın yatak odasında uyandı.

Eşinin yatakta kan kaybından ölmüş olduğu görüntüsü, uyuşmuş kafa karışıklığını kıran bir acı dalgasına yol açtı ve nefes alırken tekrar onun kanının kokusunu aldı ve doğurganlık döneminin kokusunu hatırladı. Bu nasıl olmuştu? Sadece iki hafta önce eve geldiğinde onu ve köpeğini doğumunun yıldönümünü kutlarken bulmuştu. Ve şimdi o ölmüştü ve o ...

"Uyanık mısın?"

Yabancıнын sesi şimdi biraz daha acildi ve Kane bunun kadın mı erkek mi olduğunu anlamakta zorlanıyordu. İlk başta erkek sesi gibi gelmişti ama şimdi hecelerde bir kadın tınısı vardı. Oldukça farklı bir aksan da vardı.

Hayatı nasıl bu hale gelmişti-

"İnliyorsun. Yaralandın mı?"

"Evet," dedi Kane. "Eşim öldü. Ve onu ben öldürmedim-beni hapse attılar ve ben öldürmedim-"

"Kane?"

Mahkum nasıl bildi-

Kane tüm vücudunu saran bir sarsıntıyla şimdiki zamana geri döndü, yeniden yön bulmanın şokuyla bir an için nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Öldürülen shellan'ının odası olmadığını biliyordu ve esir kampı olmadığını da biliyordu, ama bunun dışında-

"Kane."

Başını kaldırdı. Bir kanepenin uzak tarafında, oldukça geniş bir yatağın üzerinde, battaniyelerle örtülü bir örtü onunla konuşuyor gibiydi-

"Nadya?"

Kadının adı ağzından çıktığında her şey yoluna girmişti: Önceki geceki kaçış. Gümüş saçlı kadının kulübesi. Engerek yılanı ...

Kaşlarını çattı ve başını yana eğdi. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, önceki gecenin anılarını ulaşamayacağı bir yere kilitleyen hafıza kaybından fışkıran bir görüntü aklına geldi.

"Engerek," diye
fısıldadı. "Ne dedin
sen?"

Aklına geldiği kadar hızlı bir şekilde, anı kayboldu. Kapanan bir perde gibi, ona sunulan anlık görüntü kendini sıkıca kapattı, daha fazla görülemeyecek, daha fazla bilgi edinilemeyecekti.

Öyle ki ne konuştuğunu bile hatırlayamıyordu.

"Özür dilerim," dedi yüzünü ovuştururken. "Ben... çok üzgünüm."

Kendi kendine mırıldanırken, ne için özür dilediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve sonra bir şey kafasına dank etti.

Özgürdü.

Cordelia'yı kimin öldürdüğünü bulabilirdi.

Gizem sonunda çözülebilirdi.

Bu farkındalığın ona çarpmasıyla, bir uyuşukluk bedenini ve zihnini ele geçirdi, onu öyle bir karanlığın içine çekti ki, sadece uyumuyordu... boşluk tarafından sahiplenilmişti.

CHAPTER TWENTY-THREE

Nadya yatağın üzerinden Kane'den gözlerini ayıramıyordu. Yerde oturuyordu, bacaklarını önüne uzatmış, kollarını ortasına koymuş, başını eğmiş, çenesini göğsüne dayamıştı. Nefes nefese konuşuyordu ve yarı kapalı gözleriyle uyanık olup olmadığından emin olamamıştı.

Adını söylediğinde ona bakmış, bir kelime mırıldanmış ve sonra özür dilemişti. Ama onunla konuşmuyordu, gerçekte konuşmuyordu ve şimdi yine gitmişti - her ne kadar kafasının içinde nerede olduğunu bilse de. Klinikte geçirdiği onca saat boyunca başucunda otururken, bilinçaltının, olanları kaç kez gözden geçirirse geçirsin değiştiremeyeceği, değiştiremeyeceği olaylar üzerinde çalkalandığını daha önce de duymuştu.

Cordelia'sının ölümü. Hayatını raydan çıkaran o gece. Kampa nasıl geldiğini.

Yine de sonunda başka bir şey söylemişti. Tam olarak yakalayamadığı ve geçmişiyile bağlantılı olarak daha önce söylediğini hiç duymadığı bir kelime.

Ve Şimdi tamamen uyuyor gibi görünüyordu, kaşları  atıktı ama derin ve düzgün nefes alıyordu. Ona bakarken hala görünüŐüne inanamıyordu ve sonunda başka bir yere bakmak zorunda kaldı çünkü odaklandığının farkında olmadığı için onun mahremiyetini ihlal ediyormuş gibi hissetti.

Etrafına göz gezdirirken, esir kampının, özellikle de toprağın altına oyulmuŐ bir tavşan yuvası olan eski kampın aksine, her Şeyin nasıl bu kadar düzenli ve sessiz olduğuna Şaşırdı.

Yine de aradaki fark sessizlik ya da temizlik değil, g venlikti.

Tek gözü açık uyumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bunun bir nedeni bu gizli yerin g venliğiydi ama daha çok Kane'di. Onun varlığı bir koruma beyanıydı ve hiç dinlenmeyi beklememesine rağmen, gün boyunca rüya bile g rm Ő t  ve bir kez olsun k bus görmemişti. Aslında, dinlenirken, bir zamanlar olduğ gibi geri d nm Ő t ; uçuşan saçları, çalışan uzuvları ve insan kütüphanesinde önünde uzanan bir geleceğ vardı.

Ve Kane elinde bir kitap ve gözlerinde sıcaklıkla onun  n masasına doğru yürümüŐ olabilir.

"Dur," diye fısıldadı.

Şu anda ihtiyacı olan Şey fanteziler değildi. İhtiyacı olan Şey ...

Akan suyu olan gerçek bir banyo.

Evet, işte buydu.

Yer değıŐtirerek yatağın üstünden diğ r tarafa geçti ve çıplak ayaklarını yavaşça yere koydu. Halı da tıpkı yatak gibi yumuşaktı ve her ikisi de ona yaratılıŐtan gelen konforu hatırlatıyordu.

Her zaman olduğ gibi, ağırlığını kötü durumdaki bacağına verirken dikkatli davranıyor, diz ve ayak bileğ i eklemlerine kendilerinden talep ettiğ  Şeyi kabul etmeleri için fırsat tanıyordu. Hazır olduğunda, üzerinde uyuduğ  battaniyeyi yanına aldı ve

topallayarak banyoya gitti ve kendini içeri kapattı. Prize takılı küçük bir ışık vardı, duvara monte edilmiş bir ateşböceği gibi parlıyordu ve sert bir şey açmak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Bir an için beyaz porselen lavabo ile duş kabininin arasında durdu ve bulunduğu yerle bağlantı kurmakta zorlanınca elini iki yöne doğru uzatarak buzlu cam kapının üzerindeki deseni ve lavabonun serin pürüzsüzlüğünü hissetti.

Sonra uzanıp duşu başlattı, tuvaleti kullandı ve bornozunu çıkardı. Suyu test ederken topal dizlerine ve kemikli baldırlarına bakmamak mümkün değildi. Asit saldırısı sadece yüzünü, boynunu ve vücudunun üst kısmının bir kısmını etkilemişti ama çok kötü bir şekilde iyileşen kırık bacağı hayatının geri kalanında eşit derecede sorun olacaktı.

Zayıflığını düşünürken, zihni onu o lekeli duvardaki mandallara zincirlendiği, muhafızın kapüşonunu kestiği ve sonra perde kapanmadan önce parasının karşılığını almaya kararlı bir karnaval sergisiymiş gibi ona baktığı zamana geri götürdü.

Duşa girdiğinde tenine hafifçe düşen su ile ürperdi ve bir an için her şey çok rahattı, asit saldırısından önceki gibiydi -Özellikle de fayans döşeli duvara bakıp küçük bir rafta ikişer şişe şampuan ve saç kremi gördüğünde. Ayrıca hâlâ ambalajında duran bir kalıp sabun da vardı.

Logoda "Dial" yazıyordu.

Elini uzatıp sabunun folyo kağıdını açarken eli titredi. Küçük bir kalıptı, tek kullanımlıktı ve mandalina kadar turuncuydu. Kokusu hoş değildi ama duyularını da rahatsız etmiyordu.

Çubuğu avuçlayarak, kareyi suyun altında tekrar tekrar yuvarlayarak bir köpük oluşturdu ve yeterli köpük olduğunda, köpükleri yüzüne ve boynuna götürdü. Asit tarafından yakılmış olan derideki sinirler

artık çalışmıyordu ve hislerin tek taraflı doğasına alışması zaman almıştı, sadece alnındaki, yanaklarındaki ve çenesindeki çıkıntılar ellerine yansıyor, yüzünde başka hiçbir şey izlenim bırakmıyordu.

Başının tepesi ve dağınık saçları da dahil olmak üzere kendini yıkamaya devam ettikçe koku daha da arttı. Şampuan ve saç kreminde gerek yoktu: Bu konuda endişelenecek kadar saç yoktu ya da iyi durumda değildi.

Kane'in kendisini böyle görmesine nasıl izin verdiğini merak etti.

Abdestini tamamladıktan sonra spreye döndü ve başını gidebildiği kadar geriye eğdi - ki bu o kadar da uzak değildi. Ve sonra, mantıklı olmak zorundaydı.

Kane haklıydı.

Eğer hapishaneye geri dönerse, ölmüş sayılırdı. Gardiyanların başı, Nadya'nın öldürdüğü gardiyanın cezasını çekecekti ve bu çok acı verici bir ölüm olacaktı. Peki ya o kadının ellerinde ölürse? Kane'in onun için geri dönerek aldığı risklerle alay ediyordu.

Ama ona gidecek başka bir yeri olmadığı için geri döneceğini söylediğinde yalan söylememişti. Esir kampı korkunç bir yerdi ama orada bir rutini vardı. Nelerden endişelenmesi gerektiğini, nelerden korkması gerektiğini ve tehlikede olduğunda nereye gideceğini biliyordu. Ve bazen tatsız olanın öngörülebilirliğinde rahatlık bulunabilirdi. Kederini ve öfkesini aşmaktan daha kolay olduğu kesindi ve ayrıca kırk yıldır insanların egemen olduğu dünyanın dışındaydı. Her şey hatırladığından çok daha farklı olacaktı.

Tüm bu modernliği özümseyecek enerjiye sahip olup olmadığından emin değildi.

Nereye gidecekti ki?

Duşu kapatarak dışarı çıktı ve lavabonun yanındaki askıda asılı duran havluyu kullanıp kullanmayacağını düşündü. Beyaz havlu kumaş katlanmıştı.

Mükemmeldi ve vücudu, özenli düzeninin bozulmasını hak ediyormuş gibi hissetmiyordu.

Lavaboya döndüğünde, banyoya girerken dalgın olmasına rağmen, yine de tuvaletin kapağını indirdiğini ve üzerine cübbesini, bol tuniğini, iç çamaşırlarını ve tozluklarını özenle katladığını fark etti.

Hiçbiri temiz değildi ve tuniği kaldırdığında, esir kampının kokusu kumaşta bir leke gibi kalmıştı.

Kokuya dayanamayarak battaniyeye sarındı ve giydiklerinin üzerinde durarak yenilerini nereden bulabileceğini merak etti. Giysi gibi temel bir şey için hiçbir seçeneğinin olmaması tüyler ürperticiydi ve bildiği şeye geri dönmek için bir çekim hissetti, yeni esir kampının daha yapılandırılmış düzeninde kendini bir şekilde gizleyebileceği yanılsaması kışkırtıcı bir yalandı.

"Sen bir korkaksın," dedi.

Bu kınamadan sonra sahip olduğu her şeyi topladı ve küçük yığını kapıya doğru taşıdı. Eşyaları açtığında Kane yatağın ayak ucundaki kanepede oturuyordu. Başını yumruğuna dayamış, dirseğini kanepenin koluna dayamıştı, vücudu bir şekilde sahip olduğu güce inanan rahat bir düzendeydi

önceden yaralanmış etinin içinde toplandı.

Yukarı baktı. "Merhaba."

"Merhaba." Arkasındaki banyoyu gösterdi. "Sabun ve sıcak su var."

"O wolven iyi bir ev sahibi."

"Öyle."

Etrafına baktı ve bir yorum yapmaya niyetlendi. Onun yerine sessizliğe gömüldü.

"Gün batımından sonra," dedi. "Wolven yakında buraya geri dönecek. Bize söylediği buydu."

"O zaman onu beklemelisin, evet." Nadya giysilerini daha da sıkı tutuyordu. "Ve ben... şey, nerede olduğumu bilmiyorum"

ama haklısın. Esir kampına geri dönemeyiz." Bariz bir rahatlamayla nefes verdi. "Oh, kutsanmış Bakire Kâtip. Dinle, wolven klanının bölgesine gelebilirsin. Mayhem orada hâlâ iyileşiyor ve eminim sana bir yer verirler. dinlenmek ve-"

"Onlar bana hiçbir şey borçlu olmayan yabancılar. Onları zorlayamam."

"O zaman nereye gideceksin?"

"Bir yolunu bulacağım." Bakışlarını indirdiğinde, onun kaşlarını bir memnuniyetsizlik rüzgârı gibi çatmış olduğunu hissedebiliyordu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun."

"Nadya-"

"Peki ya sen? Sen nereye gideceksin?"

Bir yorgunluk dalgası üzerine çökerken, kapı pervazına yaslandı ve şafak vakti paylaştıkları elmayı düşündü. Gitmeden önce doğru düzgün bir şeyler yemeliydi ve sonra sadece çok hareketli olmadığını değil, yaralandığından beri maddesizleşemediğini de fark etti.

Kendini lanetleyerek, çaresizlikten nefret etti-

"En son ne zaman beslendin?" Kane sordu. Sonra elini kaldırdı. "Lütfen... sadece soruya cevap ver. İkimizin de daha fazla tartışacak enerjisi olduğunu sanmıyorum."

Kane ona cevap verip vermeyeceğini görmek için beklerken, kanepede olduğu yerde kalmak için her şeyini harcadı. Banyo kapısında Nadya yorgunluktan hastalanmış gibi görünüyordu ve onun karanlıkta tek başına, silahsız ve kendini koruyamayacak halde yola çıktığını hayal ettikçe midesi bulanıyordu.

Bu yüzden ona o mahrem soruyu sormuştu.

"Gitmeden önce yemek yiyeceğim," dedi. "Ben de tam bunu düşünüyordum aslında-"

"Yemekten bahsetmiyorum," diye araya girdi karanlık bir şekilde. "Ve klinikte beni beslediğini biliyorum."

Kadın sertçe baktığında, adam başını salladı. "Kendi dişlerinle damarını açtın ve bileğini ağzımın üzerine koydun. Senin tadın, acı olmadığını hatırladığım ilk şeydi. Düşünüyorum da, bana acı vermeyen tek şey buydu."

Gözlerini göğsünde sıkıca tuttuğu giysi bohçasına indirdi. "Farkında olduğunu bilmiyordum."

"Ben sadece sen kendini paylaştığın için hayattayım." Boğazını temizledi. "Peki seni yenilememe izin verecek misin?"

"Sen zaten benim hayatımı kurtardın." Etrafına sardığı battaniyeyle oynadı. "Yani bana olan borcun ödendi. Artık ödeştik."

"Eğer kullanmak istediğiniz mantık buysa, damarınızın hediyesini geri ödememe de izin vermelisiniz. Bu adil olur, katılmıyor musun?"

Doğrusu, adalet aklındaki son şeydi. Sadece onun kendisinden beslenmeyi kabul etmesini sağlayacak herhangi bir argüman bulmak için çırpınıyordu. Vampirler, Kâtip Bakire tarafından optimal sağlıklarını korumak için karşı cinsin kanına ihtiyaç duyacak şekilde tasarlanmışlardı. Beslenmek her gece yapılan bir şey değildi, ama düzenli olarak yapılması gerekiyordu ve bariz yorgunluğuna bakılırsa, bu onun için çok uzun bir zaman olmuştu. Ayrıca, kaynak ve bağlantı eksikliği konusunda da endişeliydi. Ailesi gitmişti. Akıl hocası olan hemşire de. Tamamen yalnızdı.

Peki o değilse, kim? Yine de... onu başka bir erkeğin damarında varsayımsal olarak düşündüğünde bile, onu kurtarmaya kararlı olduğunda öne çıkan o garip tarafı saldırganlıkla parladı.

Kendini toparlaması gereken bir noktaya gelmişti. "Bak, sana para verirdim," dedi suratsızca, "ama ben Benim de yok. Benimle kalmanı isterdim ama evim yok. Size verecek ne elbisem ne de ayakkabım var. Benim de

Size sunabileceğim tek şey sizin bana verdiklerinizdir.
-Ve lütfen, benim sorumluluğumda olmadığını iddia etme.
Mesele bu değil."

En azından onun gördüğü şekilde değil.

Kadın sustuğunda onu inceledi ve yara izleri ile kelliği dikkatini çektiğinde, her ikisinin de ne kadar farkında olmadığını düşündü. Bu, onun şekil bozukluğunu görmediğinden ve temsil ettiği şeyden nefret ettiğinden değildi. Hasarın ardını görüyordu.

Cazibe fizikseldi. Bağlantı ruhtan ruha idi.

"Başkalarına bel bağlamayı sevmiyorum," dedi usulca.
"Borç içinde olmayı sevmiyorum."

Kaşlarını çattı ve endişelendiği başka bir şey olup olmadığını merak etti. Ve sonra düşündü... tabii ki: "Cinsel bir şey olmayacak. Sana söz veriyorum."

Kısa bir kahkaha attı. "Oh, bunu biliyorum. Senin böyle bir şey yapacağını hiç düşünmezdim... her neyse."

"Yani, bana güvenebilirsin."

"Ben de bundan hiç şüphe etmedim." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, kalbine dayadığı giysi bohçasını indirdi.
"Kırk yıl oldu."

Kane şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim, ne dedin sen?" "Yaralandığımdan beri beslenmedim."

Başını sallayarak öne doğru eğildi. "Ama bu mümkün değil."

"Gerçek bu. Enerjimi korumak için çok dikkatliyim ve ayrıca bacağım yüzünden çok iyi hareket edemiyorum. Asit saldırısından bu yana bir nevi askıya alınmış gibiyim, ne yaşıyorum ne de ölüyüm. Yaşayanların arasında dolaşan bir hayalet sanırım. Bu yüzden beslenmeye ihtiyaç duymamam mantıklı."

"Sen hayalet değilsin." Kamptaki nöbetçinin üzerinden çıkardığı gömleğin kolunu kabaca yukarı çekti. "Buraya gel. Beni kullan ve damarımı alarak vicdanıma -yani merhemime- yardım et ki yollarımız ayrılırken olabildiğince güçlü olduğumu bileyim."

Ön kolunu kalçasına dayadı ve sadece ona baktı.

Aralarındaki sessizlik sonsuza dek sürdü.

Sonra yavaşça yaklaştı ve giysilerini kanepenin karşı tarafına bıraktı. "Hava yeterince karardığında gideceğim."

Bu bir "evet" mi? diye merak etti.

Ama onu nasıl bırakacaktı? Kliniğinde birlikte o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, çektiği acı anları ve dakikaları yıllara ve on yıllara yaymıştı. Bundan sonra onu göremeyeceği, kendi başına gideceği ve hayatının nasıl gittiğini asla bilemeyeceği fikri her yerini sızlatıyordu.

Nadya otururken titrediğini biliyordu ve kendine şimdiki zamanda kalmasını söyledi.

Bu bir "evet" diye düşündü.

"Çok yorgunum," diye fısıldadı.

"Yardım edebilirim." Çıplak kolunu ona doğru yaklaştırdı. "Benden al. Kendini daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum."

Kadın başını eğdikçe battaniye kayıyordu ve adam onun ne kadar zayıf olduğundan, omuzlarının ne kadar ince, köprücük kemiklerinin ne kadar çukur olduğundan nefret ediyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Söz veriyorum."

Kolunu kızın kucağına gelecek şekilde uzatırken ağzından ne çıktığını merak etti.

Ama onu ısırmadı.

Üst çenesindeki karıncalanmayla birlikte dişleri aşağı indi. Bunu devam ettirmek zorunda kalacağı açıktı ve bu onun için sorun değildi. Her şey... onun için.

Ancak tam kendi etini çizicekken, tıpkı kliniğinde onun için yaptığı gibi, bileğinin iç kısmına bir şey çarptı, bir damlacık.

Bir gözyaşı.

"Oh, Nadya."

"Bundan sonra vedalaşacağız." Sesi sertti, gözlerini silerken sanki duygularını da temizliyordu. "Yollarımız ayrılacak."

Nefesinin altından küfretti. "Bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü şimdi ne yapacağını biliyorum."

"Pardon?"

Ona bakarken battaniyeyi biraz daha sıktı. "İşimiz biter bitmez ne yapacağını biliyorum. Gidip Cordelhia'yı kimin öldürdüğünü bulacaksın."

Vücudu soğuk bir dalgayla yıkandı. Bu çok muydu, yoksa başka bir şey mi? "Onu nereden tanıyorsun?"

"Sayıkladığın sırada ondan bahsetmiştin. Bu yüzden o şeri ile uyuşturulduktan sonra neler olduğunu çok iyi biliyorum... Neye uyandığını ve sonrasında neler olduğunu biliyorum... Kaybettiğin her şeyi biliyorum."

Kane boğazını temizledi. "Bu kadar sözlü olduğumun farkında değildim."

Başını salladı. "Hikayeyi tekrar tekrar anlattın. Sanki zihninin olayların üzerinde çalkalanıyor, olgu örüntüsünden başka bir sonuç yaratmaya çalışıyordu. Bunu ben de yaptım, bu yüzden nasıl bir şey olduğunu biliyorum, saplantılı bir şekilde yeniden düşünmek, yeniden hayal etmek. Hiçbir şeyi değiştirmiyor ama yine de yapıyorsun."

"Onu ben öldürmedim."

"Oh, bunu biliyorum." Gözleri doğrudan bakıyordu. "Sebepsiz şiddet senin doğanda yok, bir yabancıyla bile, hele onu sevdiğin kadar sevdiğin biriyle. İşte bu yüzden kendi yoluma gitmem gerekiyor, anlıyor musun?"

Kane başını salladı. "Hayır, görmüyorum. Hem de hiç."

Nadya derin bir nefes aldı. Sonra sert bir şekilde gülümsedi; bu sahte ifade, birinin bir zayıflığını soğukkanlılıkla kamufle etmeye çalışırken yaptığı türden bir şeydi. "Bir başkasının intikamını almanı izleyemem, bu sadece senin hakkın değil, aynı zamanda shellan'ın senin için ne kadar önemli olduğunun bir işareti olsa da."

"Güvenliğim konusunda endişelenmene gerek yok. Dikkatli olacağım."

"Korkarım en derin sebep bu değil."

Eli bir kez daha gözlerine gittiğinde, bir okyanus esintisi kadar taze olan gözyaşlarının kokusunu aldı. Ona uzanmak, onu bir şekilde, herhangi bir şekilde rahatlatmak istedi, ama kızın onun erişiminden uzaklaşacağını biliyordu.

"Nadya-"

Kendini düzeltti ve ellerini kucağında kavuşturdu, sanki soğukkanlılıkla bir tür fiziksel güç topluyordu. "Sizi önemsemeye geldim ve sadece bir hasta ya da arkadaş olarak değil. Sanırım bu benim karakterime, profesyonel ya da başka türlü, pek iyi yansımiyor ama duygularımızı değiştiremeyiz. Sadece onlara tahammül edebiliriz." Eli sabırsızlıkla yanaklarını okşadı. "Evet, neden gitmem gerektiğinin gerçeği bu. Bir başkasına olan aşkının hatırlatılmasını dayanılmaz bir acı olarak görüyorum ve bu ne kadar aptalca."

Kane bir an öylece oturdu, zihni onun sözlerini tekrarlıyor ve doğru duyduğundan emin olmaya çalışıyordu.

"Hayal etmemiştim," diye fısıldadı.

"Hayal etmek mi?"

"Senin sıcaklığını hissettim. Başından beri. Eskiden bunu beklerdim. Klinikte çalıştıktan sonra -temizlik yapar, eşyaları taşırdın- gelip yanıma oturdun ve ben de acıdan kurtulmak için sana odaklanırdım. Sen benim karanlıktaki deniz fenerimdin. Yaptığın işi bitirip bana dönmen için sabırsızlanırdım."

"Bu kadar farkında olduğunu bilmiyordum." "Senin hakkında, her şeyin farkındaydım."

Birden Cordelhia'yı düşündü, onun görünüşü, kokusu, giyimi ve konuşmasıyla ilgili hatırladıklarını gözünün önüne getirdi. Sarışın, kimsesiz nişanlısıyla ilgili anıları, hapsedildiği ilk günlerdeki kadar keskin değildi; ona dair ayrıntılar, sanki hatıraları çok fazla incelenmekten yıpranmış gibi donuklaşmıştı.

Ve sonra bir gece önce yaptığı seçimi hatırladı: Hayatta kalmak ve Nadya'ya yardım etmek, eşiyle yeniden bir araya gelmek için Fade'e gitmek yerine.

"Bana sana bakmaya nasıl dayanabildiğimi soruyorsun." Başını iki yana salladı. "Göremediğim zaman sana bağlandım. O duygular yok olmuyor. Kokun, sesin, bana gösterdiğin ilgi beni ayakta tutan ve seni benim için tanımlayan şeydi."

Kadın şaşırmış gibi görüldüğünde, adam sustu - ta ki kelimeler önceden düşünülmeden ağzından çıkana kadar, bir gerçek paylaşıldı çünkü içinde kabarmıştı ve ifade edilmesi gerekiyordu: "Senin şimdi gitme ihtiyacı hissetmenle aynı sebepten dolayı sana geri dönmek zorundaydım."

Onun yaşadığı şoku havada bir yük olarak hissedebiliyordu.

Ama sonra kendini toparladı. "Şifacınız olarak gördüğünüz birine karşı bir şeyler hissettiğinizi düşünmeniz alışılmadık bir şey değil."

"Belki de sadece sensin. Belki de mesele hemşirelik değildir.

... ve senin hakkında her şey."

Sanki gerçek çok açık olduğu için onunla tartışmayacakmış gibi başını çevirdiğinde, ne söyleyeceği ya da ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

O da bileğini uzattı.

"Damarımı kendinize göre haklı çıkarmak istediğiniz herhangi bir nedenle alın" dedi. "Neden olduğu umurumda değil. Eğer yollarımızı ayıracaksak, olabildiğince güçlü olmanı istiyorum. Bu, senin için huzur duyabileceğim bir gelecek inşa etmeme yardımcı olacaktır."

Bunu izleyen sessizlikte, halının mavileri ve grilerinden, düz duvarlara ve rahat mobilyalara kadar içinde bulundukları yaşam alanının ayrıntıları, sanki zihni Nadya'yla ilgili her şeyi o kadar yoğun bir şekilde kaydediyormuş gibi, periferide süper keskin hale geldi, etrafındaki arka plan bile yoğun odağın içine çekildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?" diye sordu, kadın orada durduğunda.

"Damarın için."

Bununla birlikte, kendini aşağı indirdi ve adam önce battaniyenin saçaklarının fırçasını ön kolunda hissetti. Sonra küçük kız geldi,

Serin eller, çok nazik, çok yumuşak. Gözlerini kapatarak başının geriye düşmesine izin verdi. Nefesi pompalanmaya başladığında, keskin uçların vücudunu delip geçmesi beklentisiyle vücudunda bir karıncalanma oluştu-

Isırması yavaş ve nazikti, öyle ki ağzını tam oturtamadığından endişelendi ama ona doğru çekmeye başladığı anda anladı. Damarlarında bir çekilme oldu ve sonra boğazının derinliklerinde nefesi kesildi ve elleri onun üzerinde sıkılaştı.

İçki içerken çok ölçülüydü, sanki ona hiçbir rahatsızlık vermemeye kararlıydı. Ama ona zarar vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Aslında, hayır... bu doğru değildi.

Serbest elini kaldırdı çünkü onu daha yakına çekmek istiyordu.

-Kolunu onun bükülmüş omuzları üzerinde gezdirirken, bunun nasıl olduğunu merak etti... Cordelhia'dan başka birine nasıl bağlandığını. Yine de bunun ne önemi vardı ki?

Ayrılmaları gibi, bu da değiştiremeyeceği bir şeydi. Ve kadın haklıydı. Onu ileriye taşıyacak bir amacı vardı, ve intikam sıradan bir şey değildi. Sadece, eğer öldürülen Shellan'ının intikamını almasaydı, onunla kalmak için yalvaracağına inanmasını diliyordu.

Ama Cordelhia olmasaydı, Nadya'nın ondan kalmasını isteyip istemeyeceğini merak ediyordu.

Yine de eşinin intikamını almadan edemezdi. Her neyse, Nadya'nın ona söylediklerine inanmadığı açıktı.

Yani bu beslenmeden sonra ayrılacaklardı ve eğer kaderde biraz adalet varsa, yaptığı son şey bu olsa bile birini öldürecekti.

Ve muhtemelen öyle olacağını hissetti.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Haber bülteninin Leczo Falls'taki hırsızlıkla ilgili görüntüleri sayesinde Vishous, Kevin McCallister filmlerinden herhangi birinde kullanılmış gibi görünen beyaz bir çardağın hemen arkasında, pitoresk bir kasaba meydanının ortasında güvenli bir şekilde yeniden oluşabildi. Parka benzeyen halka açık çimenlikte etrafına bakınırken, caddenin karşısındaki on dokuz-yirmili yıllardan kalma vitrinlere göz attı.

Bir lokanta, bir giyim butiği, bir bakkal ve bir kasap vardı. Ayrıca bir çiçekçi ve bir posta dükkânı.

Ve eczane.

Daha önce buraya gelmiş miydi? V merak etti. Çünkü bu planı bir yerlerde gördüğünü hissediyordu, hatta bazı ebeveynler Noel'de dokuz yaşındaki bir çocuğu geride bırakmadan önce bile.

"Burası zencefilli kurabiye köyü değil mi? Yenecek kadar güzel görünüyor."

Arkasından gelen kadın sesi üzerine V karanlıkta gülümsedi ve arkasını döndü. Kanlı kız kardeşi Payne -aynı zamanda Kan Mektubu ve Kâtip Bakire'nin gerçekten zehirli birlikteliğinin bir ürünü- siyah derisinin içinde dimdik duruyordu, boktan kalçaları çimlere gömülmüştü, zayıf ve güçlü vücudu

Hazırdı ama gergin değildi. Örgülü uzun siyah saçları ve makyajsız yüzüyle güzel ve ölümcül görünüyordu.

"Hey, abla," dedi.

"Mesajını alınca şaşırdım."

"Bana daha fazla dahil olmak istediğini söylemiştin."

"Şikayet etmiyorum." Avuçlarını öne doğru uzattı, soğukkanlıydı kardeşim. "Patronuna bunun nasıl gideceğine bağlı olarak antrenman seansımızı yeniden planlamam gerektiğini söylemek zorunda kaldım."

V yüzünü buruşturdu. "Demek Wrath'ın gecesini mahvettin, ha?" "Beklenebileceği kadar iyi karşıladı."

"Bir şey mi yaktı? Yoksa sadece kulaklarından buhar mı çıktı?"

"Mesajlaştık, o yüzden kullandığı kelimeler dışında bir yorum yapamam. Ses tonu ve hissettiği diğer şeyler merhametli bir şekilde yoktu."

"Minderde sahip olduğu en iyi partnerin sen olduğunu söylüyor."

"İşte gidiyor, beni utandırıyor."

Kral birkaç yıl önce görme yetisini tamamen kaybetmişti ama büyük memnuniyetsizliğine rağmen kimse onu sahaya çıkarmasa da dövüş oyunlarından kopmamıştı. Hayatı herhangi bir zar atılamayacak kadar değerliydi ve ayrıca, yetişkin hayatının çoğunda katil olduğu düşünüldüğünde, savaşta şansı çoktan tükenmişti.

"Peki, burada ne işimiz var?" Payne etrafına bakındı. "Geleceğe Dönüş'ü yeniden canlandırmaktan başka."

V parmaklarını şıklattı. "Oh, kahretsin. İşte bu. Rhage geçen gece Marty McFly'ı izliyordu ve ben de kaykay sahnesi sırasında içeri girdim. Bu kasaba planını daha önce orada görmüştüm."

"Kesinlikle pitoresk."

"Ah, ama büyük kötü dünya Leczo Şelaleleri'ne geldi. Birileri oraya girip çıkıyormuş."

McTierney'nin Aile Eczanesi köşedeydi, üç katlı, kama şeklindeki tuğla binanın cam pencereleri eski moda altın varaklarla isimle boyanmıştı. Ancak Norman Rockwell'in aksine, kapı polis uyarı bandıyla işaretlenmişti ve pervazda bir kanıt mührü vardı.

"Haydi," dedi V ileriye doğru yolu gösterirken. "Burası bizim suç mahalimiz."

"Ooooooh, hep Jessica Fletcher'ı oynamak istemişimdir."

"Çok daha kısa olman ve peruk takman gerekecek."

"Ayrıca daktilo yazmayı öğrenmelisin."

İkisi yola koyuldular, çardağın etrafından dolanıp meydanın kaldırımına çıktılar, sonra da yola adım attılar. Her şey bir oturma odası kadar düzenliydi, etrafta hiç çöp yoktu, rögarlarda biriken hiçbir şey yoktu, esintide uçuşan başıboş bir gazete sayfası bile yoktu. Sanki her yer süpürülmüş ve tozu alınmış gibiydi.

Eczanenin camına yaklaşıp ellerini kavuşturdu ve eğildi. "Görünüşe göre soruşturma devam ediyor. Henüz bir temizlik yok ve parkın ne kadar düzenli olduğuna bakılırsa bu bir şehir yönetmeliği olmalı."

Sokak lambalarının şeftali gibi parıltısı sayesinde dağınıklığı ölçebiliyordu; yerde her türlü ürün, kırılmış şişeler, etrafa saçılmış kutular, devrilmiş vitrin rafları. Sanki bir bar kavgası eczanenin içine taşınmış gibiydi, beyinleri Bud'la erimiş üç yüz kiloluk bir çift, kutup ayıları gibi dans ederken özensiz yumruklar atıyordu.

"Blenderdan geçmiş gibi görünen bir insan eczanesini neden önemsemişimizi söylemek ister misin?" diye sordu kız kardeşi.

"Arkadan dolaşalım. Çünkü buraya giren kişinin esir kampıyla bağlantılı olabileceğini düşünüyorum."

O sağa doğru başını sallayınca, Payne çelik burunlu botlarına rağmen kaldırımda sessizce ilerleyerek binanın diğer tarafına doğru ilerledi.

"Manny'yle aranız iyi mi?" diye sordu karşı mahalleyi kontrol ederken. Ama hiçbir şey kıpırdamıyordu, en ufak bir fare bile.

"Harikayız, teşekkürler. O harika bir erkek. Şanslıyım."

"O da şanslı."

Şöyle bir baktı. "İkimiz de şanslıyız, bu nasıl olur?"

Önündeki şeye yeniden odaklanmak için arkasına döndüğünde, Lara Croft örgüsü dar belinin üzerinde ileri geri sallanıyordu. Bir insanla çiftleşmiş olması, Sığınak'ta mahmenlerinin özel odasından kurtulmuş olması kadar mucizeviydi; burada yaşayan bir insan yerine bir Barbie koleksiyonu gibi askıya alınmış bir animasyonda tutuluyordu.

"Onunla herhangi bir sorunuz olursa bana haber vereceksiniz," dedi.

Ve çoğunlukla hırıltıyı sesinden uzak tuttu.

Kız kardeşi durdu ve arkasını döndü. Ve onun kendisine doğru gelmesini beklemedi; sanki ona ulaşmak için atacağı birkaç adım kabul edilemez bir gecikmeymiş gibi ona doğru yürüdü.

"Geri çekil, V. Herhangi bir sorunumuz yok, olsaydı da kendim hallederdim. Arkadaşlarımız birlikte çalışıyor olabilir ama ilişkimde kardeşime ihtiyacım yok."

Kendisinininkiler kadar keskin olan soluk gözlerle karşılaştığında, sarılmak için alışılmadık bir istek duydu. Bunun yerine gülümsedi. Dürüstçe gülümsedi.

"Anlaşıldı," diye mırıldandı.

Payne'in aklındaki tek makul seçimi yapmış gibi başını sallayarak yoluna devam etti, Payne de öyle. Eczanenin arka tarafına geldiklerinde, sığ otoparkta hiç araba yoktu ve şuna bakın. Daha derli toplu: Arka kapının yanındaki çöp konteyneri bile pırıl pırıl parlıyordu, boyası sanki gün içinde yeni yapılmış gibiydi, yan panellerinde de hiçbir darbe ya da çentik yoktu.

Caldwell'deki çöp bidonlarında ölümcül sivilceler ve kum torbası vakaları varmış gibi görünüyordu.

Eczanenin arka kapısına yaklaştıklarında, "Sanırım insanların neden buraya taşındığını biliyorum," diye mırıldandı. "Anladım, taşra daha medeni bir yer."

"Bu mühür umurumuzda mı?" Payne, pervazın birleştiği yere yapıştırılmış olan turuncu göz hizasındaki etiketi işaret ederek sordu.

"Zerre kadar değil. Yarın sabah kırılacağını düşünerek günlerini gün edebilirler. Bu bizim sorunumuz değil."

Kız kardeşi iki sürgüyü de serbest bıraktı ve kapıyı açarken silahlarından birini eline aldı. Çamaşır deterjanı, kurutma kâğıdı, bulaşık deterjanı ve şampuan kokusu bahardaki sahte bir çayır gibiydi ve ikisi de aynı anda hapşırdı.

"Ne arıyoruz?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Onun arkasından içeri girdi ve etrafına bakındı. Sonra kapalı ilaç dağıtım alanının etrafına bantlanmış kupon broşürlerinin yanına gitti. "Vitaminler bir alana iki bedava. Ve diyabetik malzemelerde yüzde on indirim."

"Bu profesyonel bir iş değildi." Payne, girdiği savaşı kaybetmiş olan bir nemlendiricinin üzerine eğildi. "Çok fazla yer değiştirmiş, çok verimsiz. Ya da profesyonellerdi ve umurlarında değildi."

"Ben ikincisine oy veriyorum."

Kasanın ve tansiyon aletleri, termometreler ve insülin test cihazları gibi pahalı şeylerin duvara monte edildiği tezgâhın arkasındaki yükseltilmiş zemine çıktı. Sigara yoktu. Onlar dükkânın ön tarafında, şeker ve dergilerin olduğu diğer kasadaydı.

Ayrılmış ilaç dağıtım alanının tekmelenmiş kapısı en iyi ihtimalle dayanıksız bir barikattı ve mağazanın geri kalanını reçeteli ilaçlardan sadece bir panel ile ayırıyordu.

Ön pencerelerin camındaki logoyla aynı boyayla boyanmış suntuadan yapılmıştı. Şakacı yatışının etrafından dolanarak raflardan oluşan çalılığa girdi. Hırsızlar tarafından istenmeyen ürünler olarak atılan şişeler ve kutular Johnson & Johnson, Pfizer ve AbbVie ürünlerinden oluşan bir enkaz alanıydı; eğilerek rafları karıştırdı ve bazı jenerik isimlerin yanı sıra markalı olanları da tanıdı.

"Meth pişirmek isteyen biri değil." Sudafed ve diğer dekonjestanların düzenli dizilişine baktı. "Efedrin ve psödoefedrine dokunulmamış."

Yerdekileri hızla gözden geçirmeye devam etti. "Xanax. Diğer benzolar. Arkalarında sokaklarda bir servet bırakacak şeyler bırakmışlar."

"Tam olarak ne arıyorum?" diye sordu kız kardeşi ona katılırken.

"Penisilin. Amoksisilin, ampisilin gibi sonu 'cillin' ile biten herhangi bir şey bulursanız bana söyleyin. Ayrıca, sülfü ilaçları. Z- Paks. Sanırım hepsini almışlar."

Payne örgüsünü omzunun üzerinden geriye attı. "Cehennemimi getirmeliydin. O da olurdu-"

Dükkânın arka kapısından gelen gıcırdama sesi ikisinin de başını kaldırmasına neden oldu. Eğitim ve içgüdünün yanı sıra ortak DNA'dan gelen bir koordinasyonla ikisi de ellerini havaya kaldırdı ve silahlarını arka kapıdan girmek gibi muazzam bir hata yapan kişiye doğrulttu.

"Harika," diye mırıldandı V. "Tam da bir arkadaşla ihtiyacımız varken."

CHAPTER TWENTY-FIVE

Av kulübesinin altındaki yeraltı sığınağında, Kane'in kanı Nadya'nın şimdiye kadar tattığı en güzel şaraptı. Besleyiciliği dilinin üzerinden kayıp boğazının arkasına doğru ilerledikçe, daha fazlasını alma dürtüsü onu daha hızlı ve daha hızlı yutmaya zorluyordu. Kendine yavaş gitmesini ve onu tüketmemeye dikkat etmesini söylese bile, içgüdüğü onu ele geçirdi - ta ki kör tırnakları onun kolunu kazıyana ve dişleri onu çiğnemeye başlayana ve içindeki kemirici açlık iyileşmek yerine daha da kötüleşene kadar.

Onu durdurmadı.

Tam tersine, başının nazikçe kavrandığını hissetti. Ona ayrılmasını söylemesi gerekirken, ona daha yakın olmanın hiçbir yolu olmamasına rağmen onu bileğine doğru itiyordu.

Nedense, ondan devam etmesini istemesi onu daha da acıktırdı ve bu sadece besinler için değildi. Gerçekten de ısı karnında tutuşuyor ve kollarına, bacaklarına, ellerine ve ayaklarına doğru yayılıyordu. Normalde böyle bir şey yapmazdı.

hissetti ve genellikle ne kadar soğuk olduğunu fark etti. Ne kadar soğuk. Ne kadar don-

İçki içerken bile nefes borusunu titreten bir inilti kaçtı. Bu ne kadar iyi olsa da, gerçekten durması gerekiyordu. Geri çekilmesi gerekiyordu. Yapması gereken...

Düşünceleri, açlığının tekrar devreye girmesiyle dağıldı, beslenmeden başka hiçbir şeyin önemi yoktu, Kane'in hayatının bile. Biyolojisinin, onlarca yıldır ihtiyaçlarını inkar etmesinin, esir kampında bulunduğu süre boyunca ölüme yakın olduğu gerçeğinin hizmetkârıydı.

Yaralı olduğu sürece.

Sıcaklık olağanüstüydü, onu içten dışa uyandırıyor, o kadar büyük bir canlılıkla dolduruyordu ki, enerjiyi bedeninde tutabileceğinden emin değildi. Sanki derisinin içinde şişiyor, büyüyor, doluyor gibi hissediyordu. Her bir parçası, her bir hücresi, moleküllerine kadar, uzun zamandır sönük olan yaşamla titreşmeye başlıyordu-

Birdenbire titremeye başladı ve ilk başta bunun sadece bir ürperti, bir sarsıntı olduğunu ve geçeceğini düşündü. Bunun yerine, bütün bir titreme ve sarsıntı fırtınasıydı, o kadar şiddetliydi ki dudakları delinmiş yaralara karşı kaymaya başladı.

Ve sonra iletişimi tamamen kopardı.

Çaresizlik içinde, ısırtığı yeniden kurmak için ileri atıldı. Ama birden vücudunu kontrol edemez hale geldi. Ne kadar eğilmek istese de yapamadı-

Ani bir spazmla omurgası kendi kendine kavislendi, gövdesi öyle bir güçle geriye doğru kıvrıldı ki ondan uzağa düştü. Görüşü tavana doğru yükselirken, kolları kendi kendine omuzlarından dışarı uzandı ve bacakları kalçalarından düz bir şekilde yapıştı.

Bir sonraki farkındalığı, halının üzerinde Kane'in ayaklarının dibinde olduğuydu. Kane'in kanına duyduğu açlık gibi nöbet de onu ele geçirmişti, vücudu kendi kontrolünde değildi, görüşü hiçbir şeye odaklanamayacak şekilde sarsılıyordu,

Teknenin dibindeki bir balık gibi çırpınırken refleksleri altüst oluyordu. Kasılmaya devam ederken konuşmak bir seçenek değildi, azı dişleri birbirine çarpıyor, ağzı iki uç arasında gidip gelirken hem gevşiyor hem de gıcırdıyordu-

Kane'in yüzü üzerinde belirdi ama onunla iletişim kuramıyordu ve ağzı hareket etmesine rağmen ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Adamın gömleğinin ön tarafına tutunmaya çalıştı-

İçinden bir çığlık koptu. Ve sonra bir çığlık daha.

"Nadya."

Adını söyleme şeklindeki bir şey onun dikkatini çekmesine neden oldu. Gıcırdayan dişlerinin arasından konuşmaya çalıştı.

"Nadya..."

"Bilmiyorum..."

"Nadya. İç şunu."

Deli mi bu, diye düşündü. Onun damarından zaten çok şey almıştı. Gerçek bir takipten çok daha fazla kararlılıkla, adamın dudaklarına götürmeye çalıştığı her şeye karşı koydu, özensiz elleri-

"Bu su," dedi kabaca. "İç onu. Kan çok büyük bir şok, ne kadar içtiğini sınırlamalıydım. Sevgili Bakire Kâtip..."

Onu sudan biraz içmeye zorladı ama dudaklarından geçirmeyi başardığı azıcık su hiçbir işe yaramadı. Vücudunun içindeki cehennem yükselmeye devam etti, ikiye katlandı ve sonra tekrar ikiye katlandı, artık ısınmıyordu, şimdi tüketiyordu. Kız yanıyor, kül oluyor, adamın kanının gücüyle canlı canlı yeniyordu.

Battaniye üzerinden yırtıldı ve çırpınan elleri battaniyeyi tekrar çıplaklığının üzerine çekmeye çalışırken, adam yün ağırlığı onun ulaşamayacağı bir yere itti.

"N-n-n-n-nooo-"

"Nadya, seni yakaladım. Buraya gel. Buraya gel."

Kollarının ona dolandığını hissetti ve sonra kaldırıldığını hissetti. Onu bir yere taşıyordu-

Dışarıda mı? Soğuk havaya mı? Karanlık mıydı? Bilmiyordu, düşünemiyordu, değildi ...

Çevirmeli sabunun kokusu nöbeti yarıp geçti. Banyoda mıydı?

Akan suyun sesi buna cevap verdi.

"Bu canını yakacak," dedi yüksek sesle, sanki ona ulaşma umuduyla bağırıyormuş gibi, "ama seni soğutmak zorundayız. Hayır, bana karşı koyma, yapma Nadya. Kes şunu."

Onunla birlikte duşa girdi.

Kane onu ahıra taşıdı ve spreyin altında tuttu, gerçi onun için de soğuk olmalı.

"Dayan, Nadya. Ben seninle ilgileneceğim. Sadece benimle kal..."

On mil ötede, berbat garajın altındaki cıvata deliğinde, Callum yerden ayağa kalkarak gece için kalktı. Tamamen giyinikti ve botları sıkıca bağlanmıştı, ama sonra tamamen giyinik ve botları üzerinde uyudu. Ayrıca oturarak uyumuştı.

Ya da uyuyamadım, durum böyleydi.

Başını çevirerek uzun, dar alana baktı. Soğuk hava paltolarının sıralandığı dizinin sonunda, vampir merdivenin başında durduğu pozisyondaydı. Gündüz saatlerinde birbirlerine hiçbir şey söylememişlerdi. Yine de, yolları ayrılmadan önce Callum'un ağzı yeterince şey yapmıştı, değil mi?

Erkek çenesini göğsüne dayadığı yerden kalkmayınca, uyanma vakti geldi, diye düşündü.

"Artık hava karardı vampir," diye açıkladı canlı bir ses tonuyla. Ve ne biliyorsunuz, oldukça iyi bir canlılık taklidi yaptı.

Yanıt gelmeyince aşağı indi ve erkeğin başında durdu. "Yaşıyor musun?"

Evet. Eğer adam öldüyse, bu hiç beklenmedik bir şeydi ve kesinlikle onun hatası değildi. Cinsel birleşmeye bağlı ölümler genellikle orgazm anında, hazzın basıncı kalbin contasını patlattığında ya da hemen sonrasında, efor gevşek bir kalp kasını aşırı zorladığında meydana gelirdi. Ama on saat sonra?

"Alo?"

Vampirdeki mutlak durgunluk ürkütücüydü. Nefes alıyor gibi görünmüyordu ve kesinlikle hareket etmiyordu. Ama gözleri... aslında açıktı, kirpiklerinin altındaki küçük yarıklar görüşe izin veriyor ve neredeyse fark edilmeyecek bir hızda göz kırpyordu.

Duşa odaklanmıştı, ki bu garipti. Callum'un bildiği kadarıyla, köşede kesinlikle Chippendale'ler can-can yapmıyordu. Pinuplar da yoktu. Fayanslardan başka bir şey yoktu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu.

Yüzün ona doğru dönmesi için uzun bir süre geçti ve erkeğin ifadesi mesafeliydi. "Orada kim öldü?"

Callum başını sallayarak, çünkü doğru duymadığı belliydi, "Affedersiniz?" dedi.

"İşte." Vampirin kolu kalktı ve duşu işaret etti. "Orada ölen erkek kimdi?"

Callum yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Hiç kimse."

"Yalan söylüyorsun. Onu görebiliyorum. Duş başlığından kahverengi deri bir kemerle sarkıyor. Saçları koyu sarı ve bir kulağında küpe var. Kim o?"

Callum'un sesini bulabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Hiç kimse."

"Demek oral seksin sebebi buydu." Vampir başını çevirdi. "O anıyı silmek için bir şey yapmak istedin. İşe yaradı mı?"

"Nasıl..."

"Öyle mi?"

"Yalan söylüyorsun. Bir bok göremiyorsun." Callum bir ileri bir geri yürüdü ve sonra parkalardan birini inceliyormuş gibi yaptı

bir kancaya asılı. "Ben de gidip arkadaşını ve av kulübemdeki dişiyi kontrol edeceğim."

"Sanırım işe yaramadı, o zaman."

Callum flanel gömleğinin gevşek yakasını çekiştirirken, **b u r a d a k i** havanın hangi cehennemde olduğunu merak etti. "Bir kez daha denemek için gönüllü müsün vampir?"

kendini geri attı. "Açıkçası cesaretin olduğunu sanmıyorum."

Diğer erkek botlarını altından kaydırđı ve tam boyuna yükseldi. "Bana onun gerçekte kim olduğunu söyle, ben de sana onu nasıl gördüğüme dair cevabımı vereyim."

"Cevabın beni ilgilendirmiyor." "O zaman neden sordun."

Her ileri geri gidişte birbirlerine doğru bir adım atıyorlardı, aralarındaki mesafe parmak ucunda durana kadar kayboluyordu. Vampir biraz daha uzundu, bu yüzden Callum gözleriyle buluşmaya devam edebilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

"Bunun kişisel olmamasına sevindim," dedi vampir.

Callum kaşlarını çatarak erkeğın ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Ama her neyse, sormayacaktı-"Kişisel olmayan neydi?"

"Bana sakso çekiyorsun. Başka bir şey hakkında olmasını tercih ederdim."

Vampir arkasını döndü ve duşā doğru gitti. Orada dururken Callum, piçin uzanıp elini armatürün üzerine koyması için kendini hazırladı.

Onun yerine, sadece ona baktı.

"Nasıl görüyorsun... şeyleri." Callum da duş başlığına odaklandı. "Orada hiçbir şey yok."

Bir süre durakladıktan sonra vampir güçlü omuzlarını silkti.

"Nedenini ya da yolunu bilmiyorum, sadece ne olduğunu biliyorum." Erkek arkasına baktı ve onu kesinlikle şeytani gösteren bir kenarla gülümsedi. "Esir kampına da bu şekilde düştüm."

Callum kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Birini öldürdün ve sonra onu gördün mü? Bu aşırıya kaçmak değil mi?"

Kıkırdama, kıkırdama, diye düşündü Callum kendi kendine. "Evet, birini öldürdüm."

Callum mecbur olmamasına rağmen saatine baktı. Ama iki yıl önceki o sıcak Ağustos gecesinde sevgilisini bulduğu yere bakmaktan başka bir şey yapması gerekiyordu.

"Kimi öldürdün?" diye sordu.

"Mahmenimi katleden erkek." Callum irkildiğinde vampir omuz silkti ve duşa geri döndü. "İçeri girdi ve onu soydu. Fazla bir şeyimiz yoktu ama bal likörünü, kalayları ve onun hayatını aldı. Sonra da cesedini sakladı. Küçük evimize girdim ve yatakta onun resmini gördüm." Bir duraklama oldu. "Giyinik değildi
_."

"Siktir-"

"-ve cesedini hiç bulamadım. Sanırım onu bir yerlerde güneşe bıraktı. Ama ne gördüğümü biliyordum çünkü kendimi bildim bileli imgelemler görürüm ve her zaman doğru çıkarlar."

"Kim olduğunu nasıl bildin..." Mahmen'i de mi tecavüze uğramıştı? "Çok üzgünüm-"

"Onu işaretledi. Karnına. Bu deseni daha önce nerede gördüğümü hatırlayamıyordum ama kesinlikle tanıdım. Bir yıl aradıktan sonra onu buldum. İçki onu ele geçirene kadar nalbantlık yapıyordu ve mahmenimi öldürmek onu tekrar ayıltmıştı. İşaret, yaptığı nalların kaydını tutma yöntemiydi." Erkek durakladı. "Onu bulduğumda işine geri dönmüştü, ben de yaşadığımız köyün üretken bir üyesini öldürdüm."

"Ona ne yaptın?"

"Kızgın bir dağlama demirini aldım ve onunla bağırsaklarını deştim." Vampir yine omuz silkti. "Köyün hemen dışında yaşayan bir aristokrat beni esir kampına attı. Atları konusunda çok titizdi ve sanırım benim atları

erkeği, altındaki toynakların artık istediği gibi nallanmadığı gerçeğinden daha fazla öldürdü. Kampa gelince, o noktada nerede olduğumun bir önemi yoktu. Ailem gitmişti. Neden umurumda olsun ki?"

"Peki ya senin efendin?" Callum bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Kuzenlerin yok muydu, soyunda seni savunacak kimse yok muydu?"

"Babamın kim olduğunu hiç bilmiyordum. Sadece mahmenim ve ben vardık. O bir çamaşırcıydı, ben de beni kampa yerleştiren aristokrat için tarlalarda çalışıyordum. Basit bir hayattı." Erkek başparmağını kaşının üzerinde gezdirdi. "Ama hapishane benim için iyiydi. Orada öldürmem gerekiyordu. Sık sık."

Callum kendi kaşlarını patlattı. "Sadece spor olsun diye mi?" "Kendimi en iyi kanunsuz olarak görüyordum." "Peki bu ne tür bir kanunsuz?"

"Bir sürü çöp çıkardım. Bunu burada bırakalım."

Callum başını sallayarak, "Aslında bununla ilgili bir sorunum yok," diye mırıldandı.

"Yapsaydın da benim için fark etmezdi. İmgelemleri sordun ve işte buradayız." Soluna, kesinlikle çıplak fayans gibi görünen yere baktı. "Bunu senden bir şeylerin intikamını almak için yaptı, değil mi? Kendini buraya asan erkek."

Boğazını temizleyen Callum duygularını belli etmemeye çalıştı. "Bunu göremezsın."

"Ama burası senin kişisel alanın, değil mi? Senin gibi kokuyor ve tüm kıyafetler senin tarzında. Bizi buraya getiren ve üst kattaki garajdan bize bir şeyler veren sendin... sedyeler, silahlar. Yani buraya geldi çünkü onu daha önce buraya sen getirmiştin - muhtemelen her şeyden uzaklaşmak için, kaçacak ne varsa hepsinden. Ama sonra ikinizin arasında bir şeyler değişti. Geri döndü ve bedenini sana siktir çekmek için bıraktı. Öyle değil mi?"

Callum arkasını döndü ve körü körüne paltoların yanına gitti. Gerçi bir tanesine ihtiyacı yoktu, o yüzden kabarık taytları karıştırdı.

"Gidip arkadaşını kontrol edeceğim." Merdiven boşluğuna doğru yürüdü ve işaret parmağını okuyucunun üzerine koydu, eğer tuşlamaya çalışırsa tuş takımının numara kombinasyonunu yanlış gireceğini çok iyi biliyordu. "Geliyor musun? Ya da gelmiyorsun."

Başının üstündeki alet kutusu yana doğru çekilerek yukarıdaki garajı açığa çıkardı. Motor yağı ve temiz gece havasının kokusu burnuna kadar geldi ve derin bir nefes aldı.

Ayağını ilk basamağa koyarak omzunun üzerinden, "Söylemeyi sevdiğin gibi, senin ne karar verdiğin benim için önemli değil," dedi.

CHAPTER TWENTY-SIX

Duruma göre çok fazla ateş gücünden bahsediyoruz.

Vishous ve kız kardeşi eczanenin arka kapısından giren her kimse ona bir çift kırkılık doğrulturken, o da herifi bir Rorschach testine tabi tutmaya hazırlanıyordu. Ancak kapıdan giren kişi, daha küçük bir dövüşçü, Lastik Adam gibi hareket eden bir gölge ya da geriye kalanları çalmak isteyen bir insan değil, paytak paytak yürüyen ve kafasına doğrultulan iki silahı görünce olduğu yerde duran yaşlı bir adamdı.

Felçli ellerini dağınık beyaz saçlarının üzerine kaldırdı. "Alo?"

Sanki bu Stan Lee tarafından yazılmış bir kokteyl partisiydi ve hikayedeki kötü adamlarla yeni tanışmıştı.

V bu düşünceye çok çabuk kapıldı ve parlak fikirlerin önünü kesti; çünkü yoluna çıkan insanları vurmaktan çekinmese de, birinin büyükbabasını kraliyet ödülüne boğmanın getireceği mide ekşimesini yaşamamayı tercih ederdi.

"Kimin yaptığını bilmiyorlar," dedi V, adamın hafıza bankalarını incelemeye başlarken. "Ellerinde hiçbir ipucu yok. Dükkân sahibi bu ama oğlu şu anda eczacı-"

Durduğunda kız kardeşi ona baktı. "Ne oldu? Neyin var?"
V başını salladı. "Orada ne olduğunu anlamak çok zor. Akli... gitmiş."

"Hafıza kaybı mı var?"

"Hayır, hafızasında... delikler var. Şimdiki zamana dair parçaları var ama pek bir şey hatırlamıyor."

Yine de geçmiş sağlamdı. Ellili ve altmışlı yıllardan, dondurma tezgâhının olduğu, muzlu kayıkların ve milkshake'lerin satıldığı... daha sonra patates kızartması ve hamburger servis edilen zamanlardan çok farklı anılar vardı. Ama o eski güzel günler uzun sürmedi. Kasabanın nüfusu azaldıkça, dükkânın yiyecek hizmeti veren kısmının yerini, al-ve-git bakkaliye ve ev eşyaları almıştı. Şimdi bina, küçük kasabalar için federal bir hibe sayesinde dışarıdan güzel görünüyordu, ancak işletmenin mali durumu pamuk ipliğine bağlıydı.

"Neden döndün?" diye sordu yaşlı adam. "İlaçlarını mı unuttun?"

"Hayır," diye nazikçe cevap verdi Payne. "Biz yapmadık. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

"Oh, zahmet değil. Size yardım etmekten mutluluk duyarım." Yaşlı adam yanına gitti ve bir düğmeyi çevirdi. "Işıkların neden kapalı olduğunu bilmiyorum. Ama şimdi yanıyorlar."

Tavandaki floresan kutular alev aldıkça, güvenlik ışıklarının zayıf aydınlatması uçup gitti ve düzen olması gereken kaos bir parıltıyla ortaya çıktı.

"Peki bu gece ne arıyorsun?" Yaşlı adam Vishous'un yanına geldi ve sertleşti. "Bayım, sizden kasanın arkasından çekilmenizi istemek zorundayım. Mağaza politikası böyle."

Vishous silahını kılıfına geri koydu ve adamın etrafından dolaştı. Düzgün bir şekilde yere inerek etrafına bakındı ve boş rafları not aldı.

"Sadece geçiyor muydunuz?" Payne ev sahibine sordu.

Yaşlı adamın cevabı bin dokuz yüz yetmiş iki yılında başlayan bir saçmalıktı. Karısı ve oğullarıyla birlikte taşındıkları evi ve müteahhidin mutfak için onlara sunduğu seçenekleri anlatırken, V tamamen boşaltılmış olan koridora gitti. Eğilerek, üzerinde tepinilmiş bir kutu cerrahi gazlı bezi aldı.

Eczanedeki tüm sargılar ve bantlar, pedler ve Ace bandajları gitmişti. Bir sonraki raflara geçtiğinde hidrojen peroksit, alkol ve damıtılmış su da yok olmuştu.

V başıboş adama ve kız kardeşine doğru geri döndü. Payne'in adama bakışı çok yoğundu ve V burada yapacak başka bir şey olmadığı için koluna dokunduğunda Payne ona bakmadı.

İyi, her neyse; bekleyebilirdi. Bu soygunun kampla bağlantılı olduğuna daha az değil, daha çok ikna olmuştu; sadece somut bir kanıtı yoktu ve bunu yeni yerle nasıl ilişkilendireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Demek geceleri yürüyorsun?" Payne öyle diyordu. "Uyumak zor oluyor."

"Peki ailen nerede olduğunu biliyor mu?"

V kalçasını tezgâha yasladı ve bir el sarması çıkardı. Sigarasını yakarken yaşlı adam sertçe ona baktı.

"Burada sigara içmek yasak."

V kaşlarını çatarken, o zayıf beynine geri döndü.

- "Ow."

Payne gözlerini parlattı, "beni bir daha parıltına tekme atmaya zorlama" dedi. Sonra yaşlı adama döndü. "Kaldırıyor. Ve lütfen, devam et."

Ancak yaşlı adam gözlerini dükkânına dikmişti. "Burada ne oldu ..."

"Gerçekten çok üzgünüm." Payne uzandı ve onun elini tuttu. "Senin için birini arayabilir miyiz?"

Temasla birlikte kendine gelir gibi oldu ve ona bakarken kaşlarını çattı. "Geri dönmüşsün."

V kaşlarını çattı ve hemen araya girdi, "Evet. Öyleyiz. Bizi daha önce gördün mü?"

"Geçen gece buradaydın. Sen çıkarken ben geldim."

"Neye benziyorduk?"

"Senin gibi." Yaşlı adamın kafası karışmış gibiydi. "Ve sen de bir şeyler alıp arkadaki minibüse koyuyordun. İki minibüs."

Kendi göğsünü sıvazlayan V, "Siyah giyinmiştik, değil mi? Size bir şey söyledik mi?"

Yaşlı adam kaşlarını çattı ve sonra ayağa kalktı. Elini ön lobuna götürüp yüzünü buruştururken, V'nin kafasında bir sürü "ding-ding-ding, bir kazananımız var" cümlesi dolaşıyordu.

Vampirler, diye düşündü. Ve anılarını temizlemişlerdi.

"Tamam," dedi Payne, "teşekkür ederim. Sen gerçekten yardımcı olur. Ama sizin için kimi arayabiliriz?"

"Oğlum, Ernie Junior," diye mırıldandı sahibi. "Bana bunu verdi... insanlara vermem için..."

Eklem iltihabı olan eli bol pantolonunun cebine uzandı ve lamine edilmiş bir kart çıkardı. Payne kartı V.'ye uzattı ve o da adama bakakaldı.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadı.

V, Samsung'unu kaptı ve numarayı çevirdi. Ve ikinci çalmayla adamın cevap vermesi arasında bir zamanda, kız kardeşinin ne yapmayı düşündüğünü fark etti.

Ağzını açarak ona hayır demeye niyetlendi. Sonra kasanın arkasındaki duvara, tansiyon aletlerinin ve kan şekeri test cihazlarının sergilendiği ekranların üzerine baktı. Siyah-beyaz başlayıp soluk renklerle sona eren fotoğraf dizisi, iş başındaki yaşlanma sürecinin bir belgesiydi. Sahibi hayatının dönemleri boyunca ilerlerken değişmeyen şey dükkandı. Fotoğrafların çoğu ön tarafta çekilmişti ve içlerinde başka insanlar da vardı; politikacılara benzeyen takım elbiseli adamlar, şapkalı, elbiseli ve kedi gözü gözlüklü kadınlar.

İlk ve son resimlerde adamın yanında bir kadın duruyordu ve kadın da tıpkı onun gibi yirmili yaşların başından yetmişli yaşların kuzeyine kadar uzanıyordu.

V'nin telefonundan bir ses "Alo?" dedi. "Kim var orada?"

Yönlendirmeyle birlikte V, in vivo'daki adama, sundowner sendromu olan ve bunama ya da Alzheimer ya da her neyse onu gerçek Kuzey'ine, bu dükkana geri götüren yaşlı, kafası karışık adama yeniden odaklandı.

"Babanı buldum," diye mırıldandı V. "Eczanede."

"Tanrım, yine mi-" Bir boşukluk oldu ve ardından oğlu arka planda birine, kadın sesine bakılırsa muhtemelen karısına, "Babam yine dışarıda... hayır, biliyorum, biliyorum, onu bir eve götürmeliyiz-" dedi.

"Onunla burada kalacağız," diye araya girdi V. "Siz gelene kadar."

Adam telefonu ağzındaki yerine geri koydu. "Özür dilerim, teşekkürler. Hey, kimsiniz?"

"Sadece yoldan geçen biri. Kız kardeşimle ben arka kapının açık olduğunu ve ışıkların yandığını gördük."

"Bunu çok yapıyor. Bir hafıza bakım ünitesinde olması gerekiyor."

"Dediğim gibi, burada bekleyip ona göz kulak olacağız." Tanrım, neden bu dramın içinde kalmaya gönüllü oluyordu ki? "Polisleri falan aramamızı istemiyorsanız tabii."

"Ben polisim. Yerel şerif. Her neyse, beş dakika içinde orada olacağım."

"Onu yakaladık."

"Teşekkür ederim, adınız ne demiştiniz?"

"Vinnie Sanguerossa." V aramayı sonlandırırken kız kardeşine baktı. "Bu işle uğraşmamalısın. Sana söylüyorum."

Kız ona baktığında, yüzündeki ifadenin, insanların onlara defolup gitmelerini söylerken kendi yüzünde gördükleriyle aynı olduğundan emindi.

"Bay McTierney?" dedi yeniden insana odaklanırken.

"Evet, tatlım?"

"Berbat olacaksın," diye mırıldandı V saati kontrol ederken. "Bunu yaparsan sana pahalıya patlar."

"Gözlerini benim için kapat, olur mu?" Payne bir adım daha yaklaştı. "İşte böyle. Bu acıtmayacak, söz veriyorum."

"O değil, değil." V bir el sarması çıkardı ve ön dişlerinin arasına koydu. "Sen dünyayı kurtarıırken ben dışarıda olacağım. Çünkü burada sigara içmeme izin yok."

Kısmen açık olan arka kapıdan içeri girerek geceden derin bir nefes aldı ve ardından sigarasını yaktı. Tuğla binaya sırtını yasladığında, bir çiftlik tarlasına ve ardından arka girişler boyunca sıradaki diğer dükkânlara baktı.

Arkasında, eczanede Payne yaşlı adamla konuşuyordu, o kadar sessiz mırıldanıyordu ki V sadece hecelerin ritmini duyabiliyordu ve sonra bir soluk, keskin bir nefes geldi. Hangisinden geldiğini bilmek zordu-

Kapı ile pervaz arasında bir ışık parlaması belirdi ve kendini biraz sonra olacıklara hazırladı. Üç... iki... bir...

Enerji salınımı kapıyı tamamen açtı, nükleer parlaklıktaki aydınlatma boş park alanını bir anlığına gün ışığına çevirdi. Ve sonra panel bir alkışla kapandı.

Vishous başını salladı ve eldivenli elini esnetti. Siyah derinin altında kurşundan bir örgü vardı ve o olmadan, parlayan lanetinin temas ettiği her şey yok olacaktı - insanlar, yerler, şeyler.

Mahmen'inden bir hediye daha.

Buna karşılık Payne'in mirası yıkım değil, yenilenmeydi. Ancak bu bedava değildi. Denge, Kâtip Bakire'nin kendine uyguladığı hariç, parolası olmuştu ve buna göre, Payne'in "hediyelerini" her kullandığında ortaya çıkan bir bedel ve bir ödeme vardı.

Neden bir insan için harcadığına gelince? Bu onun seçimiydi. Tıpkı Hellren'in yarış atını iyileştirmeyi seçtiği ve Kral'ın hizmet köpeği George'u önümüzdeki birkaç yüz yıl boyunca hayatta ve iyi durumda tutmaya karar verdiği gibi.

Bu da bir kamu hizmetiydi. O altına bir şey olursa kim Wrath ile yaşamak ister ki?

Tanrım, Armageddon daha iyi bir zaman olurdu-

Tepesinde fıskiye ışıkları olan altın ve kahverengi bir belediye SUV'si arka yoldan hızla geldi, park yerine girerken lastikleri gıcırdadı ve V'nin önünde durdu. İçinden çıkan Bay McTierney'nin daha uzun, daha ince, daha genç bir versiyonuydu ve V, parlak, mistik bir ışığın anısını silmenin gecenin hit geçit töreninde olup olmayacağını görmek için arkasına hızlı bir bakış attı.

Hayır. Solmuştu.

"Vinnie?" dedi adam.

"Evet, hey, Ernie." V nefes verdi ve eldivenli elini adama uzattı. "Nasılsın?"

"İyi gidiyor. Nasılsın?"

Hepsi Soprano-tastik değil miydi?

El sıkıştılar ve adam yine o-bunu-bunu yapmaya başladı. Lanet olsun, V malikânedeki kısa kankalar listesi dışında kimseyi umursama eğiliminde değildi ama oğluna acımak gerekiyordu. Çok bitkin görünüyordu, sanki sadece bu gece gezintilerinden düzenli bir diyet almıyordu, aynı zamanda uyanık saatler de baba yönetimi söz konusu olduğunda çok daha iyi değildi.

"Tanrı'ya şükür zamanında geldin. Birkaç gece önce hırsızlık olayına karıştı."

"Burası biraz harap olmuş gibi görünüyor."

"Onları bulabileceğimizi sanmıyorum. Uzun zaman önce arka tarafa kamera koymalıydım ama Leczo Falls'ta hırsızlık gibi şeyler olmaz. Genelde olmaz, en azından. Yaralanmadığı için şanslıyız. Sanırım o buraya geldiğinde çıkmak üzereydiler. Yine de beni arayacak kadar biliyordu - cebinde bulduğunuz lamine kartı çıkardı ve numaramı çevirdi. Bu bir mucizeydi. Son zamanlarda beni tanımıyor bile."

Ernie McTierney konuşmaya devam ederken, V adamın gitmesine izin verdi. Neden umursuyordu ki? Sigarasını bitirmek istiyordu.

Her neyse, arka planda bir televizyonun açık olmasından pek de farklı değildi.

"O burada, ama değil, biliyor musun?"

"Evet." V başıyla dükkânın kapalı kapısını işaret etti. "Peki babandan hırsızlık olayıyla ilgili bir ipucu aldın mı?"

"Askerler hakkında çok konuşuyordu ama Vietnam'da bir kardeşini kaybetti, kim bilir. Çoğunlukla unutkandır ama bazen olmayan şeyleri görür. Bir müfreze askerin buraya gelip bir sürü antibiyotik ve yara bandı çalma ihtimali nedir ki?"

"Başka bir şey yok mu? Çok garip."

Şerif nefesinin altından küfretti. "Ben de öyle dedim. Neyse, ben gidip babamı getireyim."

O anda arka kapı yeniden açıldı ve yaşlı McTierney pervazların arasından içeri girdi. Oğluna bakarken, yaşlı adam ne diyeceğini şaşırmış gibiydi.

"Merhaba baba," dedi Ernie yorgun bir ifadeyle. "Seni eve götürmek için buradayım."

Baba hareket edemiyor gibiydi.

"Baba, benim, hatırladın mı?" Adam daha alçak bir sesle mırıldandı: "Tabii ki hatırlamazsın-"

"Ernie?"

Oğlunun gözleri açıldı. "Ne dedin sen?"

"Tanrım... Ernie."

Yaşlı adam aradaki mesafeyi bir çırpıda kapattı ve sanki on yıldır aynı ülkede değilmişler gibi çocuğunun dönüştüğü yetişkinin omuzlarına yapıştı, oğluna doğru düzgün bakabilmek için yavrusunu sabit tuttu.

"Baba?" dedi şerif merakla. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Yaşlı adam başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Şerif etrafına bakındı. "Sanırım seni eve götürsek iyi olacak-"

"Bekle, çünkü bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bilmenizi isterim ki..."

"Ne var baba?"

"Seninle çok gurur duyuyorum." Yaşlı eczacı oğlunun yüzüne baktı. "Sen çok iyi bir adamsın. Benim için kolay olmadığını biliyorum, özellikle de annem öldüğünden beri."

"Baba..."

"Buraya gel."

Onlar kucaklaştıkları, V gözlerini kaçırdı ve elini bok tekmesinin topuğuna koydu. İzmariti kış cebine sokarken, gidip kendi ailesinin yeniden bir araya gelmesiyle de ilgilenebileceğini düşündü.

Arka kapıdan geçerek etrafına bakındı. Eczane boştu-

Yerde, kız kardeşinin botları tezgâhın uzak tarafına yayılmıştı ve ona doğru döndü. "Lanet olsun."

Payne yüzüstü yatıyordu ve gözleri açıktı, teni altındaki muşamba gibi soluk griydi.

Diz çökerek kızın başını kaldırdı ve kucağına yerleştirdi. "Payne, nasıl gidiyor?"

Ama sanki bunun cevabını bilmiyor muydu?

Cevap gelmeyince telefonunu çıkardı ve tek eliyle mesaj yazmaya başladı. En azından Butch onu eğitim merkezine götürebilecekleri bir şeyle yola çıkmıştı bile - ama Manny çılgına dönecekti.

"Aman Tanrım, o iyi mi?"

V kafasını kaldırıp baktı. Ernie Jr. içeri girmişti, babası da hemen arkasındaydı; Ernie Jr. sanki dükkânı daha önce hiç görmemiş ve hırsızlıkla ilgili hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi etrafına bakınıyordu.

"Kız kardeşim iyi. Sadece küçük bir bayılma nöbeti geçirdi." Çünkü babanın gri maddesini yeniledi. "Yakında buradan çıkacağız."

"Soyguncular," dedi baba. "Bunu yaptılar."

V içeri girip ikisinin de zihniyle daha fazla uğraşmak istemese de, Butch gelmeden önce onları temizlemesi gerektiğini biliyordu. Önce oğluna dokunmak,

Sonra da babayı, sanki buraya hiç gelmemişler gibi iki vampirin eczanedeki soygunu kontrol ettiği anıları bilinçlerinden saklanarak şerif arabasına gönderdi.

Araçtan çıkıp uzaklaştıklarında, kız kardeşine baktı. Payne'in gözleri kırpmaya başlamıştı. Şükürler olsun.

"Hey," dedi. "Dönmüşsün."

"Sayılır." Doğrulamaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. "Nerede-"

"Az önce gittiler. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, babam gittiği yerden dönmüş gibi görünüyordu."

"Senden dırdır istemiyorum." Boğazını temizledi ama yine de zayıf bir sesle konuştu. "Tahliyeye ihtiyacım olsa bile hiçbir şeyden pişman değilim. Bu bir işkence, ölüp gitmiş olsalar bile birinin tam karşınızda olması. Yapabildiğim için yardım etmek zorundaydım. Bazen... acıyı hafifletmek için elinizden geleni yapmanız gerekir. Mahmenlerimizin bana verdiği hediyeyle böyle yaşıyorum."

Ona, o iki insandan ve kaderin onlar için hazırladığı her şeyden çok daha önemli olduğunu söylemek dilinin ucuna kadar gelmişti. Ama sonra eczanenin arkasından çıkan babasını ve ikisinin nasıl kucaklaştığını hatırladı.

"Sorun değil," dediğini kendi de duydu. "Efendinin oğluna nasıl baktığını görmeliydin."

Kendi babalarını, Bloodletter'ı düşündü. Ve V'nin bırakıldığı savaş kampını.

"Böyle bir baba için her şeyimi verirdim." Lanet olsun, bir sigaraya daha ihtiyacı vardı. "Yani, evet, seni kliniğe sağ salim geri götürdüğüm sürece her şeye değer."

"Manny'ye söylemek zorunda mıyız?"

V gülümsedi. "Evet ve biz döner dönmez beslenmen gerekecek."

"Ben iyiyim."

"Oh, tamam, güzel. Şimdi ayağa kalkmaya ve Caldwell'e geri dönmeye ne dersin?" Ellerini iki yana açtı. "Sadece yap, sert çocuk."

Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu. "Şu anda senden nefret ediyorum."

Kıkırdadı. "Ben de seni seviyorum kardeşim. Ve her neyse, sen doğru olanı yaptın."

"Aman Tanrım. Bunu sen mi söyledin?"

"Hayır, hayal görüyorsun. Şimdi lanet olası gözlerini kapat ve dinlen ki erkeğinle başa çıkabilesin."

V'nin telefonu çalmaya başladı ve ekrana baktı. "Oh, bak. Manny şu anda arıyor. Hoparlörü ona vereceğim, eğer bunu gizli tutmak istemiyorsan?"

"Hayır," dedi yüzünü buruşturarak. "Onu dinlediğinizi bilirse muhtemelen daha az histerik olacaktır..."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

İkisinin de üzerine çöken soğuğa rağmen Kane, Nadya'nın vücudundan yayılan ısı dalgalarını hissedebiliyordu. Patlamalar o kadar güçlüydü ki, kalp atışı gibi yükselip alçalan ritimleri belirgindi.

"Dur bakalım," dedi yüzüncü kez.

Onu doğrudan duş başlığının altına koymuştu, musluk kolu C'ye ayarlıydı, su basıncı merhametli bir şekilde güçlüydü. Ama bunun bir fark yarattığından emin değildi. Onu buraya koşarak getirdiği zamanki kadar volkanik hissediyordu.

Hayır, hızlı koşarken.

"D" kelimesini kullanmak yoktu. Şimdi olmaz.

Kimi arayacağını ya da yardım için nereye gideceğini bilmemesi gerçekten dehşet vericiydi. Endişelenmesi gereken tek şey kendi hayatı olduğunda tek başına olmayı umursamıyordu. Ama belli ki bir tür tıbbi kriz geçiriyordu ve ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu-

Artık yalnız olmadıkları hissi Kane'in başını döndürdü ve omzunun üzerinden dişlerini gösterdi,

Gerekirse saldırmaya hazırды.

Banyoya açılan kapıdaki beyaz saçlı wolven, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle duşa bakıyordu. Burun delikleri, bir kokuyu değerlendirmek için havayı test ediyormuş gibi açılırken, dengesini korumak için pervazı kavramak zorunda kaldı.

"Onu sen besledin. Tanrım... Onu sen besledin."

"Şu lanet kapıyı kapatır mısın! Kız çıplak!" "Onun çıplak olması sorunlarımızın en küçüğü."

Kapı çarparak kapandı ve Kane'in içinden duvarı yumruklamak için kısa bir dürtü geldi. Ama bu çabuk kayboldu.

"Nadya, seni yere bırakacağım, bir tanem."

Eğilerek onu temiz fayans zemine, tam giderin üzerine yatırdı ve kendini dik tutamadığında onu yan yatırdı. Umutsuzca hasta görünüyordu, sert eklemleri ve ince uzuvlarıyla vücudu, içinde kesinlikle daha fazla yaşam kalmamış türden bir şeydi.

İçindeki sıcaklığa rağmen, korkunç derecede solgundu.

"Hemen dışarıdayım," dedi ona. "Uzun sürmez."

Ona uzun uzun baktıktan sonra hemen harekete geçti, sinsice banyodan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Uzak tarafta, onu korumak için panellere yaslandı, her ne kadar şu anda yaşam alanlarında bulunan erkeklerden hiçbiri içeri girmek istemese de.

Kurt adam bir ileri bir geri volta atıyor, sanki zihninde dünya nüfusunun kaderini belirleyen bazı hesaplamalar yapıyordu.

Buna karşılık, Apex merdivenlerin dibinde tamamen hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Ancak gözleri canlıydı ve sanki bir şeye inanamıyormuş gibi Kane'e kilitlenmişti.

"Elbette onu besledim." Kane wolven'ın kafasının arkasındaki dar alana baktı. "Vampirler böyle çalışır

."

Erkek döndü ve bir parmağını soktu. "Sen değilsin, artık değilsin."

"Sen neden bahsediyorsun-"

"Onu öldürdün, seni pislik. Onu sen öldürdün!"

"On yıllardır beslenmiyor!" Kane sesini alçaltmaya zahmet etmedi. "Nöbetlerin nedeni vücuduna besin akışı olması ve tıbbi yardım almamız gerekiyor-"

"Hayır! Damarlarındaki şeyle başa çıkamaz!" "Bu sadece kan-"

"Artık değil!" Kurt adam yaklaştı ve burun buruna geldi. "Bir zamanlar olduğun kişi değilsin. Artık sen değilsin!"

Bir anda, bir görüntü geri geldi: Kane kulübedeydi... uzun gri saçlı kadınla birlikteydi. Kadın ona kurtulabileceğini söylüyordu, ama o ...

Kane canı pahasına koruduğu banyo kapısına baktı. Yeterince isterse gerçekliği kendi standartlarına uymaya zorlayabilecekmiş gibi sessiz bir yoğunlukla tekrarladı, "Sadece uzun zamandır beslenmiyor."

"Hayır, zehir içti."

Ani bir boğulma ciğerlerindeki tüm nefesi çaldı. Belki de odadaki tüm havayı.

Bileğine baktığında, kadının açtığı deliklerden hâlâ kan aktığını gördü. Mutlak bir gerçek dışılık hissiyle yaraları ağzına götürdü ve kendini destekledi.

Sızıntıların etrafını kapatarak dilini etinin üzerinde gezdirdi. Sonra da kadının vücuduna aldığı şeyin tadına baktı-

Korkunç bir yerinden çıkma hissi onu ele geçirdi, onu bedeninin dışına taşıdı, olduğu yerde kalsa bile onu çok uzaklara götürdü.

Kolunu indirerek yabancı tadı, kendi kanının yabancı... tamamen farklı... tadını yuttu.

O muhafızları ısırmayı ve onlara ne olduğunu düşündü.

"O yaşı kadın bana ne yaptı böyle?" dedi uyuşmuş bir halde.

"İstediğin şey." "Bunu ben istemedim."

"Bunu kabul ettin." Kurt adam ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım."

Kane panik ve korku karışımı bir duyguyla başını tekrar çevirdi ve kulağı kapıya dayandığında suyun düşüşünü dinledi; neye ihtiyacı vardı-

"Onu gri saçlı yaşı kadına götürmeliyim." Wolven'e baktı. "Onu o kadına götürmeme yardım etmelisin."

"Sana yardım etmeyecek-"

"Evet, öyle olacak. Bu onun hatası."

Diğer erkekten gelen kahkaha o güne kadar duyduğu en iğrenç şeydi. "Elbette, seni dağa geri götüreceğim. Sen de ona tüm suçun onda olduğunu söylersin. Bakalım nasıl olacak-"

Erkek aniden konuşmayı kesince Kane merdivenlere doğru baktı. Apex eline bir silah almış ve wolven'a doğrultmuştu.

"Onu o yaşı kadına götürüyorsun. Hemen şimdi."

Kane kurt adama tekrar baktı. Korkmuş ya da meydan okur gibi görünmek yerine sıkılmış bir ifade takınmıştı.

Erkek kuru bir sesle, "Kibarca sormak için harika bir yol," dedi.

Apex silahını yaklaşık on iki saat önce ona hayatının en iyi oral seksini yapmış olan erkeğe doğrulttuğunda, kurt adamı gerçekten vurmak istiyordu. O orospu çocuğunun aptalca bir şey yapması için dua ediyordu. Bu da bir ateist için önemli bir şeydi.

Keşke adam "Siktir git, seni hiçbir yere götürmüyorum" gibi bir şey söyleseydi. Ya da belki Kane'e saldırabilirdi.

Ya da çıkış için acele ederek elde edilmesi zor bir terminal oyunu oynayın.

Bu erkeğin hem Apex'in sırrını hem de geçmişini bildiği fikri, uzlaştırılamayan bir bilişsel uyumsuzluk yaratıyordu. Neden konuşmaya başlamıştı ki? Ne gördüğü ya da nerede olduğu kimseyi ilgilendirmezdi ve mahmeniyle ya da neden esir kampına düştüğüyle ilgili herhangi bir konuda gevezelik etmesi kesinlikle iyi bir fikir değildi.

Yine de her şey ortaya çıkmıştı.

Ama en kötü kısmı bu değildi. Şu ölü adam mı? Boğazında kahverengi kemer olan mı?

Apex o erkek hakkında gerçekten bilgi edinmek istemişti. Hiçbir anlam ifade etmeyen ayrıntılara açlık duyuyordu. Kimin kendini nerede ve neden astığının kendisi ve hayatı için ne önemi vardı ki?

"Hadi gidelim." Silahıyla işaret etti. "Bu arazide saklı bir arabanız olduğunu söylemişsiniz. Sedyeniz de var mı?" Kane konuştu. "Onu kollarıma alacağım. Ne kadar sürerse sürsün Mecburum, onu ben taşıyacağım."

Wolven, başka bir yol, başka bir yol olmasını umuyormuş gibi başını eğdi. Sonra omuz silkti. "Bu iş iyi gitmeyecek."

"Şimdi eğlendiğimizi nereden çıkardın?" diye mırıldandı Apex.

Callum dikkat kesilmiş gibiydi. "Mükemmel bir nokta. Hadi gidelim."

Kane başını sallayarak banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Bir an sonra su kesildi ve Apex tekrar diğer erkeğe baktı.

"Hemşire yaşayacak mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Damarlarında ne var?"

"Ölüm." Kurt adam etrafta volta atıyor, uzun ve zayıf vücudu kamuflaj kıyafetlerinin altında çalkalanıyordu.

"Bunun eski bir kız masalı olması gerekiyordu."

Gençleri korkutmak için orantı - karanlık güçlerle yapılan bir anlaşma, bedeli olan bir diriliş... bir hediye'nin ardına saklanan bir lanet."

Apex erkeğe doğru yürüdü. "Onu o lanet kulübeye götüren sendin." İki parmağıyla adamın tam göğüs kafesine yumruk attı. "Bunu sen yaptın."

Kurt adam kazık gibi uzun dişlerini gösterdi. "Seçimi o yaptı."

"Neye bulaştığını bilmeden, değil mi? İşler böyle yürüyor - bu yanlış bir karar çünkü manzara lanet bir yalan."

"Onun yaşamasını istedin." Kurt adam aynı baş ve orta parmak kombinasyonuyla karşılık verdi. "Onu nereye götüreceğimi sordun ve sevgilin için sahip olduğun tek umut buydu."

Sakın söyleme, diye düşündü Apex. Sakın-

"Seninkini ona götürmemiş olman çok kötü."

Sözcükler ağzından dökülürken, karşısındaki yüz hastalıklı bir şekilde beyazlaştı. "Seni lanet olası pislik-"

Banyonun kapısı açıldı ve Kane elinde havluya sarılı küçük bir paketle dışarı çıktı.

"Acele edebilir miyiz?" dedi.

Wolven iki avucunu da havaya kaldırdı, sanki sırtında bir silah varmış gibi emindi. "Elbette. Çok iyi. Hadi gidelim."

Adam hızlı adımlarla merdivene yöneldi ve özel bölümden dışarı çıktı; Kane de hemen onun peşindeydi ve her adımını atlayarak ilerliyordu.

Apex özel odaya şöyle bir baktı ve tuhaf bir düşünceye kapıldı: Gerçekten çok rahatları.

Rahatlık hakkında düşünmeye alışık değildi.

Bu aptalca düşünceyi bir kenara bırakarak peşinden gitti ve bir tür metamorfoz geçiren tek kişinin Kane olmadığını farkına vardı. Av kulübesine girdiğinde o da kendini hiç kendisi gibi hissetmiyordu.

Tam girişi temizlerken, zemindeki paneller yerlerine geri dönerek aşağı inen yolu kapattı. Bir an için çatıdaki deliğe baktı ve ölümcül güneş işığının içeri süzüldüğünü hayal etti.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Ağır  ekimdeymiş gibi hissederek kulübenin kapısında duran kurt adama döndü. Erkek, yerdeki kaba tahtalara bakıyor, botlarını tıkırdatıyor ve sabırsızlığı havayı aydınlatıyordu.

Apex çıkışa yaklaşırken, Kane'in değerli kargosuyla birlikte durduğu yeri görebiliyordu. Ama dikkatini oraya vermedi: Gözleri sadece tam önünde duran wolven'ı görüyordu.

Ve bu büyük bir değişimdi, değil mi?

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Wolven klanının dağlık bölgesine dönüş yolculuğu sonsuza kadar sürdü ama Kane kucağında Nadya'yla patikadaki son dönemeçlerden birini dönerken, iki tanıdık yüz ona doğru geliyordu: Lucan ve Mayhem ay ışığında yan yana duruyorlardı, buz mavisi aydınlık onları birer hayalet gibi gösteriyordu.

Ama yaşıyorlardı.

Onu selamlamak için öne atıldıklarında, yeniden bir araya gelmenin sevincini hissetti ve adımları hızlandı. Ama sonra durdular ve ona bakakaldılar.

"Size de selamlar," dedi devam etmek zorunda kalırken.

Ona sormak istedikleri şeyler olduğunu biliyordu ama şimdi sırası değildi ve sırası olsa bile sorularına cevap verebileceğini sanmıyordu. Kendi sorularına bile cevap veremiyordu.

Bu arada, gerçekten de doğru düzgün düşünemiyordu. Zihni, dışisine yardım etme kisvesi altında yaptıklarının sonuçları üzerinde çalkalanıyordu. Onu beslemenin tehlikeli olduğunu bilmemesi saçmalıktı.

Ama aslında tahmin etmesi gerekirdi. Isırığı sonucunda anatominin parçalandığını görmüştü. Sadece düzgün düşünememişti-

Hayır, diye düşündü patikadaki son dönemeç kendini gösterdiğinde. Onun sorunu, başka şeyler hakkında çok fazla düşünüyor olmasıydı.

Olmayacak bir gelecek hayali gibi.

Çıtırdayan ateş çukurunun ve kütük banklardan oluşan çemberin bulunduğu açıklığa girdiğinde yan tarafa baktı. Kulübe eskiden olduğu yerde duruyordu ve bir rahatlama hissetti. Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine, yaşlı kadın bunu düzeltecekti. O her şeyi halledecekti.

Yaklaşırken koşmaya başladı ama Nadya inleyince yavaşladı. Kulübenin kapağını indirdi ve yaşlı kadını orada, ateşin yanında, derenin kenarında hayal etmeye çalıştı-

Ayakları titredi. Akıntı.

Tam bu düşünce aklından geçerken, sığınağın girişini örten ağır kumaş parçası kenara çekildi ve dünyada görmek istediği tek kişi ortaya çıktı.

Beyaz saçlı kadın dışarı çıktı. Bu gece ayçiçeği sarısı giysiler içindeydi ve saçları önünden aşağı uzanan kalın bir iple örülmüştü.

Gözleri Nadya'ya gitmedi. Sadece Kane'in yüzüne baktı.

Adam ağzını açtığı anda, kadın başını salladı. "Üzgünüm ama ona yardım edemem."

"Ne yapman gerekiyorsa." Çaresizlik içinde kollarını uzattı ve ardından kadının sardığı havlunun kenarını tutarak yerinde kalmasını sağladı. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok-"

"Lütfen, o ölüyor!"

"Yapamam-"

"Beni kurtardığın gibi onu da kurtarabilirsin!"

Yaşlı kadın başını salladı. "Enerjiden sadece bir tane var ve sen sorulmak üzere seçildin. Sonra da kabul etmeyi seçtin."

Kane tartışmak için ağzını açtı ama sonra Nadya'nın kırılgan bedeninden yayılan sıcaklık onu yeniden odakladı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Ona yardım edin."

Yaşlı kadın uzandı ve havlunun bir kısmını geri çekti. Örtünün altında ne olduğunu görünce kıpırdamadan durdu.

"Bu çocuğa kim zarar verdi?" diye fısıldadı mistik kadın.

"O öldü."

"Güzel."

Yaşlı kadın Nadya'nın yanağını usulca okşadı. "Onu içeri getirin."

"Teşekkür ederim," dedi eğilirken.

Kulübenin içinde, üzerinde bulunduğu palete gitti.

Hayır, bir tabuttu. Bir tabutun içinde yatıyordu.

Başını sallayarak temizledi ve diz çökerek Nadya'yı battaniyelerin üzerine yatırdı. "Al bakalım. Güvendesin ve artık yardımımız var."

Sonra kışının üzerine düştü ve kendini kaybetmemeye çalıştı.

Yaşlı kadın elini onun omzuna koydu. "Ona çok değer veriyorsun."

"Bana yardım etti."

"O senin şifacın."

Başını salladı ve parmak uçlarını Nadya'nın başındaki yumuşak saçların üzerinde gezdirdi. "Hayatta olmamın sebebi o ve çok zayıf görüldüğünde ona damarımı verdim-"

"Ne yaptın?"

Yaşlı kadına ters ters bakarak, "Tamam, demek ki herkes bunu biliyor. Harika. Dün geceki konuşmada bunun gündeme geleceğini düşünürdünüz."

"Onu sen besledin."

Kane ağrıyan gözlerini ovuşturdu. "İşte sana bir fikir. Bir dahaki sefere bana yaptığın şeyi yapar mısın? Bunun gibi yararlı bir ipucuyla başla."

"Zavallı, tatlı çocuk." Yaşlı kadın Nadya'nın yaralı yüzüne dokundu. "Ve çok ateşli."

"Onu duşa soktum. Bilirsiniz, soğuk suyun altında, onu serinletmeye çalışmak için."

"Bununla doğru şeyi yaptın."

Kadının kolunu yakaladı. "Lütfen, ona yardım et. Bunu bana borçlusun ve bunu biliyorsun."

Arkadaşları dişiyle birlikte Gri Kurt'un kulübesinde gözden kaybolurken Callum şaşkınlık içinde vampirlerle birlikte bir kenarda durdu. Diğer erkekler kısık sesle konuşurken, Callum onlara çenelerini kapamaları ve dikkatlerini vermeleri için bağlamak istedi. Biraz saygı göstermelerini.

Gri Kurt'un kendini cismani olarak sunmasının, huzur bulunduğu yere herkesi kabul etmesinin ne kadar nadir bir durum olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Yardım etmeye istekli olduğunu.

Ama bu onun klanının ruhani geleneğiydi. Vampirlerin değil.

"Ona ne oldu böyle?"

Kendisine hitap edildiğini fark edene kadar sıcak bir dakika geçti ve gözlerini Gri Kurt'un barınağından ayırdığında kuzeni Lucan'a ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Doğru o zaman," diye söze girdi erkek. "Engerek onu aldı."

"Onu almadım. O Engerek. Artık tek ve aynılar."

Tanımadığı, bir gece önce yaralanmış olan vampir, bedenindeki kinetik enerji fokurduyor, kaynıyor ama agresif bir şekilde değil. Kıpırdamadan duramıyor gibiydi.

Callum etrafına bakınıp erkeğini aradı. Sakso çektiirdiği adam onun değildi. O vampir bir dakika önce oradaydı.

"Demek sadece bir efsane değilmiş," diye mırıldandı Lucan.

"Hayır, değildi kuzen." Callum tekrar çadırlara baktı. "Senin dişi nerede?"

"Hâlâ orada uyuyor."

"Burada kalabilirsin, biliyorsun. İstedğin kadar kalabilirsin." Lucan başını salladı. "Teşekkürler ama yapacak işlerimiz var."

"Anlat."

"Kampa geri döneceğiz. Herkesi serbest bırakmalıyız."

Evet. Eğer bu bir Wolven'in dikkatini çekmediyse. "Sen ciddi misin?"

"Öyleyiz."

"Peki tüm bu erkek ve kadınlarla ne yapacaksınız?" Callum kulübeye tekrar baktı ve içinde neler olup bittiğini merak etti. "Yani, kaç tanesi suçlu?"

"Çok değil. Hepsi değil." Kuzeni diğer iki eski mahkûma baktı. "Ama önce Kane'in iyi olup olmadığını görmek için bekleyeceğiz."

Tercümesi: Damarıyla onu kurtarmaya çalıştığı için dişisi öldükten sonra kendini kaybedip kaybetmediğini görmek için bekliyoruz.

Ve insanlar kaderin hastalıklı bir mizah anlayışı olmadığını düşünüyordu.

"Görünüşe göre kendine bir durum bulmuşsun kuzen." Oh, kahretsin. Neden bir mola veremiyorlardı ki? "Her neyse, sana iyi şanslar ve başımızın üstünde yerin var. Her zaman. Müsaade eder misiniz? Bazı işleri halletmem gerekiyor."

Elbette bu bir yalandı. Herkes gibi onun da vampir dişinin ölüp ölmediğini öğrenmek için beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Daha doğrusu... ölmesinin ne kadar süreceğini görmek için.

Ateş çukurunun yanından geçerken, bir sıcaklık parlaması ve kısa bir odun dumanı esintisi oldu ve sonra uzak taraftaydı. Klanın geri kalanı dışarıda gece işlerini yapıyor, hayatlarını yaşıyor, isterlerse insanların arasına karışıyorlardı. Buradaki inler akrabalarının yaşadığı birkaç yerden biriydi ve vadinin karşısına inşa edilen otel ve yarattığı tehdit yüzünden ortalığın bu kadar sessiz olmasına şaşırmamıştı.

Aslında bu bir lütuftu. Kurtların iyi yanı sürü hayvanı olmalarıydı. Kurtların kötü yanı ise sürü hayvanı olmalarıydı. Yabancılar, bölgeye davet edilmiş olsalar bile, insanları tedirgin etme eğilimindeydi.

Özellikle de Gri Kurt binadaysa.

Mağarasının girişine doğru eğilerek, taş duvarlara monte edilmiş meşalelerin parlamasını diledi. Işık dar, engebeli geçidi yalayıp geçerken, alışkanlıktan dönüşleri takip etti, akli garajın yeraltı sığınağındaydı.

"Bir insan ölümleri nasıl görebilir?" diye mırıldandı. "Ne yani, bir yere giriyorsun ve üzerinde Merhaba, Benim Adım yazısıyla orada dikiliyorlar mı? Kan emicilerin lanet olası Theresa-Caputo'su. Lanet olsun."

Mağaranın karnı kendini açtığında durdu ve etrafına bakındı. Yatak, kürklerle kaplanmış dirsekli bir platformdan başka bir şey değildi ve sandıkları ile erzakları bıraktığı yerde duruyordu. Arka tarafta, jeolojik bir gizem sayesinde ısınan doğal kaynak her zamanki gibi gürül gürül akıyordu. Ateş çukuru soğuktu, külleri önceki gün oraya gittiği zamandan kalmaydı.

Yerinde olmayan bir şey yok. Peki neden yeniden dekore edildiğini düşündü?

O lanet vampirin gerçekten de kafasından çıkması gerekiyordu. Callum çabucak soyundu. İhtiyaçlı olursa diye dağda her zaman y e d e k kıyafet bulundururdu ama bu mağarayı evi olarak görmüyordu.

Garajı bir seks sarayı ve mühimmat deposu olarak kullanıyordu.

Av kulübesi onun klas olmaya çalıştığı yeriydi.

Ayrıca, gözlemci olmaktan öteye gidemediği dış dünyayla bağlantı kurmaya ihtiyaç duyduğu zamanlar için televizyonu ve internet erişimi olan, neredeyse insani, standart bir bodrum dairesi vardı.

Çünkü, merhaba, ona Londra'da Bir Amerikan Kurt Adamı bir belgeseldi, kurgu değil.

Düzgün bir eve sahip olmak güzel olurdu.

Pınara girmeden önce birkaç uzun odun aldı, ateş çemberine yerleştirdi ve yanmalarını diledi. Neşeli turuncu ve sarı alevler ladin kıvamındaki kaynaklarına yerleşip duman iplikçikleri yükselip kaya tavandaki çatlaklara dağılırken, çığlık atmak istediğini hissetti.

O da suya gitti.

Kendini havuza bıraktığında, ağırlıksızlığı rahatlatıcı buldu ve kendini en sevdiği noktaya çekti, doğal olarak yontulmuş taşın pürüzsüz hatları sadece vücudu için bilenmiş bir koltuk gibiydi. Başını geriye atarak ışık oyunlarını izledi.

O lanet vampir-

Sanki o erkeği varlığa çağırmış gibi, birçok nedenden dolayı aklından çıkaramadığı kişiye benzeyen bir figür geçitten çıkıp mağaranın içine doğru adım attı.

Callum başını kaldırdı. "O zaman öldü mü?"

Eğer o dişiye bir şey olursa kuyruğundan yakalayacakları bir kaplan olacaktı.

Olay gerçekleştiğinde.

"Hayır."

Erkek ateşin karşısından bakarken Callum ilkbaharda çıplak olduğunun farkına vardı. "Peki burada ne yapıyorsun?"

Adamdan cevap gelmeyince kendi dudaklarını sıktı. "Bu söylediğin çok acımasızca bir şeydi, biliyorsun. Av kulübesindeyken."

"Biliyorum. Bu yüzden geldim."

Bir duraklama daha oldu ve sonra vampir kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çenesi kendi azı dişlerini çiğneyerek parçalamaya çalışıyormuş gibi çalışırken, Callum bu piçten nefret etme kararlılığının biraz hafiflediğini hissetti.

"Senin adın ne vampir?" "Apex."

Callum başını geriye attı ve güldü. "Oh, sana doğru ismi vermişler. Besin zincirinin en tepesinde, her şeyi yemeye hazır birisin." Kendini düzeltirken gözlerini kıstı. "Özür dilemeye mi geldin o zaman?"

"Evet."

Daha fazla sessizlik. Callum kaşlarını kaldırdı. "Peki, devam et dostum."

"Ben... üzgünüm."

"Ve?"

Vampir Apex kaşlarını çatı. "Ben söyledim. Özür diledim." "Bu kadar mı? Özür mü diledim? Elindeki tek şey bu mu?"

"Ne başka o Orada mı? Bu o ve çok tanım 'özür'."

Callum başını yana eğdi. Sonra işaret parmağını kaldırdı. "Soru."

"Ne?"

"En son ne zaman birinden özür diledin? Yoksa nezaket ve saygıyı umursamayacak kadar 'Apex' misiniz?"

"Çoğunlukla yoluma çıkan insanları öldürüyorum."

"Ah, demek ki özür dileme konusunda pek bilgili değiliz. Doğru. Sana bir şeyi açıklamama izin ver, avcı. Genellikle iddianızı ortaya koyduğunuz iki kelimenin etrafında bir bağlam vardır. Bir açıklama, daha iyisini yapmak için bir söz, belki de kendini geliştirmek için bir plan vardır."

Vampir gözlerini kıstı. "Hepsini istiyor musun? Gerçekten."

Vampir, ölü bir gardiyandan aldığı siyah üniformasıyla ateş ışığında dururken... gerçekten de çok seksiydi; kısa saçları, parlayan gözleri, geniş omuzları ve güçlü vücudu bir wolven'in pek sık göremeyeceği türdendi.

Ve bu garip özür dileme, koyun gibi davranma olayı çok tatlıydı.

Birdenbire, doğal bir akıntıyla hareket eden yumuşak su artık içinde yıkanılacak bir şey gibi gelmemeye başladı. Eller üzerindeymiş gibi hissettirdi.

Vücudunda. Dudaklar... vücudunda.

Karşısında duran bu yırtıcının girmesini çok istediği yerlerini okşuyordu.

Callum, "Aslında özrü unut," diye söylendi. "Senden başka bir şey duymak istiyorum."

"Ben şarkı söylemem. Dans edemem. Ve okuyamam."

"Ben tamamen başka bir şey düşünüyordum." Parmağını çarpıttı. "Buraya gel, yırtıcı hayvan. Senden ne istediğimi söyleyeyim ya da istersen göstereyim."

CHAPTER TWENTY-NINE

Kırmızı kulübenin içinde Kane yaşlı kadına başını salladı.

"Hayır, hayır. Ben değil, sen ona yardım etmelisin."

Elini tekrar Nadya'nın alnında gezdirdi. Buraya gelirken hissettiğinden bile daha sıcaktı ama cildi çöl kadar kuruydu. Yüzündeki yara izinin terlemeyi nasıl engellediğini anlayabiliyordu ama aynı şey asitle vurulmadığı uzuvları için de geçerli görünüyordu.

"Tam tersine, hayatta kalması sadece ve sadece sana bağlı," dedi yaşlı kadın. "Isıyı ondan uzaklaştırabilecek tek kişi sensin. Yanına uzan ve çıplak bedenini onunkinin üzerine koy."

"Bu onu daha da ateşli yapar!"

Bir duraklama oldu ve mistik kadının yüzündeki ifade değişti. Ama onu gücendirip gücendirmedeği umurunda değildi.

Tam bunu belirtmek üzereyken, omzunun üzerinden çıkışa doğru baktı. "Bu gece olmaz. Kesinlikle bu gece değil."

"Hanımefendi," dedi sertçe, hem talepkâr hem de saygılı olmaya çalışarak. "Size ihtiyacım var-"

"Burada kal," dedi ona yeniden odaklanırken ısrarla. "Ve sana söylediğimi yap. Tenini onunkinin üzerine koymalısın-"

"Bu işe yaramayacak-"

"O zaman onun ölümünü izle, bu senin seçimin!"

Yaşlı kadının ses tonu yüzüne bir tokat gibi çarptı ve kaşlarının havaya kalktığını hissetti. "Pekala... Bunu yapacağım."

Onu duymuş gibi görünmüyordu. Kulübenin kapısına gitti ve kapıyı kısmen kaldırdı. Dışarıya doğru eğildiğinde, havayı kokular için test ettiğini düşündü, ama emin değildi.

Arkasını dönerek onunla göz göze geldi. "Burada kalmalısın. Bu çatı altında kalırsan seni koruyabilirim. Eğer gidersen, tek başına kalırsın ve o kesinlikle hayatta kalamaz. Bu senin seçimin."

Sonra dişi dışarı çıktı. Sonra ne oldu... Kane bundan pek emin değildi.

Kulübenin duvarları dalgalanmaya başladı, sanki dışarıda bir rüzgar dönüyormuş gibi ve sonra topraktan yukarı çıkan bir titreşim oldu, toprakla teması yoluyla içine giren ve kendi bedenine doğru ilerleyen türden bir şey.

Bundan sonra her şey yarı saydamlaştı: Sanki yapının dışına parlak bir ışık tutulmuş gibi, ağır kumaş yok olmuş, katı olanın yerini kırmızı bir sis almış gibi görünüyordu.

Yaşlı dişinin barınağın hemen dışında şekil değiştirdiğini de bu şekilde gördü.

Bir an iki ayağının üzerindeydi; bir an sonra dört patisinin üzerine düşene kadar şekli değişti.

Nadya başını geriye atıp uluduğunda, ürkütücü ses adamın iliklerine işledi ve adam Nadya'ya baktı. İşler oldukça paranormal bir hal almıştı ve bir vampir olduğu düşünülürse bu da bir şey ifade ediyordu-

İçimden bir ses araya girdi: Eğer gidersen, tek başınasın.
-Ve kesinlikle hayatta kalamayacak.

Bir an için bu mesajın nereden geldiği konusunda kafası karıştı ama sonra mesaj tam anlamıyla kafasına dank etti.

"Nadya," dedi, "seninle yatmam gerekiyor."

Giysilerini çıkarmaya başladı ve gövdesini ortaya çıkardığında, sanki bir ateşin önündeymiş gibi ondan yükselen ısıyı gerçekten hissedebiliyordu. Daha hızlı hareket ederek botlarını tekmeledi, çoraplarını soydu, pantolonunu çıkardı. İç çamaşırı yoktu.

Seksine bakarak, heyecanlanmaması için ona hızlı bir moral konuşması yaptı. Bu ilaçtı, dedi lanet şeye.

"Şimdi seninle yatacağım."

Biraz inledi ve havlunun altına girdi. "Kane?" "Evet," dedi aceleyle. "Evet, benim."

"Bana yardım et..."

"Yatacağım. Seninle yatmam gerek."

Nadya kollarını yukarı kaldırdı ve kendini paletin üzerinde ileri geri yuvarladı.

"İşte buradayım."

Dişlerini sıkarak aşağı kaydı ve onun yanına uzandı. Kadın hemen onun yanına yerleşti, vücudu güneşte kavrulan bir kayaya sokulur gibiydi, kuru sıcaklık onu ısıtıyordu, sanki bedeni onun için bir sünger gibiydi.

Çıkardığı düzensiz iç çekiş, her şeyin kafasında olmadığını, yaşlı kadının ona yapmasını söylediği şeyin işe yarayabileceğini düşündürdü.

Kollarını oynatırken, bacaklarını kaydırırken, daha iyi konumlandırırken beceriksizce, "Ben sadece bizi düzene sokacağım," dedi.

Ve böylece, iki yüz yıl sonra ilk kez bir kadınla çıplak kaldı.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Cordelhia birlikte oldukları birkaç seferde hiçbir zaman tamamen çıplak olmamıştı. Cordelhia her zaman ipekli geceliklerini çıkarmamak suretiyle mütevazılığının gereğini dile getirmişti ve elbette Cordelhia da kendisini daha rahat hissetmesini sağlayan her şeyi onurlandırmak istemişti.

Ayrıca, daha fazla yakınlık istemesine rağmen Shellan, bunun sadece bir sorun olup olmadığından hiçbir zaman emin olamamıştı.

ya da eşine özgü olup olmadığını bilmiyordu. Gerçi bunun cevabının bir önemi yoktu. O sadece Cordelhia'nın mutlu olmasını istemişti, ne olursa olsun.

Elini Nadya'nın omzunda bir aşağı bir yukarı gezdirirken, "Şşşt," dedi.

Onu mu yoksa kendisini mi sakinleştirmeye çalıştığından emin değildi.

Başka bir dişiyle yatmak yanlış geliyordu.

Aynı zamanda çok, çok doğru görünüyordu-

Kulübenin kırmızı sisinin hemen dışında bir uluma daha duydu

-Ardından sesler duyuldu, erkekler aceleyle ileri geri konuşuyordu.

Saldırı altında olduklarını düşündü. Ama kimden?

Bu da cevaplanması gerekmeyen bir başka soruydu. En azından şu anda. Sadece Apex, Lucan ve Mayhem'in kurt adama yardım etmesini umabilirdi.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı gözlerini kapatırken.

Vücuduna giren ısı, daha fazla yanık olacağına ikna olduğu noktaya kadar amansızdı. Ama Nadya bundan bir şekilde kurtulduğu sürece, çektiği her acıya değecekti.

Kurtadam'ın ininin içinde, Apex bir uçurumun üzerinde duruyordu ve yükselen buhara bakılırsa, bir tür yeraltı ısı kaynağına sahip olan oldukça mucizevi doğal havzaya atlamak cazip geliyordu: Dalgalı suyun içindeki erkek, açık bir davetle yukarı bakıyordu ve onunla birlikte oraya girip baş başa kaldıklarında başka neler olabileceğini öğrenme dürtüsü karşı konulmazdı.

"Senin adın Callum."

Wolven başını salladı. "Kafanda bana ne diyordun? Sadece merak ediyorum. Benim için sen o vampirdin.

Büyük T, büyük V."

"Sana hiçbir şey demedim."

"Bundan emin misin? Bugün uyumadığın zaman bile."

Apex bir adım öne çıktı. "Sana bir isim vermek zorunda değildim."

"Hayır mı?"

"Önümde diz çökmüşken nasıl göründüğünü hatırladım."

Havuzdaki erkeğin içinden çıkıp gelen titreşim, Apex'in daha önce hiç duymadığı kadar baştan çıkarıcı bir sestir ve sonra Callum'un eli suyun çalkalanan yüzeyinin altında kayboldu. Alt dudağını keskin beyaz dişleriyle ısırırken gözleri parlıyordu.

"Ne yapıyorsun, kurt?" "Görmek ister misin, yırtıcı hayvan?" Oh, lanet olsun, evet. "Göster bana."

Erkek oturduğu çıkıntıdan kalktı ve ateş ışığında omuzlarının ve göğsünün kasları parıldadı, kaynak suyu damlacıkları gövdesinin hatlarından döküldü. Ama her şeyi görmek kolay değildi. Havuzun seviyesi öyle yüksekti ki Apex, uzun ve sert bir şaftın etrafına sarılmış güçlü bir elin görüntüsüyle sadece alay ediyordu.

Kurt adam kendini okşadıkça ön kolu esneyip gevşiyor, damarlar patlıyor, güç erotik bir hal alıyordu.

"Bunu sevdin mi, avcı?"

"Evet..."

"Güzel. İzlemeni seviyorum"-erkeğin nefesi kesildi

-"Ben."

O el daha hızlı hareket etti ve Apex kendi sikiindeki okşamayı hissetmeye başladı, sanki bir simya sayesinde dokunuş aralarındaki mesafeye aktarılmıştı.

"Söyle bana... bir şey... yırtıcı hayvan..."

Tanrım, düşünemiyordu. Su seviyesinin el işi ile flört etmesini, vahiyleri ve

her şeyi daha da büyüleyici kılan bir gözetleme şovunu gizliyordu.

"Ne," diye nefes aldı Apex.

Kurt adam yaptığı şeyi bıraktı; Apex'e göre bu tam bir doğa katliamıydı.

"Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadın, değil mi?"

Apex ağzını açtı. Kapadı. Sonra da siktir et, diye düşündü. "Hayır, yapmadım."

Ona geri dönen gülümseme yavaş ve çok ama çok tatmin ediciydi. "Ne kadar eğlenceli. Bunu daha da sabırsızlıkla bekliyorum."

Bununla birlikte Callum düzgün bir şekilde mastürbasyon yapmaya başladı, pompa sert ve hızlıydı, sikinin başı havuzun yüzeyinden dışarı çıkıyordu, wolven'in başı geriye düşüyor, dudakları ayrılıyor, göğüs kafesi genişliyor ve daralıyordu-

Orgazm çok lezzetliydi, tekmeleyerek havuza dökülüyordu ve Apex'in içine atlayıp hepsini yakalamak, yutmak, salınımıyla beslenmek için dayanılmaz bir dürtüsü vardı.

Ama hareket etmedi. Gözleri zevki tüketirken ve zihni beklentiyle dönerken bile, vücudu kurt adamı döndürmek, onu önce yüzüstü havuzun kenarına itmek ve arkasından ona binmek için can atarken-

Kulakları doğru olmayan bir şeyler duyuyordu.

Uzaklardan bir uluma sesi geliyordu; ses, wolven'in daha önce çok iyi kullandığı belli olan bu özel sikiş mağarasına giden geçitten aşağıya taşınacak kadar yüksekti.

Ve sonra bağırışmalar başladı.

Bu Callum'un dikkatini çekti. Başı sağa döndü ve kaya tünelinin başına doğru baktı.

"Ne oldu?" Apex silahını çıkarırken sordu. "Avcılar.

Lanet olası avcılar."

Sanki bir düğmeye basılmış gibi, wolven tutku örtüsünden sıyrıldı ve havuzdan dışarı zıpladı, pantolonunu geri çekti ve silah zulasına gitti.

"İnşa edilmekte olan otelden geliyorlar. Geceleri bölgeye geliyorlar ve inlerde bizi avlamaya çalışıyorlar, ama

En azından çoğumuzun yaşayacak başka yerleri var ve burası bizim kutsal topluluk alanımız."

Erkek olan silahındaki mermileri kontrol etti. "Tek yapabileceğimiz bizim olanı savunmak ve cesetleri gömmek. İhtiyacımız olan tek şey, kurtadam olarak gerçek yüzümüzü öğrenmeleri değil."

Callum döndü ve geçide doğru ilerlemeye başladı. Apex arkasına düştüğünde erkek durakladı ve arkasına baktı.

"Ne yapıyorsun?"

Uzaklardan daha fazla uluma sesi geliyordu.

Apex adama doğru eğildi. "Sana daha önce söylemedim mi? Bir şeyleri öldürmekte çok ama çok iyiyim."

Bir anlık bir sessizlik oldu.

Sonra o sihirli avuçlu ve mükemmel vücutlu wolven dudaklarını Apex'inkilere mühürledi.

"Bu bir erteleme," dedi erkek kabaca. "Ve ayrıca, bir teşekkür."

CHAPTER THIRTY

Callum ininden çıktığında Lucan sanki kuzeni dört pençeli süvariye harekete geçirmek için gelmiş gibi ona doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Patikadan yukarı doğru yürüyorlar," dedi kuzeni. "Ve bunlar avcı değil."

"Hapishanedeki gardiyanlar mı?" Yırtıcısı dışarı çıkarken Callum arkasına baktı. "Bizi buldular mı?"

"O kadar da zor değil. Aklımızda kesinlikle gizli kalmaktan başka şeyler vardı. Arkadaşım buranın arkasını gözetliyor. Pozisyonlarımızı hazırlamalıyız-"

Bir mermi ıslık çalarak geçti ve bir kaya damarına çarptı. Hepsi eğilirken Callum, "Kahretsin," dedi.

Sol taraftaki bir yerden gece havasında bir uluma daha yükseldi ve Callum notaların yükselişinden bunun hangi kurtadam olduğunu anladı.

"Kaç tane?" diye sordu, ininin kayalardan oluşan dış kısmının arkasına doğru koşuştururlarken.

Birdenbire, seğiren Mayhem yeniden ortaya çıktı. "Taktik teçhizat giymiş bir düzine ya da daha fazla muhafız. Silahlarında susturucu var. Ve sıradaki son adam

boş bir kızak, sanki yanlarında canlı rehineler götürmeyi bekliyorlarmış gibi."

Başka bir mermi bir kayadan sekti ve Callum'un kafasından yaklaşık bir adım ötedeki toprağa saplandı.

"Kime ateş ediyorlar lan?" Lucan shellan'ının yanına yerleşirken mırıldandı.

"Bizi dışarı çekmeye çalışıyorlar," dedi dişi insan. "Klasik hamle. Ateşi tutamayacağımıza güveniyorlar ve cephaneyi boşa harcamamızı ve pozisyonlarımızı göstermemizi istiyorlar. Ve biz ikisini de yapmayacağız."

Kadın sadece patikanın açıklığa girişine odaklanmıştı, gözleri kısılmıştı, silahını kaldırmış ve taşlardaki bir oyuğa dayamıştı. Teknik olarak kendisine ait olmayan bir bölgeyi savunmaya hazırды.

Ama onlara doğru gelen düşman kişiseldi, değil mi?

O.

Kahretsin. ile o insan arasında Onlar, onlar olabilir

ve onu ölüme terk etmek. Kalıp savaşmak zorundaydılar.

Bu onun son mantıklı düşüncesiydi.

Sanki biri düğmeye basmış gibi birdenbire neredeyse her yönden patlamalar oldu, ağaç gövdesi parçaları uçtu, kurşun mermiler kayalara çarpıp kıvılcım çıkardı, toprak tutamları havaya savruldu. Gecenin içinde çam kokusu dörde katlanırken ve ateşe karşılık vermeye başladığında, bir mermi kulağının hemen yanından cızırdayarak geçti.

Ters yönden.

"Onlar da arkamızdalar," diye duyurdu arkasını dönerken.

İyi haber, eğer varsa, arazide doğal bir hendek vardı ve onlar da bu hendeğin içindeydi, yani arkadan biraz koruma vardı. Ve en azından herkes mesajı almıştı, yarısı mevzilerinin ön tarafını savunmaya devam ederken, o ve Apex arkalarındaki çam sırasına mermi yağdırmaya başladı-

Birisi vurulmuştı. Vampir türünden taze kan kokusu alıyordu ama kimin ve ne kadar kötü vurulduğu konusunda endişelenecek zamanı yoktu. Neyse ki yanı başındaki Apex hâlâ yavaş bir daire çizerek ateş ediyor ve ağaçlara mermiler gönderiyordu-

Kısa bir bağırış, havlayan bir emir ve ardından gölgeler yerlerinden oynadı, muhafızlar yaklaştı. Rüzgâr etrafına dolanırken Callum barutun keskin yanığı, taze toprak ve gece havası arasında vampirlerin kokusunu aldı.

Daha fazla cephaneye ihtiyaçları vardı. Daha fazla silah.

Ve inindeki erzak tükendiği için hepsini almanın tek bir yolu vardı.

Zor yoldan, yani.

Siperdeki siperinden, Apex gövdeden gövdeye kaçışan figürleri takip edebiliyordu ve tanıdık siyah üniformaları görünce şaşırmadı. Muhafızların onları bulacağını bilmeliydi. Belki de üniformaların içinde kimsenin farkında olmadığı yer belirleyiciler vardı. Kim bilir-

"Garajımda daha fazla cephane aramaya gidiyorum."

Kafasını çevirerek kurt adamına ters ters baktı. "Hayır, sen burada kalıyorsun. Dağda kaç tane daha olduğunu bilmiyoruz ve ihtiyacımız olan-"

"Sakın ölme, yırtıcı hayvan. Senin için daha sonra planlarım var."

Ve işte bu kadar. Pervasız orospu çocuğu bir anda ortadan kayboldu.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Apex yanındaki hiçbir şeye bakmadan konuştu.

Omzunu ısırان bir kurşun onu gerçeğe döndürdü ve dışarıdaki her neyse ona doğru ateş etmeye devam etti-

"Lucan!"

Rio'nun panik sesi onu geri döndürdü. Harika. Lanet olası harika. Kadının arkadaşı yan yatmış, ellerini kasıklarına bastırmıştı, bu da iki olası yaralanmaya işaret ediyordu, ikisi de ölümcüldü, sadece farklı şekillerde.

Bir tanesinde, femoral arteri delinmiş ve kanaması vardı.

Diğerinde, daha yeni hadım edilmişti.

Lucan'ın dişisi silahını Mayhem'e doğru itti ve adam çift namluyla ateş ederek kim bilir ne kadar kurşunu öne doğru gönderdi. Kadın kanamayı durdurmak için baskı uygularken, Apex de tetiği çekmeye devam etti.

Silahı boşalana kadar.

Ardından arkasından bir sessizlik oldu. Omzunun üzerinden hızlı bir bakışla Mayhem'in gözleriyle karşılaştı. Erkek başını bir kez salladı.

Mermisi de bitmişti.

Apex başına geleceklere hazırlanırken, "Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Lanet olsun. O kurt adam bir mucize gerçekleştirip önümüzdeki otuz saniye içinde buraya geri dönmezse, yakalanıp dağdan aşağı sürükleneceklerdi.

Ya yaka ve kelepçelerle ayaklarının üzerinde. Ya da ceset torbalarında.

Bir rüya manzarasıydı.

Nadya içindeki fırının ısısının bir kısmını kaybetmeye başladığını hissettiğinde o kadar rahatlamıştı ki, havada süzülen bir ayrışma onu yukarı kaldırma ve acıdan uzaklaştırma işini tamamladı. Yumuşak bir hava yatağında asılı kalmış ve zaman tamamen durmuşken, gerginliğin eklemlerinden ve uzuvlarından akıp gitmesine izin vermekten memnundu.

Sertliğin yokluğu öyle bir şoktu ki, kendini hareket ettirmek zorunda kaldı ve o zaman yalnız olmadığını keşfetti.

Ama o bunu zaten biliyordu.

"Kane..." diye fısıldadı. "Ben buradayım."

Şimdi daha rahattı ve kendine gözlerini açıp ona bakmasını söyledi ama göz kapakları çok ağırdı. Ayrıca, neden bir şeyle savaşındı ki? Bir kez olsun rahatsız olmamıştı.

Ve o da onunla birlikteydi.

Ve ... gerçekten, gerçekten çıplaktı. Kadın da öyleydi.

Nadya tüm bunları omurgasını dikleştirirken, çıplak göğüsleri adamın çıplak göğsüne değerken, meme uçları

Sürtünmenin yanı sıra, kıyafet karmaşası olmadan uzandıklarını bilmek.

"Ne oldu?" diye mırıldandı. "Neredeyiz biz?" Bu bir rüya olmalıydı, değil mi? Kesinlikle bir rüyaydı. "Güvendeyiz."

"Tehlikede miydik?"

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Adamın elinin başını okşadığını hissettiğinde, avucunu ve parmaklarını kirli sakallarının üzerinden geçirdiğini hayal ederek bir an endişelendi. Bunun bilinçaltının kurduğu bir oyun alanı olduğunu varsaymak dışında, yeniden saçları varmış gibi davranmaya karar verdi. Eskiden olduğu gibi uzun saçlar değil, ama orada bir çeşit düzenli uzama. Belki kısa, yumuşak buklelerden oluşan bir hale?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Kendimi... harika hissediyorum." Tekrar gerindi ve bunu bilinçli bir şekilde yaptığını kendine itiraf etmek zorunda kaldı; öyle ki göğüs uçları adamın göğüs kafesine kadar uzanıyordu. "Gerçekten inanılmaz."

Sanki tam da onun istediği şeyi hissetmiş gibi nefesi kesildi. Ve sonra içinden bir ürperti geçti.

Bu fantezinin daha da ileri gitmesini teşvik etmek için bacağını hareket ettirdi, dizini o kadar akıcı bir şekilde bükte ki, bu alışılmadık bir şeydi, normal işlev çok uzun zamandır yürüme, yaşama deneyiminden yoksundu. Ve elbette, öyle olmasını istediği için, dizinin onunkinin arasına girdiğinden emin oldu.

Böylece kızın kalçasının iç kısmı onunkinin iç kısmına sürtündü. "Nadya..."

Bir an için adamın ona durmasını söylediğinden endişelendi. Ama sonra güçlü, geniş avucu omzundan aşağıya ve sırtına doğru kayarak kalçalarından birinde son bulan bir hamle yaptı. Yukarı doğru dönüş yolculuğuna başladığında, gövdesini daha önce tamamen imkansız olabilecek bir şekilde bükte - göğsünü doğrudan onun göğsüne getirecek şekilde.

"Oh, Tanrım..." Sesi boğuk çıkıyordu ama iyi anlamda, özleminin boğazını sıktığı belliydi. "Nadya."

"Adımı böyle söylemene bayılıyorum."

"Nasıl söylüyorum?"

"Sanki açmışsın gibi."

Bunun bir tür rüya olmasından kaynaklanan bir cesaretle, kendi başına küçük bir keşif yapmaya karar verdi, eli kolunun kasları üzerinde gezindi, kordonlu gücünü, uzun kemiklerini hissetti. Adamın yapısı kendisinden çok farklıydı, her şeyi sert ve boyun eğmezdi ve bu hoşuna gitmişti. Bunu istiyordu. Yumuşak bir şey yoktu, her yeri sertti... böylece içine girebilecekti.

Kalçalarını ileriye doğru hareket ettirdiğinde, ereksiyonun tümseklerini hissetti ve kızgın uzunluk, yanmasına aldırmadığı bir markaydı. Özellikle de adam nefesini içine çekerken.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Onun kuru tepkisi karşısında gülmek zorunda kaldı. Sonra sırt üstü yatıp tüm vücudunu keşfetmesine izin verdiğinde hiçbir şey komik gelmedi. Başını adamın boğazına sokarak elini göğüs kaslarından kalbine doğru götürdü. Sonra devam etti, karnının çıkıntılarını hissetti.

Yana doğru kayan kalça kemiği zarif bir kavis çiziyordu ve kalçasının genişliği kalındı ve dokunuşuyla esneyen kaslarla doluydu-

Nadya'nın elini tuttu ve Nadya'nın seksine doğru ilerlemesine engel oldu. "Nadya. Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Evet..."

"Gözlerini aç o zaman."

Bunu düşündü. "Hayır, çünkü o zaman bu gerçek olurdu." Onun sertçe geri çekildiğini hissedince başını salladı. "Seninle olduğum kişi olmak istemiyorum. Eğer böyleyse, eğer bu bir rüyaysa... o zaman bir bütün olabilirim. Böyle olmak istiyorum."

Gözlerine yaşlar geldi ve kirpiklerini ıslatırken, dileğinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak etti. Eğer yapmak

zorunda kalırsa

Göz kapaklarını kaldırarak eski, tanıdık acıyı silebildi- "Sen benim için bir bütünsün," dedi usulca. "Gözlerini aç."

Cesaretini toplayarak göz kapaklarını kaldırdı ve işte karşısındaydı, istemesine rağmen bu şekilde hayal etmeye asla cesaret edemediği erkek. Titreyen eliyle uzanıp onun yüzüne dokundu.

"Gerçekten burada mısın?" "Evet."

Onun yanından geçip gitti ve bir nebze rahatladığını hissetti. Etraflarını saran tuhaf kırmızı sis tamamen mantıksızdı ve bu onu teselli ediyordu. Yani bu gerçekten bir rüyaydı, hatta onun gibi hissettiği kısım bile-

"Teşekkür ederim," dedi kabaca.

"Ne için?" diye mırıldandı elini onun omzunda gezdirirken.

"Bana dokunmak. Bana dokunmak... istiyorum."

"Bunu nasıl istemem?" Onun pürüzsüz göğsüne doğru gitmeye devam etti. "Çok güzelsin."

Yüzünde garip bir acı, gözlerinde bir karanlık vardı. Ama başını salladığında, bir kapıyı sıkıca kapatarak ondan kurtulduğunu hissetti.

"Seni öpmek istiyorum,"

dedi. "Öyleyse öp beni."

Çenesini yukarı kaldırarak ağzını pozisyonuna getirdi ve adam başını onunkine doğru eğdi. Dudaklarının onunkilere değmesi yumuşaktı, kadife gibi bir sıcaklıktı, aynı anda hem kışkırtıcı hem de rahatlatıcıydı.

"Daha fazla," diye mırıldandı adam uzaklaşmaya çalışırken. Kane gülümsedi. "Daha fazla mı?"

"Evet."

Sözcükleri basitti, heceleri ne hızlı ne de yavaştı; yine de her yanıt, beraberinde büyük bir ısı, volkanik bir ısı getiren güçlü bir elektrikle yüklüydü.

Adamın eli kadının göğsünü kavradı ve kadın ona doğru eğildi, iniltisi adam tarafından yutuldu. Ve adam onu keşfettiğinde,

Başparmağıyla meme ucunu okşuyor, onun ağırlığını okşuyor ve diğer tarafa geçiyordu, kalçalarında bir ritim buldu, böylece onu da okşadı.

Leğen kemiğiyle ereksiyonunu okşadı.

Bacaklarının arasındaki cinsel organı şişmiş ve ıslanmıştı ve ona karşı her hareket ettiğinde oradaki sıcaklık iki katına çıkıyordu. Ama önceki gibi değildi. Bu tür bir sıcaklık acı verici değildi. Ona yaşadığını hissettiriyordu.

Ve... güzel.

Ellerini adamın saçlarının arasına sokarak ona tutundu ve kendini tamamen aralarında olanlara bıraktı: alaycı keşif, serbest bırakılma vaadi, bu güzel erkeğin onu daha az değerli olarak yargılamadığını bilmenin verdiği güven.

Ama bunun yerine onu olduğu gibi değerli gördü.

Kane, Nadya'nın gözlerine bakarken, zihninin arkasında bir şeyin, sessizce ve ısrarla çalan bir alarmin farkındaydı. Endişelenmesi gereken bir sorun vardı. Acil bir şey...

"Bana dokunmak istemeni seviyorum."

Kelimeler ağzından fırladı ve onu şok etti çünkü karmaşık bir gerçeği ortaya çıkardılar ve ikinci yarısını kendine sakladı: Shellan'ı bunu hiç istememişti. Ve sevgili Bakire Kâtip, görev ile arzu arasında büyük bir fark vardı.

Nadya'nın dokunuşu güneşin doğuşu gibiydi ve iyi bir sıcaklık getiriyordu. İyileştirici türden.

Söyleyecek daha çok şeyi olduğunu düşündü ama sonra onu tekrar öpmeye başladı, onu isteyen bir kadınla birlikte olmanın farklılığının tadını çıkarıyordu. Belki de ona ihtiyacı vardı. Ve bu onun cazibesini bir üst seviyeye taşımadı mı?

Ruh seviyesine.

Bir de baktı ki dudakları Nadya'nın boğazının kenarındaydı, ama Nadya ona damarını sunmak için başını eğdiğinde bunun iyi bir fikir olmadığını anladı. Toparlanmış gibi görünüyordu. Sadece ne kadar süreceğini bilmiyordu ve işini şansa bırakmak istemiyordu.

Ayrıca, ağzını sokmak istediği başka yerler de vardı.

Göğsü yumuşak, kremi bir kabarıklıktaaydı, yara almamış ve pürüzsüzdü, meme ucu gergin ve onu yakalaması için hazırdu. O da öyle yaptı. Eti içine çekerek diliyle yuvarladı, daireler çizdi, sonra tekrar yakaladı.

Onun altında daha da eğiliyordu, vücudu o kadar akışkandı ki, aç ciğerlerine hava çekmek zorunda kaldığı için göğsü şişiyordu. Boşta kalan eliyle, onu ezmesini engellemek için desteklemediği eliyle, göğüslerinin diğer tarafını keşfetti, uç ve konturlar arasındaki ten kontrastını hissetti, meme ucunu hafifçe çimdikledi, ona sürtündü.

Dünya kadar zamanı vardı ama hiç zamanı yoktu, hem çaresiz hem de sabırlıydı. Bu da içinde bulundukları bu garip varoluş düzlemine uyuyor gibiydi: Sanki ne burada ne de oradaydılar, kesinlikle ölü değillerdi, ama geleneksel anlamda canlı da değillerdi-

Bir şey için endişelenmesi gerekiyordu.

İnanç o kadar güçlüydü ki başını kaldırıp çıplak omzunun üzerinden baktı. Etraflarını saran ve havada süzöldükleri izlenimini veren kırmızı sis aşılmaz bir sınır gibi görünüyordu, içine girmenin ya da çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Yine de çıkışın tam şurada, kapağın orada olduğuna dair bir şey hatırladı.

"Kane?"

Gözlerini kırpıştırarak başını salladı ve yeniden odaklandı. "Merhaba." "İyi misin?"

"İhtiyacım var... dışarıda bir şey var, tehlikeli bir şey."

"Neredeyiz?"

"Dağda. Sanırım. Bilmiyorum." Yaşlı kadın, diye düşündü.
"Bana söyledi..."

Ona ne söylemişti? Gri saçlı kadın ona-

"Burada kal," diye ağzından kaçırdı. "Olay buydu. Burada
seninle kalmalıyım."

Ve yine de bu doğru gelmiyordu. Nedenini hatırlayamıyor
gibiydi, sanki hafızası sisli sınırın uzak tarafındaki manzara
gibiydi. Okunamayacak kadar uzakta.

"Burada olmana sevindim."

Kendini eteri yalnız bırakmaya zorlayarak, kollarında
çıplak yatan kadına baktı. "Seni... istiyorum."

"O zaman beni al," dedi Nadya.

CHAPTER THIRTY-TWO

Savaşın Fuck-It kuralına göre, cephaneniz bittiğinde ve uzaktan savunma olarak bile kabul edilemeyecek bir pozisyonda olduğunuzda ve hiçbir destek ortaya çıkmadığında, geriye yapılacak tek bir şey kalıyordu.

Saldırganlık bombanızın pimini çektiniz ve o kadar aptalca bir şey yaptınız ki, düşman kısa bir süre şaşkınlıktan donakaldı.

Apex kimseye belli etmeden, "Ben bununla ilgilenirim," dedi. O lanet wolven neredeydi?

"Nereye gidiyorsun?" Rio başını Lucan'dan kaldırarak karşılık verdi.

"Ormanda gezintiye çıktım."

"Apex-"

Gözlerini kapatarak savaş alanına karıştı ve aynı pozisyonda kalan tek muhafızın arkasında yeniden şekillendi. Diğerleri ağaçtan kayaya, kayadan ağaca geçerek etrafta dolaşıyordu. Bu adam değil.

Bay Static ya ilk savaş deneyiminde altına sıçıyordu. Ya da yaralanmıştı. Ya da belki de sadece

Bak.

Her halükarda Apex, piç kurusu farkına bile varmadan üzerine çullanmıştı; keskin bir bıçak şahdamarında bir ahır kapısı açarken aynı zamanda nefes borusunu da işlevsiz bırakmıştı. Artık onun için yüksek ya da alçak nota yok.

Yere yığılmaya başlayan cesedi yakalayan Apex onu yere yatırdı, silahlarını çıkardı ve beklemeye başladı.

Üç...

İki...

Bir-

Başka bir muhafız yaklaşık yirmi metre ileride ileri pozisyondaydı. Az önce aldığı tabancanın namlusunu doğrultan Apex, diğer tetiğin çekilmesinden sonraki parıltıyı bekledi - ve sonra kendini gösteren hedefe kendi mermisini boşalttı: Boğuk bir çığlık ve ardından yere düşen bir patates çuvalının o çok hoş sesi duyuldu.

Şarjörü hızlıca kontrol ederek, haznede yedi mermi olduğunu doğruladı. Yeterli değildi. Gözlerini önündekinden ayırmadan, kanlar içindeki muhafızı yokladı, gövdesinden yayılan vücut ısını hissetti ve buldu-

"Silahını at ve ellerini kaldır yoksa seni kafandan vururum."

Apex küfretti ve yok olmayı denemeyi düşündü. Ta ki kafatasının arkasında bir silah namlusunun hassas çemberini hissedene kadar.

"Bekliyorum," diye tersledi gardiyan.

Apex tabancayı fırlattığında, mermi kaybı en az silahın kendisi kadar acı verdi ve sonra klasik soygun tarzında avuçlarını havaya kaldırdı. Kelepçelerin şingirtisi müzikal bir sestti ve sağ bileğinin sert bir şekilde tutulduğunu ve çelikle kelepçelendiğini hissetti. Ama bu onun umurunda değildi. Geri dönüşü bekliyordu.

Çünkü, gerçekten, birinin bu orospu çocuğunu kafa atarak karşılaması gerekiyordu.

Vücudu küçük bir dönüş için gönderildiği anda, o-

Silah, burnunu bükecek kadar büyük bir güçle yüzüne doğru itildi. Muhafız tanıdığı biri değildi ama zaten o heriflerden herhangi biriyle kokteyl partisine gitmiş de değildi.

"Eğer seni şimdi vurmamı istersen, mahkum, arkadaşlarının buradan sağ çıkıp çıkmadığını bilemeyeceksin."

Sanırım bu yüzden piç kurusu sol bilek olayını ağırdan alıyordu.

Muhafız başıyla işaret verdiğinde kayaların arkasından bir hışırtı geldi ve Apex sese doğru baktığında Mayhem ve Rio'nun Callum'un küçük havuz partisinin yapıldığı yerin arkasındaki siperden çıkarıldığını gördü. Yanlarında bir çift muhafız vardı.

Lucan kollarından tutularak sürükleniyordu ve baygın görünüyordu.

"Benimle dalga geçersen," dedi gardiyan, "üçünün de vurulmasını emrederim. Hemen burada ve şimdi."

Apex kafasının içinde lanet okudu. Evet, sayıca azdılar ama lanet olsun. Ve kampa geri götürüleceklerini ve ne yapmamaları gerektiğine dair örnek olarak kullanılacaklarını söylemeye gerek yoktu.

O lekeli duvardaki mandallar, yerinde tutmak için yeni bir vücut ağırlığına sahip olacaktı.

"Onları dışarı çıkaralım," dedi muhafız. "Her şey yolunda mı-"

Soru kesildiği için Apex dikkatini vermedi. Kaçış fikirleri üzerinde olasılık hesapları yapmakla ve her senaryoda kaç tabut gerekebileceğini hesaplamakla meşguldü.

Sonra kendisine doğrultulan silahın yerinde olmadığını fark etti. Koruması da öyle.

Apex aşağı baktı.

İyi. Bu beklenmedik bir şeydi. Üniformalı erkek kendiliğinden tüm boğazını yırtmış gibi görünüyordu: Her yerde parlak kırmızı kan vardı.

Asıl soru, bıçakla kimin iş yaptığıydı.

Mayhem ve Rio'yu papatya zinciriyle bağlamış olan iki muhafız bağtırmaya başladı ve Apex karanlığın içinden bir şeyin çıkıp boğazlarına yapışmasını tamamen gerçek dışı bir hisle izledi.

Bir vampir olmadığı kesindi. Daha çok, aniden kendi hayatına kavuşmuş bir ağaç gövdesi gibiydi, sinirli bir zarafetle hareket ediyordu. Ölümcül bir isabetle saldırıyordu.

Dağın kendisi onu savunuyor.

Her iki muhafız da birbiri ardına yere düştü.

Sonra Rio kendini Lucan'ın üzerine attı ve kelepçeli bileklerini onu korumak için koçbaşı olarak kullanmaya hazırmış gibi havaya kaldırdı.

Karanlıkta dolaşan her neyse, gardiyanlardan ve esir kampına geri götürölüp işkenceyle öldürölme ihtimalinden çok daha fazla korktuğu belliydi.

Orada ne vardı öyle?

CHAPTER THIRTY-THREE

Callum için yükseltinin dibindeki garajına iniş yıldırım hızındaydı. Her ne kadar kurt yanı kaçmak istese de, ikmal sığınağına ışınlandı ve oraya varır varmaz silah dolabına indi. Kendini çeşitli kalibrelerde mermi dağıtım cihazlarıyla kapladıktan sonra, askeri bir tesisi kuşatmaya yetecek kadar cephane ile donattı.

Sorun yeniden ortaya çıkıp sürgü deliğinin sağlam olduğundan emin olduğunda başladı. Garajdan dışarı adımını attığında, havadaki kokuyu yakaladı.

Kan.

Ve kendisinden biriydi.

Kokuyu ormanın içinde birkaç yüz metre takip etti ve patikanın hemen kenarında katledilmiş bir kurt adam buldu. Kalçalarının üzerine çökerek kısa bir süre gözlerini kapadı... ve sonra cesedin kürkünü kokladı.

Vampir.

Kaçak avlanan bir insan değil.

Kesinlikle bir muhafızdı ama burayı nasıl bulmuşlardı?

Binlerce dönüm arazi vardı ve

buraya mı geldiler? Saçmalık. Garajın olduğu yöne bakarak izleyicinin nerede olduğunu merak etti. Bir giysi parçası mı? Yoksa mahkûmlara bilmedikleri deri altı bir şey mi yapmışlardı?

Titreyen eliyle hâlâ sıcak olan böğrüne dokundu ve Gri Kurt'a erkeği kutsal koruya sağ salim götürmesi için bir büyü fısıldadı. Daha sonra geri gelecek ve kalıntılarla ilgilenecekti-

İki erkeğin konuşma sesi rüzgârda süzülüyordu ve bir karar vermek zorundaydı: Onları takip etmek için silahlı ve iki ayak üzerinde kalmak... ya da duyularını ve seyahat yeteneğini artırmak.

Silahlarla ilerlemeye devam etmekten başka çaresi yoktu.

Yaklaşık üç yüz metre kadar ilerledikten sonra Büyük bir çamın arkasına yerleşti ve dağdaki her ağacı tanıdığına şükretti. Bu onu yaklaştırdığında, ama menzile girmediğinde, bir kez daha ilerledi-

Ve çok yaklaştım.

Bedensel formu yeniden ortaya çıktığında, her ikisi de esir kampındakiler gibi giyinmiş iki muhafızın hemen yanındaydı. Erkeklerin onun topraklarında olması, onun türünü öldürmesi, kendisinin ve iki kuzeninin yaşlıların talebi üzerine Lucan'a iftira attıklarında yaptıklarının bir kınaması gibiydi.

Daha iyi bilmeleri gerekirdi.

Şimdi kurtlar ölüyordu çünkü esir kampını dağa getirmişlerdi.

Diğer tarafı da ifade vermesini istiyordu ama damarlarındaki öfkeyi bastırdı. Lazer görüşlü tabancasını çıkarıp kırmızı ışını kapattı ve namluyu doğrulttu. Aşağı süzülen ay ışığında, soldakine nişan aldı.

Tetiği çektiğinde, kurşunun erkeğin yanağının düzlemine girmesini istedi ve kurşun sanki uzaktan kumanda ediliyormuş gibi gözünün hemen altından girdi. Silahın ateşlenmesiyle çıkan ses

Ancak silahını çıkarması ve saldırının nereden geldiğini tespit etmeye çalışması için geçen süre çok uzundu.

Callum onu çit direğine asılmış bir teneke kutu gibi yakaladı.

Muhafız küçük arkadaşına perma-rezisyonda katılırken Callum hareketsiz kaldı, nefesini kesti - yapabilseydi kalbini durdururdu.

İleride daha fazla ses vardı.

Cisimsizleşmek çok tehlikeliydi; öldürdüğü çifti görebilecek başka muhafızlar olsaydı, kendisi de vurulabilirdi.

Çamların arasında ilerlerken sessizdi, sert kış koşullarında çiğnenecek fazla çalılık olmadığı için minnettardı.

Onun wolven tarafı çok daha iyi olurdu. Ama yine de Arsenal'i geride bırakamazdı.

Neden dağda daha fazla erzak bulundurmamıştı ki?

Çünkü burası her zaman huzurlu ve korunaklı bir yer olmuştu.

Kaçak avlanan insanlar hariç tabii ki -ve onlar kolay avlardı, esirlerini geri almaya çalışan profesyonel eğitilmiş ve silahlı bir güçten çok farklıydılar-.

Callum.

Adını duyduğu anda botu kuru bir çubuğa değdi ve çıkan çatırdama sesi bir havan topunun patlaması kadar yüksekti.

Kendisini kimin çağırdığını görmek için başını çevirdiğinde, göğsüne isabet eden bir kurşun onu yere serdi.

Sırt üstü yere düştüğünde, kendini savunmak için bir şansı olsun diye silahını kaldırmaya çalıştı. Kolu çalışmıyordu.

-Ve her nefes alış veriş göğüs kafesinden bıçaklanmak gibiydi. Başını yana çevirerek kan öksürdü ve şöyle düşündü

...

Vay canına, demek burada bitiyor.

Klanın topraklarında öleceğini her zaman biliyordu; yaşlanacağını hiç tahmin etmemişti. Yine de, gelecekte çok uzak bir şey gibi görünen şeyin tam şu anda gerçekleştiğini fark etmek bir şoktu.

Ölüyordu.

Uzun zaman önce vefat etmiş olan anne babasından, son iki yüzyılda doğmuş, yaşamış ve ölmüş olan yüz kadar kardeşine kadar ailesini düşünmesi gerektiğini sanıyordu.

Onun yerine aklındaki tek şey vampiriydi.

Ruhu bedeninden ayrıldıktan sonra avcısı bir gün bu noktaya gelip onu burada yataarken görebilir miydi?

Çok az zaman geçirmişlerdi-

Katilinin yaklaşması çoğunlukla sessizdi, ama tamamen öyle değildi, ona kurşun sıkan kişinin ormanlık bir ortamda yollarını bulma konusunda pek de deneyimli olmadığına bir kanıtı gibiydi.

Bir çift siyah bot görüş alanına girdi ve bir dizi bacağı takip ederek zayıf bir gövdeye ulaştı.

Bu bir kadındı ve her zaman tahrikle değil, sık sık öldüren insanlara özgü bir soğukkanlılıkla ona bakıyordu.

"Kalbine nişan almıştım," dedi tüfeğini kolunun üzerinden geçirirken. "Lanet olası nişangâhımın kalibre edilmesi gerekiyor."

Kane silah seslerini duyduktan ve o kırmızı kulübeyi terk ettikten sonra bedenini boşalttığının farkında değildi - ya da daha doğrusu bedeninden atıldığının.

Ama artık geri dönmüştü ve kemiklerinin ağırlığını kabul ettiğini hissettiğinde dudaklarını yaladı ve kanın tadını aldı. Sonra şaşkınlıkla yere baktı. Esir kampı üniforması giymiş bir gardiyan ayaklarının dibinde ölmüştü. Ve yakınında aynı durumda birkaç kişi daha vardı.

"Kane."

Arkasını döndü. Apex yanında duruyordu, erkek kanlar içindeydi ve bir bileğinden bir dizi kelepçe sarkıyordu. Yaralanma kokusu o zaman fark edildi. Biri, onlardan biri, ağır yaralanmıştı-

Lucan çam iğnelerinin üzerine uzanmıştı, Rio üzerine eğilmiş, kelepçeli elleri kasıklarına bastırıyordu.

"Durumu kötü," dedi. "Bir doktor bulmamız gerek."

Kane, Nadya'nın iyi olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden kulübeye doğru baktı-

Ne oluyor lan?

Kulübe neredeydi?

"Bekle," dedi olması gereken yere geri dönmeye başlarken.

Dağda daha fazla muhafız olabileceğinin farkındaydı, ateş çukurunun üzerinden atladı, ancak kulübenin bulunduğu yere vardığında ... hiçbir şey yoktu.

Hepsi bu kadar da değildi. Nehir yatağı kuruydu ve bozulmamış toprağa kök salmış kısa boylu çalılar vardı: Ne akan su, ne kamp ateşi, ne de barınak vardı. Sanki orada hiç bir şey olmamış gibiydi.

Ne oluyor be?

Silah seslerini duyduğunda Nadya'yla sevişiyor, vücuduna hak ettiği gibi davranıyor, bir görev yapmadığı gerçeğinden zevk alıyordu. Mermi sesleri çok uzaklardan geliyordu ama çok gerçektir ve mahkûm arkadaşlarının ya da onları içeri alan wolven'in başının dertte olduğu fikri bilincini tırmalamıştı.

İşte o zaman kanatlı kapıyı görmüştü. Kendisini ve Nadya'yı çevreleyen kırmızı sisin içinden çıkış, sanki farkındalığındaki değişim portalı yaratmış gibi kendini göstermişti. Nadya'ya hemen döneceği gibi bir şey söylemişti ve Nadya onun ne yaptığını biliyordu.

Silah seslerini o da duymuştu.

Sonra barınaktan çıktı, doğduğu günkü gibi çıplaktı, bir yıldan uzun süredir uzakta olduğu hissi, etrafını yeniden kataloglamak için etrafına bakmasına neden oldu. Ama hiçbir şey değişmemişti çünkü sadece birkaç dakika geçmişti-

"Kane!"

Rio, ayakları takılıp düşerek, yüzü solmuş bir halde, koşuşturarak ormandan çıkıyordu. "Nadya nerede? O bir hemşire
-"

"Bilmiyorum-"

Ancak kuru nehir yatağına ve bitki örtüsüne geri döndüğünde, arazideki bir yarık gibi görünen yerden bir bacak belirdi. Ve sonra, sanki bir perdeden geçiyormuşçasına emin bir şekilde, dişisi ortaya çıktı, sarıldığı havlu bir kez daha vücudunu sardı, gözleri ne olduğunu anlamamış gibi genişti.

Kane bir anlığına dondu kaldı. Onda farklı bir şeyler vardı...

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," diye mırıldandı.

Ama o çoktan kendilerine doğru koşan insan kadına bakıyordu. "Kim yaralandı?"

Ve tam da bu sırada, dişisi elinden geleni yapmaya hazır bir şekilde koşarak yanından geçti. Yanından geçerken elini sıktı ve onun peşinden koşarken kaderini takip ediyormuş gibi hissetti. Rio'nun yanına geldiklerinde, dişi olanları anlatırken yarım kulakla dinledi ve Lucan'ın yattığı yeri çılginca işaret etti.

Mahkûm arkadaşının yaralanmasını önemsemediğinden değildi.

Nadya'ya bakmaktan kendini alamıyordu.

Farklı hareket ediyordu. Bundan da öte, saçları... kafasında daha kalın görünüyordu ve ona tekrar baktığında, yanağındaki yara izleri solmuş, düzensiz çıkıntılar daha az belirgin hale gelmiş gibi görünüyordu.

"-Kane!" Yüzüne doğru bir el salladı. "Bazı tıbbi malzemeleri bulman gerekiyor."

Bir anda duyma yetisi geri geldi ve başını salladı. Tabii ki. Tıbbi malzemeler. "Sanırım nereye gidebileceğimizi biliyorum."

Apex'e döndü. "Anlat bana."

"Dağın eteğindeki garaj. Bir sedye ve başka şeyler vardı. Bir wolven'in ambulansla gelmeyeceğini varsayarsak, tek şansımız bu. Al bakalım. Sen bunları al."

Silahlar eline tutuşturuldu ve sonra erkek bir adım geri çekildi. "Ben gidip malzemeleri getireyim. Oraya nasıl girileceğini biliyorum."

Sanki her ikisi de diğerinin bir şey söylemesini bekliyormuş gibi bir anlık bir duraksama oldu; sonra Apex gitti ve Kane kadınına doğru koşarak bir rapor hazırladı.

"İhtiyacınız olan şeyi arıyor. Nerede bulacağını biliyor
..."

Lucan'a bakarken konuşmayı kesti. Erkek ölüyordu ve bunu herkes biliyordu. Mayhem'in umutsuzca kanamayı durdurmaya çalışmasından, iki kocaman eliyle erkeğin kasıklarına bastırmasından, fiziksel olarak yaralanmamış olmasına rağmen yüzünün acıdan bir maskeye dönüşmesinden bunu anlayabiliyordu. Bu sırada, Lucan'ın başının üstünde, Rio eşinin kulağına eğilmiş, onunla konuşuyor ve gitmemesi için ısrar ediyordu.

Sanki seçim onunmuş gibi.

Ortada ise Nadya, sanki daha fazla yara arıyormuş gibi erkeğin karnını yokluyordu.

Apex'e malzeme bulma işini vermek yapılacak en doğru şeydi.

Kane, dişisi hastasını kaybettiğinde burada olmak istedi.

-Ve Rio onun aşkını kaybetti. Ve hüzünlü tablonun üzerinde dururken, geçmişine geri çekildiğini hissetti... Cordelhia'yı yatak odasında, damarlarındaki tüm kanı dışarı akarken ve ailesinin çiftleşme ödemesine dahil ettiği ince ipek örtüleri ve dokuma battaniyeleri kirletirken hayal etti.

Bir baş dönmesi dalgası üzerine geldiğinde, bir elini fırlattı ve bir ağaç dalının yardımıyla dengesini sağladı

-

Bir şey yaklaşık on beş metre ötedeki ağaçların arasına doğru hareket etti.

Gözlerini kısarak başını hafifçe çevirdi. "Hemen geri döneceğim."

Hızlı bir hareketle eğildi ve kargaşanın olduğu yöne doğru koşmaya başladı. Yere yakın bir yerde olduğunu, sadece topraktaki bir yükselti nedeniyle daha yukarıda görüldüğünü düşünmüştü. Haklıydı.

Başından silahla yaralanmış bir muhafızdı. Şakaktaki küçük ve düzgün giriş yarası hiç zahmetsizdi ama yine de çok ölümcüldü; erkeği öldürmek için acele etmiyordu. Piç kurusu hâlâ hareket ediyordu, elleri sanki Azrail'in ulaşamayacağı bir yere doğru kürek çekmeye çalışıyormuş gibi yanlarında daireler çiziyordu.

Kane diz çöktü ve çok iyi tanıdığı ve çok değer verdiği birinin benzer bir geri sayımda ölmekte olduğu gerçeğini düşündü.

Dönen ellerden birini yakalayarak üniformanın kolunu yukarı çekti, başını eğdi ve dişlerini gösterdi

-

Açığa çıkardığı ete vurduğu anda, uzanıp bir avucunu muhafızın ağzının üzerine kapattı, böylece acı feryadı uzağa gitmedi. Sonra ısırığını geri çekti ve izledi.

Et görünmez, aç bir güç tarafından tüketilmeye başladığında, Kane başını salladı ve neden onaylamaya ihtiyacı olduğunu merak etti.

Sonra Lucan'ın kuzeninin ona kocaman gözlerle bakıp silahlar konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söylediğini düşündü.

Ağaçların arasından, ölmek üzere olan bir erkek için elinden geleni yapan Nadya'ya bakarak saçlarına odaklandı.

Yamalar kayboluyordu çünkü yeni büyüme onları geride bırakıyordu, kellik gözlerinin önünde doluyordu. Ve yüzü, zaman ve mekân dokusundaki bir yarıktan ilk adım attığı zamankinden bile daha pürüzsüzdü.

Kıçının üzerine çöküp dirseklerini dizlerine dayadığında ve başını ellerinin arasına aldığı anda, kas ve sinirin kırmızı etinin arasından beyaz kemik görünmeye başladığında muhafızın koluna baktı. Ve sonra tamamen kemik oldu, başka bir şey değil.

Enfeksiyon ya da her neyse yayılmaya devam ederken, Kane geçen dakikaları elin sırtının nasıl bir iskelete dönüştüğünü, tırnak yataklarının nasıl tükendiğini ve nihayet kemiklerin az önce bağlandıkları aynı yönde çam iğnelerinin örgüsüne nasıl düştüğünü saydı.

Ölümcül bir gizem.

Bir kez daha Nadya'ya baktı. Bu kurtarıcı bir lütuf olabilir.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Callum buradaydı.

Garaja girdiğinde Apex'in aklına gelen ilk şey buydu.

Tek yapması gereken derin bir nefes almaktı ve yetenekli ağzı ve elleri olan kurt adamın solmakta olan kokusunu yakalayabilirdi. Ancak erkek tıbbi malzeme değil silah almaya gelmişti ve Apex alet kutusunu yerinden çıkarmak için tetiğe bastığında, parkaların ve diğer malzemelerin arasında ilk yardım malzemesini bulmasının uzun sürmemesi için dua etti.

Aslında, o wolven'in aniden tekrar ortaya çıkması için dua etti, ancak bu samanlıkta iğne aramaktan çok, o orospu çocuğunun hâlâ hayatta olduğunu teyit etmek istemesiyle ilgiliydi.

Merdivenler açıkta kalınca sığınağa atladı ve normalde derli toplu olan her şeyi didik didik aradı. Üzerinde beyaz zemin üzerine kırmızı haç olan bir şey arıyordu - hadi ama, bir spor çantası, bir kutu, bir koleksiyon, görev açısından kritik bir sızıntıda birine yardımcı olabilecek herhangi bir şey olmalıydı.

Hayır. Cephane, içki, daha fazla cephane, silahlar, bıçaklar, ipler buldu. Kurutulmuş yiyecek. Su. Benzin.

Zaman geçtikçe elleri daha da sertleşiyor ve çaresizleşiyordu, ta ki parkaları kancalarından çekip uçuşana kadar; Gore-Tex kuşlar, kapitone panellerine ne kadar tüy doldurulursa doldurulsun havada kalmayı başaramıyordu. Sonra bir dizi vapur sandığına rastladı ama sadece uzun kollu ve çok sayıda cebi olan giysiler bulabildi

-

Elindeki sızı bir sarı ceket sürüsünü kavramış gibiydi ve kolunu pantolon ve uzun John'lardan oluşan çorbadan geri çıkardı. Avucunu hızlıca kontrol ettiğinde kanayan, şişen ya da aşınan bir şey olmadığını gördü.

Kaşlarını çatarak sandığın içindekileri çıkardı.

Kahverengi kemer en altta, arka köşeye sıkıştırılmıştı. Sığır derisine benzeyen bir malzemeden yapılmıştı ve tokası el işçiliğiyle işlenmişti; bir çorap kadar egzotik, faydacı bir nesneydi.

Bırakmak zorunda kaldı, hisler çok rahatsız ediciydi.

Boyu zıplayıp tokası takırdarken duş başlığına doğru baktı. Cesedin görüntüsü hâlâ oradaydı ve yanlışlıkla bulduğu şeyin erkek tarafından kendini öldürmek için kullanılan şey olduğunu anlamak için yakından karşılaştırmaya ihtiyacı yoktu.

"Lanet olsun."

Kendini toparlayarak kemeri aldı ve bulduğu yere geri koydu. Sonra da hepsini dağıtmış olduğu gerçeğini görmezden gelerek giysileri geri itti.

Bunu düzeltmek için daha sonra zamanımız olacaktı.

Olabilir.

Ayağa kalkarak ölü adama baktı. "İlk yardım çantasının nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir cevap beklemiyordu. Cevap da almadı. Ölüler onunla hiç konuşmuyordu, bu da iyi haberdı. Onlarla göz göze gelmek bile yeterliydi, canı cehenneme.

Duşa sırtını döndüğünde geçmesi gereken başka bir şey yoktu.

Lanet olsun. Lucan bir mucize umsa iyi olur.

Nadya Lucan'ın uyluğundaki yarayı değerlendirirken, onunla birlikte zamanlarının tükenmekte olduğunu biliyordu. Bir vampirin doğal iyileşme yeteneği sayesinde kan kaybı yavaşlamıştı ama durmuyordu. Hem de hiç.

"Bir kemere ihtiyacım var."

"İşte." Mayhem arkasını döndü ve beline doladığı şeyi çözmeye başladı. "Benimkini al."

Adamın uzattığı şeyi aldı. "Ve bir bıçak."

Bir tanesi tam önünde belirdi ve onu kimin verdiğini anlamak için zaman kaybetmeye zahmet etmedi. Lucan'ın giydiği pantolonu keserek bacağının büyük bir kısmını çıkardı. Sonra kumaşı uyluktan yukarı çekti, kemeri kasın etrafından geçirdi ve et deri uzunluğunun etrafında şişene kadar sıktı.

Daralmanın kalp ile yara arasında olduğundan emin olmak çok önemliydi ve Lucan daha yukarıdan vurulmadığı için şanslıydı. Öyle olsaydı, yarayı turnike yapmanın hiçbir yolu olmazdı.

Rio'ya baktı. "Damarına ihtiyacı var." Kadının gözleri irileşirken, Nadya gelen soruların üzerine konuştu. "Evet, senin bir insan olduğunu biliyorum ama o sana bağlı. Kanınız, size verdiği tepkiler nedeniyle ona enerji patlaması yaşatacak. Bu hızlı bir çözüm ama elimizdeki tek şey bu. O zamana kadar dayanması gerek..."

"O ana kadar" ne zaman geleceği ya da neye benzeyeceği belli değildi.

"Ben yaparım," dedi Rio. "Neye ihtiyacı varsa."

Kadın kolunu yukarı çekti ve bileğini eşinin gevşek ağzına doğru uzattı. Ama Lucan ısırarak kadar güçlü değildi. Son iki üç dakika içinde durumu daha da kötüye gitmişti ve bırak ısırmayı, deriyi bile kırabileceği şüpheliydi.

"Bunu kullanabilirsin." Nadya av bıçağını uzattı. "Sadece damarı kendin açman gerekiyor."

Kılıcın kabzasını tutarken Rio'nun eli titredi ve bileğinin iç kısmına baktığında yüzünün rengi soldu, neredeyse erkeği kadar solgun görünüyordu.

"Al." Nadya bıçağı nazikçe geri aldı. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Lütfen. Ve acele et."

Kadının yüzündeki taşlaşmış cesaret, aşkın tanımının ta kendisiydi: Çok korkmuş olmasına rağmen, sevdiği kişiyi kurtarabilecekken geri dönmesine izin vermeyecekti.

Nadya bir an için Kane'in yüzünü -eski değil, yeni yüzünü- hayal etti. Sonra yumuşak bir sesle, "Ona bak, ona odaklan. Onu ne kadar çok sevdiğinle bağlantı kurarsan hiçbir şey hissetmezsin."

Rio'nun gözleri yaşlarla parıldadı ve kristal bir damla kaçarak alt kirpiklerinde birikti ve sonra yanağından aşağı düştü. Onu fırçalayıp uzaklaştırırken sabırsızdı.

"Yap şunu."

Nadya başıyla onayladı ve kadının derin bir nefes almasını bekledi. Sonra bıçağı deriye çok yakın olan kemiklere dayadı ve onlara paralel uzanan ete sapladı.

Kan hemen fışkırdı ve Nadya enerji kaynağını Lucan'ın ağzına götürdü. "Konuş onunla. Sesini duymaya ihtiyacı var. Ona içmesini söyle."

"Lucan? Tatlım, benim." Kadın adamın saçlarını alnından geriye doğru düzeltti. "Senden ... yutkunmanı istiyorum? Tamam mı? Yutkunmanı istiyorum."

Rio bunun doğru olduğunu onaylamak için başını kaldırdı ve Nadya başını sallayınca aynı sessiz ama kararlı sesle konuşmaya devam etti.

Ve ellerinde olanlarla yapabilecekleri tek şey buydu: Kan dudaklarında, burnunun hemen altında birikiyordu. O sadece

ağzını açmak ve onu indirmek zorundaydı. Yapıp yapamayacağı kadere bağlıydı.

Nadya kendini çam iğnelerinin yumuşak dolgusuna bırakıp otururken akıl hocasını düşündü.

Nerede ve ne zaman olursanız olun, elinizdekilerle yapabileceğinizi yapın.

Esir kampıyla ilgili anılar aklına geldi ve hiçbirisi iyi şeyler değildi. Yarı aç, hasta, yaralı erkek ve kadınları gördü, hepsi de Caldwell'de dağıtılmak üzere kampa getirilen ilaçları paketlemeye zorlanıyordu.

"Başaracak mı?"

Lucan'ın kapalı dudaklarının kenarlarından kan damlarken Mayhem soruyu ortaya attı.

"Umarım öyledir." Nadya uzandı ve Lucan'ın soluk borusunun kenarlarını okşadı. "Yut, Lucan. Eğer bunu atlatmak istiyorsan yutkunmalısın."

Sesi o kadar keskin ve talepkârdı ki eşinin mırıltısını kesiyordu.

Ve tabii ki işe yarayan da bu oldu. Erkek komuta yanıt verdi ve guruldadı - ve sonra dilinin etrafında toplanan her şeyi bağırsağına götürdü.

Kanları kendi türlerinden olsaydı olacağı gibi olmayacaktı. Ama bulundukları yer için sahip oldukları şey buydu ve kadına duyduğu bağ, ona verdiği gücü turbo şarj edecekti.

"Onu beslemeye devam et," dedi.

Omzunun üzerinden bakarak Apex'in bu malzemelerle nerede olduğunu merak etti. Gerçi Lucan'ın asıl ihtiyacı olan şey bir ameliyathane ve kopan atardamarı nazikçe yerine dikebilecek bir cerrahtı.

"Bizimle kal, Lucan..."

"Tatlım, yutkunmanı istiyorum-"

Sol tarafta bir yerden Kane aniden yeniden ortaya çıktı ve ölmekte olan kıza bakarken

wolven'in bedeninde, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Nadya ona baktı ve yeterince şey yapmadığını düşündüğü için endişelendi. Özür dilerim, diye mırıldandı.

Ne için? diye mırıldandı.

Seçeneklerini düşünürken, bilmiyordu, gerçekten bilmiyordu.

Hayır, bu bir yalandı.

Ona aşık olmuştu. Bir ara, son yirmi dört saat içinde, uçurumun kenarından serbest düşüşe geçmişti.

İçgüdüleri bunun her şeyi berbat edeceğini söylüyordu.

Dağdan canlı çıktıklarını varsayarsak.

CHAPTER THIRTY-FIVE

Caldwell'de, eğitim merkezinde yerin yirmi metre altında, Vishous kız kardeşinin getirildiği tedavi odasının dışında duruyordu. Ateş yakmak istiyordu ama oksijenle besleniyordu ve aralarındaki kapı kapalıyken olayların alev topuna dönüşme ihtimali düşük olsa da, bu gece zaten devam eden eğlence ve oyunlara bir yenisini eklemek istemiyordu.

Bunun yerine, son hazırladığı el sarmasını sanki bir battaniyeymiş ve iki yaşındaymış gibi tuttu.

Belki üç.

Kapalı kapının diğer tarafında Doktor Jane ve Manny'nin alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordu ve bunu işlerin kötüye gittiği anlamına yordu.

"Hey, biraz ister misin?"

O tarafa baktı. Butch kafeteryadan çıkıyordu, hançerli elinde açık bir kutu kola, diğerinde bir paket cips vardı. Hangisini teklif ettiğini bilmek zordu ama ikisini de vereceğini söylemeye gerek yoktu.

Butch menzile girdiğinde, sert kışını beton koridorun zeminine yerleştirdi ve tenekeyi kenara koydu.

V, arkadaşının yanına gidip otururken, "Ekşi krema ve soğan," diye mırıldandı.

"Evet."

Açık poşet teklif edildiğinde V başını salladı ve canı cehenneme deyip yakmaya karar verdi. Nefesini verirken, aslında yanma konusunda endişelenmediğini fark etti. Sadece kız kardeşi zor durumdayken bir şeylerin tadını çıkarmanın doğru olmadığını düşünüyordu.

Oda arkadaşı Lay's poşetine dalabiliyorsa, o da Bic'ini çıkarabilirdi.

"O nasıl?" Butch bir şeyler atıştırırken sordu.

"O kadar da ateşli değil." V yanan ucuna baktı. "Sığınak'a gitmesi gerekiyor."

"Lassiter'ı aradın mı?"

"Ortaya çıkmasını ummaya devam ediyorum. Ama bu konudaki hislerim üzerinde çalışıyorum."

"Derin nefes mi?"

"Kendimi bir şeyi yumruklamama gerek olmadığına ikna etmeye çalışıyorum." Tanrım, tam bir pislikti. "Ama haklısın."

Tek yanağının üzerine yuvarlanarak cep telefonunu çıkardı ve dişlerinin arasına sıkıştırdığı elini kilitledi. Mesaj yazarken, giderek daha umutsuz görünmemeye çalıştı ve sonra da sorununun ne olduğunu merak etti. Sanki o melek söz konusu olduğunda kız kardeşinin hayatı onun değerli egosundan daha mı değersizdi?

Gönder tuşuna basarak telefonu yüz üstü kalçasına koydu. "Bana geri dönecektir."

Butch'la birlikte kapalı kapıya bakarken, onu oraya kendisinin götürüp götüremeyeceğini düşündü ve sonra arkadaşının ve Payne'in fiziksel durumunu iyice değerlendirmeden gitmesine izin vermeyeceklerini hatırladı.

"Kimi iyileştirdi?" Butch sordu.

"Yaşlı bir adam. Eczanede çalışın."

Baba ve oğlun kucaklaşmasını hatırlayınca, hiç ilgisi olmadığı halde hayatın ona neden aile bütünlüğünden kesitler göstermeye kararlı görüldüğünü merak etti. Alet Adam Taylor Tim'in gelip küçük Jonathan Taylor Thomas'a kendini daha iyi hissettirmesini beklemiyordu.

Referansı karıştırdığının farkında olarak, metafor bulmaya çalışmayı bıraktı.

"Haklıydım, biliyorsun," dedi. Çünkü bazen, kendinizi boktan hissettiğinizde, kimse sizinle birincilik için yarışmasa bile bir konuda üstünlük taslamak kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlıyordu. "Eczaneye giren her kimse oraya bir amaçla gitmiş."

"Eski bir polis olarak, on suçtan dokuzunun bir amaç için işlendiğini söyleyebilirim."

"On dış hekiminden dokuzu bunu mu öneriyor?"

"Eğer florürden bahsediyorsanız, evet." Butch ağzına bir cips daha attı. "Peki bir Snickers ister misin?"

"Hayır, aslında en çok acıktığımda kendim oluyorum."

"Neden seninle yaşadığımı bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü kablosuz yönlendirici bozulduğunda tamir edebilirim."

Butch işaret parmağını kaldırdı. "Ah, doğru ya. Şimdi aklıma geliyor."

"Her neyse, eczaneye kim girdiyse tıbbi malzemeye ihtiyacı vardı, uyuşturucu pişirecek bir şeye değil. Sebep buydu."

"O esir kampını asla bulamayacağız."

V kaşlarını çatı. "Ve İsa parçasını takan da sensin."

"Sadece diyorum ki, eğer saklanmak istiyorlarsa, saklanırlar." "Kabul edilemez." V telefonunu eline aldı ve İnternet. "En az üç ya da dört yüz kişiyi barındıracak kadar büyük bir yere ihtiyaçları olacak - yeraltında ya da mahkumları gün ışığından korumak için yeterince sağlam bir yapıda. İşlerini yürütebilmeleri için bazı konfor unsurlarına sahip olması gerekecek. Mesela

cep telefonu erişimi ya da en azından sabit hat gerekir. İlkel elektrik ve akan su. Bir çevre çiti ve nöbetçi istasyonları."

"Örneğin terk edilmiş bir hapishane istiyorlar."

"Kesinlikle." Yazmaya devam etti. "Çünkü bir hapishanenin ilk yer gibi başka bir yeraltı tesisi mi buluyorlar? Çok küçük."

"New York Eyaleti'nde bir tane bile yok. Boş hapishane yani." "Nereden biliyorsun?"

Butch kendi göğsünü işaret etti. "Polis, unutma."

V aldığı sonuçlar karşısında kaşlarını çattı. "Bu arada terk edilmiş bir hapishane yok."

"Hiç kimseyi dinler misin? Hiç mi?"

"Başka yerlere de bakmamız gerekiyor. Terk edilmiş bir müze.

Eski konak. Spor kompleksi, kütüphane, belediye binası."

"Eğer New York Eyaleti'nin tamamına bakıyorsanız, bu sayıyı azaltacaktır. Tabii. Kaç tane var, bin ya da iki mi?"

"Olumlu düşünün."

Butch çantayı buruşturdu. "Bunu sen mi söylüyorsun?"

İkisi de aynı anda yukarı baktı. Sonra başlarını sola çevirdiler.

Düşmüş melek Lassiter cam cepheli ofisten çıkıyordu ve onlara doğru gelirken uzun adımları mesafeyi etkileyici bir çabuklukla kat ediyordu. Ve, hey, bugün pembe zebra desenli kıyafet giymemişti. Sürpriz!

"O nasıl?" diye sordu melek.

İlk kez sarı-siyah saçları arkaya toplanmıştı ve çok ciddiydi. Bu biraz Bay Bean'in TED konuşması yapmaya çalışmasına benziyordu. Adamın kafasını bir Şükran Günü hindisine sokmakla ilgili bir teğet geçmesini bekleyip duruyordunuz.

V başını salladı. "Sığınak'a gitmesi ve orada iyileşmesi gerekiyor."

"Yeniden şarj etmek yardımcı olacaktır." Lassiter kapalı kapiya baktı. "Şimdi onunla mı birlikteler? Doktorlar."

"Evet."

"Bekleyebilirim."

"Lütfen yapma. O kadar da seksi görünmüyordu."

Lassiter belinden eğilerek selam verdi. "Hemen şimdi halledeceğim."

V bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama sonra melek kapıdan geçerken ve panel onun ardından kapanırken ağzını kapattı.

Gerçekten yardım ederken adama karşı hıyar gibi davranmak zordu. Payne iyileştirme işini daha önce de yapmış ve benzer moleküler tükenme durumlarına düşmüş olsa da, sanki üzerinde bir tür kümülatif etki varmış gibi görünüyordu, onun yaptığı her müdahale onu kimsenin yaklaşmasını istemediği bir sınıra yaklaşıtıyordu.

"O meleğe ne oldu böyle?" diye mırıldandı Butch. "Sanki pil gücü tükeniyor gibi."

Başını sallayan V, telefonuna geri döndü. "Betty White öldü. Belki de bu yüzden düşüşe geçmiştir."

"Evet, öyle olmalı. İhtiyacımız olan son şey bu rolde daha fazla değişim. Annenin işini kime devredeceğini merak ediyorum."

"Ben değil." V internette yaptığı araştırmanın sonuçlarını incelemeye başladı. "O nankör pozisyon için aday değilim."

"Diğer Taraf'tan sorumlu olmak istemiyor musun?"

"Tabii ki hayır."

"Oh."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin." V şöyle bir baktı. "Ama önce Kâtip Bakire'nin, sonra Lassiter'ın, sonra da sıradaki kişinin kaderin zor işlerine gelince torpil yapamayacağını biliyorsun. Bu işler böyle yürümez."

Butch gazozundan bir yudum aldı. "Rütbemi bu şekilde yükseltmeyi düşünmüyordum. Dolapta yer var."

"Affedersiniz?"

"Payne bana annenizin yukarıdaki yatak odasında tüm dolapların anası olduğunu söyledi. Bazılarını kullanabileceğimi düşündüm. Ya da, bilirsin, çoğunu."

Küfrederek, V aramaya geri döndü. "Sen hasta bir adamsın." "Ve Caldwell'de on iki mevsim hava vardır. Sadece

diyor." Butch başını sonuna kadar arkaya eğdi ve gazozunu bitirdi. "Al bakalım. Bununla işim bitti. Küllenmek için kullanabilirsin." Erkek boş kırmızı kutuyu aralarına koyarken V gülümsemek zorunda kaldı. En iyi arkadaşınla ilgili bir şeydi bu. Ne zaman sigaranızı yakacak bir yere ihtiyaç duyduğunuzu bilirlerdi.

senden önce.

Ayrıca, kız kardeşiniz hakkında altınıza sıçarken ama bunu kimseye itiraf etmek istemediğinizde, hastane odasının dışında oturup sizinle aklınızdan geçenler dışında her şey hakkında konuşacak tiplerdi.

"Teşekkürler," dedi V elindeki ruloyu küçük deliğe götürürken.

"Her zaman," diye yanıtladı oda arkadaşı.

CHAPTER THIRTY-SIX

Apex, Callum'dan tıbbi malzeme için nereye gidebilecekleri konusunda tavsiye almaya hazır bir şekilde wolvenlerin açıklığına geri döndü. Bedenine kavuşur kavuşmaz vampir kanının kokusunu aldı ve dramayı bıraktığı yere kadar takip etti.

Bir de ne görsünler, Lucan'a kemer takmışlar. Ve onu beslemeye çalışıyorlardı, kadının bileği ağzının üzerindeydi.

"Hiçbir şey bulamadım," diye açıkladı Apex, bütün yüzler ona dönerken. "Callum nerede?"

"Henüz geri dönmedi," dedi Kane. "Yani aşağıda bir şey yok muydu?"

"Oh, bir bok vardı. Kar küremek için bir parkaya ya da atış talimine ihtiyacı olacağını düşünmüyorsanız, yardımcı olacak hiçbir şey yok."

"Allah kahretsin-"

Apex diğer mahkûmun koluna girdi ve onu menzilin dışına doğru itti. "Yani Callum geri dönmedi mi?"

"Hayır. Aslında etrafta hiç wolven olmadı. Dağılmış görünüyorlar."

"Kahrolası korkaklar." Peki bu gerçekten onların savaşı mıydı? "Lucan'la ne yapacağız?"

Nadya ayağa kalktı ve yanına geldi. "Durumu biraz stabilize etti. Ama ya hayatını ya da bacağını kaybedecek. Kan dolaşımını tamamen kestik, bu da kan kaybını durdurdu, ancak doku yakında ölmeye başlayacak ve onu ameliyat etmemin hiçbir yolu yok. Steril bir ortamda olsak bile, bu benim yeteneklerimin çok ötesinde."

"En yakın insan şifacı nerede?" Kane sordu.

Kimseden cevap gelmeyince Apex, çevre hakkında en az kendisi kadar bilgi sahibi olan iki kişiye baktığını fark etti.

"Gidip bir insan bulmamız gerek," diye açıkladı Kane. "Beyinlerine girip bu şekilde bir şeyler bulmalıyız."

Apex'in gözleri aşağıdaki vadiye kaydı. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Beyinlerini yağmalamak için bir erkeği ya da kadını uyandırmak zorunda kalsalar da kalmasalar da anıları temizleyeceklerdi.

"İkinizin gitmesi gerekiyor," dedi

Nadya. "İmkânı yok-"

"Hayatta olmaz-"

Nadya sesini alçalttı. "Eğer dağda hâlâ muhafızlar olsaydı şimdiye kadar saldırmış olurlardı. Büyük ihtimalle onlardan geriye ne kaldıysa patikadan aşağı iniyorlardır çünkü çok fazla kişiyi ortadan kaldırdınız ve geri çekiliyorlar."

"Ya da takviye alıyorlar," diye araya girdi Kane.

"Nereden? Son yirmi dört saat içinde kaç kişiyi öldürdün?" Bu, erkeğini susturunca hemşire devam etti. "Birbirinizden ayrılmamalısınız. Rio eğitimli bir nişancı. Mayhem de iyi silah kullanır. Ben Lucan'ı elimden geldiğince stabil tutacağım. İhtiyacı olan yardımı alabilmesi için ayrılmamız gerekiyor."

Kane sözünü kesti ve sanki aklını kaçırmış ve kendini daha iyi kontrol altına aldığından emin olana kadar konuşmak istemiyormuş gibi etrafta küçük bir tur attı.

"Sizi Callum'un inine taşıyabiliriz," dedi Apex. "Sırtınızı duvara yaslayacaksınız ama tek bir geçiş yolu var ve size küçük bir orduyu donatmaya yetecek kadar silah ve cephane bırakabiliriz."

"Sevgili Bakire Kâtip," diye mırıldandı Kane.

"O bacağını kaybedecek," dedi Nadya. "Şimdiden ayak parmakları maviye dönmeye başladı. Gerçek bir doktora ihtiyacı var."

Apex diğer erkeğe baktı. Ortam gergin ve sessiz olmaya devam edince de Nadya'ya baktı-

Ve iki kez baktım.

Dişi görünüyordu... yani, birdenbire saçları uzamıştı. Saçları kulak memelerine kadar uzanıyordu, kellik tamamen gitmişti. Ve yüzü yumuşamıştı, artık iskelet kemikleri ve yaralı derisi yoktu.

Aslında neredeyse ıslık ıslıdı, insanların gözlerini dikip baktığı ve sonra da bakmaya devam ettiği türden bir kadındı, çünkü göze hoş geliyordu.

Apex, Kane'e baktı ve hemşirenin onu buraya, kulübeye getirdikleri zamanki halini düşündü.

"İyi," diye açıkladı Kane. "Ama bundan hoşlanmadım."

Lanet olsun, diye düşündü Apex. Bu erkeğin damarlarında ne vardı böyle?

Her neyse, dişiyi hem neredeyse öldürmüştü hem de yeniden diriltmişti.

Kane aşağıdaki vadiye inmeden önce Nadya'ya doğru bir adım attı ve hiç düşünmeden onun ağzına bir öpücük kondurdu. Nadya da onu öperken ikisinin de aynı fikirde olduğunu hissetmek hoşuna gitmişti.

Gecenin en azından bir kısmı kötü gitmiyordu.

Kane Rio'ya, "Onu başka bir yere götürmeliyiz," dedi. "Eğer Apex ve ben gidiyorsak Lucan'ın daha güvenli bir bölgede olması gerekiyor."

Bileğini hâlâ eşinin ağzına dayamış olan dişi, belli belirsiz bir şekilde başını sallamakla **y e t i n d i**.

Nadya, "Ve onu beslemeyi bırakmalısın," dedi. "İki kişinin kan nakline ihtiyacı olmadan önce."

Kadın ayağa kalkmaya çalışıp yalpalarken Kane çok doğru, diye düşündü.

"Şunu sarayım," dedi Nadya, sanki orada malzeme varmış gibi etrafına bakınırken.

Şifacıların yaptığı türden bir şeydi. Hiçbir şey olmaması dışında.

"Hadi," dedi. "Kafasını alacağım."

Apex araya girerek Lucan'ın ayaklarını kaldırdı ve sonra hepsi bir grup halinde hareket etmeye başladı. Callum'un inine giden geçidin girişinde sıkışarak ilerlediler ve sonra yavaşlamaları ya da Lucan'ı yardımcı olmayacak sert şeylere çarpma riskini almaları anlamına gelen bazı daralan kıvrımlar ve dönüşler yaptılar.

İnin içinde, Lucan'ı doğal kaynak havzasının karşısındaki palete yerleştirirken, Mayhem de muhafızlardan aldıkları silahları içeri taşımaya başladı. Erkeklere takılan silah kemerleri sayesinde bol miktarda cephane vardı ve Rio çeşitli silahları gözden geçirip tam bir güvenle kullanırken Kane kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı.

Ve sonra gitme vakti geldi.

Nadya'yı kenara çekerek gözlerinin içine baktı. Söylemek istediği şeyler vardı ama zamanı yoktu, bu yüzden sadece saçlarını ve boynunu okşadı-

Saç.

Merak duygusuyla, kulaklarının hemen altındaki uzunluklara dokundu. Ama tam bir şey söyleyecekken, kız onun sözünü kesti.

"Sadece bir planla sağ salim geri dön." "Sana geri döneceğim, söz veriyorum."

Göğsünün ortasında sıcak bir şey çiçek açarken, bunun kadının neye benzediğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu gerçikti

Hiçbir şey borçlu olmadığı bir erkeği kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmaya hazırdı.

Tıpkı Kane'i kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptığı gibi. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın." dedi.

Aslında ona gerçekten onu sevdiğini söylemek istiyordu ama bu şekilde değil. Şimdiki gibi değil.

"Değilim," diye fısıldadı. "Sana söz veriyorum, değilim-"

Onu tekrar öptü, ama bu sefer daha derinden, dili ağzının içine kaydı. Kadın ona doğru eğildiğinde, adam hem huzurlu hem de tamamen tahrik olmuştu.

"Uzun sürmeyecek," dedi onun dudaklarına karşı.

Sonra kendini zorladı ve Apex'e başıyla selam verdi.

İkisi başka bir şey söylemeden ayrıldılar ve dar geçitten çıkarken Kane'in aklına aniden çok net bir düşünce geldi.

İçinde **her** ne varsa? Ne kadar şiddetli **olursa** olsun?

Ne kadar anlamasa da mı? O lanet şeye sahip olduğu için mutluydu.

Kadınını koruyabilmek ve ona yalan söylememiş olma olasılığını artırmak için her şeyi yapardı.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Karşılıklı anlaşmayla Apex, Kane'le birlikte dağdan aşağıya, garaja doğru buharlaştı. Ay ışığının düşük açısıyla ortaya çıkan gölgeler içinde yeniden bir araya geldiklerinde, dağın eteklerinde kıvrıla kıvrıla ilerleyen yoldan çok uzakta değillerdi.

Gecenin bir yarısı olması çok kötü, diye düşündü Apex. Bu tür bir kırsal alanda bir insan bulma şansı çok azdı.

"Bir köy vardı," diye gönüllü oldu Kane. "Buranın güneyinde. Açıklıktan görebiliyordum."

"Bu bizim tek şansımız."

Başlarını salladılar ve tekrar maddeleştiler, yeniden oluştular ve sonra bir nehir yatağının kenarındaki küçük evler ve dükkânlardan oluşan bir kümeye yaklaşmak için adım adım uzaklaştılar. Benzin istasyonunda bile tüm pencereler karanlıktı ve Apex bir an için tüm yapıların terk edilmiş olup olmadığını merak etti. Ama hayır, lastikleri patlamamış arabalar, bakımlı çalılar ve ağaçlar, soyulmamış boyalar ve yuvalarına tam oturan panjurlar gibi başka yaşam belirtileri de vardı.

Kane, parlak beyaz süslemeli sarı fiçı tahtası bir eve doğru yürürken, "Herhangi biri olur," dedi.

Adam verandaya çıktı ve camdan içeri baktı. Bir saniye sonra içeride kayboldu.

Apex beklerken çevreyi taradı... ve Callum'un köydeki insanların arasında dolaştığını, hava karardıktan sonra market alışverişi yaptığını, yolun karşısındaki bir arabaya benzin doldurduğunu, belki de sahte belgelerle bir banka hesabı açtığını hayal etti. Belli ki insanlar, aralarına kurtadamların karıştığından habersizdi-

Kendini öldüren sevgilisinin hikayesi neydi?

Eğer kemeri sakladıysa, bu sadece tek gecelik bir ilişki değildi. Hayır, değer verdiği biriydi. Hatta belki de sevdiği biriydi.

Peki ne olmuştu?

"Bir ambulans geliyor-" Apex arkasını döndü. "Ne?"

Kane ellerini uzattı, rahat bir dost gibi. "Kusura bakmayın. İnsanlardan birine bizim için ambulans dedikleri şeyi arattırdım. Sağlık görevlilerini garaja götürüp Lucan'ı onlara teslim edeceğiz. Ne olması gerekiyorsa orada olacak. Onu bir insan hastanesine götüremeyiz, tüm o meraklı gözler ve gün ışığı varken olmaz. Bu bir seçenek değil. Yapabileceğimizin en iyisi bu."

"Onları temizledin mi?"

"Evet, sağlık görevlileri gelir gelmez onları devralacağız. Bu adrese geliyorlar."

"Tahmini varış süresi nedir?"

Apex sordu. "On beş dakika dediler."

Apex sağa sola bakıyormuş gibi yaptı ama akli başka şeylerdeydi. "Buraya geldiklerinde geri dönüp dışının yanına gidebilir ve Lucan'ı alaşağı etmeye başlayabilirsin. Kaşındığını biliyorum. Ben de olurdum."

Kane şöyle bir baktı. "Evet, öyleyim."

Bir süre sonra Apex derin bir nefes aldı. "Söyleyebilirsin, biliyorsun."

"Ne dedin?" Ama sonra erkek cahil numarası yapmayı bıraktı. "Ben, ah, ben yanmışken ve klinikteyken bana eşlik ettiğin için gerçekten minnettardım. Orada neden bu kadar çok oturduğunuzu anladığımdan emin değilim... ama bana yardımcı olduğu kesin."

"Evet. Muhtemelen seni daha fazla yalnız bırakmalıydım." "Hayır, bu benim için ve iyileşmem için gerçekten önemliydi."

Apex'in yüzü kızararak, Kane ölümün eşiğinde yatarken erkeğin yanında geçirdiği saatleri düşündü.

Gerçek şu ki, eski aristokrata yıllar öncesinden beri aşık olduğunu hayal ediyordu. Kane'in o berbat yerde her zaman insanlığını korumuş olmasının çekici bir yanı vardı. Pisliğe, hastalığa, ölüme ve umutsuzluğa rağmen, o her şeyin üstündeydi.

İşte bu yüzden, erkek takip tasmaını çıkardığında ve Kovan'da patlama meydana geldiğinde, Apex'in tek düşüncesi onu kurtarmak olmuştu. Kane'i dışarı çıkarmış ve ardından şifa kaynağı olan Nadya'nın mümkün olan en kısa sürede onunla ilgilenmesini sağlamıştı.

Başlangıçta o kadar zor olmuştu ki, yaralar o kadar çığ ve yaygındı ki, sanki erkeğin kemiklerinde hiç deri kalmamış gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi Kane. "Nadya'ya giden yolu bulmama yardım ettiğin için."

"Sen de benim için aynısını yapardın. Herhangi biri için." Boğazını temizledi. "Ve artık sana aşık değilim."

Başının döndüğünü hissetti ve gülümsemek zorunda kaldı. "Bu seni rahatsız mı etti? Özür dilerim."

"Ah, hayır. Merak etmişim. Yani, bana karşı herkese olduğundan daha naziktin."

Apex Callum'u düşündü, içgüdüsel çekimini, adamı o kadar sert, o kadar uzun süre sिकmek için duyduğu dürtüyü, ikisinin de doğru yürüyemeyeceğini.

"Sana gerçekten aşık değildim," dedi. "Sadece aşık olduğumu sanıyordum."

"Gururum okşandı."

Apex tekrar gülümsedi. "Kendini daha iyi hissetmen için yapabileceğim her şeyi yaparım."

Diğer erkeğin kıkırdaması rüzgârda süzüldü. "Duygularını açıklığa kavuşturmanın o kurt adam, Callum, olma ihtimali var mı?"

Kendini koruma içgüdüğü her zamanki gibi ince ayarlıydı, bu yüzden sert bir çizgi belirlemek için ağzını açtı. Ama sonra düşündü ki... siktir et.

"Evet," diye mırıldandı. "Sanırım öyle."

Aksi takdirde kötü sürprizlerle dolu olduğu kanıtlanan bir gece için, nihayet, nihayet, bir şeyler doğru gitti. Kane garajın iç duvarına yaslanırken, düşündüğü planın gerçekten işe yaradığına inanamıyordu.

Bir saat on dört dakika. Ve otuz sekiz saniye.

Ambulansın arkasındaki garip, parlayan dijital saate göre, iyileştirme aracını bu sahte sarkık yapıya getirmeleri, Lucan'ı dağdan aşağı taşımaları ve onu, iki sağlık görevlisini, Nadya'yı ve Rio'yu araca tikiştirmaları bu kadar sürmüştü.

Başka kimseye yer yoktu ve Rio, ikinci kaptan olmasına rağmen, önde oturmak ve tıbbi bilgisi olan üç kişi işe koyulurken oradan izlemek zorundaydı.

İnsan şifacı çifti şans eseri bir araya gelmişti. Şoför aslında ordudan bir hemşire olarak saha travması deneyimiyle ayrılmıştı ve ortağı da aynı şekilde Deniz Piyadeleri'nde sağlık görevlisi olarak bulunmuştu. Kane bu iki unvanın da ne anlama geldiğini bilmese de

İlkini kesinlikle tahmin ediyordu ama emin olduğu tek şey Lucan'ın emin ellerde olduğuuydu.

Tedavinin nasıl gittiğine dair haber beklerken, Kane ayağa kalkıp etrafta volta attı ve Mayhem köşeye yaslanıp uyumaya başladı.

Bu arada Apex, çıkışın yanında kıpırdamadan duruyordu. Sanki sert bir kışta donmuş gibiydi.

Sadece gözleri hareket ediyordu ve onlar da iki sabit nokta arasında gidip geliyordu: Ayaklarının dibindeki beton zemin ve köşedeki alet kutusu. Bir ileri bir geri.

İlk başta, Kane anlamadı. Ama sonra fark etti ki... o wolven, Callum, hala ortaya çıkmamıştı.

Mayhem'e bir göz atan ve adamı ateşin önünde kıvrılmış bir av köpeği gibi seğirirken bulan Kane, Apex'in yanına gitti. "Kurtların hiçbirisi geri dönmedi," diye mırıldandı. erkek. "Muhtemelen halkı neredeyse oradadır."

"Oh, evet. Tabii. Evet."

Eski mahkûmun ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı.

Kane, "Neden oraya gitmiyorsun?" diye sordu. "Etrafa bakın. Belki saklandıkları yeri bulursun ya da şu avcı kulübesine gidersin. Muhtemelen orada saklanıyordur."

Apex'in gözlerine aniden bir rahatlama geldi. "Burada iyi misin?"

"Burası sahip olabileceğimiz en iyi sığınak - ayrıca, dağdayken etrafta dolaşan herhangi bir muhafız görmediğim gibi, cesetler bıraktığımız yerdeydi, yani gelip ölülerini toplamadılar. Sanırım sayılarını azalttık." Erkeğin omzunu sıktı. "Git. Dikkatin çok dağınık. Kafanı topla ve onu bulduktan sonra geri gel."

Apex ambulansa baktı. Sonra arkasına baktı. "Tamam, teşekkürler."

Birbirlerine öylece baktıkları bir andan sonra, Apex'in onu kendine çekmesiyle Kane hayatının şokunu yaşadı.

hızlı, sert bir kucaklaşma. Ve sonra diğer erkek yan kapıdan çıkıp gitti.

Onun yokluğunda Kane elindeki silahı kontrol etti. Evet, mermiler hâlâ içindeydi. Mayhem uyuyor olsa da, erkeğin her an savunma pozisyonuna geçebileceğini biliyordu.

Şüpheli bir ses ya da koku gelmemeye devam edince, erkeğin uyumasına izin verdi. Hepsi aşırı yorgundu, yetersiz beslenmişlerdi ve gergin bir enerjiyle çalışıyorlardı. Ama hayattaydılar.

Yaşıyorlardı.

Arka kapısında koyu kırmızı harflerle "AMBULANS" yazan ambulansın arkasına odaklanarak, aracın içinde gelişmekte olan sonucu etkileyebilmeyi diledi. Ambulansın ne tür bir tedavi bölümü sunduğuna dair bir fikir edinmişti ve içeride daha önce hiç görmediği ekipmanlar vardı; bu da kendisi hapisteyken işlerin ne kadar ilerlediğini hatırlatıyordu.

Bir iyimserlik dalgası içinde, kendisini ve Nadya'yı av kulübesinin altındaki odalar gibi donatılmış küçük bir yerde yaşarken hayal etti. Birlikte etraflarındaki dünyayı keşfedebilir ve güncel bilgiler edinebilirlerdi. Düzgün bir şekilde çiftleşebilir ve ortak bir amaç bulabilirlerdi. Kendilerine verilen gün ve geceleri yan yana yaşayabilirlerdi.

Belki gençlerle bile.

Fantezi bir anda o kadar gerçek ve ayrıntılı hale geldi ki, kendi kendine gülümsemeye başladı; daha önce üzerinde durmaya cesaret edemediği gelecek, sadece acı ve üzüntü vaat ediyordu.

Artık her şey farklıydı ve sadece bütün olduğu için değil.

Sadece bunun için değil... Nadya da iyileşiyor gibi görünüyordu. "Yaşlı kadın," diye mırıldandı. "Sanırım doğru olanı yaptım. seçim-"

Ambulansın arka kapıları açıldı ve Nadya dışarı eğildi. Elllerinde soluk mavi eldivenler vardı, eldivenler taze kanla kaplıydı ve kıyafetlerinde de kan lekeleri vardı.

"Sanırım başardık," dedi bitkin bir sırtışla. "Buna inanamıyorum ama sanırım onu kurtardık."

Kane, bilinçli bir düşünceye sahip olmadan önce eğildiği yerden kalkmış ve ona doğru gidiyordu ve yüzünü avuçlarının arasına alıp ağzını kendi ağzına getirdiğinde, onun haberinin, onları neyin beklediğine dair kendi versiyonunu doğruladığını hissetti.

Hepsi iyi şeyler.

Sadece iyi şeyler.

Ondan uzaklaşırken gözlerini onun yüzüne dikti. "Seninle çok gurur duyuyorum. Seninle gurur duyuyorum."

Kadının yüzü kızarıp arkasındaki mavi üniformalı sarışın insan kadına ve gri saçlı insan adama döndüğünde, ona gerçekten de uzmanlar olduğunu söylemesine izin verdi. Ama sağlık görevlilerinin ortak hastaları hakkında konuşurken ona gösterdikleri saygı, kadının kendini gizlemesinin izin verdiğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Yine de, dışisinin yaptığı işte ne kadar iyi olduğunu zaten biliyordu.

"Dinle," dedi sesini alçaltarak. Sonra arkasına baktı ve onu biraz daha yaklaştırdı. "Aslında yarasını açtılar ve hasarı onardılar. Biz oraya vardığımızda atardamar yeniden oluşmaya başlamıştı, yani Lucan da kendi rolünü oynadı, muhtemelen Rio'dan beslendiği için. Ama tamamen kurtulmuş değil. Bu ikisinin gece burada kalmasını istiyorum. Neler olup bittiğini öğrenmemize yardımcı olacak izleme ekipmanlarına sahipler ve yetenekleri benimkinden maddi olarak daha iyi."

"En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan. Sen ne istersen."

"Sanırım zihinlerinde bir bahane uydurabiliriz. Kısa vadeli anılar dışındaki anılarla oynamanın tehlikeli olabileceğini biliyorum ama-"

"Bunu başaracağız. Tamam mı?" Onu öptü. "Senin için bunu başaracağım."

Kadının gerginliği azaldı. "Teşekkür ederim. Yaptığımız onca şeyden sonra onu şimdi kaybetmek istemiyorum."

Kane dudaklarını bir kez daha onunkilere bastırırken, "Aynı fikirdeyim," diye mırıldandı.

Ve sonra tekrar yaptı. Sırf istediği için. Yapabildiği için.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

Günün ilk ışıklarıyla birlikte Nadya yeraltındaki sürgü deliğine inip tuvaleti kullanacak kadar rahat hissetti. İki insan sağlık görevlisi ambulansın ön koltuklarında mışıl mışıl uyuyorlardı; bir garajın içinde bu kadar rahat oturup dinlenebilmeleri ne kadar dayanıklı olduklarının bir göstergesiydi.

Özellikle ameliyatı yapan kadını çok sevmiştir.

Nadya kızarıırken hâlâ öğrenmesi gereken şeyler olduğunu düşündü. Ve bu harika değil miydi?

Ellerini antiseptik bir mendille temizlerken, etrafına hızlıca bir göz attığında, etrafa saçılmış bir sürü dağınık kıyafetin yanı sıra erzak ve hayatta kalma ekipmanı gördü. Bu kaos onu rahatsız etmemişti. Moralini bozmak için kırıışmış gömlekler ve devrilmiş kutulardan çok daha fazlası gerekecekti. Ayakları yere basarken bile uçabilecekmiş gibi hissediyordu-

Nadya dondu kaldı. Sonra uyuşmuş bacaklarının üzerinde ilerledi.

Yolun karşısında, bir kancaya asılı, yüksek yüzeyli düz bir tava dibe doğru bakıyordu ve tam da

ona doğru açılı olacak.

İçindeki yansıma bulanıktı, bir aynanın sunduğu gibi değildi ama yeterliydi.

Sevgili Bakire Kâtip... Bu kadarı yeterliydi.

Nadya kendine bakarken, kesinlikle bir tür çarpıtma olduğunu düşündü, bir tür ...

Titreyen eliyle uzandı ve yüzüne dokundu. Sonra öfkeyle yanaklarını, çene çizgisini, alnını yokladı. Yukarı çıktı ve saçlarına dokundu, uzayan saçlarını, uzunluğunu hissetti-

"Merhaba."

Etrafında döndü. Kane merdivenlerden inmiş ve sonuncusunda durmuş, ne yapacağını bilmiyormuş gibi ona bakıyordu.

"Bu ikimizin de başına nasıl geldi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Keşke bilseydim."

Nadya tekrar yansımasına döndü. Onun yansımasına. Asit saldırısından önce olduğu kadın yansımasına.

"Bu çok ..." Kane onun arkasından yaklaştı, böylece onun da yüzünü görebildi. "Geri döndüm."

Ne yaptığını anlayamadan döndü ve kollarını ona doladı ve sıkıca tutundu. Gözlerini sıkıca kapatırken, şu anda gördüğü şeyin -kendisini bir kez daha gördüğü şeyin-saldırıdan sonra bile kendisini her zaman tanımladığı kişi olduğunu düşünmenin saçma olduğunu düşündü. Çünkü yara izi, izsiz olduğundan daha uzun süredir vardı.

Ama sonra yüzü ondan çalındı. Ve içi aynı kalsa da, dış dünya sadece onun dönüştüğü sakat yabancıyı görecekti.

Kaybettiklerinin acısından kaçınmak için kendini saklamıştı.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi Kane, sesi göğsünde gürleyerek. "Sen benim için her zaman bir bütündün."

Geri çekildi ve ona baktı. Sonra onun yüzüne dokundu. "Ve sen benim için her zaman değerli bir centilmendin."

Gözleri onun dudaklarına gittiğinde onu o kadar çok istiyordu ki... "Lucan ve Rio uyuyor," diye fısıldadı.

"Mayhem ve

sağlık görevlilerini de. Biraz zamanımız var." "Öp beni, Kane. Oh, Tanrım, öp-"

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Dudakları onunkileri buldu ve hiç de nazik değildi. Merdivenleri gizleyen alet kutusu yavaşça kapandığında -çünkü belli ki onu tekrar yerine koymuştu- onu kucağına aldı ve o kadar küçük bir karyolaya taşıdı ki, onunla birlikte karyolaya sığamayacağını düşündü.

Tabii ona binmediği sürece. Ki öyle yaptı.

Giysileri birbirine karışmıştı ama onu içine almak için duyduğu çaresizlik, tamamen çıplak olma arzusunu bir kenara itmesine neden oldu. Adamın dudakları dudaklarını gıcırdatırken ve kızın göğüsleri adamın göğsüne yaslanırken, kadın bacaklarını ayırdı ve onu bağrına bastı. Her şey hızlı, hızlı, hızlıydı çünkü birinin ne zaman uyanacağını bilmiyorlardı ve burada çok az mahremiyet vardı.

"İzin verin..." Ellerini aralarına soktu ve ambulandan ödünç aldığı ameliyat önlüklerini çekiştirmeye başladı. "Altımlarım sıkıştı."

"İşte, belki ben-"

Bang!

Sert darbenin sesi ve şoku ikisini de durdurmaya yetmişti ve Nadya ilk başta kendilerine ateş edildiğini ya da belki de bombalandıklarını düşündü.

Ama sonra ikisinin de yerde olduğunu fark etti.

"Kurdun karyolasını kırdık," dedi.

"Oops."

İkisi de alet kutusuna baktı ve nefesleri kesildi. Kimse aşağı inmeyince kahkahaları ortaklaştı ve sonra daha fazla öpüşmeyle kesildi - ve şimdi

düşecek mesafeye geldiğinde, onları yuvarlayarak altta kalmasını sağladı.

Bacaklarını adamın kalçalarının üzerinde birleştirerek, kalçalarını döndürerek ve ikisini de okşayarak adamın uzunluğuna bindi. Adam karşılık olarak başını geriye doğru salladığında, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Adam ondan çok farklıydı, şimdi kaslarla kalınlaşmış, daha geniş, daha büyüktü. Daha sertti. Pek çok yerinde.

Ama çok güzeldi. Gözleri saatlerce onun görüntüsünden sarhoş olabilirdi.

Belki daha uzun.

Aciliyetin tam olarak ne zaman kontrolden çıktığını söylemek zordu ama aniden daha fazla bekleyemedi. Ondan uzaklaşarak merdivenleri son bir kez daha kontrol etti

-Sonra da altını çıkardı.

Adamın, kızın cinsel organının çıplak yarığına bakışı, onun hakkında tam olarak ne hissettiğini anlatıyordu. Kelimelere gerek yoktu.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi kısık sesle.

Şaşırtıcı derecede becerikli elleriyle adamın fermuarını indirdi ve onun-

"Oh..."

Sertleşti. "Bu iyi bir 'oh' mu yoksa kötü bir 'oh' mu?" "Bu kadar... büyük olduklarını bilmiyordum."

Kane bir kahkaha attı. Ama sonra kaşlarını çattı. "Sen hiç ..."

"Hayır, görmedim. Ve buna memnunum." Onun gözlerinin içine baktı. "Sadece ve sadece sen olmanı istiyorum."

Bir hamleyle ayağa kalktı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu iffetle öptü. "Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Ürpererek onu tekrar öptü, şimdi nazikçe, dudaklarını kendi dudaklarına sürterek. Ve sonra onu yanına yatırdı, üzerine çıkabilmek için düz bir şekilde çekti.

Adam ona bindikten sonra, elleri vücudunda gezindi ve durduklarında, dokunuşunu gitmesini istediği yere yönlendiren oydu, açıkça nereye

olmak istedi. Ve adamın parmaklarının sıcak kıvrımlarında gezindiğini hissettiğinde nefesi kesildi.

Adam onu memnun etti, okşayıcı dairesel darbeler kadının vücudunu durgunlaştırdı ve sonra kendini kadının kalçalarının arasına yerleştirdi. Aşırı duyarlı, aç ve aceleci bir halde adamın ereksiyonuna uzandı.

"Oh, Tanrım," diye
tısladı. "Lütfen. Sana
ihtiyacım var."

Onu kendine çekti, ya da kalçalarını döndürdü, ya da bir şey oldu, çünkü onu içine alma arzusundan başka hiçbir şeyi takip etmiyordu-

Sıcak, künt sondalama onun elinden bile daha iyiydi. Ve onun ne zaman doğru yerde olduğunu biliyordu.

"Nadya-"

"Lütfen-"

Penetrasyon nazikti ve çok uzakta değildi, bir tür bariyere ulaşıldı. Bundan sonra, ondan tek bir dalgalanma, kalçalarından bir yumruk ve kısa bir sızı oldu.

"İçimdesin," dedi merakla.

Onun yüzüne baktığında, sanki bütün dünya erkeğiymiş gibi hissetti. Geri kalan her şey yumuşak, önemsiz bir bulanıklıktı.

"İyi misin?" diye sordu sıkıca. "Seni incittim mi?"

"Hayır."

Çenesi gıcırıyor, vücudu titriyor, alnından terler boşanıyordu.

"Beni senin yap, Kane."

Kane bunların hiçbirine hazır değildi: Onun ilk olduğu gerçeği, onun gibi onu isteyeceği, onun sıkı çekirdeğinin kalın uyarılmasının etrafındaki hissinin bir yıldırım çarpmasına benzer bir şey olduğu ...

Öte yandan, Nadya onu ilk gördüğünden beri bir keşif olmuştu. Bu neden değişsin ki, özellikle de şimdi?

Zihni sıkışmış, hisleri aşırı yüklenmiş ve duyguları minnettarlık ile yüksek oktanlı arzu arasında gidip gelirken, bedeninin kontrolü ele almasına izin verdi. Ve beden ne yapacağını biliyordu. Önce yavaşça, sonra artan bir aciliyetle hareket eden kalçaları, uyarılmışlığını onun içine ve dışına pompaladı, sürtünme orgazmını o kadar hızlı artırdı ki, gideceğini biliyordu-

"Geliyorum," diye inledi boynuna doğru.

"Duramıyorum-" "Durma," diye gırtlaktan bir cevap geldi.

Zevk doruğa ulaştı ve içinden patladı, boşalmaları onu doldurdu - ve bu onu kendi çıkıntısının üzerine taşıyor gibiydi. Kadının vücudunun aniden sertleşmesi ona da boşalmanın geldiğini söyledi ve sonra kadının seksinin güçlü bir şekilde sağıldığını, başının ve shaftının dalgalar halinde kavranışının onu çılgına çevirdiğini hissetti.

Tekrar geldi.

"Daha fazla," dedi. "Kane..."

Onu istediğini düşündü. Onu gerçekten istiyordu.

Daha iyi tutunabilmek için kollarını onun etrafına doladığında, başını eğdi ve kendini bıraktı, böylece tekrar orgazm oldu, ve tekrar, ve bir kez daha.

İşlenmemiş bir işaretleme aracıydı, bağlanması herhangi bir erkeğin onun olduğunu bileceğinden emin olma ihtiyacı yaratıyordu, onun özünü içinde taşıyacaktı, bir koku olacaktı, diğerlerine onun alındığına, sahiplenildiğine dair bir uyarı olacaktı.

Ve bir erkeğin onu savunacağını. Gerekirse ölümüne.

Nadya onun altında kendi zevkinin doruklarında geziniyordu, gözleri kapalı, nefesi kesilmiş, yüzü kızarmıştı. Nadya'nın çıplak olmasını, ikisinin de çıplak olmasını diledi ama zaman dar, mahremiyet göreceli ve kırılıyordu.

Kaç kez boşaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanki tüm yetişkinlik hayatı boyunca bastırılmış gibiydi - o zaman yine bu doğrudu. Ve sonsuza dek devam etmek istiyordu.

Ama aynı zamanda onu incitmemek için de dikkatli olmak istiyordu.

Sonunda yavaşladığında ve sonra durduğunda, toparlanmak zorunda kaldı, başı karyolanın demirine düştü, ciğerleri yandı, vücudu tükendi.

"Sen..."

Gülüşü büyüleyiciydi. "Evet, ben iyiyim." Eli adamın sırtında yavaşça bir daire çizdi. "İyiden de öte."

Onu ezmek için yana doğru yuvarlanırken neredeyse küfredecekti. Sert zemindeydi.

Aldırmıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyordu. Yüzü ona dönük olarak yan yattığında parlıyordu, kesinlikle akkor halindeydi.

"Merhaba," dedi. Ki bu aptalcaydı. "Merhaba."

Birlikte kaldılar, usulca dokunarak, hâlâ birleşmişlerdi, dudakları zaman zaman fırçalanıyordu, ne kadar süre... bilmiyordu. Ama sonra birinin aşağı ineceğinden endişelenmeye başladı. Yargılanmayacak olsalar da, onun alçakgönüllülüğünü korumak zorunda hissetti.

"Duş için krallığım," diye mırıldandı.

"Dileğin benim için emirdir."

Kadın ona zahmet etmemesini söyleyemeden, adam ayağa kalktı ve cinsel organını pantolonuna geri soktu. Hızlıca fermuarını çekti ve duşa doğru yürüdü. Açtığında sabun ya da şampuan göremedi - hayır, durun. Küçük bir rafta birkaç şişe vardı.

"Biri aşağı inerse diye göz kulak olacağım."

Arkasına baktı. Ve nasıl nefes alacağını unuttu.

Nadya ayağa kalkmış ve ambulandan ödünç aldığı bol mavi gömleği çıkarıyordu. Görkemli bir çıplaklıkla ortaya çıkan vücudu, baştan çıkaran kıvrımlar ve düzlemlerden oluşuyordu, göğüsleri mükemmel boyuttaydı, çıplak seksi adamın dudaklarını yalamasına neden oluyordu.

Ve adamın özü kadının uyluklarının iç kısımlarını kayganlaştırdı. "Buraya gel, dişi," dedi elini uzatarak. Çünkü kadın bacaklarını güvenilmez kılıyordu.

Nadya ona bir yaz esintisi gibi geldi, yumuşak ve ılıktı ve ılık spreyin altına adım attığında, geri çekildi ve yeni uzamış saçlarını ıslatmak için kemerini izledi.

Meme uçları suyu yakaladı ve düşen damlalar cennet yağmuru gibiydi...

Sadece tatması gerekiyordu.

Kıyafetleri kayboldu ve sonra eğilip göğüslerinden suyu önce bir taraftan sonra diğer taraftan yakaladı. Elleri saçlarına gittiğinde, onu daha da yakına çekti, böylece ona düzgün bir şekilde tapmak için dizlerinin üzerine çöktü.

Ve böylece daha aşağıya, karnına kadar inebildi.

Ve daha da aşağıya.

Kadın kiremitli duvara yaslandığında, adam onun kalçalarının arasına sokuldu. Ağzı onun seksini aradı, onu emdi, yaladı, ikisinin birleşiminin tadına baktı ve daha iyi bir açıda elde etmek için etrafında döndü, arkasına yaslandı ve avuçlarını destekledi, çenesi onun önündeydi.

Nadya kendini adamın yüzüne doğru eğdi ve adam onu yaladı.

Boşaldığında, boşalması havaya karıştı. Ama bu sorun değildi.

Onu zaten yeterince doldurmuştu.

CHAPTER THIRTY-NINE

Nihayet gece çöktüğünde Lucan'ın kurtulacağı belliydi. Nadya ambulanstaki ekipman sayesinde Lucan'ın hayati değerlerini iki kez kontrol ederken bundan emindi.

"Ee?" diye sordu.

Ona doğru baktı. Hastane yatağını yukarı kaldırmıştı ve bu dikeyliğe rağmen rengi iyiydi. "Çok iyi gidiyorsun."

Avuçlarını çırpı ve arkadaşını bir öpücük için kendine çekti. "Harika, iyileştim-"

"Ama geceyi burada, garajda geçirmen gerekecek. Gitmeye hazır olman için yirmi dört saate daha ihtiyacın var."

"Oh, hadi ama."

Ön taraftan, onun yarasıyla harika bir şekilde ilgilenen iki sağlık görevlisi aynı anda dönüp duruyordu.

Sarışın kadın hastasına sanki deliymiş gibi baktı. "Sizi şu anda Plattsburgh'daki tıp merkezine götürüyoruz. Deli misiniz siz? Dün gece neredeyse ölüyordun-"

Kane arka girişte belirdeğinde kadın sessizleşti. "Sizler harikaydınız. Size borçluyuz."

Kısa bir duraklama oldu. Sonra Lucan onlara doğru döndü. "Evet, teşekkür ederim."

"Çok teşekkür ederim," diye yineledi Rio. "Onun hayatını kurtardınız. Ve benimkini de."

Her iki sağlık görevlisi de konuşmaya başladı ama sonra sustular. Ardından ellerini alınlarına götürdüler.

Nadya Lucan'a, "Sedyeden inmene yardım edeyim," dedi.

Küçük banktan ayağa kalktığında, eğilip erkeğin muayene yatağından kalkmasına yardım etmenin ne kadar kolay olduğuna şaşırdı. Hareket ettiği her an kendini acıya hazırlasa da, acı hiç ortaya çıkmadı.

Biraz sert olmadığından değil.

En lezzetli yerlerinde.

Kane arabaya tırmanıp hastanın arkadan çıkarılmasına yardım etti ve Lucan arka taraftaki yüksek tampondan inerken ona destek oldu.

Wolven için bir sandalye hazırlamışlardı ve yanına Rio'yu da alarak yerleşir yerleşmez Kane ambulansa doğru eğildi.

"Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı Nadya. O insanlara veda etmek çok duygusaldı.

Birlikte bir sınavdan geçmişlerdi ve bu, kopması zor bağlar yaratmıştı.

Bu not üzerine Mayhem garajın büyük kapısını açtı ve tatlı bir mazot kokusuyla dakikalar sonra ambulans hareket etti... bir grup vampirin kendilerine ne kadar minnettar olduğunu asla bilemeyecek olan iki kahraman insanla birlikte.

Artık tanıdık gelen bir kol omuzlarına yerleştiğinde Nadya başını kaldırıp Kane'e baktı. "Merhaba."

"Merhaba."

Yaptıkları bir şeydi bu, hem aptalca hem de derin bir selamlaşma. Yine de, dünya etrafınızda yeniden doğduğunda, sanki her şey yeniymiş gibi hissediyordunuz

ve taze. Özellikle de sevgilinizin gözlerinin içine bir kez daha baktığınızda.

Lucan'ı yeraltında bir palete yerleştirdikten sonra Mayhem duş alması gerektiğine karar verdi. Kane onunla birlikte mahremiyet için ilkel bir perde kurmaya çalışırken, Nadya da damıtılmış su ve ona yansımasını gösteren tavayı kullanarak dondurularak kurutulmuş tavuk çorbası pişirdi.

Küçük bir bütan sobası ısınmak için iş görüyordu ve yorgun olmasına rağmen hepsi için yemek yapmayı seviyordu.

Beşi de ortak bir sessizlik içinde yemek yedi; hayatta kalma konusunda bir platoya ulaşmış olmanın verdiği his, bu basit yemeği bir ziyafete dönüştürdü.

"O wolven ve Apex ne zaman dönecek?" Mayhem kaşıkların arasından konuştu. "Onları burada mı bekleyeceğiz?"

."

Sanki işaret verilmiş gibi, tiz bir düdük sesi geri dönüşü duyurdu-

Sadece Apex.

Ve erkek, sahibi olmadan garaja girerken suratsızdı.

Kane yerdeki oturma pozisyonundan ayağa kalktı. "Wolven nerede?"

"Bilmiyorum. Kulübeye hiç geri dönmedi. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Kane küfretti. "Tamam, o zaman onu aramaya gidiyoruz."

Mayhem de ayağa kalktı. "Hadi yapalım şu işi."

Apex etrafına bakındı. "Buraya geri geleceğini umuyordum. Ama anladığım kadarıyla bu hayır demek."

"Yine de başka bir wolven görmedik." Kane silahına uzandı. "Belki de hepsi bir aradadır. Dinle, diğerlerini burada bırakacağız ve üçümüz dağlara bakmaya gideceğiz."

"Ya yaralıysa?" dedi Apex uyuşuk bir sesle. "Ya öldüyse?"

Sanki bütün gün düşündüğü tek şey buymuş gibi.

"Öyle davranma. Henüz değil."

Kane ona döndüğünde, Nadya'nın istediği son şey onun gecenin karanlığında, muhafızların olduğu, insanların olduğu yere gitmesiydi.

"Git," dedi kısık sesle. "Burada iyi olacağız."

"Uzun sürmez." Onu öptü. "Söz veriyorum."

Erkeklerin hazırlanması biraz zaman aldı ve erkek de gitmek istediğini söyleyince herkes Lucan'ı susturdu. Neyse ki Rio bu parlak fikrin üstesinden geldi, gruba olan sadakati takdir edilmedi değil.

Kane Nadya'yı bir kez daha öpmeye özen gösterdi ve Nadya onun garajın yan kapısından çıkışını izlerken, Kane'in bir gece önce verdiği sözü yerine getirdiğini kendi kendine söyledi.

Çok uzun kalmayacağına söz vermişti. Ve gitmemiştir.

Sadece aynı şeyi tekrar yapmasına ihtiyacı vardı.

Kulübe geri dönmüştü.

Kane açıklıktaki ateş çukurunun yanında bedenine büründüğünde aklına gelen ilk şey bu oldu: Sağ tarafta, bölgeye ilk geldiğinde olduğu yerde, bir nehir yatağıyla çatallanan koyu kırmızı örtülü barınak tam olarak olduğu yerdeydi.

Nihai hedefi kurt adam Callum'u bulmak olsa da, yanına gidip kapağı geri çekti. Kürk paleti olduğu yerde duruyordu ve kaşlarını çatı. İçeri eğilerek yanına gitti ve diz çöktü. Nadya'yı yaşlı kadına götürmeye karar verdiğinde onu sardığı havlunun köşesi olan bir kumaş yırtığı yatağın dibinde duruyordu.

Onu alıp, etrafına baktı. Ve sonra tekrar dışarı çıktı.

Apex, pınarın bulunduğu gizli ine giden geçitte kaybolurken kargaşa etrafta kol geziyordu.

Kane arkadan dolaşıp kayaların arkasındaki hendeğe gitti.

Ve orada, aradıkları şeyi olmasa da bir şey buldu.

Ağaçlarda öldürdükleri gardiyanların yanık izleri çam iğnelerini işaretliyordu, cesetlerin son dinlenme yerleri botların yarattığı herhangi bir rahatsızlıktan etkilenmemiştir. Bu yüzden esir kampından kimse onları geri almaya ya da güneş onları ele geçirmeden önce silahlarını aramaya gelmemiştir.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Belki de hiçbir şey. Belki de işi yapmak için çok az kişi kalmıştı.

Ancak herhangi bir wolvenin dağa geri döndüğüne dair bir işaret de yoktu. Ateş çukuru soğuktu, yiyecek kokusu yoktu ve bölgede kimse hareket etmiyordu.

Terk edilmişti.

Apex ve Mayhem de ona katılınca, "Onu aramak için dağdan aşağı iniyoruz. Samanlıkta iğne aramak gibi olacak ama ipucu bulmaya çalışabiliriz."

"O esir kampında." Apex mağaranın girişine baktı. "Ya da ölmüştür. Sadece iki olasılık var ve eğer onu yakalamışlarsa burada vakit kaybetmek istemiyorum. En büyük zararın kaynağına gitmek istiyorum."

Kane küfretti. "Ama içeride olup olmadığını bilmiyorsun." "Kesinlikle bulabilirim."

"Tek başına yapamazsın."

"Siktir git."

Daha birkaç gece öncesine kadar bırakın üretmeyi, idrak etmesi bile imkânsız olan bir adrenalin dalgasına kapılan Kane, diğer mahkûmun ceketini kavradı ve yüzünü doğrudan diğer erkeğine yapıştırdı.

"Kendini öldürtürsen ona yardım edebileceğini mi sanıyorsun? Eğer onu kurtarmak istiyorsan, bu konuda akıllı davranacaksın. Lucan ayağa kalkana kadar bizimle birlikte bu lanet dağı arayacaksın. Ve sonra dördümüz

birlikte gidebiliriz. Ama senin oraya tek başına gitmen olmaz."

Apex onu itti ve etrafta volta attı. "Onu bulurlarsa öldürecekler."

"O zaman uygun desteği almak için yeterince beklemenizin ne önemi var. Dördümüz birlikte gidebiliriz." Kahretsin, keşke Çakal hâlâ buralarda olsaydı. "Onu bulamazsak yarın gece ilk iş birlikte gideceğiz. Ama aceleci davranırsan ona yardım etmiş olmazsın, çözmem gereken bir sorun haline gelirsin."

"Bunu yapamam. Buna katlanamam..."

Bu itiraf, birisinin kendi kendine konuşurken yaptığı gibi kabaca söylenmişti.

"Bunu yapmayacağım."

Kane erkeği salladı. "Hayır, yaralı ve saklanıyor olma ihtimaline karşı dağı arayacağız. Sonra da yarın gece daha fazla desteğimiz olduğunda esir kampına gideriz."

"Evet, tabii. Her neyse."

Apex ayrıldığında Kane onu bıraktı ve erkek patikadan aşağı doğru yürüdüğünde hiç şaşırmadı.

"Adamı burada bulamayacağız," dedi Mayhem. "Bu zaman kaybindan da kötü. Tehlikeli çünkü dağı başka kim var ki? Apex'e gelince, onu bu gece tekrar göreceğimizi sanmıyorum ve yarın ya ortaya çıkacak ya da çıkmayacak. Yine de yarın karanlıkta esir kampına gidebiliriz. Haklısın. Lucan'a ihtiyacımız var. Lucan'a ihtiyacımız var çünkü belki de sonunda ikisini de kurtaracağız."

Harika. Dört gözle beklenecek bir şey.

Kane etrafına bakındı. Zamanın tükenmekte olduğu hissi onu bir çan gibi çarptı, ani korku hissinin nedenini tam olarak belirleyemedi.

Ama kıyametin önsezisini görmezden gelemezdi.

Sözünü tutmuştu. Ama Kane gerçekten geri dönmemişti.

Nadya tekrar ona baktığında, gözleri gölgelerle dolu bir şekilde boşluğa bakıyordu. Yukarıda, garajdaydılar ve diğerlerini aşağıda bırakmışlardı. Callum'u aramak için dağdan döndüğünden beri sessizdi. Aynı şekilde Mayhem de her zamanki konuşkan halini takınmamıştı; özellikle de Lucan'la konuştuktan sonra başını sallayıp sonra da iyice sessizleşmişti.

"İyi misin?" Soru ağzından çıkar çıkmaz geri almak istedi çünkü bunu ona zaten sormuştu. İki kez. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Hiç zamanın tükenmiş gibi hissettiğin oluyor mu?"

İçinden bir ürperti geçti ve en büyük endişesini dile getirdi: "Hepiniz esir kampına geri mi dönüyorsunuz? Bir sonraki gideceğiniz yer orası mı?"

"Bilmiyorum."

"Yalan söyleme."

"Aklımdaki bu değil." Yüzünü ovuşturdu. "Bundan sonra yapmam gereken bir şey var. Ve ne olduğunu biliyorsun..."

"Cordelhia." Kane başını kaldırdığında omuz silktili.
"Açıklamana gerek yok. Gerçekten ne değışti?"

Kendisine yüklediğı her şey hariç.

"Geçmişini temizlemek istiyorum," dedi. "Ve onun katilini bulmak." "Özür diler gibi konuşuyorsun. Ve bu tamamen gereksiz."

Adam başını sallamaya başlayınca araya girdi, "Bugün seks yaptık. Birkaç kez. Shellan'ın aklında olması şaşırtıcı değil."

Cevap vermediğinde, tam önünde olmasına rağmen onu kaybediyormuş gibi hissetti.

"Kendime bir söz verdim," dedi. "Onun katilini bulacağıma dair. Bildiğim tek şey katilin ben olmadığım."

"Peki ne yapacaksın?"

"Bir yerden başlamam lazım. Sanırım kardeşine gitmeliyim. Hâlâ hayatta olduğunu varsayıyorum."

Nadya acı içinde kıvrılırken ayağı kalktı ve etrafta dolaşarak aletlere, yağ tenekelerine, benzin bidonuna, yedek lastiklere ve zincirlere baktı. Göğsünün içi buz gibi soğuktı ama birlikte buldukları şeylere bağlı kalmaya çalıştı. Yakınlık. Bağlantı.

Ayrıca arkadaşı da ölmüştü.

Öyleyse neden birdenbire ikisinin ayrı yollara gittiğini hissetti? Ve damarını almadan önce istediğı, ondan talep ettiğı şey bu değil miydi?

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap." Ona geri döndü. "Ve dinle, eğer gerçekten Caldwell'e gidip 'bir yerden başlamak' istiyorsan, şu andan daha uygun bir zaman yok. Burada güvendeyiz. Ayrıca bu gece hiçbirinizin bir yere gitmeyeceğı açık ve şafak sökmeden önce epey bir saat var."

Gözlerini ona dikti. "Bu seninle ilgili değil."

Güven bana, diye düşündü. Bunu biliyorum.

"Her şey yolunda."

Hakkını yemeyelim, belki de suçluluk duygusuyla hemen gitmedi; olduğu yerde, katlanır bir sandalyede kaldı.

tüm ağırlığını taşıyabilecek gibi görünüyordu, bakışları hala boşluğa bakıyordu.

"Sadece geçmişin beni terk etmesini istiyorum," dedi aniden. "Gitmesini, kafamdan çıkmasını istiyorum. Sadece Cordelhia değil, esir kampı da. Orayı bir daha asla düşünmek istemiyorum. Oraya geri dönmek istemiyorum ve o acı dolu çukura nasıl düştüğümü düşünmek bile istemiyorum."

Bunu onun bildiğinden daha iyi anlıyordu.

"Cevaplara ihtiyacım var, Nadya. Eğer onlara sahip olursam, her şeyi geride bırakabileceğimi hissediyorum."

Adam ona baktığında derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Anlıyorum. Dediğim gibi. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Aptalların cennetleri iyi şeylerdi.

Ta ki gerçek dünya geri gelene kadar.

Kane eski, külüstür bir arabanın kaportasına bakarken, Nadya'nın kafasını karıştırdığını biliyordu. Ama dağdayken, esir kampına geri dönme kararını verdiğinde, geçmişi geride bırakmadığı sürece tam olarak özgür olmadığını keskin bir şekilde fark etmişti.

İşlemediği bir cinayet için gönderildiği yere geri dönme ihtimali her şeyi ön plana çıkarmıştı.

Eskiden olduğunun aksine, şimdi savunmak istediği bir geleceği ve bir hayatı vardı. Korumak. Keyfini çıkarmak.

Aşık olduğu kadınla mutlu olmak isterdi.

Hayatının kendisine ait olmasını istiyordu.

Ayağa kalkarken nereden başlayacağını biliyordu ve cinayet gecesi suçlamalara karşı daha fazla mücadele etmediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Kardeşine karşı daha öfkeli olmalıydı. Erkeğe karşılık vermeli ve durumu kontrol altına almalıydı.

"Nadya," diye bir ses geldi aşığıdan. "Lucan'ın drenajıyla ilgili bir sorusu mu var?"

"Geliyorum." Kadını ona gergin bir gülümseme verdi. "Nerede olacağımı biliyorsun. Orada kendine iyi bak-"

"Nadya." Onun elini tuttu. "Bugün olanlardan pişman değilim. Hem de hiç. Ve tekrar seninle birlikte olmak istiyorum."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Gerçekten mi?"

"Yemin ederim. Bunu geçmişini geride bırakabilmek için yapıyorum. Eğer beni kabul edersen, birlikte olabiliriz."

Kadını sanki ona inanmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Güzel. Çünkü ben de bunu istiyorum."

Eğilerek onu öptü. "Hastana iyi bak." "Bakacağım."

Kane onun merdivenlerden inişini izledi ve sonra silahını iki kez kontrol etti, emniyetinin kapalı olduğundan emin oldu ve garajdan dışarı çıktı. Gökyüzüne baktığında bu gece ay olmadığını gördü. Bulutlar içeri girmişti.

Caldwell'in nerede olduğunu hala biliyor olması çok komik.

Gözlerini kapatarak kendini güney yönüne doğru gönderdi ve Cordelha'nın kardeşinin malikânesine gitmeye niyetlendi. Bunun yerine, bir zamanlar bir yıl birkaç ay yaşadığı yere gitti ve atlarını götürdüğü patikanın bir tarafında, malikâneye arkadan gelen patikada yeniden şekillendi.

Manzara biraz değişmişti ama bahçeler büyük ölçüde eskisi gibi kalmıştı. Ve konak... tam olarak hatırladığı gibiydi. Güzelce döşenmiş, özenle bakılmış, zarafet ve standartlarla dolu bir yer.

İki yüz yıl içinde her şeyin daha fazla değişmiş olacağını ummuştu; ama birçok yönden her şey tamamen korunmuştu.

Botları kendi istekleriyle yürümeye başladı ve arkadan yaklaşırken, keyif aldığı o son doğum günü partisini düşündü. Çok mükemmel görünüyordu.

Her şey çok mükemmel görünüyordu.

Uzaklarda bir köpek havladı ve arabaların gürültüsünü duyabildi. Artık yakınlarda bir yol vardı, araçların yüksek hızda seyretmesine izin verilen bir yol.

Eski moda kabarcıklı camın arkasındaki ışıklar yanıyordu ve perdelerin aynı olmadığını düşündü. İçinde vampirler mi yaşıyordu? Yoksa malikâne kardeşinin elinden çıkıp insanların mülkiyetine mi geçmişti?

Durdu ve etrafına bakındı.

Ahırlar gitmiş, o yapının tamamı kaldırılmış ve yerine akuamarin renginde bir su kütlesi ve devasa havzaya hizmet ediyor gibi görünen küçük bir ev inşa edilmişti. En sevdiği atını hatırladı ve aygıra ne olduğu konusunda endişelendi. Safkan at yüksek kalitede olduğu için ona çok iyi davranılmış olması muhtemeldi ama kim bilebilirdi ki?

Görebildiği kadarıyla hiç araba yoktu-

Birinci kattaki pencerelerden birinin önünden bir figür geçti.

Nihai hedefi başka bir yer olsa da, evinde kimin yaşadığını görmesi gerekiyordu. Doğru bir nedenle, parasıyla ya da emeğiyle satın aldığı için değil, aristokrasinin çiftleşme ritüellerine girdiği için onun olmuştu.

Ve sonunda ona katlanan bir kadınla birlikte oldu.

Onu isteyen biri yerine.

Apex'in söylediklerini, Callum'la tanışana kadar aşkın ve çekiciliğin ne olduğunu bildiğini sandığını düşündü.

Kane erkeğin ne demek istediğini çok iyi biliyordu- Durdu.

Sonra, etrafta kendini sabitleyebileceği hiç kimse ve hiçbir şey olmamasına rağmen bir elini uzattı: Birinci katta yürüyen figür, dar omuzlu bir kadın ya da kadındı ve uzun, soluk bir elbise giymişti, sarı saçları başının üzerinde toplanmıştı-

Kane takıldı.

Düştü. Ayağa

kalktı.

Trans halindeyken, ayakları yere basmıyormuş gibi hissederek tökezleyerek ilerledi. Ve ancak salonun Fransız kapılarının hemen dışındaki çiçek tarhlarında durduğunda durdu.

Güzel oda tanıdığı mobilyalarla döşenmişti: Düzen değişmiş ve yerde farklı bir İran halısı olmasına rağmen, yağlı boya manzara resimlerini, sekreteri ve lambaları tanıyordu

...

... ve odalarda bir hayalet gibi dolaşan, bir heykel kadar güzel olan kadın.

Ve bir o kadar da soğuk.

CHAPTER FORTY-ONE

Kardeşlik konağında, büyük K r Kral'ın Fransız mavisi çalışma odasında, Vishous, Wrath'ın süslü masasının üzerinde bir harita yuvarladı. Kral göremese de, etrafta kümelenmiş olan diğ r kardeşlerin gözleri gayet iyi çalışıyordu.

"Ben de boş tesisleri araştırdım. Okullardan alışveriş merkezlerine, kiliselere ve oditoryumlara kadar her şey." Yukarı baktı. "Ne kadar çok şeyin başarısız olduğuna inanamazsınız. Kuzey bölgesinde benim gevşek kriterlerime uyan yüz kadar yer buldum."

"İşler zor," dedi birisi.

"Hayat zor," diye mırıldandı bir başkası.

"Ama sonra bazı şeyleri rafine ettim."

Wrath, siyah sargılarının arkasından ters ters bakarak araya girdi. "Boş ver arkadan konuşmayı. Metodolojiniz umurumda değil, sonuç nedir?"

"   bölge." Kalemini haritanın üzerine vurdu. "Schenectady'nin hemen dışında bir manastır. Plattsburgh yakınlarında bir  niversite."

"Ve üçüncüsü," dedi Kral George'u kucağına oturturken.

Golden Retriever da haritaya bakarken, V kalemını taşradaki küçük bir kasabanın hemen dışındaki bir yere koydu. "Bu terk edilmiş tüberküloz hastanesi, eczane soygunundan çok uzakta değil. Her üç mülk de yakın zamanda birileri tarafından satın alınmış, geçen yıldan bahsediyoruz ve profesyonel bir ilaç işleme işini sürdürmek için gereken altyapıya, işçi ve muhafız nüfusuna sahipler."

Tohr her zamanki gibi kurallara uyararak elini kaldırdı. "Ama yeraltına inebilirler, değil mi?"

"Her şeyin internete düştüğü bu ortamda birinin çimenlerinin altında bir tavşan yuvası kazmayı mı denemek istiyorsunuz?"

"Belki de zaten mevcuttu."

"Şey, YouTube'u izliyordum-"

"MrBeast hayranı mısınız?" Rhage elindeki Tootsie Pop'un etrafında konuştu. "Ne? Adamı seviyorum. Çikolatası var ve para dağıtıyor."

V kardeşini görmezden geldi. "-ve tüm bu terk edilmiş kaşifler var. Bu üç yer daha önce de ziyaret edildi ve geçenlerde bir adam terk edilmiş hastanenin etrafına yeni bir çit çekildiğini söyledi. Üç gruba ayrılmamızı ve bu yerleri kontrol etmemizi öneriyorum. Eğer boşlarsa, tamam, çizim tahtasına geri döneceğim."

"Ve eğer değillerse," diye araya girdi Kral. "O zaman arabaların etrafını sarar ve içeri gireriz."

"Ama ne yapmak için?" Gazap öne doğru oturdu. "Mahkûmlar nereye gidecek? Tahliye nasıl yönetilecek?"

"Saxton bugün bana aristokrasinin tüzüğünü iptal ettiğinizi söyledi."

"Evet, bu harika bir şey. Ama mahkûmları ne yapacaksınız? Bir plan yapmadan öylece içeri girip ortalığı dağıtamazsınız."

"Yani onları uyuşturucu katırı ve işleyicisi olarak bırakmak daha mı iyi?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, V."

"Özür dilerim." Öyle demek istememiş olsa da. "Bak, sadece haklı olduğumu teyit etmemiz gerekiyor. Gerisini sonra düşünürüz."

Bu noktada her türlü gevezelik başladı ama o sadece Kral'a odaklandı. Görüşler harikaydı, ancak bunlar bir kış ve yay durumuydu. Herkesin bir fikri vardı. Gazap karar vericiydi.

"Tamam," dedi Kral. "Yarın alacakaranlıkta, böylece keşif yapmak ve hazırlanmak için zamanımız olacak. Sadece bir uyarı var."

V gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı. "Bunda ne var?"

Nadya sürgü deliğinin basamaklarını çıktı ve yeniden garaja girdi. Lucan ve Rio'yla bir süre daha aşağıda kalmıştı ama Kane'le yaptığı konuşma aklını karıştırmıştı.

Söylediğı bir şey onu gerçekten terk etmeyecekti.

Eğer cevabı bilseydim, her şeyi bırakabilirmişim gibi hissediyorum.

İkisi de gelecekleri için aynı şeyi istiyor gibi görünüyordu ama aynı zamanda ilişkilerinin tamamı çok hızlıydı. Duygularından şüphe etmiyordu ama şimdi yalnız olduğuna göre, iyi şansa güvenebileceğinden emin değıldi. Ayrıca adam kendi dünyasına ya da ondan geriye kalanlara geri dönüyordu. Aristokrasi ya da Shellan'ın ailesiyle ilgili niyetlerinden şüphe etmek sadakatsizlik gibi görünüyordu - ya da belki de birlikte sahip oldukları şeyi sorgulamasına neden olan daha çok özgüven eksikliğıydi. Bu da onun için çok zayıf bir davranıştı.

Onun gibi, muhtemelen geçmişiyle barışmak için kendi cevaplarını bulması gerekiyordu.

Ne de olsa babasının hayatını iyileştirme kararı onu çok uzun bir süre mahvetmişti. Ve o hiçbir zaman

Onunla bu konuda konuşabildim, herhangi bir konuşma olanları değiştiremezdi.

Gergin bir enerjiyle birkaç kez volta attıktan sonra merdivenlere yöneldi. "Birazdan dönerim."

"İyi misin?" Rio seslendi.

"Evet. Gidip kafamı boşaltacağım."

Kaz için iyi olan kaz için de iyiydi, değil mi? Ya da alıntı her neyse.

Yan kapıdan çıkarken, Kane'in ayrılırken söylediklerine tutunmuştu: Pişman olmadığını ve bunun onlar için bir son değil, bir başlangıç olduğunu söylemişti. Ona güvenmek zorundaydı. Başka ne seçeneği vardı ki?

Ve Shellan'ı ölmüştü. Tanrı aşkına, bir hayalete görev duygusuyla geri dönmezsin.

Gözlerini kapatarak, bir daha gideceğini hiç düşünmediği bir yöne doğru buharlaştı. Ve yeniden zarif bir malikanenin önünde şekillendiğinde, göğsünde delici bir acı hissetti. Ev ne kadar güzel olsa da... bir mezardı. Ailesi için.

İyi aydınlatılmış pencerelere ve güzel bahçeye bakarken, anne babasının nasıl öldüğüne dair içini bir öfke kapladı.

Olanlar hakkında duyduklarını hatırlıyordu; aristokrasinin evlerine giren alt tabakadan insanlar, hedeflerinin üst sınıftan mı yoksa alt tabakadan bir köpek mi olduğuna bakmadan herkesi katlediyorlardı. Ya da bir işçi.

Mahmeninin ve kendisinin yaşadığı korkuyu hayal bile edemezdi.

Babaları güvenli odadan çıkarıldı ve hizmet ettikleri büyük aile tarafından saldırıdan korunmalarına izin verilmeyen diğer tüm personelle birlikte ırkın düşmanları tarafından öldürülmeye terk edildi.

Resmi evin önüne bakarken, babasının onun için istediği şeyin bu olduğunu biliyordu, bu materyalist yükseltme. Ama bunun yerine, elinde şekilsiz bir kız çocuğu kalmıştı ve o da ortadan kaybolmuştu.

Aradığı arzunun mihrabında korkunç bir lm.

Onu hiç suçlamamıştı ama affetmesi de mümkün değildi.

-

Sol taraftaki bir hareket dikkatini çekti; Nadya'nın nefesi kesildi.

Ve sonra ne olduğuna inanamadı.

görüyordum. şüphesiz bu başka biriydi, uzun boylu, iri yapılı, siyah saçlı... ve ceketli... tıpkı Kane'in sürgü deliğindeki kancadan çıkardığına benziyordu.

Nadya şaşkınlık içinde ileri doğru yürüdü.

Bir dizi cam kapı içeriden biri tarafından açıldı.

Eşikte beliren kadın, tanımlanmış bir gzellikti. Açık tenli, güzel, saçları tepesinde ve mükemmel kemik yapısıyla soluk sarı bir elbisenin içinde ruhani bir güzelliğe sahipti.

Ellerini ağzına götüren kadın şok olmuş gibiydi.

Ancak o zaman kendini ileri fırlattı ve Kane'in üzerine atıldı.

"Cordelhia," dedi boğuk bir ses tonuyla.

Bir kenarda duran Nadya, bu gece için düşündüğü tüm sonuçlar arasında... bir seçenek bile olmayanın, Shellan'ın hayatta olması olduğunu düşündü.

CHAPTER FORTY-TWO

Kane, Cordelhia'nın kokusu sayesinde olayların gerçekten gerçekleştiğini biliyordu. Yıllar öncesinden hatırladığı kokunun aynısıydı ve Cordelhia ona sarıldığında alabildiği tek koku gül kokusuydu.

Sevgili Bakire Kâtip, o kadar sıkı sarılmıştı ki nefes alamıyordu. Belki de bu onun yaşadığı şoktan kaynaklanıyordu, kadının boynuna yaptıklarından değil.

Kendini toparlayarak onu yere bıraktı, sırtını yasladı.

"Cordelhia..."

Gözyaşlarının arasından "Yaşıyorsun," diye nefes aldı.

Aralarında sadece bir ya da iki adım mesafe olmasına rağmen, beyni hiçbir şeyi işlemeyi reddederken, ona çok uzaklardan bakıyormuş gibi hissediyordu. Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: Aniden sinirlenmişti, hem de çok sinirlenmişti.

"Ağlamayı kes," diye tersledi. Sonra kendini sakinleşmeye zorladı. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Hapishaneden çıktın. Bu bir mucize. Yapabiliriz-"

Kız tekrar ona uzandığında ellerini uzaklaştırdı. "Dokunma bana."

"Özgürsün, gerçi-"

"Ve sen hayattasın. Ama beni orada çürümeye terk ettin. İki yıl boyunca yüz yıl mı?"

Cordelhia'nın geniş, incinmiş gözleri ona hiçbir şey yapmadı. Tek düşünebildiği, Cordelhia onun bir katil olmadığını ilk kanıtı olduğu halde acı çekerek geçirdiği onlarca yıldır.

"O gece yatak odanızın üst katında kim vardı?" diye sordu. "Kim öldü?"

Cordelhia zarif bir el hareketiyle evi işaret etti. "Lütfen bunu burada yapmayalım. Bahçıvanların bir şey duymasını istemiyorum."

Yapmak istediği son şey o lanet eve girmekti ama içeri girdi çünkü şu anda en önemli hedefi bilgiydi.

Salonun bar arabasını göstererek, "Bir içki ister misiniz?" dedi.

Ki bu da şeri içtiği şeri ile aynıydı.

Fuayeden daha ileri gitmeyi reddederek sertçe güldü. "Beni ilk başta uyuşturan buydu. Yani, hayır, hiçbir şey içmiyorum - o ceset kimdi? Her yerinde senin kokun vardı!"

Cordelhia cevap verene kadar bir süre geçti ve cevap verdiğinde sesi o kadar yumuşaktı ki, adam zar zor duyabildi.

"Benim bir ikizim vardı." O uzun, güzel elini boğazının dibine koydu. "Gözlerinin uyumsuz olması dışında tek yumurta ikiziydi."

Ah, ama elbette. Bu kusur glymera standartlarına göre telafi edilemez olarak kabul edilirdi ve böyle bir kınamaya kesinlikle göz yummasa da bunu biraz anlayabildiği bir zamanı hatırlayabiliyordu. Şimdi mi? Hapishaneye girdikten sonra mı? Kendisi deforme olduktan sonra mı?

Bu düşünce tarzı ahlaki olan her şeye karşı bir hakaretti.

"Çiftleşmek istiyordu. Erkek halktan biriydi. Kardeşim ve mahmen çok üzgündü - bunun olacağını biliyorlardı

sadece onu değil, tüm soyumuzu mahvetti. Ancak kız kardeşim mantıklı davranmadı, bu yüzden onu dışladılar. nemli değildi. Evden gizlice kaçtı. Bu tam bir delilikti."

Bunun zerine Cordelhia yumurta şeklinde yuvarlanmış taşlardan oluşan bir serginin yanına gitti. Cordelhia bir ya da iki derece kaymış olan bir tanesini düzeltirken, adam onu iyice gördü. Acı verecek kadar zayıftı, bir kuş gibi kıpır kıpırdı, bir sürü güzel şeyle dolu büyük bir evin içinde kaybolmuştu.

"Yani bunu başından beri planladın," dedi uyuşmuş bir halde. "Benimle iftleştin, bir yıl boyunca benimle yaşadın, her şeyin yolunda görünmesi için yeterince uzun bir süre. Sonra ikiniz de aynı anda ihtiyaç duymaya başladığınızda, çünkü ikizdiniz, kardeşin onu öldürdü ve beni uyuşturdu ve beden değişimi tamamlandı."

"Kane, anlamalısın." Ona doğru süzüldü. "Asla kişisel bir şey değildi."

Elini uzattığında, yüzündeki ifade, yalvaran, durumun kendi taraflarını görmesi için kurnazca yalvaran ifade, hapishanede tanık olduğu her şeyden daha korkutucuydu.

"Dokunma bana," diye hırladı.

Kaşları kalktı ve elini tekrar boğazının dibine koydu.

"Mahmeniniz," dedi, "planı biliyordu o zaman."

"Evet."

"ok iyi bir oyunculuktu. Ve hiç şüphe yok ki bunu evdeki hizmetçilerin önünde de tekrarladı. Yani şahitler vardı."

şimdi dolaşma sırası ondaydı ve yemek odasından içeri bakarken her şeyin eskiden nasıl olduğunu hatırladı.

Omzunun üzerinden baktı. "Nasıl oldu da burada yaşamaya başladın? Her şey bittikten sonra mı? Eğer bunu soyunu korumak için yaptıysan ve şu an hayatta ve iyiysen, bu nasıl oluyor? Glymera'nın acımasız bir yer olduğunu biliyorum ama

Sosyal olarak hayatta kalmak için kendi kız kardeşinizi ya da kızınızı öldürmek onlar için bile aşırıdır."

Kadın haliya baktığında, adam olayı anladığında nefesinin altından küfretti. "Hepiniz insanlara çiftleştığım kişinin kız kardeşiniz, exhile dhoble olduğunu söylediniz. İşte bu yüzden mahmenleriniz beni seçti. Ailem yoktu ve ölmek üzere olan yaşlı bir teyzem vardı. Eski Ülke'den gelmişim ve burada hiç bağlantım yoktu. Bu yüzden çiftleşme töreninde sadece senin yakın ailen vardı." Aklına o doğum günü partisi geldi ve sertçe güldü. "Bu yüzden bu eve hiç kimse gelmezdi, bu yüzden hiç toplantı yapılmazdı ve tabii ki hizmetçiler konuşamayacak kadar sadıktı. Muhtemelen ikinizin de doğurganlık dönemine girmesi için gereken bir yıl boyunca kız kardeşinizi lanet olası bodruma hapsettiniz ve sonra zamanı geldiğinde planı mükemmel bir şekilde uygulayıp yer değiştirdiniz."

Cordelia onun önünde durmuş, çaresiz görünüyordu. "Sende

dışlanmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Seninle konuşacak kimse yok, gidecek hiçbir yer yok-"

"Ben hapisteydim. İki yüz yıl boyunca. Bana kendi acı versiyonunu anlatma."

"Biz de acı çektik." Eliyle etrafını işaret etti. "Bu malikâne cüceler tarafından saldırıya uğradı. Hizmetçilerimizi katlettikten ve bizi yağmaladıktan sonra üç gece boyunca saklandık-"

"Evet, bu şey çok dağınık görünüyor. Vay be."

Muhteşem başını kaldırdı. "Sizin dilinizde. Lütfen."

"Elbette, bu konuda beni düzeltin. Çünkü başka pek çok şeyi doğru anladınız."

Boğazını temizledi. "Serbest bırakılmayı nasıl buldunuz?"

Sanki bu resmi bir toplantıydı ve festival sezonu için planları soruyordu.

"Kaçtım." Kız geri çekilirken Kane başını salladı. Hapishanenin nasıl işlediğini sanıyordu? "Sen benim hayatımı mahvettin."

"Böyle bir niyetimiz yoktu. Ve gerçekten çok üzgünüm."

En tuhafı da buna inanmasıydı. Onun ruhunun derinliklerinde üzgün olduğuna inanıyordu. Sadece hiç üzgün

değildi.

Kendisinin ve soyunun yaptıklarının sonuçları için bir referans çerçevesi.

"Mahmenim öldü," dedi. "Kardeşim de öyle. Baskınlarda öldü. Mülkünü savunuyordu. Ben burada yalnız yaşıyorum. Hiç çiftleşmedim."

Hayır, hiç yapmadın, diye düşündü. Onunla birlikteyken bile gerçek bir Shellan olmamıştı.

"Gitmem gerek," dediğini duydu.

"Kane..."

"Kapa çeneni, Cordelhia. Konuşmayı kes."

"Ama tabii ki," diye karşılık verdi buz gibi bir ses tonuyla. "Size eşlik etmeme izin verin-"

"Hayır," dedi kabaca. "Ben kendim çıkarım."

Ön kapıya gidip bunu düzgün bir şekilde yapacağını düşündü. Ama bu eski yöntemlerin tekrarmesiydi.

Kane, onu evinin dışında görünce açtığı Fransız kapısına geri döndü. Kapı koluna uzanırken arkasına baktı.

"Hepsi gitmiş o zaman," dediğini duydu. "Ailen mi? Kardeşinin gençlerinden ne haber?"

"Onlar da baskınlarda kayboldular." Sesi boğuklaştı. "Yani, ne yazık ki, sadece ben varım. Seninle ve kız kardeşimle yaşadığım zorluklardan sonra bu eve geri döndüm çünkü burayı hep sevmişimdir."

Kane, Bakire Kâtip'e şükürler olsun ki teyzesi Fade'e gitti, diye düşündü. Bütün bunlar onu mahvedebilirdi.

"Beni bir daha görmeyeceksin." Dışarı çıktı. "Ve bu kapıyı arkamdan kilitle. Kendini gerçek dünyadan korumaya devam etsen iyi olur."

"Kaba olmak için bir neden yok." "Güle güle, Cordelhia."

Dışarıda, çiçek tarhına doğru baktı. Botlarını, camdan baktığında bulundukları pozisyonun aynısına yerleştirmeyi başarmıştı.

Arkasından hafif bir klik sesi geldi ve omzunun üzerinden, üzerine kapatılmış olan Fransız kapısına baktı.

onu. Sevdiğini sandığı kadın diğer tarafta durmuş, dışarı bakıyordu. Onu görüp görmediğinden emin değildi.

Umurunda değildi.

Maddesizleşmeye niyetlenerek gözlerini kapattı. Ama kendini dağıtmak için odaklanmasının hiçbir yolu yoktu-

Kane'in kafası aniden sağa doğru döndü, çünkü esintiyle birlikte bir koku ona doğru geliyordu.

"Nadya... ?"

Nadya, soluk sarı giysili zarif kadının dışarı fırlayıp kollarını Kane'e doladığını gördüğü anda oradan ayrılmaya niyetlenmişti. Ancak duygular gezegendeki en güçlü, görünmez enerji kaynağıydı ve bu yüzden en ufak bir fiziksel olmayan hislere kapıldı.

Kimse onu kalbinden bıçaklamamıştı. Gerçi o kesinlikle öyle hissediyordu.

Çiftleşmiş çiftin kucaklaşmasıyla yüzleştğinde, körü körüne uzaklaşmıştı ama çok uzağa gidememişti. Çok resmi bir bahçe olduğunu düşündüğü bir yerin tuğla duvarına yaslanmış ferforje bir bankın yanından geçerken, bankın soğuk ve sert avuçlarının içine düşmüştü.

Bildiği bir sonraki şey, Kane'in önünde durduğuydu.

Ona bakarken, tepesindeki bulut örtüsünün biraz dağıldığını ve ayın ortaya çıkmaya başladığını fark etti. Ayın konumunu ölçtüğünde, hala gecenin bir kısmı kaldığını görünce hayrete düştü.

Sanki şafağın sökülüp onu yakma vakti gelmiş gibi hissediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Shellan nasıl?" Elini kaldırdı. "Buluşmayı gördüm aslında. Senin için çok mutluyum-"

"Bu bir birleşme değildi."

"Oh, demek başka birinin kollarına koştı. Özür dilerim." Gözüne dokundu. "Görüşüm kötü."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Sözleri ölü gibiydi, ses tonu taş gibi düzdü. Kız adamın yüzüne baktığında, yüzünün bir yabancıya ait olduğunu gördü.

"Neden beni takip ettin," dedi donuk bir sesle. "Takip etmedim."

Başını sallayarak eve baktı. Ve sessiz kaldı.

"İzin verin sizi bahanelerden kurtarayım." Ayağa kalktı. "Yine de bir sorum var. Bana söylediğin her şey doğru muydu? Yoksa hepsi bir hayal miydi ya da halktan biri olduğum için önemsiz bir şey miydi?"

Bu talebi dile getirirken, son birkaç gecedir ona söylediklerinden mi yoksa ölümün eşiğindeyken ağzından çıkanlardan mı bahsettiğinden emin değildi. Emin olduğu tek şey, kollarına koşan dışının onun eşi olduğu ve hayatta ve iyi durumda olduğuydu.

"Şu anda bunu yapamam," dedi.

Başını salladı. "O zaman seni bu zahmetten kurtaracağım." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Size teşekkür etmek istiyorum..." Yüzüne dokundu. "Bu hediye her neyse. İkimize de ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama en azından artık saklanmak zorunda olmadığım bir yola girdim."

Yine de onu yok etmeyi de başarmıştı.

İşin ironik yanı, dış görünüşü eski haline dönmüş olsa da iç dünyasının mahvolmuş olmasıydı.

"Nadya. Dur, tamam mı? Bu seninle ilgili değil."

"Oh, biliyorum. Hayatım nadiren benimle ilgili oldu. Babam kontrolünü ele geçirdi. Benim niyetim onu yok etmeye çalışmaktı. Ve işte yine karşımda bir erkek duruyor ve bana önemsiz olduğumu hatırlatıyor."

Ellerini havaya kaldırdı. "Oh, Tanrı aşkına. İki yüz yıldır ölü sandığım bir dişiyi az önce gördüm ve bir çift uyumsuz göz için hayatımı feda ettiğini öğrendim. Ne hissettiğimi anlamam için bana on dakika verir misin?" "Ve az önce sevdiğimi sandığım erkeğin dişiyi tuttuğunu gördüm. kollarında durmadan konuştu." "Öyle bir şey değil."

Birbirlerine baktılar ve kadın tanık olduğu şeyi yeniden yaşadı.

"Bir aristokratın küçük yan sırrı olamam. Olmayacağım." Gözlerine yaşlar doldu. "Acının içimize işlemesinin bir yolu vardır. Aşkınız gerçektir ve o yaşıyor ve er ya da geç ona geri döneceksiniz."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Kesinlikle öyle." Nadya bir adım geri çekildi. "Buna engel olamayacaksın. Bana karşı bir şeyler hissettiğine inanıyorum ama aristokrasinin nasıl işlediğini biliyorum-"

"Beni tanı mıyorsun. Ne dediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Onurlu ve değerli bir erkek olduğunu biliyorum ve glymera'dan geldiğini de biliyorum." Başını iki yana salladı. "Bu dünyada bir adım öne çıkmaya çalışırken zaten bir kez yandım. Bunu tekrar yapamam. Şu anda ne istersen söyleyebilirsin ve kendini çok kötü hissettiğine inanıyorum ve evet, bu zamanlama korkunç. Ama benden daha büyük ve daha önemli olan bir yalan yüzünden onlarca yılımı deforme olarak geçirdim. O yolda tekrar yürüyemem."

"Yani kan bağı yüzünden benimle birlikte olmayacaksın."

Babasını ve onun açgözlü sosyal saldırganlığını düşündü. Ona asit atmamıştı ama kendi soylarını ayırt etme dürtüsü mükemmel bir fırtına yaratmıştı ve zor derslerin yükünü çeken de o olmuştu.

Er ya da geç, Kane eşinin yanına dönmek zorunda kalacaktı. Onur duygusu geri dönmesini gerektirecekti, ama bundan da öte, sosyal konumu bunu gerektirecekti.

Babasının entrikalarını son bir kez daha düşündü.
"Hayır," dedi kabaca, "benimki yüzünden artık seninle
birlikte olmayacağım."

CHAPTER FORTY-THREE

Lucan'ın tekrar ayağa kalkmasını bekliyordu.

Apex otoparktan esir kampının arka tarafını gözetlerken emin olduğu tek bir şey vardı. Eğer Callum hayattaysa ve buradaysa, ya duvarın dibinde ya da gardiyanların özel odalarının başında tutuluyor olmalıydı. Ve buranın ne kadar büyük olduğu göz önüne alındığında, işleri daraltmak kullanışlı değil miydi?

Tanrım, keşke o kesik eli kurtarabilseydi. Ve arka kapıyı patlatacak kadar cephanesi yoktu.

Yani elindeki kullanman gerektiği teorisine göre, iki parmağını ağzına götürdü-

Islığı o kadar yüksekti ki kendi kulaklarını çınlattı ve ses kanatlı binanın beş katlı çekirdeğinde yankılandı. Nefes almaya ihtiyacı olduğunda bir nefes aldı ve parmaklarını tekrar ağzına sokarak gürültüye devam etti

Peki, ne biliyorsun. Arı kovanına çomak sokmuştu.

Muhafızlar akın akın dışarı çıkınca bir aracın arkasına saklandı ve onları teker teker indirmeye başladı. Saymaya devam ederken, muhafızların başındaki kişinin

Arka odadaki bir tür kalıba sihirli balmumu döküp kurumaya bırakarak tüm filoları yeniden oluştuyordu.

Muhafızlardan biri kafasını arka kapıdan çıkardığında eline bir fırsat geçmişti. Kurşunlar vızıldayarak geçerken, Apex çömelererek ileri atıldı, araçların sırasına doğru koştu, üçüncü kat penceresindeki bir tetikçiden gelen pingler ve kıvılcımlar onu takip etti.

Muhafız ne içeride ne de dışarıda, balık ya da kes-yemi çıkış aşamasında oyalanırken, Apex onu özel odalara çıkan bir merdivene geri sürdü.

Yumruğunu kıvrarak erkeğin yüzünde tanınacak hiçbir özellik kalmayana kadar vurdu ve sonra merdivenlerden yukarıya, kilitli iç kapıya doğru baktı-

Sanki bir zili çalmış gibi, son bariyer de açıldı.

Muhafızların başı üniformasıyla orada duruyordu, göğsünde kurşun geçirmez bir yelek vardı. Her zaman olduğu gibi soğuk ve hesapçıydı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Birinizin onun için geleceğini biliyordum. Sabırlı olursam, sizi o dağın her yerinde avlamaya çalışmaktan çok daha verimli olacaktı."

"Bırak kurdu gitsin," dedi Apex. "Bana sahip olabilirsiniz. Bırak gitsin."

"Hiç sanmıyorum. Oldukça evcil bir hayvan olduğunu kanıtladı."

Kapıyı daha da açtığında, karşıda gördüğü şey görmek isteyeceği son şeydi: Callum yaşıyordu, bu doğrudu. Ama bu sadece onun bedeniydi.

Erkek çıplak bir şekilde bir yatak platformuna bağlanmıştı ve kullanıldığı belliydi; boğazı ısırık izlerinden çiğdi, cinsel organı uyluğunun üzerinde yatıyordu, morarmış ve sönüktü. Ama en kötüsü tavana bakmasıydı, gözleri odaklanmamıştı ve yavaşça kırışırtıyordu.

Sanki ruhu gitmişti.

"Seni kaltak!"

Apex ne yaptığını bilmeden saldırdı, hamlesi o kadar şiddetliydi ki neredeyse silahını elinden kaçırıyordu.

Başaramadı.

Muhafızların başı onu kalçasından vurdu, böylece ağırlığı yere düştüğünde bacağı altından çıktı.

Kafası düşüşünü yakaladı.

Tam son adımda.

Çatlak bir şimşek gibiydi. Tıpkı acı gibi. Ve sonra her şey karardı.

Kane garaja geri dönmedi. Nadya'nın oraya gideceğini biliyordu. Bunun yerine, dağdaki açıklığa, kulübeye doğru buharlaştı. Ama orada yaşlı bir kadın yoktu. Kurtadam da yoktu.

Belki de en iyisi buydu.

Soğuk ateş çukurunun etrafındaki kütüklerden birinin üzerine oturdu ve alevlerin olması gereken yere baktı. Arkasında, doğanın gece çıkardığı sesler kulağının dibindeydi, sanki tüm dünya onun dikkatle ele alınması gerektiğini fark etmiş gibiydi.

Kendini Nadya'ya daha iyi anlatmalıydı ama kafası berbattı ve geçirdiği o resüsitasyonla birlikte içine giren öfke ya da her neyse, onu kendine güvenip güvenemeyeceğini bilmediği bir noktaya kadar uçucu hale getirmişti. Bir zamanlar çok sakin biriydi.

Yine de, Eski Ülke'deyken dünya onun istiridyeydi. Baskı olmadığına aklı başında olmak kolaydı.

Cordelhia'yı bir kez daha düşündüğünde hem şok olmuş hem de şaşkınlamıştı. İçten içe, Yeni Dünya'daki tüm o iyi talihiyle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu.

Ya da belki de bu sadece geriye dönük bir konuşmaydı.

Nadya'ya gelince, kendisinden şüphe ettiği için ona kızmak istiyordu ama nasıl kızabilirdi ki? Geçmişinin gidişatına bakarak, onun için her şeyin nedenini görebiliyordu ve yine de

onunla konuşmaya çalışıyordu, tıpkı babası gibi değil miydi?
Kendi hırsları yüzünden ona ne yapması gerektiğini
söylüyordu. Ki bu da onunla bir gelecekti.

Ne fark ederdi ki-

Hızla yaklaşan ayak sesleri başını ve silahını seslere doğru
çevirdi. Ama siper almaya zahmet etmedi. Açıkçası, eğer biri
onu göğsünden vurursa, muhtemelen daha az canı
yanacaktı ve o zaman ölebilirdi.

Eğer ölebilseydi, bu-

Mayhem ağaçların arasından fırladı. "Apex esir kampına
gitti."

"Ne?" Kane bitkinlikle sordu.

"Bolthole'a yaptığım yiyecek alışverişinden yeni döndüm
ve Lucan geri dönüp bir sürü cephane ve bıçak aldığını
söyledi. Sakın bana avlanacak geyik aramak için lanet dağın
etrafında dolaşacağını söyleme. Kampa gitti. Tek başına.
Callum'u bulmaya çalışmak için."

Kane yavaşça ayağa kalkarken, zaten bir şeylere vurmak
istediğini düşündü. İşte ona fırsat.

"Lucan benimle gelmeye çalıştı," dedi Mayhem. "Ona
lanet olası bir yük olmamasını söyledim."

"Vay canına. Bu tamamen mantıklı bir şey." "Yeni
bir sayfa açıyorum. En azından bu gece için."

Kane derin bir nefes aldı. "Hadi gidelim. Açıkçası,
sonumuzun böyle olacağını biliyordum. Sadece biraz zaman
tanırsak o beyaz saçlı wolven'in sihirli bir şekilde yeniden
ortaya çıkacağını umuyordum."

Gözlerini kapatarak esir kampına geri dönmek istedi. Ama
hareket etmeyince göz kapaklarını açtı.

Mayhem hâlâ onun önündeydi. "Her şey sırayla," dedi
erkek yumuşak bir sesle. "Apex'in icabına bakacağız. Sonra
Nadya'yla aranızda ne oluyorsa onunla ilgilenirsin. Ve sakın
bana bir şey olmadığını söyleme. O da en az senin kadar
kötü görünüyor."

Kane gökyüzüne, ayın bulutların arasından nasıl
göründüğüne baktı. Güzel bir manzaraydı ama

soğuk ve nihayetinde işe yaramaz.

"Nadya ile aramda hiçbir şey yok."

Bu not üzerine, kendini Cehennem'e doğru uçurdu. Bu onun için tek uygun varış noktası gibi görünüyordu.

CHAPTER FORTY-FOUR

Kane terk edilmiş hastanenin yan tarafında yeniden şekillenirken koşmaya başladı. Binanın arkasından gelen silah sesleri saldırganlığın trampetini çalıyordu ve aklından geçen tek şey daha fazla desteğe sahip olmayı dilediğıydi. Daha fazla silah. Daha fazla cephane.

Mayhem onun yanında yeniden ortaya çıktı, o da adımlarının ortasındaaydı. "İşte partimiz burada."

Bunu biliyorum amına koyayım, diye bağırarak istedi Kane eski tuğla binanın yan tarafına doğru ilerlerken.

Tüm yolu tamamlayamadılar. Tam köşeye geldiklerinde, barut, ter ve kan kokusu bir rüzgar gibi merkezi sinir sistemine yayılırken, birdenbire bir figür belirdi.

Siyah giyimli ve silah kılıflı bir figür.

Ama Lucan değildi. Ve bir muhafız da değildi. Ve ... düşman da değildi.

Kane kayarak dururken, Mayhem de aynısını yaptı. Sonrasında nefes nefese kaldılar.

"Çakal mı?" Kane temizlemek için başını salladı. "O... sen misin?"

Kane'in fedakârlığı sayesinde kaçan eski dostları, bir hayalet görmüş gibi karşıya bakıyordu. "Kane? Sana ne oldu? Öldüğünü sanıyordum."

Mayhem öne atılıp bir daha asla göremeyeceklerini düşündükleri erkeği kucaklarken, "Aman Tanrım, zamanlaman çok iyi," diye araya girdi. "Bizi nasıl buldun?"

Çakal dalgınca erkeğe sarıldı, hâlâ omzunun üzerinden Kane'e bakıyor, gözleri etrafta zıplıyordu ve bu komikti. O yaşlı kadın sihrini ya da her ne haltsa onu yaptığından beri onu gören herkes yeniden dirilmeye alışmıştı.

Çakal'ın şaşkınlığı, tam tersine, Kane'in en başta kısıtlama tasmaşının patlamasından asla kurtulamayacak olmasından kaynaklanıyordu.

Kane öne çıktı ve elini uzattı. "Hiçbir şey için açıklama yapacak zamanımız yok."

"Evet," diye fısıldadı Çakal el sıkışırken. "Sen ... haklısın."

Kane silahıyla otoparkı işaret etti. "Gardiyanların kendi sorunları olmayan birini hapishaneye götürmüş olabileceğini düşünüyoruz ve Apex'in oraya tek başına gittiğine inanıyoruz. İkisini de kurtarmak zorundayız."

Çakal sadece Kane'e bakmaya devam etti. Ama sonra bir kurşun erkeğin kafasının yanından cızırdayarak geçti ve eski mahkûmu kutsal bokundan kopardı.

"Gidelim," dedi Kane. "Eğer hayatta kalırsak, söz veriyorum sana her şeyi anlatacağım."

Çakal başıyla onayladığında, üçü de binanın köşesindeki yerlerini aldılar ve etraflarını gözetlemeye başladılar. Muhafızlar kamyonları ve diğer araçları kalkan olarak kullanıyor, görünmeyen ama hapishanenin içine girmeye çalıştığı belli olan bir hedefle karşılıklı ateş ediyorlardı. Orman çemberinin içinde de bir kanat vardı, gölgeli figürleri ağaçların arasında ve içinde hareket ediyordu.

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Çakal.

"Tuş takımlarına erişim kodum var." Mayhem arkasına baktı. "Ama artık her şey bu şekilde kilitlenmiyor ve kaçışımızdan sonra kodları değiştirmiş olmalarından endişeleniyorum. Yapacağım ilk şey bu olurdu. Elimdekileri denemek için Cellat'ın özel odasına açılan arka kapıya gitmem gerekiyor."

Çakal, "Artık o erkek mi yetkili?" diye mırıldandı. "Harika."

"Hayır, onu öldürdük. Şimdi daha kötü biri var." "Tabii ki öyle."

Kane tam bir strateji önerecekti ki rüzgâr yön değiştirdi ve esintiyi ensesinde hissettiği anda varlıklarının duyulacağını anladı. Elbette, kokuları muhafızlara ulaştığında, üzerlerine yağın silah sesleri iyi hedeflenmiş ve iyi zamanlanmıştı.

Yani tam bir yaylın ateşiydi.

Muhafızlara ateşle karşılık verdiklerinde ve kurşunlar dalgalar halinde değiş tokuş edildiğinde, geri çekilmeye zorlandılar ve Kane en garip odaklanmayı yaşadı. Dağınık ve panik halinde olmak yerine, Mayhem ve ardından Çakal korunmak için yer üstündeki ilk kata çıktıkça daha da sakinleşti.

Erkekler kırık camların arasından kafalarını uzatıp onu takip etmeye teşvik etseler de, onların ihtiyatlı liderliğine uymak yerine olduğu yerde kaldı.

İçindeki şey onu ele geçiriyordu. Bunu hissedebiliyordu. Ve sonra... bir şey oldu.

Vücudu uçup gitti. Bunu tarif edebilmesinin tek yolu buydu. Bir an ayakta idi, ateş ediyordu, mermilerden kaçıyor. Sonra, uçuyordu.

Hayır, havada değildi.

Yerdeydi. Çimlerin arasında rahatça ilerliyordu. Farklı gözlerle bakıyordu: Gözlerinin rengi

Dünya bir anda kırmızının tonlarına büründü, diğer tüm tonlar kayboldu.

Garip bir huzur duygusuyla dönüşüme teslim oldu ve formunu değiştirmeye devam ettikçe, farkındalık açısından kendisine daha fazla hareket alanı tanındı: Karnındaki farklı hisleri, yabani otların yapraklarını, kaba kumu ve küçük çakıl taşlarını, toprağı hissedebiliyordu. Ama burnuna gelen kokular aynı değildi. Ya da belki de aynı kaynaklardı ama farklı bir şekilde kaydedilmişlerdi. Sesler de her zamanki gibi değildi, silahlı çatışmanın sesleri, bağırışlar, ayak sesleri, bir kıyıya çarpıp geri çekilen okyanus gibi, farklılaşmamıştı.

Yine de ilerleyişini durdurduğunda, Çakal ve Kargaşa'nın konuştuklarını duydu. Şifreler çalışmıyordu... birinci katta, bulundukları yerde... merdiven boşluğunda şifreler çalışmıyordu.

Onları bu kadar uzaktan nasıl duyabildiğini hiç bilmiyordu. Ve şimdi vampir formundan başka bir formda olmasına rağmen, görevi değişmemişti. Hâlâ esir kampına sızmak, wolvenleri kurtarmak ve Apex'i bulmak zorundaydı.

Ama nasıl-

Binanın temelindeki çatlak büyük değildi, sadece dört inç kadar genişti ve tuğla kaplamanın dikişinden yeraltındaki beton duvara doğru bir açıyla uzanıyordu. Bırakın vücudunu, elini bile sokabileceği türden bir şey değildi ama yine de içeri girmenin yolu olduğunu biliyordu.

İçindeki engerek yılanı bu sıkıştırmayla bir sorun yaşamayacaktı.

Sürünerek ilerlerken, bir şekilde yılan tarafı gideceği yolu biliyordu, elementlere maruz kalması ve yapının ihmal edilmesi nedeniyle betonda oluşan yolları bulup takip ediyordu - ve sonra aniden, sıkıştırmadan çıkıp açıklığa çıktı, zemin boyunca bir duvarla kesiştiği yerde sürünerek ilerledi.

İlerleyişini durdurarak bakış açısını ileri geri salladı, engerek sanki yönünü bulmak istediğini biliyormuş gibi başını hareket ettirdi, her şeyin üzerindeki kırmızı örtü görme keskinliğine zarar vermiyordu.

Muhafızların başının özel odasının içindeydi.

Ve evet, Callum oradaydı, bir yatağın üzerinde, bağlı ve kıpırdamadan duruyordu - ve onun ötesinde, arka otoparktan gelen kapıda, muhafızların başı baygın bir Apex'i içeri sürüklüyordu, erkeğin ölü ağırlığı fiziksel gücüyle zor bir iş değildi.

Konuşuyordu, ağzı hareket ediyordu ama Kane hiçbirini dinlemedi.

Kaltağın ne dediği önemli değildi.

Apex'in botları kapıyı açtığında, güçlendirilmiş panel çarparak kapandı ve kendini kilitledi. Sonra da intikamın vücut bulmuş hali olan bir gülümsemeye eski mahkûmun başında dikildi.

Saldırının geldiğini görmemişti. Kane de diğer tarafının yapabileceğini bildiği şeyi yapacağına güveniyordu. Ani bir hız patlamasıyla kızın bacağına yöneldi ve göz açıp kapayıncaya kadar kızın baldırına ve uyluğuna vurdu.

İlk darbe gövde ve bacağın birleştiği yerden geldi, çünkü Kane diğer tarafına bunun en etkili dolaşım yolu olduğunu söylemişti. Kadın çığlık attı ya da en azından ondan yüksek bir ses çıktı. Ve sonra elindeki silahı adamın kafasına doğrulttu-

Patlama sesi bir yıldırım çarpması kadar gürültülüydü ve Kane diğer derisinin içinde irkildi, yaralandığını ve anında zayıflatıcı bir acı çekeceğini varsaydı.

Ancak, anlaşılmaz bir şekilde, farklı bir yönden gelen kurşunla vurulan kadındı, kolları geriye doğru savruldu ve tökezledi, kendi silahı yana doğru savrulurken odaya ateş etti.

Kane'in engereği işi oradan aldı. Yılan bir saniye içinde dişinin gövdesini hızla yukarı kaldırdı ve avının boğazına sarıldı, daralma hızlı ve ölümcül oldu. Ama boğulma yüzünden ölmedi.

Isırıklar birbiri ardına geliyor, o çığlık atıp kanarken dişler yüzünü delip geçiyordu.

Yılanın kafası tekrar tekrar aşağı inerken, zehir tekrar tekrar enjekte edilirken, Kane saldırının gerçekleşmesine izin verdi.

Ve yüzü erimeye başladığında, et ve kemik sıvı hale geldiğinde, gözler de parçalanmadan önce kafatasına geri battığında... sonuçtan tamamen memnundu.

Apex'in yerdeki bakış açısından, kasıklarının içine sakladığı yerden çıkardığı silahı bıraktı ve iğrenç ölümün gerçekleşmesini izleyebilmek için yan tarafına yuvarlandı. Baş zonkluyor ve görüşü zayıflıyor olsa da, o şeytani kadının göğsüne bir el ateş edebilecek kadar farkındalığını korumayı başarmıştı ve şimdi devasa bir kara yılanın kadını bir iğneye dönüştürmesini izleyebilecek kadar zihinsel keskinliği kalmıştı.

Kane. Diğer haliyle.

Acil tehdit etkisiz hale getirildikten sonra -ya da duruma göre yakında etkisiz hale getirilecekken- Apex yatak platformuna odaklandı. Derin bir nefes alarak ayağa kalkmak istedi ama ayağa kalkacak gücü yoktu. İyi. Sürünecekti.

Kendini yerde sürüklerken engereğin dost ile düşman arasındaki farkı bildiğini umuyordu çünkü lanet olası şeyin çiğneyecek başka bir şeyi kalmamıştı. Dişinin kafası tamamen parçalanıyordu.

Apex yatağın yanına geldiğinde, kendini yukarı çekti ve-

"Callum. Benim."

Erkekten hiçbir tepki gelmedi. Tavana boş boş bakmaktan ve gözlerini kırıştırmaktan başka bir şey yapmadı ki bu da acı içinde inlemekten daha korkutucuydu.

"Seni yakaladım," dedi Apex kısık sesle. "Seni dışarı çıkaracağım."

İçinin derinliklerinden gelen bir amaç duygusu bedenini canlandırdı ve onu güçlendirdi. Kemerindeki bıçağı kullanarak deri bağları kesti ve wolven serbest kaldığında ...

Hiçbir tepki yoktu. Callum başını çevirmedi, hareket etmedi, cevap vermedi. Sanki hâlâ bağılıymış gibi, kolları ve bacakları çıplak gövdesinden ayrılmış bir şekilde olduğu yerde öylece yatıyordu.

O gözler tavana bakmaya devam ederken, sanki bir kabuktan başka bir şey değildi, ruhu onu oturtan canlı kabuğundan ayrılmıştı.

"Callum..."

Apex nazik elleriyle uzandı.

İrkilmek ve geri çekilmek içgüdüselde, hayatta kalmanın son refleksi devreye giriyordu, bilinçli görünen hiçbir şey yoktu.

"İşte, seni yakaladım," diye fısıldadı erkeğe.

Yatağın kenarına oturup Callum'u kucağına aldı ve kurt adamın başının açısı değiştiğinde nihayet bir tanıma görmeyi bekledi. Ama hiçbir şey yoktu. Wolven sadece yere bakıyordu, sanki ay ışını rengindeki gözleri ileri pozisyonda donmuştu ve yollarına çıkan her şey onun gördükleriydi.

Apex terden keçeleşmiş beyaz saçlarını geriye doğru taradı. Ve anılarında gördüğü yüze bu kadar net bakarken, kendi kafasındaki yaradan akan kan Callum'un soğuk yanına düştü.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı. "Artık güvendesin-"

Kulakları tırmalayacak kadar yüksek, hastanenin temellerini sarsacak kadar güçlü bir patlama yolun karşısından patladı ve koridora açılan kapı büyük bir gürültüyle öne, özel odaların içine düştü.

Duman dağıldığında, eşikte iki erkek duruyordu.

Mayhem. Ve Çakal.

Apex silah, cephane ve taktik malzemelerden oluşan enkaz alanına bakarken, kendini özgür hissetmesi gerektiğini düşündü. Özellikle de ikili silahlarıyla içeri daldığında -ve Çakal'ın elindeki bir cep telefonu muydu?

Yanlarına gelip ona ve Callum'a baktılar ama gözleri sürekli yerde olanlara dönüyordu. Muhafızların başı hâlâ parçalanıyordu, zehir ya da her ne haltsa, yüzünden geriye kalanlardan aşağı doğru ilerliyor ve vücudunu da yemeye başlıyordu.

Çakal cep telefonunu kulağına götürürken Apex gereksiz yere, "O öldü," dedi.

Callum'un mahremiyetini korumak için Apex uzandı ve erkeğin çıplak vücuduna bir battaniye çekti... ve işte o zaman kısıtlamaların olduğu yerdeki morlukları, çizikleri ve bir erkeğin cinsel olarak ve kan kaynağı olarak kullanılmasıyla tutarlı diğer izleri fark etti.

"İyi olacaksın Callum," diye fısıldadı. "Takviye birlikler geliyor."

İnsanlar ona yardım teklif etti, planlar yaptı ve Çakal'ın durumunda yeniden bir araya geldiler. Ancak Callum'un bitkisel hayattaki durumu bulaşıcıymış gibi, Apex cevap olarak söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını ve gözlerini görüş alanından geçen şeylerden başka bir şeye odaklayamadığını fark etti.

Bazı kurtarmalar için çok geç kalındı.

Kişi hayatta kalsa bile.

CHAPTER FORTY-FIVE

Genel olarak, V haklı olmayı severdi. Ve iyi haber şü ki, zamanın yüzde doksan dokuzunda her konuda haklıydı, bu yüzden bu onun çok hoşuna giden bir kendini tatmin etme durumuydu.

Esir kampının yeni yeri söz konusu olduğunda, kampı bulma konusunda mantıklı davranmıştı ama Kardeşlik'in gerçek sızması tam bir hayal kırıklığıydı. Birincisi, hançerlerini biraz daha fazla kullanabilmeyi dilemişti. Çok daha fazla. Ancak daha da kötüsü, yanına bol miktarda C-4 plastik patlayıcı almış olmasıydı. Bir şeyleri havaya uçurmalı uzun zaman olmuştu ve tüm sahte güneş, Dört Temmuz gösterilerine hazırды.

Bir de orayı darmadağın etmenin verdiği tatmin vardı.

Çünkü, evet, glymera'yı sikeyim.

Bunun yerine, terk edilmiş tüberküloz hastanesine vardığında ve Çakal'ın güvenli bir kapıyı açık tutması sayesinde arka girişten içeri girdiğinde, odadaki dahi olmanın tüm tatminini yaşadı, ancak ne egzersiz ne de piroteknik-

"Bu da ne böyle?"

Bir tür yatak odası/savaş odasına adım attığında, yerde her tarafında çürümeye yüz tutmuş ceset izleri olan bir pislik vardı. Bu pislik vücut sıvılarından ve bir miktar kemikten oluşuyor gibi görünüyordu, ancak sonuncusu gözlerinin önünde sıvıya dönüşüyor gibiydi. Ayrıca, çıplak zemin üzerinde, üzerinde kafasında büyük bir yara olan bir adam tarafından kucaklanan çıplak bir erkeğin bulunduğu yatağın etrafından dolanan bir yapışkan izi de vardı. Uzak tarafta, kan izi köşede, yerde küçük bir delikte kayboluyordu.

Telefonunu çıkarırken "Başka yaralı var mı?" diye sordu. "Boş ver, bunu evet olarak kabul edeceğim."

"Bir yerlerde bir sürü hasta mahkûm var," dedi Çakal. "Bu arada, bu Mayhem. Şurada Apex ve Callum var."

"Seni mahkûmların yanına götürebilirim," diye mırıldandı Mayhem adındaki adam. "Size nerede olduklarını göstereceğim. Gardiyanların peşinden gitmek yerine onlara öncelik vermenizi rica ediyorum."

Başını sallayan V, eşinin yanı sıra Manny ve Kardeşliğin hemşiresi Ehlena'ya da mesaj attı. "Kaçarken gördüğüm o erkekleri mi kastediyorsun?"

"Evet. Etrafta bir yerlerde onlardan kalmış olmalı."

"Sorun değil. Önce mahkumlar. Şu anda tıbbi yardım alıyorum ve Kardeşlik çevreyi emniyete alıyor. Hepiniz güvendesiniz."

"Yarına kadar bekleyemedim," dedi Çakal. "Üzgünüm."

V telefonundan başını kaldırıp baktı. "Yapmadığına sevindim. Oğlun beni hapsedilenlere götürürken bu ikisini koruyabilir misin?"

"Evet. Burada kalacağım."

V, diğer mahkumun peşinden kapıdan dışarı çıktı-"Bunu sen mi üfledin?"

"Öyle mi? Her zaman el altında biraz plastik bulundurmayı severim. Bilirsiniz, özel durumlar için."

"Aman Tanrım, ben de." Elinde bir sarma sigara çıkardı. "Sigara mı?"

"Biliyor musun, yapmamın bir sakıncası yok."

Adama tabut çivisini vermek için döndüğünde, bir kez daha baktı. Çıktıkları duvar, aralarındaki kahverengi lekelerin amaçlarını açıkça ortaya koyduğu çift mandallarla donatılmıştı.

"Cezalandırıldıkları yer orası," dedi V.

"Evet, burada." Erkek-Mayhem? Evet, adı buydu - teklif edileni aldı ve tam ön dişlerinin arasına koydu. Elindeki sarmanın etrafında konuşarak, "Eski kampta, işkence gördüğümüz başka bir düzenek vardı" dedi.

"Lanet olsun." V Bic'i kaldırdı ve küçük alevi uzattı. "Eh, o bok artık bitti."

"Burada kalmamız gerekiyor," dedi erkek elindeki sigarayı yakıp nefes verirken. "Bu tesiste yataklar ve mutfak var, bir klinik var. Lütfen bizi başka yere götürmeyin. Mahkûmların birçoğu ilk etapta buraya gelmeyi başaramadı."

V etrafına bakındı. Uzun koridora açılan kapılardan kokain ve eroin kokusunu alabiliyordu.

"Bana her şeyi göster." İleriye doğru yürümeye başladı. "Her şeyi görmek istiyorum."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, mekanın geri kalanı acımasızdı. İlaçların paketlenildiği çalışma odaları, toksik bir ortamın tam tanımı olan zorla çalıştırma hapishaneleriydi ve mutfak, pis olan on dokuz yetmişli bir tesisin yeniden kullanımıydı. Ama en kötüsü uyku odalarıydı. Erkek onu bir dizi merdivenden aşağı indirirken, bedensel çürümenin, eski terin ve enfeksiyonun kokusunu şimdiden alabiliyordu. Sonra mahkûmların ancak köpeklerin sığabileceği büyüklükteki uyku bölmelerine kapatıldığını, erkek ve kadınların daracık alanlara yerleştirildiğini, çoğunun V'nin bir futbol sahası kadar uzun bir odada yürümesini umursayacak enerjiden yoksun olduğunu keşfetti.

En uçta arkasını döndü ve neye baktığına inanamadı. Ama neye benzeyeceğini sanıyordu ki?

"Daha da fazla tıbbi yardıma ihtiyacımız olacak," dedi kendi kendine, elini bok sikkesinin altına koyarken.

"Birini tanıyorum," dedi Mayhem, "bizim için çok değerli olacak. O en iyilerin en iyisi ve mahkumlar onu zaten tanıyor ve güveniyor."

Nadya esir kampının arka tarafında yeniden ekillenirken, kendisini Kara Hançer Kardeş Rhage olarak tanıtan, o güne kadar gördüğü en büyük, en güzel sarışın erkek vampir tarafından tesise kadar eşlik edildi. Ve muhafızların başının özel odasına girdiğinde, bir su birikintisinin önünde durdu ...

"Yeeeeeeeah," dedi Kardeş, "o her kimse kötü bir gece geçirmiş."

Kalıntıların kokusundaki bir şey onu kalçalarına doğru çekti ve o zaman alet kemerini, üniformayı ve botları tanıdı.

"Muhafızların başı," diye mırıldandı tekrar ayağa kalkarken. "şu kadın... şey. En azından gündüzleri daha rahat uyuyacağım. Benden pek hoşlanmıyordu."

"İçimden bir ses bunun bir iltifat olduğunu söylüyor."

Nadya odanın öbür ucundaki yatak platformuna baktı ve nefesi boğazında düğümlendi.

İnsan bir doktor ya da hemşirenin beyaz önlüğünü giymiş, tanımadığı bir kadın, kurt adam Callum'la ilgilenirken, Apex bir kenara oturmuş, daha önce hiç grmediğı bir dikkatle onu izliyordu. Bu ona Kane ile olan ilişkisini hatırlattı...

Ve oh, hayır. Apex'in kafasında hâlâ kanayan bir yara vardı. Zaman z a m a n eliyle yarayı siliyor.

kızgınlıkla havlu. Callum tedavi edilene kadar tedavi edilmeyi reddettiğine şüphe yoktu.

Sert dış görünüşünün altında, değerli, sadık ve dürüst bir erkekti. Ve Tanrım, kurt adama ne olmuştu? Bir çeşit komada gibi görünüyordu.

"Buradaki hemşire siz misiniz?"

Omzunun üzerinden baktı. Kara Hançer Kardeşliği'nin bir başka üyesi odaya doğru ilerliyordu. Keçi sakalı, şakağındaki dövmeler ve deri ceketinin altında kabzaları aşağıya doğru kayışla tutturulmuş siyah hançerleriyle dikkat çekiyordu ve bu onun buz gibi gözleriyle karşılaşmadan önceydi.

"Evet," dedi ona. Sonra boğazını temizledi, hayatının tam da bu ana kadar geldiğini hissederek bir amaç telaşına kapıldı. "Ben burada hemşireyim. Geldim çünkü... şey, bu uzun bir hikaye."

"Açıklamak zorunda değilsiniz ama sizin için hastalarımız var."

Tamam Nadya, dedi kendi kendine derin bir nefes alırken. Vakit geldi.

"Eğer hapishane halkıyla ilgileniyorsak," dedi otoriter bir şekilde, "ilaçları ve malzemeleri kliniğimden yatakhanelere götürmek daha akıllıca olacaktır. Deri, mesane ve solunum yolu enfeksiyonlarının yanı sıra diş apseleri ve yetersiz beslenmeye de bakacağız. Antibiyotik ve ağrı kesici stoğum var ve koridorun sonunda Amerika Birleşik Devletleri'nin yarısını tedavi etmeye yetecek kadar afyon var. Hayır, şimdiye kadar bulabildiğim hiçbir kimlik kaydı yok, nüfus sayımı yapmak ve dosya oluşturmaya başlamak için sözlü ifadeler yeterli olacak. Herhangi birinden emir almaktan mutluluk duyacağımı söylemeye gerek yok. Sadece sonunda hastalarımın hak ettikleri şekilde davranabilmek istiyorum."

Keçi sakallı erkek ona baktı. Sonra sinsi bir gülümsemeyle başını eğdi. "Sanırım emirleri siz vereceksiniz hanımefendi. Sizi doktorlarımızla tanıştırayım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı eğilirken. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. O ve harika olan diğer tıp uzmanları, uyku odalarında birlikte çalıştılar, mahkumların triyajını yaptılar, yiyecek sağladılar, isimlerin ve durumların bir listesini oluşturmaya başladılar. Bu arada Kardeşlik de binanın güvenliğini sağlamaya, kilitleri değiştirmeye, arkadaki araçların anahtarlarına el koymaya ve güvenli bir bölge oluşturmaya devam etti.

Mayhem ve Çakal klinikten malzeme taşıyarak ve triyaj ve tedavi alanının kurulmasına yardım ederek çok yardımcı oldular ve Lucan ile Rio şafak sökerken çabalara yardım etmek için geldiler.

Güneş doğduğunda her şey kilitlendi ve çalışmalar devam etti.

Kane'in hiçbir yerde olmaması dışında.

CHAPTER FORTY-SIX

Bir hafta sonra, Nadya yeni klinik yerinde işleri sorunsuz bir şekilde yürütüyordu. Kara Hançer Kardeşliği paha biçilmez olduğunu kanıtlamış, yiyecek ve daha fazla tıbbi malzeme getirmiş ama karşılığında hiçbir şey istememişti; düzenli olarak savaşçı rotasyonu yapıyor ve eski hapisanede nöbet tutuyorlardı. Aynı şey onlarla birlikte gelen sağlık personeli için de geçerliydi.

Yardım edenler sadece onlar değildi. Çakal'ın yanı sıra oğlu, dişisi ve dişisinin kız kardeşi de Rio ve Lucan'ın yanına taşındı. Yapılacak yemek, dağıtılacak giysi ve kaydedilecek sözlü tarih gibi yapılacak çok şey vardı.

Eğer küçük suçlar işlemiş mahkumlar varsa, cezaları işledikleri mülkiyet ihlalleri veya sosyal hakaretler için yüzlerce yıl çok uzundu. Ve Cellat fiziksel saldırıya meyilli olanları öldürdüğü için şiddet yanlısı mahkumlar çoktan ayıklanmıştı. Bu iki gruptan sonra geriye kalanlar ise kötü niyetli oldukları için kampa atılmış olanlardı.

kişisel veya ailevi hakaretler ya da vicdani olmayan diğer şeyler gibi nedenler.

Yani çoğunlukla yanlışları düzeltme konusunda ilerleme kaydediyorlardı.

Ama her alanda değil. Apex hâlâ çoğunlukla tepkisiz kalan kurt adamının yanında oturuyordu. Callum'un yaşadığı travma nedeniyle, ikisi bu özel odada kalmaya devam etti ve Nadya onlara yemek getiren ve komadaki erkeğin durumunu değerlendiren kişi oldu.

Apex erkeği her gece sadece yirmi dakikalığına terk ediyor, Callum nereye giderse gitsin Nadya'nın onunla oturmasına izin veriyordu. Nadya'nın bildiği tek şey, Callum'un her geri dönüşünde yanında başka bir beyaz çiçekle geldiğiydi. Odadaki yatak artık çeşitli vazolarda beyaz çiçeklerle çevriliydi. Vampirin bir çiçekçiye girdiğini hissediyordu, çiçek hırsızlığının kokusu, koklamayı dört gözle beklediği ve erkeği uyandıracağını umduğu türden bir parfümdü.

Şu ana kadar hâlâ bekliyordu.

Kendince Nadya da öyleydi. Başka biri için. Kane...

hiçbir yerde bulunamadı.

Dördüncü geceye kadar ortaya çıkmadığında ya da yaralı olarak bulunmadığında, savaştığı sonucuna kendini bırakmıştı.

Sızma sırasında öldürülmüş olmalı.

Bu bilgi yeterince dehşet vericiydi, ama her şeyi nasıl bıraktıklarını düşündüğünde, kalbi nefes alamayacak kadar acıyordu. Yine de yaptığı şey için kendince sebepleri vardı.

Ve kendine zaten birlikte o kadar da çok zaman geçirmediklerini hatırlatmaya çalıştı, ama bu pek işe yaramadı. Birkaç gecede bir ömür geçirmişlerdi ve onunla geçirdiği bu anılar, Fade'e gidene kadar ona yetecekti.

İşine odaklanma vakti geldi, diye düşündü üzüntüyle, sağdaki sıradaki yataklardan ilkinе giderken.

Zatürre geçirmiş yaşlı bir kadına "Çok daha iyi görünüyorsun," dedi. Sonra da ilaç çizelgesine bir not düştü. "Penisilin işe yarıyor ve size bir doz daha vermek için şafaktan önce döneceğim."

Kapsülden uzaklaşmak üzereyken zayıf bir kol uzandı ve miyop gözler ona odaklanmaya çalıştı. "Teşekkür ederim."

İki kelime. İki hece. Ve yine de glymera'nın bile tüm parası ve mal varlığıyla eşleştiremeyeceği bir anlam zenginliği.

Glymera'dan geriye kalanlardı.

"Rica ederim," diye mırıldandı Nadya. "Sen sadece dinlen. Ben geri geleceğim."

Tüm hastaların kontrollerini yapmak bir saatini aldı. İş bittiğinde, Mayhem'in kendisi için en uçta kurduğu, dozları kaydettiği, semptomları ve hayati değerleri takip ettiği masaya döndü. Otururken Nadya kaşlarını çatı.

Ana defterinde bir çakıl taşı daha vardı.

Küçük ve yuvarlaktı ve bu kez pembe tonundaydı. Avucunun içine alıp yuvarlarken pürüzsüz yüzeyini sevdi. Damarları. Belli ki özenle seçilmişti.

Sonra antibiyotik şişelerinin dizili olduğu küçük tabağa baktı. Orada, bir nehir yatağından toplanmış çiçekler gibi farklı boyut ve renklerde beş küçük taş daha vardı.

Onları kimin terk ettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama en acınası halindeyken bunun kim olduğunu hayal ediyordu-

"Merhaba."

Kane konuşurken Nadya'nın tepkisinin ne olacağından emin değildi. Nadya soluk soluğa ona bakarken, kendi kendine ona daha fazla zaman tanınması gerektiğini söyledi. O kadar çok çalışıyordu ki, hayat kurtarıyor, acıları dindiriyor, yapmak için doğduğu şeyi yapıyordu ve hiç şüphesiz bıraktıkları şeyleri düşünmek için bir dakikası bile olmamıştı.

Yine de, onun aklında olduğunu varsayması bile ne kadar küstahçaydı.

Onun bu amacı bu kadar önemliyken.

Sevgili Bakire Kâtip, o kadar güzeldi ki, kahverengi saçları ensesinde toplanmıştı, sade tuniği ve yeşil bol pantolonu onun gözünde bir balo elbisesi gibiydi. Sağlıkla parlıyordu, gözleri ıslık ıslık ve yine de temkinli bir şekilde ona bakıyordu, ancak bunun nedeni onun kanlı canlı olduğuna inanamaması mıydı yoksa başka bir şey miydi, bilmiyordu.

"Yaşıyorsun," diye fısıldadı. "Yaşadığını sanıyordum..." "Buralardaydım."

"Kimse seni görmedi. Nerede olduğunu sordum." Boğazını temizledi. "Ama sanırım yapacak işlerin vardı-"

"Kendi üzerimde yapmam gereken bazı işler vardı." "Oh."

Callum ve Apex'i kurtarmaya geldiklerinde olduğu gibi engerek tarafı ortaya çıktıktan sonra, diğer yarısını daha iyi anlaması ve onunla barışması gerektiğini bildiğini ona açıklamak istedi. İşlerin nasıl yürüdüğünü ve kimin sorumlu olduğunu öğrenmesi gerekiyordu; böylece değer verdiği insanların güvende olduğundan emin olabilirdi.

O ısırığın gücü göz önüne alındığında, etrafındaki önemli kişileri korumak zorundaydı.

Özellikle de o.

"Peki iş nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi. Çok iyi." Callum'un ona bir silaha ihtiyacı olmadığını söylediğini düşündü. Erkek o kadar haklıydı ki. "Ben gerçekten iyiyim."

"Şey. Buna sevindim."

"Sen de çok çalışıyorsun." Etrafındaki mahkûm ranzalarına baktı. "Sen... yapman gerekeni yapıyorsun."

"Sanırım öyle."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra sanki onu bir ya da iki dakikadan fazla dinlemeyecekmiş gibi hikâyeyi aceleyle, daha hızlı ve daha hızlı konuşarak anlattı: "Cordelhia bana kurulan komplonun içindeydi. Sadece bunu bilmeni istiyorum. Kardeşinin ne planladığını biliyordu ve bu onların gözünde soylarının yüz karası olan ikizinden kurtulmak içindi. Kardeşinin suçu olmayan bir sorunu onu öldürerek ve beni iki yüzyıl boyunca hapse göndererek çözdüler. Bunu size benim için üzülmeniz için değil, Cordelhia'ya asla geri dönmeyeceğimi bilmeniz için söylüyorum. Asla. Bulduğum sınıfın kurduğu ve pekiştirdiği bir illüzyona aşık olmuştum. Benimle birlikte olmak istemekten ziyade bana tahammül etmekle ilgili olan davranışını, değerli bir kadının sahip olması gereken alçakgönüllülük sunağında mazur gördüm. Cordelhia'yı sevmiyorum, hiçbir zaman gerçekten sevmedim ve onu asla ama asla affetmeyeceğim."

Nadya'nın gözleri o ilerledikçe daha da büyüyor gibiydi ve sonra bir nefes almak için durduğunda, adı her anlama gelebilecek bir şekilde ağzından çıktı.

"Kane... ? " Sanki inanamıyormuş gibi, ama hikayeye inanmadığı için değil.

"Benimle birlikte olmak zorunda değilsin," dedi. "Ama sana ihanet ettiğimi ya da seni kullandığımı düşünmene katlanamam. Sahip olduğumuz şey değerli ve önemliydi ve ihtiyacım olan dirilişin her bir parçasıydı. Sen benim için asla bir yanılsama olmadın. Sen her zaman gerçektin. Ve bunun senin hastan olarak nasıl başladığımla hiçbir ilgisi yok ve her şey senin bir kadın, bir şifacı, ... tüm kalbimle sevdiğim kişi olmanla ilgili."

Gözleri yaşlarla doldu ve bu gece ona bıraktığı küçük çakıl taşını göğsüne bastırdı. "Kane."

Onu rahatlatmak için avuçlarını uzattı. "Senden bir şey istemiyorum. Sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istedim."

Nadya oturduğu yerden fırladı ve çalıştığı masanın üzerinden atladı. Sonrasında bildiği tek şey, kızın kollarında ve onu öpüyor olduğuydu.

"Özür dilerim," dedi onun ağzına karşı. "Bilmiyordum-"

"Ben de bilmiyordum-"

"-ne olduğu hakkında-"

"Özür dileme, nasıl hissettiğini anlıyorum-" "Ve ben de seni seviyorum."

Bu her şeyi durdurdu. Ama sadece bir anlığına. "Sen ... ?"

"Evet," diye nefes aldı. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, biraz daha söylememi ister misin? Ve senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Geçmişimle ilgili uğraşmam gereken şeyler vardı ve-"

"Şşşt," dedi ağzını tekrar onunkine indirirken. "Her şey affedildi. Tamamen anlıyorum."

Şimdi tekrar öpüşüyorlar, birbirlerine sarılıyorlar, yeniden bağlanıyorlardı. Havalanmaları için uzun bir süre geçmesi gerekti.

Saçlarını geriye doğru tararken, onu eskiden olduğu gibi gördü. Onu olduğu gibi gördü. Onu olacağı gibi görmeyi dört gözle bekliyordu-

Uzun, ince odada kendiliğinden patlayan alkışlar o kadar beklenmedik ve şok ediciydi ki, ikisi de dönüp yatak odalarına baktılar. Nadya'nın büyük bir özenle tedavi ettiği hastaların her biri ranzalarından başlarını çıkarmış, ellerini çırpıyorlardı; destekleyici bakışlar ve geniş gülümsemeler, ikisinin sonunda her şeyi çözdüklerine dair kaderin bir onayı gibi hissettiren bir kutsamaydı.

Ve her şey olması gerektiği gibiydi.

Birçok elin bir araya gelmesiyle oluşan sesin içinde Kane dışısını yanına yatırdı ve ona tam olarak uyduğunu fark etti. Sonra ona sevgiyle baktı.

mutlu gözyaşlarını temizlemek için titreyen ellerini gözlerinin altına götürdü. Bunu yaptıktan sonra başını kaldırıp ona baktı.

"Merhaba," diye nefes aldı dişisi.

Kane gerçek aşkına gülümsedi ve ona bir öpücük verdi.
"Merhaba."

Her şeyi geri getiren kokuydu. Gerçi bu her zaman doğru değil miydi, burun uzun süreli anılar için bir amplifikatör gibi, odaklanmayı, doğruluğu, duyguları keskinleştirir.

Kane dağ patikasını tırmanırken, ayak sesleri çam iğnelerinin katmanlarıyla yumuşatılmış, yüzüne serin bir esinti vururken, yukarıdaki sarmaş dolaş dalların arasından yukarı baktı. Ay tepesindeydi ve parlak mavi ışığı çamların gölgesini delip geçerek, ona bir zamanlar birlikte yaşadığı kristal avizeleri hatırlatan aydınlık yarıklarına dönüşüyordu.

Ama artık **değil**. O artık Glymera.

Ve bu hiç de kayıp değildi.

Nadya'ya bir göz attı. Elleri Kardeşlik'in hemşiresinden ödünç aldığı bol kırmızı ceketin ceplerinde, saçları sırtından aşağı serbestçe dökülüyor, dudakları gün boyunca ortak ranzalarında birlikte neler yaptıklarını düşündüğü anlamına geldiğini bildiği özel bir gülümsemeyle kalkmış, onunla birlikte yürüyordu.

Kane kendi kendine gülümsedi. "Çok güzelsin, bunu biliyor musun?"

Gözleri onunkilere kaydı. "Bu sözleri söylemekten hiç bıkmamam yanlış mı?"

"Hiç de değil ve bu ikimizin de işine geliyor. Onları konuşmaktan asla yorulmayacağım."

Hızlıca aşağı eğildi ve dudakları onunkileri buldu. Sonra yeniden önündeki yükselen patikaya odaklandı. "Neredeyse geldik."

Ona dağa geri dönmesi gerektiğini söylediğinde hiç tereddüt etmemişti. Klinikteki vardiyasından çıkmış, kırmızı ceketin sahibi Ehlena onun yerini almış ve yola koyulmuşlardı. Hastaneyi ön girişten terk etmişler ve çalılıklara, gecenin içine doğru yürümüşlerdi. Zincir bağlantı çitine vardıklarında, onun çitin içinden geçip kayboluşunu izlemiş, ama sonra eski usulle tırmanmak zorunda kalmıştı.

Güçlü ellerinin her kavrayışında ve bırakışında, dirilişten sonraki o geceyi, kampa farklı bir versiyonu olarak döndüğü, dışisini bulmaya ve onu hapishaneden çıkarmaya kararlı olduğu zamanı düşündü. O zamanlar, geçirdiği dönüşümü hiç takdir etmemişti. Bir varlığa ev sahipliği yaptığını, düşünce ve eylem özgürlüğünün artık ve sonsuza dek göreceli olduğunu, tek taraflı bir şey yerine bir müzakere olduğunu bilmeden, sadece gezintiye çıkmıştı.

Ama kesinlikle pişmanlık duymuyordu.

Engerek bir hediye idi. Hem kendisi hem de Nadya için. Uzanarak onun elini tuttu.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Benimle geliyorsun."

"Sormana bile gerek yoktu." Nadya onun avucunu sıktı. "Ayrıca bu harika bir yürüyüş. Bu havanın kokusuna, ne kadar lezzetli ve temiz olduğuna inanamıyorum."

"Ben de öyle düşünüyordum." Kaşlarını çattı ve Apex'in onu eski hastanenin arkasından çıkardığını hatırladı. "Buraya getirildiğim o geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum. Ama kokuyu. Koku beni geri getiriyor- ve kokulardan bahsetmişken..."

Önünde bir gölge hızla ilerlerken ağaçların arasına baktı, toprağın üzerinde rüzgâr kadar hızlı ve yumuşak hareket ediyordu.

"Hâlâ bir eskortumuz var," dedi gülümseyerek.

"Ben de bir şey gördüğümü sandım."

Callum'un garajından tırmanmaya başlamışlar, ağaçların arasına gizlenmiş patikaya doğru geri dönmüşlerdi ve patikaya adım attıkları anda önlerine dört pençeli bir wolven çıkmıştı. Sonra bir tane daha. Ve bir üçüncüsü.

Engerek yılanı bir anlığına Kane'in bilincine dolanmış, odağını ve değerlendirmesini potansiyel bir tehdit üzerine daraltmıştı. Ancak daha sonra kurtadamlar başlarını eğerek selam verir gibi eğmişler ve gecenin içinde kaybolmuşlardı; sanki sadece hoş geldin demek, onun ve Nadya'nın güvende olacaklarından emin olmak için gelmişlerdi.

Ve yükselmeye devam ettikçe, wolvenlerin onun neden burada olduğunu ve eşini neden getirdiğini bildikleri için saygıdan dolayı mesafelerini koruduklarını hissetti.

Çünkü onun kim olduğunu biliyorlardı. Daha doğrusu, içinde ne olduğunu.

O ve Nadya son yokuşu tırmanırken ve patikadaki dönüş onları araba büyüklüğünde bir kaya yığınının etrafından dolaştırırken ...

İşte oradaydı. Ortasında ateş çukuru olan açıklık, wolvenlerin gizli inleri ve kırmızı kulübe.

Ağaçların arasından çıkar çıkmaz, bir alev patlaması taşlardan oluşan çemberin içine yerleştirilmiş kütük yığınının aydınlattı ve kendiliğinden yanmanın çıkardığı vınlama sesi şaşırtıcı derecede neşeli bir selamlama oldu. Ateş çitirdarken ve kırmızı kıvılcımlar beyaz dumanı yıldızlarla kaplı berrak gökyüzüne yükseltirken, Kane kulübeye döndü.

Yaşlı olmayan yaşlı kadının ortaya çıkacağını biliyordu ve evet, işte oradaydı, eğilip dışarı çıkabilmek için kapağı geri tutuyordu. Bir an için gerildi ve vücudu Nadya'yı koruyacak şekilde onun önüne geçti.

onun dişisi. Ama sonra yaşlı dişi onlara baktı ve gülümsemesi ışıl ışıldı.

"İkinize de selamlar. Sizi görmek ne güzel."

Üzerinde ilk gece giydiği kıpkırmızı elbisenin aynısı vardı ama boncukları ve büzgüleri farklıydı - hayır, durun... süslemeler kumaşın üzerinde hareket ediyordu, dikiş girdapları ve kırmızı, sarı ve beyaz boncuklar yavaşça yer değiştiriyordu, desen canlı bir şey gibiydi. Kadının gri-beyaz saçları bir kez daha omuzlarına dökülmüştü ve adam saçların da canlı olduğunu fark etti; saç telleri, onları canlandıracak bir esinti olmamasına rağmen vücudunun etrafında dönüyordu.

Kane ağzını açtı. Kelimeler ağzından çıkmayınca da boğazını temizledi.

"Sorun değil, neden burada olduğunuzu biliyorum." Yaşlı kadın tekrar gülümsedi. "Bir şey değil. Hem içi hem de dışı çok güzel. Öyle değil mi canım?"

Yaşlı kadın kollarını uzatmadı ve ikisi de ileriye doğru yürümedi ama koşulsuz seven biri tarafından kucaklanmanın verdiği sıcaklık ve rahatlık hissi Kane'i aniden sardı ve Nadya için de aynı şeyin geçerli olduğunu hissetti çünkü o da gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"şimdi git," dedi Gri Kurt, "ve uçurumun kenarında durup vadiyi seyret. Ne kadar güzel olursa olsun, geleceğinizi manzarada bulamayacaksınız. Senin ufkun, yanında duran kişidir. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Kane kolunu Shellan'a doladı. "Çok haklısın ve evet, biliyorum."

Nadya'ya baktı ve gözleri onunkilerle buluştuğunda kolunun beline dolandığını hissetti. Dokunuş çok doğal, çok kolaydı, elinin kalçasının üstünde durması ona dokunmaktan ne kadar hoşlandığına dair fiziksel bir yorumdu. Ve bu onun için hâlâ önemliydi; onun kendisini ve bedenini hissetmek istemesi, en az onun da kendisine aynısını yapmak istemesi kadar önemliydi.

"Bakmak için bize katılır mısın-"

Kane yukarı baktı. Yaşlı kadın gitmişti ve kulübe de öyle. Ve nedense hiç şaşırmamıştı.

"Haydi," dedi arkadaşına. "Bunu seninle paylaşmak istiyorum."

Ateş çukurunun etrafından dolaşp diğer tarafa doğru yürürlerken, Cordelhia'yı ve onun geçmişin bir kalıntısı, kadının yalnız bugününün ve ıssız geleceğinin bir kanıtı olan o boş, güzel evini düşündü. Onun için bir ufuk yoktu ve belki de bu onu intikamcı yapıyordu ama bu onun için sorun değildi. Parçası olduğu şey için daha da ağır bir cezayı hak ediyordu. Ailesinin yaptıklarının sonuçlarına karşı körlüğü onu hâlâ hayrete düşürüyordu. Her şeyden çok, ona takılıp kalan şey buydu.

Zalimlik için yeni bir tanımdı, bu kadar cehalet.

Ancak yeni tarafıyla iyi geçinmeyi öğrenirken olduğu gibi, anlayamadığı ve değiştiremediği bir şeyle barışık olmanın bir yolunu bulmak, üzerinde çalıştığı içsel mücadeleydi.

Biraz daha ilerledikten sonra ağaçlar yerini bir kaya çıkıntısına ve bir uçuruma bıraktı. Manzara görkemliydi; inişli çıkışlı dağlar pırıl pırıl bir göle iniyor, binlerce dönümlük çam ağaçları toprağın dalgalı yükselişlerinin hatlarını yumuşatan hoş kokulu bir örtü oluşturunuyordu.

Nadya hayranlıkla, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey," dedi.

Eşine baktı. Saçları uzamıştı, öyle ki iş sırasında her zaman kravatla toplamak zorunda kalıyordu ve makyajsız olmasına rağmen yüzünde iyi bir diyetten ve sevgi dolu bir eşin damarından iyi beslenmekten çok ruhuyla ilgili bir ışıltı vardı.

"Evet," diye fısıldadı gözlerini dikip bakmaya devam ederken. "Daha fazla katılamazdım."

Nadya ona döndü ve bedenine girdi. Kollarını ona sararken, Eski Ülke'de kendisi için istediği, umut ettiği, hayalini kurduğu şeyleri düşündü.

Tüm bunların bu kadında bir araya gelmesi ne tuhaftı.

"Sana çakıl taşları getirmeye devam edeceğim," dedi.

saç bağının uçlarını geriye doğru okşadı. "Hayatımızın geri kalanı için."

Net bir değeri yoktu, bu yüzden asla elmas olmayacaktı. Ama elmaslar sadece taşı, değil mi ve dişisi için onun küçük taşları da bir o kadar değerliydi. Ona her yeni bir tane sunduğunda bunu ona söylerdi.

"Her birine ayrı ayrı değer vereceğim," dedi gülümseyerek.

Tam onu tekrar öpmek için eğildiğinde, yan tarafta duran güzel, soluk gri bir kurt gördü. Mistik, hayaletimsi hayvan ona baktı ve göz kırpmıyor gibiydi.

Sonra başını gökyüzüne kaldırdı ve bir uluma sesi çıkardı. Ve kurtların şarkısı karanlık gecenin içinde dalgalanırken, Kane ağzını Nadya'nın ağzına indirdi.

Ve bu topluluğun seçilmiş bir aile olduğunu biliyorlardı. İster arkadaşları ve dostları, ister mahkûmlar ya da Kara Hançer Kardeşliği olsun, etrafları sevgiyle çevriliydi.

Bu da onları herhangi bir miktar paranın yapabileceğinden daha zengin yaptı.

Ne de olsa aile paha biçilemez bir şeydi.

Kara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok teşekkür ederim! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir yolculuk oldu ve hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese, Hannah Braaten, Andrew Nguyn, Jennifer Long ve Jennifer Bergstrom'a ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Bu arada kitaplarım için benim kadar sıkı alışan Yazar Kpeğim Il Naamah ve Eğitimdeki Yazar Kpeğim Obie'ye de teşekkür ederim!

Doğaüstü kurguları seviyor musunuz?

**Sizinle ilgili haberleri duyma şansı ister misiniz?
favori yazarlar (ve ücretsiz kitap kazanma şansı)?**

Christine Feehan
J.R. Ward
Sherrilyn Kenyon
Charlaine Harris
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle
P.C.
Oyuncular
Maria Lewis
Darynda Jones
Hayley Edwards
Kristen Callihan
Keri Arthur
Amanda Bouchet
Jacquelyn Frank
Larissa Ione

**Ardından With Love web sitesini ziyaret edin ve
romantizm bültenimize kaydolun:**

www.yourswithlove.co.uk

**Kitap çekilişleri, özel romantizm haberleri ve daha
fazlası için bizi Facebook'ta takip edin:**

www.facebook.com/yourswithlovex

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.